

HAYALETİN SAVAŞI

JOSEPH
DELANEY

HAYALETİN SAVASI

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

ISBN 978 9944 29 506 0

9 789944 695060

www.tudem.com

"PENDLE BÖLGESİ CADILARLA
DOLU BİR MUAMMA."
DEDİ HAYALET. "EN BÜYÜK
SORUNUMUZ SÜREKLİ
DEĞİŞEN SAYILARI. CADILAR
GENELDE KENDİ ARALARINDA
ÇEKİŞİR, KAVGA EDERLER; AMA
ORTAK BİR AMAÇ İÇİN
BİRLEŞTİKLERİNDE GÜÇLERİ
MÜTHİŞ ARTAR. HER İHTİMALE
KARŞI GÖZÜMÜZÜ DÖRT
AÇMALIYIZ. KARŞIMIZDAKİ
SORUN TAM DA BU İŞTE: CADI
TOPLULUKLARI BİRLEŞEBİLİR."

Tom ve Hayalet, düşünmek dahi
istemeyecekleri bir tehlikeden Pendle'i
korumak için hazırlanmalıydılar. Ama
gitmeden önce Hayalet, Tom'a annesi
tarafından kendisine bırakılan sandıklarını
almasını söylemişti.

Acaba sandıklarda ne gibi karanlık aile
sırları gizliydi?

Ve bu sandıklar, onlara Pendle için
gerekli yardımı mı sağlayacaktı, yoksa
Tom'un ailesi için daha büyük tehlikeler
mi oluşturacaktı?..

WARDSTONE
GÜNLÜKLERİ 4

HAYALETİN SAVAŞI

Joseph Delaney

 tudem®

© 2010, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2007, Joseph Delaney
resim hakları © 2007, David Wyatt

İlk basım 2007 yılında, İngiltere’de “The Spook’s Battle” adı ile Random House Children’s Books’un bir markası olan The Bodley Head tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney

Türkçeleştiren: Kerem Işık

Resimleyen: David Wyatt

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Burhanettin Düzçay

Düzelti: Nurdan Özdemir

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Aralık 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 506 - 0

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN SAVAŞI

Joseph Delaney

 tudem®

HAZELTON

217112

1000000

1000000

ÜLKENİN
EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE, TEPELERİN ŞEKLİ
VE KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

Marie'ye

BÖLÜM 1

PENDLE'DAN GELEN ZİYARETÇİ

Karanlık ormanda beni kovalayan cadı anbean arayı kapatıyordu.

Kaçabilmek için çılgınca koşuyor, yüzümde kamçı gibi saklayan dallar ve yorgun bacaklarıma dolanan çalılarının arasında çaresiz bir şekilde zikzaklar çiziyordum. Ormanın sonuna ulaşabilmek için çabalarken aldığım her nefes boğazımı yakıyordu. Ormanın ötesinde Hayalet'in batı bahçesine uzanan yokuş vardı. Ah oraya bir varabilsem, güvende olurdum!

Savunmasız değildim. Sağ elimde özellikle cadılara karşı etkili olan üvez ağacından yapılma asam; sol elimdeyse fırlatmak üzere hazır bir şekilde bileğime doladığım gümüş zincir vardı. Fakat bunları kullanabilme fırsatım olur muydu? Zincir için aramızda bir mesafe olmalıydı, oysa cadı şimdiden iyice yaklaşmıştı.

Aniden arkamdaki ayak sesleri kesildi. Vaz mı geçmişti? Koşmaya devam ettim, ayaklarımın altındaki toprağı gümüşi bir renge bulayarak gittikçe küçülen ay, artık yaprak

örtüsünün arasından seçilebiliyordu. Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı.

Sonra, tam en son ağacı geçerken cadı bir anda belirdi ve sol tarafımdan bana doğru koşmaya başladı, dişleri ay ışığında parlıyor, kollarıysa gözlerimi oymaya hazırlanmışçasına öne uzanıyordu. Duraksamadan dönüp sol bileğimi kısıvrarak zinciri ona doğru fırlattım. Bir an için onu hakladığımı sandım, ama hızla yön değiştiriverince zincir iskalayıp otların arasına düştü. Hemen ardından tüm vücuduyla bana çarpınca asayı da elimden düşürdüm.

Öyle sert bir şekilde yere yuvarlandım ki soluğum kesildi ve cadı vakit kaybetmeden üzerime çıkıp ağırlığıyla beni ezmeye başladı. Debelenmeye çalıştıysam da soluksuz kalmıştım ve çok yorgundum, üstelik çok da güçlüydü. Göğsümün üzerine oturup kollarımı başımın iki yanına alıp yere doğru iyice bastırdı. Ardından yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekmişçesine yaklaşana dek öne eğildiğinde yüzüme dökülen saçları, yıldızları görmeme engel olan kapkara bir örtüden farksızdı. Soluğunu yüzümde hissediyordum, ancak bir kan ya da kemik cadısınıninki gibi kötü kokmuyordu. Bahar çiçekleri gibi tatlıydı.

“İşte yakaladım seni Tom!” diye bağırdı Alice, muzaffer bir edayla. “Bu yeterince iyi değildi. Pendle’da çok daha iyi olman gerekecek!”

Sözlerini bitirir bitirmez kahkaha atarak üstümden yuvarlanınca soluk soluğa ayağa kalktım. Çok geçmeden yürüyüp asamla gümüş zincirimi yerden alabilecek gücü bulabildim. Bir cadının yeğeni olmasına rağmen Alice benim

arkadaşımdı ve geçtiğimiz yıl içinde birçok kez hayatımı kurtarmıştı. Bu gece hayatta kalma becerilerim konusunda alıştırmaya yapıyordum, Alice de canıma kasteden bir cadı rolündeydi. Minnettar olmam gerekirdi, ama sinirliydim. Çünkü üç gece üst üste beni alt etmişti.

Yokuş yukarı, Hayalet'in batı bahçesine doğru ilerlemeye başladığımda Alice koşarak yanıma gelip adımlarını adımlarıma yudurdu.

"Surat asacak bir şey yok Tom!" dedi usulca. "Hoş, ılık bir yaz akşamı. Yapabiliyorken tadını çıkaralım. Yakında yine yollara düşünce ikimiz de buraya geri dönebilmeyi umarız."

Alice haklıydı. Ağustos başında on dördüme basacaktım ve bir yılı aşkın süredir Hayalet'in çırağıydım. Birlikte birçok ciddi tehlike atlattmış olsak da bizi çok daha kötü bir şey bekliyordu. Hayalet bir süredir Pendle cadılarının tehdidinin gitgide artmakta olduğuna dair duyumlar alıyordu; bana çok geçmeden oraya gidip bu sorunu çözmeye çalışacağımızı söylemişti. Ancak belki de yüzlerce destekçisi olan düzinelerce cadı varken bunu nasıl başaracağımızı kestiremiyordum. Ne de olsa yalnızca üç kişiydik: Hayalet, Alice ve ben.

"Surat asmıyorum," dedim.

"Evet asıyorsun. Yüzünden düşen bin parça."

Bahçeye girip ağaçların arasında Hayalet'in evi görünene dek sessizce yürüdük.

"Pendle'a ne zaman gideceğimizle ilgili henüz bir şey söylemedi değil mi?" diye sordu Alice.

“Tek kelime bile etmedi.”

“Sormadın mı? Sormazsan bir şey öğrenemezsin!”

“Tabii ki de sordum,” dedim Alice’e. “Sadece burnunu kaşıyıp çok yakında öğreneceğimi söylüyor. Sanırım bir şey bekliyor, fakat ne olduğunu bilmiyorum.”

“Umarım bir an önce karar verir. Bu bekleyiş beni geriyor.”

“Sahiden mi?” dedim. “Ben gitmek için sabırsızlanmıyorum ve senin de oraya dönmek istediğini sanmıyordum.”

“İstemiyorum. Pendle çok kötü bir yerdir, üstelik büyüktür de. Köyler ve mezralarla dolu koca bir kasaba ve tam ortasında da çirkin mi çirkin Pendle Tepesi. Orası en kısa sürede unutmayı yeğleyeceğim kötü akrabalarla dolu. Ama gitmemiz gerekiyorsa da bir an önce olmasını tercih ederim. Artık kaygılanmaktan geceleri doğru dürüst uyuyamıyorum.”

Mutfağa girdiğimizde Hayalet masanın başında, hemen yanındaki mumun titrek ışığında defterine bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırdıysa da dikkatini toplamaya çalıştığından hiçbir şey söylemedi. Aynı ayrı iki tabureye oturup sömineye iyice yanaştık. Mevsim yaz olduğundan ufak bir ateş yanıyor, fakat yine de yüzümüze keyifli bir sıcaklık yayıyordu.

En sonunda ustam sertçe defterini kapatıp başını kaldırdı. “Bu akşam kim kazandı?” diye sordu.

“Alice...” dedim başımı öne eğerek.

“Kız üç gece üst üste seni alt etti evlat. Daha iyisini yapman gerekecek. Çok daha iyisini. Yarın sabahtan itibaren

kahvaltıdan önce seni batı bahçesinde bekliyor olacağım. Senin için ilave alıştırma olur.”

İçten içe homurdanıyordum. Bahçede hedef olarak kullanılan ahşap bir direk vardı. Eğer alıştırma iyi gitmezse ustam beni onun başında uzun süre tutar ve böylelikle kahvaltı da iyice gecikirdi.

Şafak söker sökmez bahçeye gitmeme rağmen Hayalet'i orada beni beklerken buldum.

“Ee evlat, neden geciktin?” diye çıkıştı. “Uyku mahmurluğunu üzerinden atmak bu kadar sürmemeli!”

Hâlâ kendimi yorgun hissediyordum, ama gülümseyip canlı ve dikkatli görünmek için elimden geleni yapıyordum. Ardından sol koluma doladığım gümüş zinciri kaldırarak direğe doğru dikkatlice nişan aldım.

Çok geçmeden kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Başladığımızdan bu yana yüzüncü kez, bileğimi kıvrınca zincir sesli bir şekilde açılıp sabah güneşinde saatin ters yönüne doğru havada mükemmel bir sarmal çizerek alıştırma direğine dolandı.

Bir hafta öncesine dek iki buçuk metre uzaktan elde ettiğim en iyi sonuç on denemede dokuz başarılı atıştı. Oysa şimdi aylar boyunca yapılan alıştırmalar aniden işe yaramıştı. O sabah zincir yüzüncü kez direğe dolandığında henüz bir kez bile ıskalamamıştım!

Gülümsememeye çalıştım, sahiden, ancak dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı bile ve çok

geçmeden suratıma yayvan bir sırtış yayıldı. Hayalet'in başını iki yana salladığını gördüm, gelgelelim ne kadar uğraşsam da gülümsememi kontrol edemiyordum.

"Kendini dev aynasında görme evlat!" dedi çimlerin üzerinde bana doğru ilerleyerek. "Umarım kendini beğenmişlik yapmıyoursundur. Her başarısızlık önce gururla başlar, birçok kişi bunu büyük bedeller ödeyerek öğrenmiştir. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, cadılar oldukları yerde durup zinciri fırlatmanı beklemeyecektir! Kızın dün geceyle ilgili anlattıklarına bakılırsa daha on fırın ekmek yemen gerek. Pekâlâ, hadi şimdi de koşarken birkaç atış yapalım!"

Sonraki bir saat boyunca hareket halindeyken direğe atış yaptım. Kimi zaman hızlı, kimi zaman yavaş koşuyor, bazen direğe yaklaşıyor bazen uzaklaşıyor, hem çaprazdan öne doğru hem de omzumun üzerinden geriye doğru atışlar yapıyor ve çok çabalamama rağmen her geçen dakika daha da hırslanıyordum. Direği pek çok kez ıskaladım, ama bazı muhteşem atışlarım da oldu. Hayalet en sonunda tatmin olunca daha sadece birkaç hafta önce gösterdiği başka bir çalışmaya geçtik.

Asasını bana verip hedef alıştırması yaptığımız ağaca ilerledi. Asanın üzerindeki düğmeye basıp gizli bölmedeki bıçağı çıkardıktan sonra on beş dakika kadar çürümüş ağaç gövdesini canıma kasteden bir düşmanmış gibi göreyerek alıştırma yaptım. Kollarım ağrıyıp yorgunluktan bitap düşene dek bıçağı defalarca ağaca sapladım. Ustamın bana son gösterdiği hile, asayı alelade bir şekilde sağ elimde tutarken daha güçlü olan sol elime hızla alarak var gücümle

ağaca saplamaktı. Bunun bir püf noktası vardı. El değıştirmekten hızlı bir sallama hareketi yapmak gerekiyordu.

Yorgunluk belirtileri göstermeye başlayınca Hayalet damağını şaklattı. “Hadi evlat, bir daha yap da görelim. Günün birinde hayatını kurtarabilir!”

Bu kez neredeyse hatasız yaptım. Hayalet başıyla onaylayıp sonuna dek hak edilmiş bir kahvaltı etmemiz için ağaçların arasına yöneldi.

On dakika sonra Alice de bize katıldı ve üçümüz mutfaktaki kocaman meşe masanın etrafına oturup Hayalet’in evcil öcüsü tarafından pişirilen sucuk ve yumurtalara yumulduk. Öcünün Chipenden’daki evde yapacak çok işi vardı: Yemek yapıyor, şömineleri yakıyor ve bulaşıkları yıkamanın yanı sıra evle bahçelerin güvenliğini de sağlıyordu. Kötü bir aşçı değildi, ancak kimi zaman evde olup bitenlere tepki gösteriyordu ve eğer sinirli ya da aksi bir günündeyse tatsız tuzsuz bir yemekle karşılaşabilirdiniz. Eh, öcü o sabah kendini çok iyi hissediyor olmalıydı, çünkü anımsayabildiğim kadarıyla şimdiye dek hazırladığı en iyi kahvaltılardan biriydi.

Sessizce yemeye devam ettik, ama ben tabağımdaki son yumurta sarısını koca bir dilim tereyağlı ekmekle sıyrırken Hayalet sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüdüktan sonra masaya dönük bir şekilde durarak bana baktı.

“Bugün ilerleyen saatlerde bir ziyaretçi bekliyorum evlat,” dedi. “Konuşmamız gereken çok şey var, bu yüzden onunla tanıştıktan sonra rahat konuşabilmemiz için bizi

yalnız bırakmanı istiyorum. Sanırım eve, abinin çiftliğine dönüp annenin sana bıraktığı şu sandıkları almanın vakti geldi. Onları buraya, yani iyice inceleyebilecek fırsatı bulabileceğin Chipenden'a getirmen en iyisi olacaktır. Kim bilir, Pendle seyahatimizde işimize yarayacak bir şeyler bulabiliriz. Her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.”

Babam geçtiğimiz kış ölmüş ve çiftliği en büyük abim Jack'e bırakmıştı. Fakat babamın ölümünün ardından vasiyetinde çok olağandışı bir madde olduğunu görmüştük.

Annemin çiftlikte özel bir odası vardı. Tavan arasının hemen altındaydı ve sürekli kilitli tutardı. Bu oda, içindeki sandık ve kutularla birlikte bana bırakılmıştı, vasiyette ayrıca oraya ne zaman istersem gidebileceğim yazıyordu. Bu durum abim Jack ve eşi Ellie'yi üzmüştü. Hayalet'in çırağı olarak çalışmam onları endişelendiriyordu. Eve peşimsıra karanlığa ait bir şeyler sürükleyebileceğimden korkuyorlardı. Onları suçlamıyordum; bir önceki bahar tam da bu olmuş ve hepsinin hayatı tehlikeye girmişti.

Ne var ki odanın bana bırakılması annemin isteği idi ve gitmeden önce Ellie ve Jack'in durumu kabul ettiğine emin olmuştu. Gün geçtikçe güçlenen Karanlık'la mücadele etmek üzere kendi ülkesine, yani Yunanistan'a dönmüştü. Onu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünmek beni üzüyordu ve gidip sandıklara bakmayı erteleyişimin asıl nedeni de sanırım buydu. İçlerinde ne olduğunu merak etsem de annem ve babam olmayan bir çiftlik düşüncesine katlanamıyordum.

“Tamam, öyle yaparım,” dedim ustama. “Peki ama ziyaretçiniz kim?”

“Eski bir dostum,” diye yanıtladı Hayalet. “Yıllarca Pendle’da yaşadı ve orada yapmamız gerekenler konusunda çok faydası dokunacak bir adam.”

Şaşkına dönmüştüm. Ustam hortlaklar, cinler, öcüler ve cadılarla haşır neşir olduğundan insanlardan uzak durur, insanlar da ondan uzak durmayı tercih ederdi! Bir ‘dost’ olarak nitelendirebileceği birini tanıyor olabileceği aklımın ucuna dahi gelmezdi!

“Ağzını kapa evlat yoksa sinek kaçacak! Ah, bu arada Alice’i de götüreceksin. Dostumla görüşmem gereken çok şey var ve ayak altında olmamanızı tercih ederim.”

“Ama Jack, Alice’in gelmesini istemeyecektir,” diye karşı çıktım.

Alice’in benimle gelmesini istemiyor değildim. Yolda bana eşlik etmesinden mutluluk duyardım. Tek sorun Jack ve Alice’in pek iyi geçinememesiydi. Jack onun bir cadının yeğeni olduğunu biliyor ve ailesine yaklaşmasını istemiyordu.

“Aklını kullan evlat. Bir at ve at arabası kiralarsan sen alman gerekenleri yüklerken o seni çiftlik sınırının dışında bekleyebilir. Ve olabildiğince çabuk geri dönmenizi istiyorum. Artık vakit iyice azaldı. Bugünkü derslerine yarım saatte çok vakit ayıramam, o yüzden hemen başlayalım.”

Hayaleti batı bahçesine kadar takip ettim ve çok geçmeden oradaki banka oturup kâğıt ve kalemimi çıkarmıştım bile. Güzel, ılık bir sabahtı. Uzakta koyunlar meliyordu,

tam karşımızdaysa gün ışığıyla neredeyse yıkanan tepeler, doğuya doğru birbirini kovalayan bulutların gölgeleriyle benek benekti.

Çıraklığımın ilk yılında daha ziyade öcülere odaklanmıştık; bu yılki konuysa cadılardı.

“Pekâlâ evlat,” dedi Hayalet bir aşağı bir yukarı yürüyerek. “Bildğin gibi cadılar bizi sezemez, çünkü her ikimiz de yedinci oğulların yedinci oğullarıyız. Ama bu yalnızca ‘uzak-sezgi’ adını verdiğimiz durum için geçerlidir. Bunu yaz bakalım. Bu senin ilk başlığın. Uzak-sezgi, tehlikeyi önceden sezmek anlamına gelir, tıpkı Kemikli Lizzie’nin, evini yakan Chipenden’lı güruhu önceden sezmesi gibi. Cadılar bizi o şekilde sezemez, bu da bize onları gafil avlama şansını verir.

Fakat dikkat etmemiz gereken şey ‘yakın-sezgi’dir, şimdi bunu da yaz ve iyice altını çiz. Bir cadıya yaklaştığımızda hakkımızda birçok şey öğrenip göz açıp kapayıncaya dek zayıf ve güçlü yanlarımızı anlayabilir. Ve cadılara ne kadar çok yaklaşırsan hakkında o kadar çok şey öğrenirler. Bu yüzden olabildiğince uzak durmaya çalış evlat. Bir cadının üvez asanın boyundan daha yakınına gelmesine asla izin verme. Yaklaşmasına izin vermenin daha başka tehlikeleri de vardır; özellikle de cadıların yüzüne nefes vermelerine engel ol. Nefesi hem iradeni hem de gücünü emebilir. Koskoca adamların oldukları yere düşüp bayıldıkları olmuştur!”

“Kemikli Lizzie’nin pis kokan nefesini hatırlıyorum,” dedim. “Bir hayvanın nefesinden farksızdı. Tıpkı bir kedi ya da köpeğinki gibi!”

“Evet, öyleydi evlat. Çünkü bildiğimiz kadarıyla Lizzie kemik büyüsu yapıyor ve kimi zaman insan etiyle besleniyor ya da insan kanı içiyordu.”

Kemikli Lizzie, yani Alice’in teyzesi ölmemişti. Hayalet’in doğu bahçesindeki bir çukura hapsedilmişti. Acımasız gibi gelse de bunun yapılması gerekliydi. Hayalet cadıların yakılmasını tasvip etmediğinden eyaleti korumak için onları çukurlara hapsediyordu.

“Ancak cadıların hepsinin nefesi kemik ya da kan büyüsu yapan cadılarınki gibi kötü kokmaz,” diye devam etti ustam. “Bir cadı sadece hizmetçi cin büyüsu yapıyorsa nefesi mayıs çiçekleri kadar güzel kokabilir. Yani dikkatli olsan iyi edersin, çünkü o güzelliğin altında çok büyük bir tehlike yatar. Bu cadıların ‘büyüleme’ gücü vardır. Bunu da yaz bakalım evlat. Nasıl ki bir kakum¹ yaklaştığı tavşanın olduğu yerde donup kalmasını sağlayabilirse, bazı cadılar da erkekleri kandırabilir. Hoşnut ve mutlu hissetmesini sağlayarak çok geç olana dek tehlikenin farkına varamalarına neden olur.

Ve bu da bazı cadıların sahip olduğu farklı bir güçle benzeşir. Biz buna ‘cazibe’ deriz. Bunu da yazsan iyi edersin. Bir cadı olmadığı bir şekilde görünebilir. Olduğundan çok daha genç ve güzel görünebilir. Bu hilebaz gücünü kullanarak bir aura yaratabilir –yanlış bir görüntü çizebilir– ve bu nedenle daima tetikte olmalıyız. Çünkü bir erkeğin cazibeye kapılması büyülenmenin başlangıcı ve özgür

1 Sansargillerden. Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika’nın ormanlık, çalılık ve taşlık arazilerinde yaşayan bir hayvan türü, (Ç.N.)

iradesinin yavaş yavaş tükenmesi anlamına gelir. Bir cadı bu silahlarını kullanarak karşısındaki adamı kendine bağlayabilir, öyle ki artık adam onun her yalanına inanır ve yalnızca onun görmesini istediği şeyleri görür.

Cazibe ve büyülenme bizim için de ciddi birer tehdittir. Yedinci oğlun yedinci oğlu olmanın bu konuda hiç faydası yoktur. Bu yüzden dikkatli ol! Yanılmıyorsam hâlâ Alice hakkında fazla katı davrandığımı düşünüyorsun. Ama bunu hepimizin iyiliği için yaptım evlat. Günün birinde bu güçlerini kullanarak seni kontrol etmeye kalkmasından hep korktum.“

“Hayır,” diye araya girdim. “Bu adil değil. Alice’i seviyorum; üstelik bunun sebebi beni büyülemiş falan olması değil, sadece hem iyi biri olduğunu kanıtlaması hem de iyi bir arkadaşım olması. İkimiz için de! Annem gitmeden önce Alice’e inandığını söylemişti ve bu, benim için yeterlidir.”

Hayalet başını aşağı yukarı sallarken yüzünde üzgün bir ifade vardı. “Annen haklı olabilir. Bunu zaman gösterecek, fakat sen yine de tetikte ol. Senden yalnızca bunu istiyorum. Güçlü bir erkek bile sivri burunlu ayakkabıları olan güzel bir kızın oyunlarına gelebilir. Bunu deneyimlerimden biliyorum. Hadi şimdi sana cadılarla ilgili anlattıklarımı yaz.”

Hayalet hemen yanımdaki banka oturdu ve ben anlattıklarını defterime geçirirken bir süre sessiz kaldı. Yazmayı bitirdikten sonra ona bir sorum vardı.

“Pendle’a gittiğimizde *cadı kurullarından* beklememiz gereken bir tehlike var mı? Şimdiye dek duymadığım bir şey?”

Hayalet ayağa kalkıp düşünceli bir şekilde ileri geri yürümeye başladı. “Pendle bölgesi cadılarla doludur; benim de daha önce karşılaşmadığım şeyler olabilir. Esnek olup öğrenmeye hazır olmalıyız. Ancak sanırım karşılaşacağımız en büyük sorun sayılarının fazlalığı olacaktır. Cadılar zaman zaman atışıp tartışır ama anlaşıp ortak bir amaç için bir araya geldiklerinde güçleri artar. Evet, buna dikkat etmeliyiz. Görüyorsun ya, bu tam da karşı karşıya olduğumuz tehlike, yani cadı klanlarının birleşebilecek oluşları.

Ve not alman gereken bir şey daha: Doğru terminolojiyi kullanmalısın. *Cadı kurulu* terimi, karanlığa dair güçlerin ortaya çıkarılmaya çalışılacağı bir tören için bir araya gelerek güçlerini birleştiren on üç cadı için kullanılır. Fakat daha geniş bir cadı ailesi genellikle ‘*klan*’ olarak bilinir. Ve klanlar, direk olarak kara büyüyle uğraşmayan erkekler, çocuklar ve diğer aile üyelerini de içerir.”

Hayalet sabırlı bir şekilde yazmayı bitirmemi bekledikten sonra derse devam etti. “Temel olarak sana daha önce de söylediğim gibi Pendle’da üç cadı klanı vardır: Malkinler, Deaneler ve Mouldheellar. Ve içlerinde en kötüsü ilkidir. Hepsi de kavga edip dalaşır, ancak yıllar içinde Malkinler ve Deaneler birbirlerine yaklaştılar. Klanlar arası evlilik yaptılar. Arkadaşın Alice işte böyle bir birleşmenin sonucunda dünyaya geldi. Annesi bir Malkin, babasıysa bir Deane idi, ama iyi haber şu ki hiçbiri aktif bir cadı değildi.

Öte yandan her ikisi de genç yaşta ölünce, senin de bildiğin gibi, Kemikli Lizzie'nin yanına verildi. Orada aldığı eğitim, daima yenmeye çalıştığı bir şey olacak ve onu Pendle'a geri götürmek, onlardan birine dönüşerek klanlardan birine katılması riskini içerir.”

Yine itiraz etmek üzereydim, ama bu kez ustam bir el hareketiyle beni durdurdu. “Böyle bir şey olmamasını umalım,” diye devam etti, “fakat eğer karanlığa doğru çekilmez ise, orası hakkındaki bilgisi bizim için çok büyük önem taşır; bize ve işimize paha biçilemez katkıları olacaktır.

“Şimdi üçüncü klana, yani Mouldheel klanına dönecek olursak; onlar çok daha gizemlidir. Kan ve kemik büyüsü kullanmalarının yanı sıra aynalar konusundaki becerileriyle gurur duyarlar. Sana daha önce de söylediğim gibi ben kehanetlere inanmam, ancak Mouldheel klanının kâhinlik amacıyla ayna kullandıkları söylenir.”

“Kâhinlik mi?” diye sordum. “O da ne?”

“Geleceği görmek evlat. Aynaların onlara neler olacağını gösterdiğini söylenir. Mouldheellar genelde diğer iki klandan uzak durmuştur, ama yakın zamanda birinin ya da bir şeyin bu geçmişten gelen düşmanlığa bir son vermelerini istediğini duydum. Ve biz de buna engel olmalıyız. Çünkü eğer üç klan birleşir ve daha önemlisi üç cadı kurulu toplayabilirlerse eyaletin başına ne gibi dertler açabileceklerini düşünmek bile istemem. Hatırlayacağın gibi bunu yıllar önce bir kez yapıp beni lanetlemişlerdi.”

“Bunu bana anlattığınızı anımsıyorum,” dedim. “Ancak bu lanete inanmadığınızı sanıyordum.”

“Hayır, bunun saçmalık olduğunu düşünmek istiyorum ama yine de beni etkiledi. Neyse ki bu olayın sonrasında çok geçmeden ve eyalete daha fazla zarar gelmeden cadı kurulları dağıldı. Gelgelelim bu kez Pendle’da olup bitenlerin daha tekinsiz bir yanı var ve ziyaretçimin de bunu onaylamasına ihtiyacım var. Kendimizi korkunç bir savaş için hem ruhen hem de bedenlen hazırlamalı ve ardından çok geç olmadan Pendle’a gitmeliyiz.

“Eh, evlat,” dedi Hayalet elini gözlerine siper edip güneş bakarken, “bu ders yeterince uzadı, artık eve dönsek iyi olur. Sabahın geri kalanını çalışarak geçirebilirsin.”

Sabah saatlerinin geri kalanını Hayalet’in kütüphanesinde bir başıma geçirdim. Hayalet Alice’e hâlâ tam olarak güvenmiyor ve okumaması gereken bir şey okuyabileceğini düşünerek kütüphaneye girmesine izin vermiyordu. Artık evde üç kişi olduğumuzdan ustam en sonunda alt kattaki odalardan birini daha açmıştı ve bu oda çalışma odası olarak kullanılıyordu. Alice orada çalışıyor, ekmek parasını Hayalet’in kitaplarını çoğaltarak kazanıyordu. Kitaplarından bazıları eşine az rastlanır türden olduğu için her ihtimale karşı bir kopyalarının daha olmasını istiyordu.

Ben cadı kurulları üzerinde çalışıyordum, yani on üç cadının ayin için nasıl bir araya geldikleri hakkında. Cadılar ‘ayin’ adı altında özel ziyafetler düzenlediklerinde neler olduğunu anlatan bir bölüm okuyordum:

Bazı cadı kurulları her hafta ayin düzenler; bazılarıysa ayda bir, dolunay yahut yeni ay dönemlerinde. Buna ilaveten

karanlığın gücü en azametli olduğunda dört büyük ayın daha düzenlenir: 'Candlemas' (Işık Bayramı), 'Walpurgis Gecesi' (Bahar Festivali), 'Lammas' (Hasat Şenliği) ve 'Halloween' (Cadılar Bayramı). Bu dört karanlık ayinde cadı kurulları ibadet için bir araya gelebilir.

Bahar Festivalini biliyordum. Nisan ayının 30'una denk geliyordu ve yıllar önce üç kurul o ayın gecesi Hayalet'i lanetlemek üzere Pendle'da bir araya gelmişti. Temmuzun ikinci haftasında olduğumuzdan bir sonraki büyük ayının ne zaman olacağını merak ederek sayfaya göz atmaya başladım. Pek yol kat edemedim, çünkü tam o esnada Chipenden'da şimdiye dek hiç karşılaşmadığım bir şey oldu.

Tak! Tak! Tak! Tak!

Birisi arka kapıyı çalıyordu! Buna inanamıyordum. Eve kimse gelmezdi. Ziyaretçiler hep dört yol ağzındaki bodur söğüt ağaçlarının oradaki zili çalardı. Bahçeye girmek evi ve çevresini koruyan öcü tarafından paramparça edilme riskini taşıyordu. Kapıyı kim çalmıştı? Yoksa bu Hayalet'in beklediği o 'dostu' muydu? Ve eğer öyleyse arka kapıya tek parça halinde ulaşmayı nasıl başarmıştı?

BÖLÜM 2

HIRSIZLIK VE ADAM KAÇIRMA

Okuduğum kitabı raftaki yerine koyup merakla alt kata indim. Hayalet kapıyı açmıştı bile ve içeri giren kişiyle birlikte mutfağa yönelmişti. Adamı görünce şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. İri yarı bir adamdı, geniş omuzları vardı ve Hayalet'ten en az beş altı santim daha uzundu. Samimi, dürüst bir yüz ifadesi vardı ve otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaşmış gibi görünüyordu, fakat onunla ilgili asıl çarpıcı olan şey üzerindeki siyah cübbeydi.

Adam bir rahipti!

"Bu benim çırağım, Tom Ward," dedi Hayalet gülümseyerek.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Tom," dedi rahip elini uzatarak. "Ben Peder Stocks. Kilisem Downham'da, Pendle Tepesi'nin kuzeyinde."

"Ben de sizinle tanıştığuma memnun oldum," diyerek elini sıktım.

"John mektuplarında bana senden çok bahsetti," dedi Peder Stocks. "Görünüşe bakılırsa oldukça gelecek vaat eden bir başlangıç yapmışsın."

Tam o esnada Alice mutfağa girdi. Ziyaretçimizi baştan ayağa süzdükten sonra rahip olduğunu anlayınca şaşkınlıktan gözleri irileşti. Peder Stocks da Alice'in sivri burunlu ayakkabılarını görünce kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı.

"Ve bu da genç Alice," dedi Hayalet. "Alice, Peder Stocks'a merhaba desene."

Alice başıyla selam verdi ve rahip hafifçe gülümsedi.

"Senin hakkında da çok şey duydum Alice," dedi peder. "Yanılmıyorsam ailen Pendle'da."

"Kan bağı, hepsi bu," diye yanıtladı Alice kaşlarını çatarak. "Annem bir Malkin'di, babamsa Deaneler'dendi. Doğduğum yer benim suçum değil. Hiçbirimiz akrabalarımızı seçemeyiz."

"Bu çok doğru," dedi rahip içten bir ses tonuyla. "Emnim bunu yapabilseydik dünya çok farklı bir yer olurdu. Fakat aslolan hayatımızı nasıl yaşadığımızdır."

Bunun üzerine pek konuşulmadı. Rahip uzun süren yolculuğundan ötürü yorgundu ve Hayalet'in de, Jack'in çiftliğine gitmek üzere bir an önce yola çıkmamızı istediği aşikârdı, bu yüzden gerekli hazırlıkları yapmaya başladık. Heybe taşımak yerine sadece asamla yolda yemek üzere bir parça peynir aldım.

Hayalet bizi kapıya kadar geçirdi. "At arabası kiralamanız için gerekli para," diyerek ufak bir gümüş para uzattı.

"Peder Stocks öcüyü aşip bahçeyi sağ salim geçmeyi nasıl başardı?" diye sordum parayı arka cebime koyarken.

Hayalet gülümsedi. “Daha önce bu bahçeyi pek çok kez geçti evlat ve öcü onu iyi tanıyor. Peder Stocks çıraklarımdan biriydi. Üstelik çok da başarılıydı. Eğitimini tamamladı, fakat sonrasında bundan vazgeçip asıl eğiliminin Kiliise olduğuna karar verdi. Tanınması faydalı olan biridir. İki mesleği var: rahiplik ve bizim mesleğimiz. Buna bir de Pendle hakkındaki bilgisini eklersen daha iyi bir müttefik düşünülemez.”

Abim Jack’in çiftliğine doğru yola çıkarken güneş tepedeydi ve kuşlar cıvıldıyordu; kısacası harika bir yaz günüydü. Yanımda Alice vardı ve eve gidiyordum. Üstelik yalnızca bu kadar da değil: Küçük Mary’yi, Jack’i ve yeniden hamile olan karısı Ellie’yi görmek için sabırsızlanıyordum. Annem doğacak olan çocuğun Jack’in her zaman istediği, o öldükten sonra çiftliği devralabilecek bir erkek evlat olacağını öngörmüştü. Yani mutlu olmalıydım. Ancak çiftliğe yaklaştıkça üzerime kara bir bulut gibi çöken mutsuzluğu sırtımdan atamıyordum.

Babam ölmüştü ve artık annem çiftlikte yoktu. Bir daha asla gerçek evim olduğunu hissedemeyecektim. Acı gerçek buydu ve ben hâlâ bununla tam anlamıyla yüzleşemiyordum.

“Daldın gittin,” dedi Alice gülümseyerek.

Omuz silktim.

“Hadi neşelen Tom. Sana bunu daha kaç kez söylemeliyim? Tadını çıkarmalıyız. Sanırım önümüzdeki hafta Pendle’a gideceğiz.”

“Üzgünüm Alice. Sadece annemle babamı düşünüyordum. Onları aklımdan çıkaramıyorum.”

Alice yanıma yaklaşıp elimi şefkatli bir şekilde sıktı. “Bu çok zor Tom, biliyorum. Ama günün birinde anneni yeniden göreceğine eminim. Hem sana bıraktığı o sandıkların içinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanmıyor musun?”

“Merak ediyorum evet, bunu inkâr edemem...”

“Burası iyi,” dedi Alice yol kenarını işaret ederek. “Kurt gibi acıktım. Hadi bir şeyler yiyelim.”

Devasa bir meşe ağacının gölgesine oturup yolculuk için yanımda getirdiğim peyniri paylaştık. Her ikimiz de acıkmış olduğumuzdan peynirin tamamını yedik. Hayalet işi yapmayacağımdan oruç tutmama gerek yoktu. Avlanabilirdik.

Sanki Alice zihnimi okumuştı. “Gün batarken birkaç tavşan yakalarım,” dedi gülümseyerek.

“Bu harika olur. Biliyor musun Alice, bana cadılarla ilgili epey şey anlattın, fakat Pendle ve orada yaşayan cadılarla ilgili çok az şey söyledin. Neden? Eğer sahiden oraya gideceksek mümkün olduğunca çok şey öğrensem iyi olur.”

Alice suratını astı. “Orayla ilgili çok kötü anılarım var. Ailem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Pendle hakkında konuşmaktan da... Oraya geri dönme fikri beni korkutuyor.”

“Bay Gregory’nin de Pendle hakkında pek fazla konuşmamış olması ilginç,” dedim. “Oranın nasıl bir yer olduğu

hakkında tartışıp oraya varınca yapacaklarımızı planlayacağımızı düşünmüştüm.”

“İşleri kendince idare etmeyi çok seviyor. Bir planı olmalı. Zamanı gelince bizimle paylaşacağına eminim. Bak-sana Yaşlı Gregory’nin dostu varmış!” diyerek konuyu değiştirdi Alice. “Hem de rahip!”

“İnsan neden hayalet olmaktan vazgeçip rahip olur ki?”

Alice buna güldü. “Yaşlı Gregory’nin rahip olmaktan vazgeçip hayalet olması kadar ilginç!”

Haklıydı –Hayalet gerçekten de rahiplik eğitimi almıştı– ve ben de ona katılarak gülmeye başladım. Fakat fikrim değişmemişti. Bana göre rahipler dua ediyordu, hepsi bu. Karanlık’la direk olarak ilgili hiçbir şey yapmıyorlardı. Mesleğimizin pratik bilgilerinden yoksunlardı. Peder Stocks’un yanlış yönde bir adım attığını düşünüyordum.

Havanın kararmasına yakın yeniden mola verip iki tepenin arasında kalan ve hemen yakınında bir orman olan bir düzlükte kamp kurduk. Gökyüzü açıldı, güneydoğuda küçülmekte olan ay görülüyordu. Alice tavşan avlamaya gidince bir süre ateş yakmakla oyalandım. Bir saat geçmeden yakaladığı tavşanları ateşin üzerinde kızartmaya başlamıştı ve alevlere damlayıp cızırdayan et suyu ağzımı sulandırıyordu.

Pendle’i hâlâ merak ediyordum ve Alice’in oradaki hayatı söz konusu olduğunda gösterdiği çekimserliğe rağmen yeniden denemeye karar verdim.

“Hadi Alice,” dedim. “Bunun sana acı verdiğini biliyorum ama Pendle hakkında daha çok şey bilmeliyim...”

“Sanırım öyle,” dedi Alice alevlerin üzerinden bana bakarak. “Kendini en kötüsüne hazırlasan iyi olur. Pek hoş bir yer değildir. Ve herkes korku içinde yaşar. Hangi köye gidersen git, insanların yüzünde korkuyu görebilirsin. Onları suçlayamıyorum, çünkü cadılar orada olup biten hemen her şeyi bilir. Karanlık çöktükten sonra sıradan insanlar evlerindeki aynaları duvara çevirir.”

“Neden?”

“Gözetlenmesinler diye. Geceleri kimse aynalara güvenmez. Cadılar, özellikle de Mouldheel cadıları aynaları kullanarak insanları gözetler. Kâhinlik ve casusluk için ayna kullanmaya bayılır. Pendle’da bir aynaya bakarken sana aniden kimin ya da neyin geri bakacağını asla kestiremezsin. Şu yaşlı Malkin Ana’yı anımsıyor musun? İşte o sana karşımıza çıkacak cadı türleriyle ilgili bir fikir verebilir...”

Malkin’in adını duymak bile içimi ürpertmeye yetmişti. Malkin Ana eyaletteki en kötü cadıydı ve bir yıl önce Alice’in yardımıyla onu alt etmeyi başarmıştım. Fakat öncesinde Jack ve ailesini ölümle tehdit etmişti.

“Artık o olmasa bile Pendle’da daima ölü cadıların yeri ni almaya hazır birileri vardır,” dedi Alice suratını asarak. “Ve bunu yapabilecek pek çok Malkin var. Bazıları Malkin Kulesi’nde yaşıyor, ki orası karanlık çöktükten sonra gidilebilecek bir yer değil. Pendle’da ortadan kaybolan insanlar, çoğunluğu oradadır. Kulenin altında öldürdükleri insanların kemikleriyle dolu tüneller, çukurlar ve zindanlar vardır.”

“Bu konuda neden bir şey yapılmıyor?” diye sordum. “Caster’daki şerif mesela? O bir şey yapamaz mı?”

“Daha önce Pendle’a yargıçlar ve polis memurları gönderdi. Hem de birçok kez. Pek işe yaramadı ama. Çoğu zaman yanlış insanları astılar. Yaşlı Hannah Fairborne da bunlardan biriydi. Onu zincirleyip Caster’a sürüklediklerinde neredeyse seksen yaşındaydı. Cadı olduğunu söylemişti, fakat bu doğru değildi. Yine de yeğenlerinin üçünü zehirlediğinden asılmayı hak ediyordu. Pendle’da bu tür şeyler çok olur. Dediğim gibi yaşamak için iyi bir yer değil. Ve orada işleri yoluna koymak da hiç kolay değil. Yaşlı Gregory bu yüzden orayı yıllar önce terk etti.”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Orada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu çoğu kimse-den daha iyi biliyorum,” diye devam etti Alice. “Düşman olmalarına rağmen Malkin ve Deaneler pek çok kez ittifak yaptılar. Doğruyu söylemek gerekirse Malkinler ve Deaneler birbirlerinden nefret ettiklerinden çok daha şiddetli bir şekilde Mouldheellar’dan nefret ederler. Pendle’da hayat karmaşıktır. Hayatımın çoğunu orada geçirdim ama onları hâlâ anlayamıyorum.”

“Mutlu muydun?” diye sordum. “Yani Kemikli Lizzie’nin yanına gitmeden önce?”

Alice sessizleşip bakışlarını kaçırınca bu soruyu sormam gerektiğini anladım. Ölümünün ardından ailesi ve Lizzie ile olan hayatı hakkında hemen hiç konuşmamıştı.

“Lizzie’den öncesini pek anımsamıyorum,” dedi en sonunda. “Çoğunlukla kavgaları hatırlıyorum. Annemle babam kedi köpek gibi kavga ederken ben öylece karanlıkta yatardım. Ama bazen sohbet edip gülerlerdi de, yani her şey o kadar kötü değildi. Sonrasıyla ilgili asıl büyük değişiklik de bu zaten. Sessizlik. Lizzie pek konuşmazdı. Hoş bir çift söz söyleyeceğine kafama vurmayı tercih ederdi. Çoğu zaman düşüncelere daldardı. Öylece ateşe bakıp büyüler mırıldanırdı. Ve aval aval ateşe bakmadığında aynaya bakardı. Kimi zaman omzunun üstünde bazı şeyler görürdüm. Dünya dışı şeyler. Bunlar beni çok korkuturdu. Annemle babamın kavgalarını buna tercih ederdim.”

“Malkin Kulesi’nde yaşadın mı?”

Alice başını iki yana salladı. “Hayır. Kulede sadece Malkin klanı ve onların seçtiği birkaç yardımcı yaşar. Ama ara sıra annemle oraya giderdim. Bir bölümü yer altında fakat asla oraya inmedim. Hepsi birlikte kocaman bir odada yaşıyor ve orada hep bir kavga gürültü olur, bir de insanın gözlerini yakan duman. Bir Deane olduğu için babam kuleye hiç gitmedi. Oradan sağ çıkamazdı. Deane klanının büyük çoğunluğunun yaşadığı Roughlee yakınlarında bir kulübede oturuyorduk. Mouldheel klanı Bareleigh’da yaşar, Malkin klanının geri kalanıysa Goldshaw Booth’ta. Çoğu zaman kendi bölgelerinden çıkmazlar.”

Sonrasında Alice sessizleşince daha fazla üstelemedim. Pendle’a dair pek çok acı dolu anısı olduğunu, yalnızca tahmin edilebilecek dehşet dolu şeylerle karşılaştığını görabiliyordum.

Jack'in en yakındaki komşusu olan Bay Wilkinson'ın bir atıyla at arabası vardı ve onları kiralamaya yanaşıp yanaşmayacağını öğrenmek istiyordum. Arabayı sürmesi için oğullarından birini göndereceğinden aynı yolu geri dönmek zorunda kalmazdım. Önce abime haber gönderip sandıklarla ilgili düşüncelerimi öğrenmesini istedim.

Hızlı ilerledik ve ertesi gün akşamüzeri geç vakit Jack'in çiftliğini gördük. İlk bakışta bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Cellât Tepesi'nin eteğinden ilerleyip eve kuzeydoğudan yaklaşmıştık ve aşağı doğru inmeye başladığımızda tarlalarda tek bir hayvan dahi olmadığını gördüm. Sonra çiftlik evine bakınca durumun çok daha vahim olduğunu anladım. Ahır kapkara bir harabeye dönmüştü. Yanıp kül olmuştu.

Alice'e çiftlik sınırında beklemesini söylemek aklımdan bile gelmedi. Kötü bir şeyler olmuştu ve tek düşünebildiğim Jack, Ellie ve kızları Mary'nin iyi olup olmadıklarıydı. Şimdiye dek köpeklerin çoktan havlamaya başlamış olmaları gerekirdi, oysa en ufak bir ses dahi yoktu.

Hızla çiftliğin kapısından geçip bahçede ilerlemeye başlayınca evin arka kapısının kırılmış olduğunu ve yalnızca tek bir menteşe üzerinde sallandığını gördüm. Alice hemen arkamda olduğu halde eve doğru koşarken korkunç bir şeyler olduğunu düşündüğümden boğazım düğümlenmişti.

İçeri girince Jack ve Ellie'nin isimlerini defalarca kez seslenmeme rağmen yanıt alamadım. Ev doğup büyüdüğüm yer olmaktan çıkmıştı. Tüm mutfak çekmeceleri açılmış,

çatal bıçaklarla kırılmış çanak çömlekler yerlere saçılmıştı. Baharat kapları pencere pervazından alınıp duvarlarda parçalanmıştı; lavaboysa toprak doluydu. Pirinç şamdan masada değildi ve onun yerinde annemin kilerdeki mahzeninden çıkartılarak içilmiş beş tane mürver şarabı şişesi vardı. Fakat benim için en kötüsü, annemin paramparça olmuş sallanan sandalyesiydi; sanki birisi baltayla parçalamış gibi görünüyordu. Neredeyse annem yaralanmış kadar kötü hissediyordum.

Üst kattaki odalar da altüst edilmişti: Kıyafetler yatakların üzerine ve yere saçılmış, bütün aynalar kırılmıştı. Fakat en dehşet verici görüntüyle annemin özel odasına vardığımızda karşılaştık. Kapı kapalıydı ama yan duvarına kan sıçramıştı ve yerde de kan izleri vardı. Tüm bunlar olurken Jack ve ailesi burada mıydı?

Tam da burada birisinin ölmüş olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldım.

“En kötüsünü düşünme Tom!” dedi Alice kolumu tutarak. “Göründüğü kadar kötü olmayabilir...”

Yanıt vermedim; duvardaki kan lekelerine bakmaya devam ettim.

“Hadi annenin odasına girelim,” diye önerdi Alice.

Bir an için dehşete kapılarak ona baktım. Böyle bir durumda tek düşünebildiğinin bu olmasına inanamıyordum.

“Bence içine bakmalıyız,” diye ısrar etti.

Öfkeli bir şekilde kapıyı açmaya çalıştım fakat açamadım. “Hâlâ kilitli Alice. Tek anahtar bende. Yani içeri giren olmamış.”

“Bana güven Tom. Lütfen...”

Güvende olması amacıyla anahtarları bağladığım ipi boynumda taşıyordum. Kapı için bir tane büyük, içerideki sandıklar içinse üç tane küçük anahtar vardı. Vakit kaybetmeden kapıyı açıp içeri girdim. Bunlara ilaveten bir de Hayalet’in çilingir olan erkek kardeşi Andrew’dan benim için yapmasını istediğim hemen her kilidi açan bir anahtar daha taşıyordum.

Yanılmıştım. Birisi içeri girmişti. Oda bomboştu. Üç büyük sandıkla diğer ufak sandıklar görünürde yoktu.

“Buraya nasıl girebilirler?” diye sordum, sesim boş odada yankılandı. “Tek anahtar bende...”

Alice başını iki yana salladı. “Annenin söylediklerini anımsa: Buraya hiçbir kötülük giremez. Eh, kötü bir şeylerin buraya girmiş olduğu çok açık!”

Annemin söylediklerini anımsıyordum; çiftliğe son gelişimde, yani onu son görüşümde konuşmuştuk. Tam da burada durup Alice ve bana söylemiş olduğu her şeyi kelimesi kelimesine anımsıyordum:

Kilitlendiğinde kötü hiçbir şey içeri giremez. Eğer cesursan ve ruhun da saf ve temizse bu oda karanlığa karşı korunaklı bir sığınaktır... Ama burayı yalnızca hayatını ve ruhunu tehdit eden korkunç bir şey olduğunda kullan.

Peki ya ne olmuştu? Nasıl olup da birileri içeri girip annemin bana bıraktığı sandıkları çalabilmişti? Onları ne yapacaklardı? Başka kimin işine yarayabilirlerdi ki?

Çatı katına da baktıktan sonra annemin odasının kapısını kilitledim ve aşağı inip bahçeye çıktık. Şaşkınlık içinde

ahırdan geri kalan yıkıntılara doğru yürüdüm: Kapkara bir iki direk ve kül yığınının arasında tahta parçaları.

“Hâlâ duman kokusunu alabiliyorum,” dedim. “Yakında olmuş.”

Alice başını sallayarak onayladı. “Dün değil bir önceki gün hava karardıktan hemen sonra olmuş,” dedi havayı koklayarak.

Alice koklayarak bazı şeyleri sezebilirdi. Genellikle haklı çıkardı, fakat şimdi ona bakarken yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Başka bir şey daha sezmişti. Çok kötü bir şey. Belki de şimdiye dek gördüklerimizden dahi korkunç bir şey...

“Neler oluyor Alice?” diye üsteledim.

“Dumandan başka bir şey daha var. Burada bir cadı varmış. Belki de birden çok...”

“Cadı mı? Bir cadı buraya niye gelsin ki?” diye sordum, başım hâlâ gördüklerimin etkisiyle dönüyordu.

“Tabii ki de sandıklar için, başka niye olacak? Onların içinde çok istedikleri bir şeyler olmalı.”

“İyi de sandıkların yerini nasıl öğrenmiş olabilirler?”

“Belki de ayna kullanmışlardır? Ya da Pendle’dakilerden çok daha güçlüdürler.”

“Peki ya Jack ve Ellie? Ya çocukları? Şimdi neredeler?”

“Tahminimce Jack onları durdurmaya çalıştı. Jack güçlü kuvvetlidir. Savaşmadan pes etmemiştir. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu Alice gözlerini iri iri açarak.

Başımı evet dercesine salladım, ama bir yandan duyacaklarımdan korkuyordum.

“Odaya kendileri girmiş olamaz, çünkü annen orayı bir şekilde kötülöklere karşı korumuş. Bu yüzden Jack’in içeri girip onlar için sandıkları çıkarmasını sağladılar. Önce karşı koydu, fakat Ellie ya da küçük Mary’yi tehdit ettiklerinde yapmak zorunda kaldı.”

“İyi de Jack nasıl içeri girmiş olabilir? Kapıda herhangi bir zorlanma izi yok, tek anahtar da bende. Ve neredeler? Şimdi neredeler?”

“Aileni de yanlarında götürmüş olmalılar. Öyle görünüyor.”

“Ne yöne Alice? Ne yöne gittiler?”

“Sandıkları taşımak için bir at arabasına ihtiyaçları olmalı. Üç büyük sandık oldukça ağır görünüyordu. Yani ana yolları takip etmiş olmalılar. Çıkıp bakabiliriz...”

Yolun sonuna kadar koşup hızlı adımlarla güneşe uzanan ana yolda yürümeye başladık. Beş kilometre kadar sonra bir dört yol ağzına vardık. Alice işaret etti.

“Kuzeydoğuya gitmişler Tom. Tam düşündüğüm gibi. Pendle’a gitmişler.”

“O halde takip edelim,” diyerek koşmaya başladım. Daha on adım atmamıştım ki Alice beni kolumdan yakalayıp çekti.

“Hayır Tom, bu işin yolu bu değil. Epey ilerlemiş olmalılar. Biz oraya varana kadar saklanmış olurlar ve Pendle’da

saklanabilecekleri çok fazla yer var. Onları bulma umudumuzu yitiririz. Hayır, geri dönüp Yaşlı Gregory'e olanları anlatmalıyız. O ne yapılması gerektiğini bilir. Hem şu Peder Stocks da yardım edebilir.”

Başımı iki yana salladım. İkna olmamıştım.

“Tom, düşün!” diye bağırdı Alice, acıtıncaya kadar kolumu sıkarak. “Önce geri dönüp Jack'in komşularıyla konuşmalıyız. Belki bir şey biliyorlardı. Peki ya diğer kardeşlerin? Onlara da olup bitenleri haber vermen gerekmez mi? Yardım etmek isteyeceklerine eminim. O halde hemen Chipenden'a gidip Yaşlı Gregory'e olan biteni anlatmalıyız.”

“Hayır Alice. Koşsak bile Chipenden'a varmak bir günden uzun sürer. Sonra Pendle'a gitmek için bir yarım gün daha. Bu süre boyunca Jack ve ailesinin başına bir şey gelebilir. Onları kurtarmak için çok geç kalmış olabiliriz.”

“Başka bir yol daha var, fakat hoşuna gitmeyecektir,” dedi Alice kolumu bırakıp başını öne eğerek.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Sabırsızlanıyordum. Jack ve ailesi için vakit azalıyordu.

“Sen Chipenden'a geri gidebilirsin ve ben de Pendle'a tek başıma giderim-“

“Hayır Alice! Tek başıma gitmene izin veremem. Bu çok tehlikeli.”

“Birlikte gidersek daha tehlikeli olur. Bizi birlikte yakalarlarsa ikimiz de acı çekeriz. Bir hayalet çırağına neler yapacaklarını sen düşün! Yedinci oğlun yedinci oğluna...

Kemiklerini kapışmak için kavga edeceklerdir. Buna emimim! Ama ben tek başıma yakalanırsam sadece evime, Pendle'a geri dönüyor olduğumu söyleyebilirim, öyle değil mi? Yine ailemle birlikte olmak istediğimi. Ve bunu kimin yaptığını, Jack ve Ellie'nin kimlerin elinde olduğunu öğrenmem daha kolay olur.”

Midem endişe içinde kasılmaktan altüst olmuştu, fakat sonunda Alice'in söyledikleri aklıma yatmaya başladı. Ne de olsa orayı biliyordu ve Pendle bölgesinde fazla göze çarpmadan dolaşabilirdi.

“Bu yine de tehlikeli Alice. Hem geri dönmekten korktuğunu sanıyordum.”

“Bunu senin için yapıyorum Tom. Ve ailen için. Başlarına gelenleri hak etmiyorlar. Pendle'a gideceğim. Artık yapacak başka bir şey yok.” Alice öne çıkıp sol elimi tuttu. “Pendle'da görüşürüz Tom,” dedi usulca. “Olabilirdiğince çabuk gel...”

“Geleceğim. Sen de bir şey bulur bulmaz Peder Stocks'un Downham'daki kilisesine git. Orada bekliyor olacağız.”

Bunun üzerine Alice başını sallayıp arkasını döndü ve yol boyunca kuzeydoğuya ilerlemeye başladı. Bir süre arkasından baktıysam da geriye dönmedi. Arkamı dönüp Jack'in çiftliğine doğru koşmaya başladım.

BÖLÜM 3

ÖNCELİKLER

Jack'in çiftliğinin batı komşusu olan Wilkinsonların çiftliğine gittim. Babam her zaman farklı türlerde çiftlik hayvanları beslenmesini tercih ediyordu, fakat komşularımız yaklaşık beş yıl önce sığır yetiştiriciliğine geçmişlerdi. İlk fark ettiğim şey koyun dolu bir tarla oldu. Yanılmıyordum bunlar Jack'e aitti.

Bay Wilkinson'ı güney otağında bir çiti tamir ederken buldum. Alnı sarılıydı.

"Seni görmek güzel Tom!" diyerek, koşup yanıma geldi. "Olanlar için çok üzgünüm. Elimde olsa sana haber gönderirdim. Kuzeyde bir yerde çalıştığını biliyordum, ama elimde adresin yoktu. Dün abin James'e bir mektup gönderdim. Hemen gelmesini istedim."

James ortanca abimdi ve eyaletin güneybatısındaki Ormskirk'te demircilik yapıyordu. Orası neredeyse tamamen yosun tutmuş topraklar ve bataklıklarla çevriliydi. Mektup eline yarın ulaşsa bile buraya gelmesi birkaç gün sürebilirdi.

"Olanları gördünüz mü?" diye sordum.

Bay Wilkinson başını aşağı yukarı salladı. “Evet ve bu yüzden olanlar ortada,” diyerek sargılı başını işaret etti. “Hava karardıktan kısa bir süre sonra oldu. Yangını görüp yardıma koştum. Önce evin değil de yalnızca ahırın yanıyor olduğunu görünce rahatladım. Fakat yaklaştıkça içime bir kurt düştü, çünkü etrafta koşuşturan bir sürü insan vardı. En yakındaki komşunuz olarak oraya benden önce varmış olabildiklerine şaşırmışım. Ve çok geçmeden ahırı kurtarmak için hiçbir şey yapılmadığını gördüm; evden bir şeyler çıkarıp bir at arabasına yüklüyorlardı. Onlara doğru giderken aldığım tek uyarı arkamdan gelen ayak sesleri oldu. Arkamı dönmeden başıma sertçe vurulunca bayılmışım. Kendime geldiğimde gitmişlerdi. Evi aradım, ama ne Jack ne de ailesinin izine rastladım. Üzgünüm Tom, daha fazlasını yapamadım.”

“Buraya kadar gelip yardım etmeye çalıştığınız için teşekkürler Bay Wilkinson,” dedim. “Yaralanmış olmanıza gerçekten çok üzüldüm. Peki ama yüzlerini görebildiniz mi? Onları görseniz tanır mısınız?”

Başını iki yana salladı. “Hiçbirine yeterince yaklaşamadım ki, fakat daha yakındaki kara bir atın üstünde dimdik duran bir kadın vardı. Ender rastlanan atlardan hem de; Topley’deki büyük bahar pazarında yarıştırdıkları safkanlardan. Hoş bir kadındı, iri yarı fakat endamlı, bir de çok gür siyah saçları vardı. Diğerleri gibi acele etmiyordu. O esnada hâlâ epey uzaktaydım, ancak talimat verir gibi bağırdığını duydum. Sesinden yetkili biri olduğu anlaşılıyordu.

Başıma aldığım o darbeden sonra hiçbir şey yapabilecek durumda değildim. Ertesi sabah hâlâ çok kötüydüm, ama Ben Hindle'a, yani Topley'deki şerife durumu bildirmesi için en büyük oğlumu gönderdim. Sonraki gün yanına bir grup köylü kattı. Kuzeydoğuya giden izleri iki saat kadar takip ettikten sonra tekerlerinden biri kırık, terk edilmiş bir at arabası buldular. Yanlarındaki köpekler aniden sona erene kadar arazide izlerini takip etmiş. Şerif Ben, daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söylüyordu. Sanki yer yarılp içine girmişler gibi, diyordu. Yani bu süre avına bir son verip geri dönmekten başka çareleri kalmamış. Neyse Tom, neden eve gelip bir şeyler yemiyorsun? Abin James gelene dek birkaç gün bizimle kalabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Teşekkürler Bay Wilkinson fakat hemen Chipenden'a dönüp durumu ustama anlatsam iyi olur. O ne yapılması gerektiğini bilir."

"James'i beklemeden daha iyi olmaz mı?"

James'e nasıl bir mesaj bırakmam gerektiğini düşünürken bir an için duraksadım. Bir yanımda Pendle'a gidecek olduğumuzu söyleyerek onu da tehlikeye atmak istemiyordu. Öte yandan o da Jack ve ailesinin kurtarılması konusunda yardımcı olmak isterdi. Üstelik sayıca çok azdık. Her türlü yardıma ihtiyacımız olacaktı.

"Üzgünüm Bay Wilkinson, ancak hemen yola çıkmalıyım. James gelince ona ustamla birlikte Pendle'a gittiğimi iletir misiniz? Bunu yapanların oradan geldiğine neredeyse eminim. James'e direk olarak Pendle bölgesindeki Downham'da bulunan kiliseye gitmesini söyleyin. Tepenin

kuzeyinde. Orada Peder Stocks adında bir rahip var. O bizim nerede olduğumuzu bilecektir.”

“Bunu yaparım Tom. Umarım Jack ve ailesini sağ salim bulursun. Bu arada ben de çiftliğe göz kulak olurum. Hayvanlarıyla köpekleri yanımda güvendeler. Onu görünce böyle söyleyebilirsin.”

Bay Wilkinson’a teşekkür edip Chipenden’a doğru yola koyuldum. Jack, Ellie ve çocukları için endişeleniyordum. Alice için de öyle. Söyledikleri mantıklıydı. Bu durumda yapılabilecek en iyi şeyin oraya tek başına gitmesi olduğu konusunda beni ikna etmişti. Ama onun da korkuyor olduğuna emindim, ne derse desin büyük bir tehlikeye atılıyordu.

O gecenin bir kısmını eski bir ahırda geçirdikten sonra Chipenden’a ertesi gün sabahın ilerleyen saatlerinde vardım. Hiç vakit kaybetmeden olanları ana hatlarıyla anlatıp hemen Pendle’a doğru yola çıkmamız için Hayalet’e yalvardım. Yolda konuşabiliriz, dedim; çünkü geçen her saniye ailemin içinde bulunduğu tehlikeyi arttırıyordu. Gelgelelim o bu önerimi duymak dahi istemiyordu ve mutfak masasının başındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

“Otur evlat,” dedi. “Acele işe şeytan karışır! Yolculuk zaten tüm öğleden sonra ve akşam sürecek ve Pendle’a karanlıkta girmek pek akıllıca olmaz.”

“Ne fark eder ki?” diye itiraz ettim. “Bir süre orada kalmayacak mıyız? Orada bir sürü gece geçireceğiz!”

“Evet, bu doğru ama Pendle’in sınırları tehlikelidir çünkü gece olduğunda oralarda gün ışığından çekinen yaratıklar kol gezer. Öyle bir yerden görünmeden geçemeyiz, ancak oraya gündüz varırsak en azından hâlâ bir şeyler yapabilecek durumda oluruz.”

“Peder Stocks bize yardım edebilir,” diyerek etrafa baktım. “O Pendle’i çok iyi biliyor. Bu gece Downham’a güvenli bir şekilde varmamızı sağlayacak yolları da biliyor olmalı.”

“Eminim biliyordur ama sen gelmeden az önce gitti. Uzun uzun konuştuk ve şu bulmacadan farksız cadı sorununun üstesinden gelebilmem için ihtiyaç duyduğum son parçaları sağladı. Fakat Downham’da dehşete kapılmış bazı cemaat üyeleri olduğundan onları uzun süre yalnız bırakmaya cesaret edemiyor. Şimdi evlat, en başından başlayıp bana her şeyi anlat. Hiçbir detayı atlama. Göreceksin böylesi hiçbir plan yapmadan yola koyulmaktan çok daha iyi olacak!”

Söyleneni yapıp her zamanki gibi kendi kendime Hayalet’in muhtemelen haklı olduğunu ve bunun Jack’e yardım etmek için en iyi yol olduğunu söyledim, ne var ki anlatıklarımı bitirir bitirmez olabilecek şeyleri düşününce gözlerim doldu. Hayalet birkaç saniye boyunca gözlerini bana diktikten sonra ayağa kalktı. Mutfak şöminesinin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

“Senin için üzgünüm evlat. Bu çok zor olmalı. Baban öldü, annen uzaklara gitti ve şimdi de bu. Yaşadıklarının zor olduğunun farkındayım, ama duygularını kontrol etmelisin. Şimdi aklımızı başımıza toplayıp iyi düşünmeliyiz. Aileni

bulmanın en iyi yolu budur. Sormam gereken ilk şey annenin odasındaki şu sandıklar hakkında ne bildiğin. Bana söylemediğin bir şey var mı? Yahut içlerinde ne olabileceğine dair herhangi bir fikrin?”

“Annem bana verdiği gümüş zinciri pencereye en yakın duran sandığın içinde tutardı,” diye anımsattım ona, “ama içinde başka ne var hiç bilmiyorum. Annemin bana söyledikleri çok gizemliydi. Aklımı kurcalayan pek çok şeyin yanıtını bulacağımı söylemişti. Geçmişiyse geleceğinin o sandıklarda olduğunu ve kendisiyle ilgili babama dahi söylemediği şeyler öğreneceğimden bahsetmişti.”

“Yani hiçbir fikrin yok? Emin misin?”

Bir süre düşündüm. “Sandıkların birinin içinde para olabilir.”

“Para mı? Ne kadar para?”

“Bilmiyorum. Annem kendi parasının bir bölümünü çiftliği satın almak için harcadı, ama başlangıçta kaç parası olduğunu bilmiyorum. Fakat kalan bir miktar olmalı. Kışın başında babamın size ısraklığım için kalan borcunu almak üzere eve gittiğimi anımsıyor musunuz? İşte annem üst kata çıkıp parayı kendi odasından almıştı.”

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “Yani pekâlâ para için de gelmiş olabilirler. Ama eğer kız haklıysa ve bu işin içinde cadılar da varsa başka bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hem sandıkların nerede olduğunu nasıl bildiler?”

“Alice ayna kullanarak evi gözetliyor olabileceklerini düşünüyor.”

“Bak sen şu işe! Peder Stocks aynalardan bahsetmişti, fakat kilitli bir odadaki sandıkları aynalarla nasıl görmüş olabileceklerini anlayamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Bu işin içinde başka bir iş var.”

“Ne gibi?”

“Henüz bilmiyorum evlat. Tek anahtar sende olduğuna göre kapıyı kırmadan içeri nasıl girmiş olabilirler? Anne-nin odayı bir şekilde kötülüklerden koruduğunu söyle-miş miydin?”

“Evet, ancak Alice cadılar içeri giremeyeceğinden oda-ya Jack’i sokmuş olduklarını düşünüyor. Duvar da ve yerde kan lekeleri vardı,” dedim. “İçeri girip sandıkları çıkarması için Jack’in canını yakmış olmalılar. Yine de kapının nasıl açılmış olduğu hâlâ bir sır. Annem o odanın bir tür sığınak olduğunu söylemişti.”

Yaşadığım duygu yoğunluğundan ötürü konuşamıyordum ve Hayalet bana yaklaşıp içimi rahatlatmak istemiş-çesine omzuma vurdu. Sonra sessizce yeniden konuşabil-meye başlamamı bekledi.

“Hadi evlat, anlat.”

“Kapı bir kez kilitlenince içeride her tür kötülüğe kar-sı güvende olacağımı söylemişti. Sizin evinizden bile daha iyi korunduğunu. Fakat orayı yalnızca bedenimle ruhumu tehdit edebilecek kadar tehlikeli bir şey peşime düştüğün-de kullanmalıymışım. Odayı kullanmanın da bir bedeli ol-duğunu söyledi. Çok genç olduğumu ve benim için sorun olmayabileceğini, fakat sizin kullanamayacağımızı söyledi. Ve eğer gerekirse bunu size söylememi...”

Hayalet düşünceli bir şekilde başımı sallayıp sakalını kaşdı. “Eh evlat, bu durum gitgide daha da gizemli bir hal alıyor. Çok daha derinde yatan bir şeyler olduğunu sezinliyorum. Artık masum kurbanlar da işin içine girdiğine göre karşı karşıya olduğumuz şey çok daha güç, ama devam etmekten başka seçeneğimiz yok. Bir saat içinde Pendle’a doğru yola çıkacağız. Yolda geceyi geçirecek bir yer bulur oraya şafak sökerken varırız, böylesi daha güvenli olur. Ailene yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ancak şunu belirtmeliyim: Ortada onların hayatlarından çok daha fazlası var. Senin de bildiğin gibi Pendle cadılarını kesinkes ortadan kaldırmayı denemeye karar vermiştim. Ve çok geçmeden Peder Stocks kötü haberler getirdi. Görünüşe bakılırsa söylentiler doğru: Malkin ve Deaneler bir anlaşma yapmışlar ve Mouldheellar’ı de saflarına çekmek için harekete geçmişler. Yani durum benim korktuğum kadar kötü. Ağustosun ilk haftasında, yani bugünden sonra iki hafta bile geçmeden ne olacağını biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Doğum günüm o ayın üçüncüydü. Ağustos ayında beni ilgilendiren tek gün de buydu.

“O halde öğrenme vaktin geldi evlat. Eski Tanrıların ziyafetlerinden biri. Buna ‘Hasat Şenliği’ derler ve cadı kurulları bir araya gelip ibadet ederek karanlığın gücünü emerler.”

“Bu cadı yılındaki dört temel ayinden biri değil mi? Bunlarla ilgili bir şeyler okudum, ancak hepsinin tarihlerini bilmiyorum.”

“Artık Hasat Şenliği ayininin tarihini biliyorsun. Ve Peder Stocks’un söylediklerine bakılırsa Pendle cadıları tam da

o tarihte çok karanlık ve tehlikeli işlere kalkışmaya hazırlanıyorlarmış. Ve asıl tehlike Mouldheel klanının da onlara katılması, böylelikle üç kurul toplanmış olur ve bu durum güçlerini iyice arttırır. Onları bu şekilde bir araya getirebilecek olan şey çok önemli olmalı. Peder Stocks şimdiye dek hiç bu kadar çok mezar saldırısıyla karşılaşmamış; sürüyle kemik çalınmış. Abin ve ailesiyle ilgili kötü haber de işleri zorlaştırıyor, ancak önceliklerimiz çok açık.

Pendle'a gidip Downham'da Peder Stocks ile buluşmalıyız. Mouldheellar'ın bu uğursuz ittifaka katılmalarına engel olmalıyız ve kaçırılanları bulmalıyız. Eğer genç Alice bize yardım edebilirse ne âlâ. Yoksa kendi başımıza avlanmamız gerekecek.”

Çantalarımız hazırды ve geriye yalnızca dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kilitlemek kalmıştı. En sonunda Pendle'a doğru yola koyulacaktık. Kaybedecek tek bir saniyemiz bile yoktu. Oysa Hayalet beni şaşkınlığa düşürerek mutfak masasının yanındaki taburelerden birine oturdu, çantasından bileğitaşını çıkararak asasını havaya kaldırdı. Katlanmış olan bıçak açılırken klik diye bir ses duyuldu, ardından Hayalet kenarlarını bileğilerken kulak tırmalayıcı bir ses çıktı.

Başını kaldırıp bana bakarak göğüs geçirdi. Yüzümdeki sabırsız ve gergin ifadeyi görmüştü. “Bak evlat, yola koyulmak için sabırsızlandığımı biliyorum ve bunun için çok iyi nedenlerin var. Fakat işleri düzgün yapmalı ve her duruma hazırlıklı olmalıyız. Bu yolculukla ilgili içimde kötü bir his

var. Yani herhangi bir zaman koşup annenin o özel odasına saklanman gerektiğini söylersem bunu yapar mısın?”

“Ne? Sizi geride bırakarak öyle mi?”

“Evet, kastettiğim aynen buydu. Birileri mesleğimizi sürdürmeli. Şimdiye dek hiç çıraqlarımı öven biri olmadım. Övgü kötü olabilir. Aklına girip kendine haddinden fazla değer vererek yan gelip yatmana neden olabilir. Ama şu kadarını söyleyeceğim. Annenin bir zamanlar söz verdiği kişi olduğuna hiç şüphem yok: Sen şimdiye dek sahip olduğum en iyi çıraksın. Sonsuza dek bu işe devam edemeyeceğime göre son çırağım da olabilirsin, yani eyaletteki işlerimi devredeceğim kişi. Senden bunu yapmanı istersem tek bir soru sormadan hatta arkana bile bakmadan Pendle’dan çıkıp o odaya sığın. Anladın mı?”

Başımı evet dercesine salladım.

“Ve eğer gerekirse bana itaat edecek misin?”

“Evet,” dedim. “Edeceğim.”

En sonunda Hayalet tatmin oldu ve bıçağını kapattı. Her ikimizin çantasını ve asamı alarak Hayalet’i dışarıya kadar takip edip arkamızdan kapıyı kilitlemesini bekledim. Bir an duraksayıp eve baktıktan sonra bana dönüp hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ evlat, yolcu yolunda gerek! Yeterince geciktik zaten!”

BÖLÜM 4

PENDLE'A DOĞRU DOĞUYA

Chipenden'dan doğuya doğru yola koyulduk, bir süre Bowland Tepesi'nin güneyinde kaldıktan sonra uzaklaşıp Ribble Nehri'nin hoş, ağaçlarla çevrili kıyısını geçtik. Bunun Priestown'dan geçen geniş, gel git nehriyle aynı olduğunu tahmin etmemin imkânı yoktu ve ilerlemeye başlarken gitgide daha gergin hissetmeye başladım.

"İşte orada evlat," dedi Hayalet yolumuzun üzerindeki bir akarsuyun uzağında durarak. Yaklaştıkça irileşen Pendle Tepesi'ni işaret ediyordu. "Pek hoş bir görüntü değil ha?"

Ona hak vermemek elde değildi. Her ne kadar şekli bana Chipenden'in güneyinde bir vadinin arkasında kalan tepelerden olan Long Bayırı'nı anımsatsa da bu çok daha büyük ve ürkütücüydü. Zirvesinde yoğun ve kopkoyu bir bulut kümesi asılıydı.

"Kimileri onu karaya vurmuş dev bir balinaya benzetir," dedi Hayalet. "Ben hiç balina görmediğimden bunu bilemem. Kimileriye ters dönmüş bir tekneye benzetir. Biraz benziyor, yine de hakkını veren bir kıyaslama olduğu söylenemez. Sen ne dersin evlat?"

Manzarayı dikkatlice inceledim. Hava kararmaya başlamıştı ama sanki tepenin kendisi de bir tür karanlık saçıyor-du. Korkunç bir görüntüsü vardı.

“Neredeyse canlı gibi,” dedim kullandığım kelimeleri dikkatlice seçerek. “Sanki içinde kötücül bir şey var da her şeye kötü bir büyü yapıyor.”

“Bunu ben bile daha iyi ifade edemezdim evlat,” dedi Hayalet düşünceli bir şekilde اساسına dayanarak. “Fakat kesin olan bir şey var: Hemen yakınında sürüyle kötücül cadı yaşıyor. Yarım saate kalmaz hava kararacak, yani şa-fak sökene dek nehrin bu yanında kalmamız daha akıllıca olur. Sonra Pendle’a girebiliriz.”

Biz de öyle yapıp çalıların arasına kamp kurduk. Nehir-le aramızda yarım tarlalık bir mesafe olmasına rağmen uy-kuya dalarken uzaktan gelen mırıltısını duyabiliyordum.

Şafakta uyandık ve açlığımızı bastırmak için bir lokma bile yemeden apar topar nehri geçip Downham’a doğru iler-lerken çiselemeye başlayan yağmur yüzümüze vuruyordu. Pendle Tepesi’ni sağımıza almış, kuzeye gidiyorduk; ancak çok geçmeden sık bir çınar ve alıç ormanına girince tepe de gözden kayboldu.

Hayalet, “İşte ilginç bir şey,” diyerek beni büyük bir meşe ağacının yanına götürdü. “Bundan ne anlıyorsun?”

Ağacın gövdesinde oyularak yapılmış tuhaf bir çizim vardı. Daha yakından baktım:

“Bu bir makas mı?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı Hayalet, asık suratla. “Gelgelelim kumaş kesmek için kullanılmıyor. Bu Grimalkin’in, yani katil cadının işareti. İşi ölüm ve işkencedir ve Malkinler onu düşmanlarının üstüne salar. Bu işareti bir uyarı olarak kazımış. Pendle benim bölgemdir, diyor. Beni sinirlendirersen derini yüzer, kemiklerini un ufak ederim!”

İrkilerek ağaçtan uzaklaştım.

“Belki günün birinde onunla karşılaşırım,” dedi Hayalet. “Ölse dünya kesinlikle çok daha iyi bir yer olurdu. Fakat acımasız bir katil olmasına rağmen prensipleri vardır; asla hile yapmaz. Zorluklarla yüzleşmeyi sever, ama bir kez ipleri eline aldı mı o makaslara dikkat etsen iyi edersin!”

Hayalet başını iki yana sallayarak Downham yolunda ilerlemeye başladı. Son birkaç günde Pendle hakkında çok şey öğrenmiştim ve tehlikeli bir yer olduğunu biliyordum. Bizi çok daha kötü şeylerin beklediğineyse hiç şüphe yoktu.

Köyün ana caddesi kıvrılarak dik bir tepenin yamaçlarından aşağıya uzanıyordu. Yalnızca kendisinin bilebileceği sebeplerden ötürü Hayalet bir daire çizip Downham’a kuzeyden girdi. Pendle Tepesi tam karşımızdaydı, köyün üzerine çökmüş, korkutucu görünümüyle gökyüzünün neredeyse yarısını kaplamıştı. Sabahın ilerleyen saatleriydi ve yağmur durmuştu, fakat yine de etrafta kimsecikler yoktu.

“Herkes nerede?” diye sordum Hayalet’e.

“Perdelerin ardında saklanıyorlar, başka nerede olabilirler ki evlat?” dedi sıkkın bir şekilde gülümseyerek.

“Kimselere karışmadan kendi işlerine baktıklarına hiç şüphe yok!”

“Cadılara burada olduğumuzu söyleyecekler mi?” diye sorarken solumda kalan dantel perdenin hareket ettiğini gördüm.

“Görülür görülmez ilgili kişilere haber uçurulacak yerlerden sakınmak için buraya epey dolambaçlı bir yoldan geldik. Burada mutlaka birkaç casus olacaktır, yine de Downham bu bölgedeki en güvenli yer. İşte bu nedenle burada konuşlanacağız. Bunun için Peder Stocks’a minnet borçluyuz. On yılı aşkın bir süredir buradaki kilisenin papazı olarak görev yapıyor ve Karanlık’la mücadele edip onu uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmış. Fakat anlattıklarına bakılırsa artık bu köy bile tehdit altında. İnsanlar buraları terk ediyor. Pendle’dan kaçıyorlar; üstelik bunlardan bazıları nesillerdir burada yaşayan köklü aileler.”

Küçük kilise köyün güneyinde, nehrin ötesindeydi. İçinde her boyut ve şekildeki mezar taşlarıyla dolu çok büyük bir mezarlık vardı. Taşların çoğu yatay olarak yerleştirilmiş, uzun otlar ve çalılar tarafından neredeyse tamamen örtülmüş durumdaydı; diğerleriye çürük dişler gibi çarpık çurpuk bir şekilde topraktan çıkmaktaydı. Kısacası bu mezarlığın bakımsız kaldığı çok açıktı, pek çok mezar taşı yıkık döküktü, üzerlerindeki yazılarsa ya silinmiş ya da yosunlardan okunmaz hale gelmişti.

“Mezarlar biraz bakım istiyor,” dedi Hayalet. “Peder Stocks’un bu duruma göz yumuyor olmasına şaşırdım doğrusu...”

Papaz evi kilisenin hemen arkasında, bir düzine kadar porsuk ağacının altına inşa edilmiş büyükçe bir kulübeydi. Oraya varmak için mezar taşlarının arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen dar ve otlarla kaplı bir patikada tek sıra ilerlememiz gerekti. Ön kapıya varınca Hayalet kapıyı üç kez sertçe çaldı. Kısa bir süre sonra ayak sesleri duyduk; sonra kilit sesleri ve kapı açıldı. Peder Stocks yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle tam karşımızdaydı.

“Bu ne büyük sürpriz John,” dedi gevşeyip gülümseyerek. “Seni bu haftanın sonuna doğru bekliyordum. Neyse, hadi içeri gelin ve kendinizi evinizde hissedin!”

Pederi takip ederek evin arka tarafında kalan mutfağa geçtik, oturmamız için sandalyelere işaret etti. “Yemek yediniz mi?” diye sordu, her ikimizde oturmak üzere sandalyeleri çekerken. “Tom, bir at yiyebilecek kadar aç görünüyorsun!”

“Açım Peder,” diyerek Hayalet’e bir bakış attım, “ama yiyip yiyemeyeceğimize pek emin değilim...”

Hayalet çalışırken her zaman oruç tutmamız konusunda ısrar ederdi, böylelikle Karanlık’ın gücüne karşı daha az savunmasız oluyorduk; işte bu yüzden güçten düşmemek için kemirdiğimiz eyalet peynirleriyle idare ederdik. Bir hayaletin hayatı yalnızca korkutucu, tehlikeli ve yalnız bir hayat değildir; çoğu zaman aç kalmayı da gerektirir.

“Kahvaltı etmenin bir zararı olmaz,” dedi Hayalet beni şaşırtarak. “Her şeyden önce bilgiye ihtiyacımız var ve Peder, bu bilgiyi bize sağlayacak olan kişinin sen olacağını

umuyordum. Bu yüzden yarına dek fazla bir şey yapamayacağız. Uzun bir süre boyunca yiyeceğimiz doğru dürüst tek öğün bu olabilir, yani evet lütfen, nazik teklifini kabul ediyoruz.”

“Pekâlâ!” diye bağırdı Peder Stocks, yüzüne bir ısıltı gelmişti. “Her ne şekilde olursa olsun yardımcı olmak beni mutlu eder ama hadi önce yemeği hazırlayalım, sonra yerken de konuşabiliriz. Şimdi üçümüze doyurucu bir kahvaltı hazırlayacağım, fakat yardıma ihtiyacım olabilir. Sosis nasıl pişirilir bilir misin genç Tom?”

Tam, “Evet,” demek üzereydim ki Hayalet başını sallayarak ayağa kalktı. “Hayır Peder, benim çırağımın kaynayan bir tencerenin başına geçmesine izin verme lütfen! Yaptığı yemekleri daha önce tattım ve midem hâlâ beni afetmiş değil!”

Gülümsedim ancak itiraz etmedim ve Hayalet sosis kızartmakla meşgulken Peder Stocks iki tava daha hazırladı. Birinde domuz pastırmalarıyla soğan dilimleri kızarıyordu, diğerindeyse rengi gitgide altın sarısına dönüşen büyükçe bir omlet pişiyordu.

Onlar yemeği hazırlarken yerime oturdum, açtım ama aynı zamanda da kendimi suçlu hissediyordum. Gelen kokular ağzımı sulandırır da Ellie, Jack ve Mary için endsilenip iyi olup olmadıklarını düşünmeden edemiyordum. Böyle bir kahvaltı edemiyor olduklarına hiç şüphe yoktu. Alice’in de nasıl olduğunu düşündüm. İçten içe Downham’a haber ulaştırmış olacağını umuyordum. Umarım başı belaya girmemiştir.

“Pekâlâ, genç Tom,” dedi Peder Stocks, “ustanın mide-sini altüst etmeden bize yardımcı olabileceğin bir şey var. Hadi biraz ekmek yağla. Büyükçe bir tabak dolusu olsun.”

Bana söyleneni yaptım ve tam bitirmiştım ki masaya her biri ağzına kadar domuz pastırması, sosis, kızarmış soğan ve haşlanmış omlet dolu üç tabak geldi.

“Chipenden’dan buraya rahat geldiniz mi?” diye sordu Peder Stocks biz yemeğe yumulurken.

“Yakınmıyorum ama son görüşmemizden bu yana işler daha kötüye gitti,” diye yanıtladı Hayalet.

Yemek yerken Peder Stocks’a Jack’in çiftliğine yapılan baskını ve abimle ailesinin kaçırılmasını anlattı. Alice’in Pendle’a doğru yola çıktığını da ekledi. Sözlerini bitirdiğinde tabaklarımızdaki yemekleri silip süpürmüştük.

“Bu haberleri duyduğuma üzüldüm Tom,” dedi Peder Stocks elini omzuma koyarak. “Onları dualarımda anımsayacağım...”

Duyduklarım içimi ürpertmişti. Sanki ailem ölmüş gibi konuşuyordu. Hem duaların yararı neydi ki? Zaten çok geç kalmıştık ve bir an önce aramaya başlamamız gerekiyordu. Öfkelenдикçe yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. Yalnızca kibarlık olsun diye dilimi tuttum. Babam ölmüş olsa da bana öğrettiği görgü kurallarına uyabilirdim.

Sanki Peder Stocks zihnimi okumuştı. “Endişelenme Tom,” dedi şefkatli bir ses tonuyla. “İşleri yoluna koyacağız. Kendilerine yardım edenlere Tanrı da yardım eder; ben buna inanırım. Ben elimden geleni yapacağım, hem

kim bilir belki genç Alice de gün bitmeden yeni haberler getirir.”

“Alice’in buraya gelmiş olacağını umuyordum,” dedim.

“Ben de öyle evlat, ben de öyle,” dedi Hayalet ve ses tonu yeniden öfkelenmeye başlamama neden oldu. “Umarım yine bir şeyler karıştırmıyordur...”

“Tüm yaptıklarından sonra bu haksızlık!” diye itiraz ettim. “Orada olması bile hayatını tehlikeye atması anlamına geliyor.”

“Hepimiz aynı durumda değil miyiz?” diye sordu Hayalet. “Bak evlat, kıza yüklenmek istemiyorum, fakat içinde bulunduğu durum şimdiye dek yüzleştiği en cezbedici durum olacak. Buraya tek başına gelmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğuna emin değilim. Ailelerimiz kişiliklerimizi şekillendirmemizde çok önemli bir rol üstlenir ve Alice’in ailesi de cadılardan ibaret. Eğer onların yanına geri dönerse her şey olabilir!”

“Şimdiye dek bana anlattıklarına bakılırsa olumlu düşünmemiz için çok neden var John,” dedi Peder Stocks. “Hepimiz Tanrı’ya inanmıyor olabiliriz, ancak bu insanlara da inanmamamızı gerektirmez. Neyse, buraya doğru geliyor olmalı. Yolculuklarım esnasında ona rastlayabilirim,” dedi rahip.

Peder Stocks aniden gözümde büyüüverdi. Haklıydı. Hayalet’in Alice’e karşı daha çok inancı olmalıydı.

“Gidip neler bulabileceğime bir bakacağım,” diye devam etti rahip. “Bu civarda masum bir aileye yardım etmek isteyen insanlar hâlâ var. Gece çökmeden Jack ve Ellie’nin

nerede olduklarını öğreneceğim, buna inanın. Fakat önce yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey daha var.” Kalkıp bir kalem, boş bir kâğıt ve ufak bir mürekkep kutusu alarak geri döndü. Masadaki tabakları ittirdi, mürekkep kutusunu açtı ve kalemi daldırıp kâğıdın üzerine bir şeyler çizmeye başladı. Çok geçmeden çizdiği şeyin bir harita olduğunu fark ettim.

“Eh evlat, yola çıkmadan önce ustanın bu bölgeyi gösteren haritalarını iyice incelediğine hiç şüphem yok; tabii işin bittikten sonra onları güzelce katlamayı unutmadan!” dedi Peder Stocks, Hayalet’e bakıp gülümserken çizmeye de devam ediyordu. “Ama bu küçük harita işleri basitleştirip birkaç yerin aklında iyice yer etmesine yardımcı olabilir.”

Çizimi tamamlamak yalnızca birkaç dakikasını aldı; birkaç yerin ismini de ekledikten sonra kâğıdı bana uzattı.

“Anlayabiliyor musun?” diye sordu.

Birkaç saniye sonra başımı aşağı yukarı salladım. Pendle Tepesi’ni ve büyük köylerin konumlarını kabaca gösteren bir harita çizmişti.

“Tepenin kuzeyinde kalan Downham Pendle’daki en güvenli yerdir,” dedi rahip.

“Yolda bunu ona ben de söylemiştim,” diye araya girdi Hayalet, “ve bu tamamen senin sayende Peder Stocks. Çalışmalarımızı yürütebileceğimiz nispeten güvenli bir yer olduğu için sana minnettarız.”

Whalley

Downham Fundalığı

Downham

Korulu Çadı
Vadisi

Pendle Tepesi

Maikin
Kulesi

Bareleigh

Crow Ormanı

Roughlee

Goldshaw
Booth

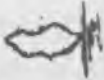
Rend

Rend Köşkü

Gore Kayası

Pendleton
Fundalığı

Sabden

Cobne

“Hayır John, bunu tek başıma yaptığımı kabul etsem geceleri gözüme uyku girmez. Karanlığı uzakta tutmak için elimden geleni yaptığım doğru, ama senin de bildiğin gibi, tarih boyunca tehlike hep tepenin güneydoğusundan gelmiştir. Yani buradan güneye giderken batı yolunu takip edip tepeyi soluna almak en güvenlisi olacaktır. Tabii güneybatıda işaretli olan Gore Kayası da tehlikeli olabilir. Orada cadılar bazen adak törenleri düzenler. Şu üç köyü de görebiliyor musun Tom? El yazım yeterince açık mı?”

“Sanırım,” dedim ve emin olmak için adlarını yüksek sesle okudum: “Bareleigh”, ‘Roughlee’ ve ‘Goldshaw Booth.” Bunlar Alice’in bahsettiği köylerdi. Her biri de bir cadı klanına ev sahipliği yapıyordu.

“Doğru Tom ve şurada, Goldshaw Booth’un yakınlarında, Crow Ormanı’nın batı sınırında Malkin Kulesi var. Bu bölgeye benim verdiğim isim Şeytan Üçgeni’dir çünkü şeytani işler burada yapılır. Hangi klan tarafından kaçırıldıklarına bağlı olarak bu üç köyün arasında kalan bölgede bir yerde abinle ailesini bulacağız; buna eminim.”

“Korulu Cadı Vadisi nedir?” diye sordum, Bareleigh’in hemen kuzeyinde bir haçla işaretlenmiş bölgeyi gösterecek.

“Korulu Cadı Vadisi mi?” diye sordu Hayalet kaşlarını kaldırarak. “Bunu ben de ilk kez duyuyorum!”

“Bu da diğeri gibi tehlikeli bir bölge için benim uydurduğum isim John. Senin son gelişinden bu yana burada işler daha da kötüye gitti. O vadi birkaç ölü cadının sığınağı haline geldi. Bazıları kutsanmamış olan mezarlarından

kaçtılar; diğerleriye ölüp aileleri tarafından terk edildikten sonra oraya yerleştiler. Gündüz saatlerinde genelde ağaçların altındaki gölgelere sığınarak uyurlar, ama gece oldu mu yaşayan her tür canlının sıcak kanını içmek için ortaya çıkarlar. Yani güneş batınca o vadideki kuşlar bile güvende değildir. Kesinlikle uzak durulması gereken bir yerdir ve bu yörede yaşayanlar bunun için ellerinden geleni yapar. Yine de her yıl birkaç zavallı ortadan kaybolur. Cadıların ikisi ya da üçü çok güçlüdür ve her gece vadiden kilometrelerce uzağa giderler. Neyse ki diğerleri inlerinin birkaç adım ötesinden uzağa gidemez-“

“Sence kaç taneler?” diye sordu Hayalet.

Peder Stocks’un suratı asıldı. “En az bir düzine. Ancak daha önce de söylediğim gibi vadinin dışında yalnızca iki ya da üç tanesine rastlanır.”

“Buraya daha önce gelmeliydim!” dedi Hayalet başını iki yana sallayarak. “İşlerin bu kadar kötüye gitmesine asla izin verilmemeliydi. Görevimi yerine getiremedim.”

“Saçmalık! Nereden bilecektin! Şimdi buradasın işte ve asıl önemli olan da bu,” diye yanıtladı Peder Stocks. “Ne var ki durum sahiden kötü Hasat Şenliği öncesi bir şeyler yapılmalı.”

“Chipenden’a geldiğinde,” dedi Hayalet, “sana bir soru sormuştum, ama bana doğru dürüst bir yanıt vermedin. O yüzden soruyu tekrarlayacağım. Sence kurullar Hasat Şenliğinde ne yapmayı planlıyor?”

Peder Stocks sandalyesini geriye doğru ittirerek yavaşça ayağa kalkıp içini çekti. “Pekâlâ, söyleyeceğim!” dedi sesini

hafifçe yükselterek. “İki cadı kurulunu bir araya getirip üçüncüsünün de onlara katılmasını sağlayabilecek olan şey nedir? Kadim düşmanlıklarını bir kenara bırakmalarını ne sağlamış olabilir? Çoğu birbirlerini görmeye bile katlanamaz ve son otuz yıl içinde yalnızca bir kez bir araya gelmişlerdir.”

“Evet,” dedi Hayalet sert bir gülümsemeyle. “Beni lanetlemek için bir araya geldiler!”

“Bu doğru John, ancak bu kez sebep karanlığın güçleniyor oluşu ve birisinin yahut bir şeyin onları bir araya getirdiğinden şüpheleniyorum. Yaklaşan karanlık onlara çok tehlikeli ve zorlu bir şeyi başarma fırsatı verecek. Bence Şeytan’ın kendisini çağırmaya çalışacaklar!”

“Şaka yapıyor olduğunu düşünsem gülerdim Peder,” dedi Hayalet düşünceli bir şekilde başını iki yana sallayarak. “Şeytana inanıyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yalnızca bir rahip kimliğine mi konuşuyorsun?”

“Keşke öyle olsaydı John. Ama ben hem bir hayalet hem de bir rahip olarak konuşuyorum ve bunu yapmaya kalkışacaklarını düşünüyorum. Başarıp başaramayacaklarını kim bilebilir ki? Gelgelelim iki kurul buna inanıyor ve vücut bulmuş karanlığı, Şeytan’ın ta kendisini çağırmak için üçüncü kurul da onlara katılabilir. Bazı cadılar dünya yaratıldığında Şeytan’ın de aramızda olduğuna inanır. Şimdi de yeni bir karanlık çağın başlaması için onu geri getirmeye çalışacaklar.”

Şeytan'la ilgili olarak bir keresinde Hayalet'le konuşmuştum. Bana mücadele ettiğimiz tüm kötülüklerin arkasında olan, karanlığın derinlerinde saklanan bir varlık olup olmadığını merak etmeye başladığını söylemişti. Karanlıkla birlikte güçlenen bir şey. Eh, Peder Stocks'un böyle bir şey olduğuna inandığı kesin.

Odaya bir sessizlik çöktü ve kısa bir süre için her iki adam da kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu.

Ardından Peder Stocks ayağa kalkıp vakit kaybetmeden dışarı çıktı ve biz de peşinden mezarlığı geçip kilisenin önündeki damlı kapının¹ önünde durduk. Bulutlar dağılıyordu ve güneş içimizi ısıtmaya başlamıştı.

“Şu senin zangocun kulağı çekilmeli,” dedi Hayalet dobra dobra. “Gördüğüm pek çok kilisenin bahçesi bundan daha iyi durumda...”

Peder Stocks göğüs geçirdi. “Neredeyse dokuz ay önce ayrıldı. Colne'deki ailesinin yanına döndü. Bu peni pek şaşırtmadı ama. Kilise avlusuyla ilgili gitgide daha çok endişelenmeye başladığını biliyordum. Geçtiğimiz sekiz hafta içinde üç mezar soyuldu –cadıların işi– yani bahçenin düzensiz oluşu en son problemimiz.”

“Pekâlâ Peder, sen burada yokken çırağımın buralara biraz çeki düzen vermesini isteyeceğim.”

Peder Stocks'u uğurladıktan sonra Hayalet bana döndü. “Tırpan nasıl kullanılır biliyorsun evlat, sahip olduğun bu

¹ Bilhassa İngiltere'de kilise avlusunda cenazenin konulup papazın beklendiği üstü damlı kapı. (Ç.N.)

beceriği pratik eksikliğinden dolayı kaybetmeni istemeyiz. Şu mezarlığa çeki düzen verebilirsin. Bu seni ben gelene kadar oyalar.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum şaşırarak. “Planın, Peder Stocks ailemi ararken Downham’da kalmak olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi evlat ama korku dolu cemaat üyeleriyle mezar soyan cadılar kasabanın hiç de düşündüğüm kadar güven-de olmadığının işareti. Her zaman olayları kendim incelemekten hoşlanırım, bu yüzden Peder Stocks burada yokken etrafı kolaçan edip neler çıkacağını bir görecekim. Bu arada sen de otları temizlemeye koyulsan iyi edersin!”

BÖLÜM 5

ÜÇ KIZ KARDEŞ

Zangocun tırpanını evin yan tarafındaki bir kulübede buldum ve cübbemi çıkarıp kollarımı sıvadıktan sonra otları kesmeye koyuldum. İlerlemesi daha kolay olduğundan önce mezar taşlarının yatay olduğu yerleri temizliyordum.

Zorlu bir işti fakat evimdeyken çiftlikte pek çok kez tırpan kullanmıştım ve ara sıra Hayalet'in evindeki otları da temizlediğimden çok geçmeden alıştım. Sıcaklıkla baş edebilirdim, ama öğleden sonra vakit biraz ilerleyince güneş iyice acımasızlaştı ve sıcakla yorgunluktan ötürü terim gözlerime kaçmaya başladı. En mantıklısı bir ara verip sonra devam etmek olacaktı.

Evin arkasında bir kuyu vardı ve kovayı en dibe daldırıp Chipenden'daki tepelerin zirvelerinden gelen sular kadar tatlı ve soğuk suyu yukarı çektim. Susuzluğumu giderdikten sonra oturup sırtımı porsuk ağaçlarından birine dayayarak gözlerimi kapadım. Böceklerin tekdüze cırlamalarını dinlerken mayıştım ve bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey uzakta bir yerden gelen köpek havlamalarıydı. Gözlerimi açınca neredeyse

akşam olduğunu gördüm ve daha mezarlığın yarısını temizlemem gerekiyordu. Hayalet ya da Peder Stocks'un her an gelebileceğini düşünerek çalışmaya koyuldum.

Güneş batmaya başladığında ben de kesme işlemini tamamladım. Kesilen otların toplanması da gerekiyordu, ancak bunu sabaha bırakmaya karar verdim. Ustamla peder hâlâ dönmemişlerdi. Eve dönerken endişelenmeye başlamak üzereydim ki solumda kalan alçak duvarın ardından belli belirsiz bir ses duydum. Otların üzerinde dolaşan birinin ayak sesleriydi bu.

"Eh, kesinlikle iyi bir iş çıkardın," dedi bir kız sesi. "Aylardır hiç bu kadar düzenli olmamıştı!"

"Alice!" diye bağırarak sesin geldiği yöne döndüm.

Ama her ne kadar sesi çok benzese de bu Alice değildi. Alçak duvarın ötesinde fiziksel olarak Alice ile aynı boyutlarda bir kız duruyordu; Alice'in kahverengi gözleri ve siyah saçları varken bu yabancınn benimkilere benzer yeşil gözleriyle omuzlarına dökülen açık renk saçları vardı. Üzerinde kolları pejmürde, dirsekleri delinmiş yırtık pırtık, açık mavi bir yazlık elbise vardı.

"Ben Alice değilim, ama onun nerede olduğunu biliyorum," dedi kız. "Seni almam için beni gönderdi. Hemen gelmen gerekiyormuş. Tom'u bana getir, dedi. Yardıma ihtiyacım var! Onu hemen getir. Ne kadar çekici olduğunu söylememişti ama. Şu senin yaşlı ustandan çok daha yakışıklısın!"

Yüzümün kızardığını hissettim. İçgüdülerim bu kıza güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Oldukça hoş bir

kızdı, iri ve ışıl ışıl gözleri vardı, fakat yine de konuşurken ağzı tuhaf bir biçimde hareket ediyordu.

“Alice nerede? Neden seninle birlikte gelememi?”

“Çok uzakta değil,” dedi kız belli belirsiz bir şekilde güneye doğru işaret ederek. “En fazla on dakika sürer, o kadar. Gelemedi çünkü üzerinde bağ var.”

“Bağ mı? O da ne?” diye sordum.

“Bir hayalet ırağsın ve bağlama büyüsünü hiç duymadın öyle mi? Çok utanç verici. Ustan seni iyi eğitemiyor. Alice’e bağlama büyüsü yapıldı. Yani kısacık bir tasma takıldılar. Büyünün yapıldığı yerden en fazla yüz adım uzaklaşabilir. Doğru yapılırsa zincirlerden çok daha etkilidir. Fakat seni onun yakınına götürebilirim.”

“Kim yaptı bunu?” diye sordum. “Büyüyü kim yaptı?”

“Mouldheellar’dan başka kim olabilir ki?” diye yanıtladı kız. “Onun hain, küçük bir cadı olduğunu düşünüyorlar. Cezasını vereceklerine de emin olabilirsiniz!”

“Gidip asamı alayım,” dedim.

“Buna vaktin yok. Kaybedecek hiç vaktimiz yok. Başı büyük belada.”

“Burada bekle,” dedim sertçe. “Birkaç dakikaya kalmaz dönerim.”

Ardından koşarak eve gidip asamı aldıktan sonra yine koşa koşa kızın beklediği yere dönüp duvarı aşarak yanına geçtim. Sivri burun ayakkabı giyip giymediğini görmek için ayaklarına baktım, ancak şaşırtıcı bir şekilde çıplak ayaklıydı. Ayaklarına baktığımı görünce gülümsedi. Gülmseyince çok hoş oluyordu.

“Yaz aylarında ayakkabıya gerek olmaz,” dedi. “Ilk çimlerle serin suları ayaklarımın altında hissetmek isterim. Neyse, bana Mab derler; ihtiyaç duyarsan adım bu yani.”

Dönüp hızlı hızlı güneşe, Pendle Tepesi'ne doğru ilerlemeye başladı. Batıda hâlâ hafif bir ışık vardı, ama çok geçmeden her yer karanlığa gömülecekti. Bu bölgeyi bilmiyordum ve sanırım yanıma bir fener almak iyi bir fikir olurdu. Neyse ki gözlerim karanlıkta pek çok insanınkilere göre çok daha iyi görüyordu ve yaklaşık on dakika sonra uzaktaki ağaçların ardından ay yükselip solgun ışığıyla her yeri aydınlattı.

“Daha çok var mı?” diye sordum.

“En fazla on dakika,” diye yanıtladı Mab.

“Yola çıktığımızda da böyle demiştin!” diye itiraz ettim.

“Öyle mi? O halde yanlış söylemiş olmalıyım. Bazen kafam karışıyor. Yürürken kendi dünyama dalıveriyorum. Zaman akıp gidiyor...”

Pendle Tepesi'nin kuzey eteklerindeki vadiye tırmanıyorduk. Gideceğimiz yere ancak yarım saat sonra varabildik: Bir orman kenarında ağaçlar ve sık otlarla çevrili küçük bir tepe; Pendle'in karanlık silueti hemen arkasındaydı.

“Orada, ağaçların arasında,” diyerek işaret etti, “Alice'i orada bekleyeceğiz.”

Ağaçların altındaki karanlığa bakınca biraz kaygılandım. Ya bir tuzağın içine çekiliyorsam? Kız büyüler hakkında bilgili görünüyordu. Alice'in adını kullanarak beni buraya çekmiş olabilirdi.

“Alice şimdi nerede?” diye sordum şüphelenerek.

“Hemen ağaçların arkasındaki bir ormancı kulübesinde. Şu an oraya gitmen çok tehlikeli. En iyisi doğru zaman gelene kadar onu yukarıda beklememiz.”

Mab’in önerisi pek hoşuma gitmemişti. Olası tehlikelere rağmen Alice’i hemen görmek istiyordum, yine de vakit kazanmaya karar verdim.

“Sen önden git,” diyerek üvez asamı sıkıca kavradım.

Mab hafifçe gülümseyip sık ağaçların arasında gözden kayboldu. Dikkatlice peşinden gidip otlar ve birbirine karışmış dalların arasından güçlükle geçerken bir yandan da karşılaşabileceğim tehlikelere karşı asamı hazır tutuyordum. Önümde ışıklar görünce iyice tedirginliğe kapıldım. Yukarıda bizi bekleyen başka biri daha mı vardı?

Tepenin zirvesinde ağaç kütüklerinin kaba bir oval oluşturduğu bir açıklık vardı. Sanki ağaçlar sandalye oluşturmak için kesilmiş gibiydi ve ayaklarının dibinde birer fener, oturmuş bizi bekleyen iki kız olduğunu görünce şaşkınlığa kapıldım. Hiçbiri Alice değildi. İkisi de ondan biraz daha küçük görünüyordu. İri gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı.

“Bunlar kız kardeşlerim,” dedi Mab. “Soldaki Jennet, diğeriye Beth. Yerinde olsam isimlerini fazla önemsemezdim, ne de olsa ikizler ve onları ayırmak çok güç!”

Evet, birbirlerine çok benziyorlardı. Saçları Mab’inkiyle aynı renk ve uzunluktaydı, ancak ablalarıyla aralarındaki benzerlik yalnızca bundan ibaretti. Her ikisi de çok zayıftı ve keskin hatlı yüzleriyle delici bakışlar atan gözleri vardı.

Sımsıkı yumulmuş dudakları yüzlerinde birer çizgi halini almıştı ve ufak, kanca burunları vardı. Tıpkı Mab gibi üzerlerinde yırtık pırtık elbiseler vardı ve ayakları çıplaktı.

Asamı daha sıkı kavradım. Mab'in iki kız kardeşi de gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyorlardı; ama yüzlerinde en ufak bir ifade olmadığından düşman mı yoksa dost mu olduklarını kestirmenin imkânı yoktu.

"Otursana Tom, hadi dinlen biraz," dedi Mab kız kardeşlerinin tam karşısındaki ağaç kütüklerinden birini işaret ederek. "Alice'e gidene kadar bir süre geçebilir."

Yorgun olduğumdan dediğini yapıp solumda kalan ağaç kütüğüne oturdum. Kimse konuşmadığından tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Vakit geçirmek için ağaç kütüklerini saydım. On üç tane vardı ve aniden buranın bir cadı kurulumun toplandığı yer olabileceği aklıma geldi.

Bu rahatsız edici düşünce aklımdan henüz geçmişti ki bir yarasa açıklığa doğru alçalıp solumdaki ağaçların arasında gözden kayboldu. Sonra aniden büyükçe bir güve belirdi ve fenerlere yöneleceğine Jennet'nin başının etrafında daireler çizmeye başladı. Kızın başı bir mummuş gibi dönüp duruyordu. Jennet hâlâ bana bakıyordu ve neredeyse sivri burnuna konacakmış kadar yaklaşan güvenin farkında olup olmadığına emin değildim.

Aniden beni şaşırtarak ağzını açtı ve dilini çıkararak güveyi yakaladığı gibi ağzına attı. Sonra ilk kez yüzünde bir ifade belirdi. Otuz iki dişini göstererek gülerken ağzı kulaklarına varacak gibiydi. Sonra güveyi hızla çiğneyip tek lokmada yutuverdi.

“Güzel miydi?” diye sordu kız kardeşi Beth yan gözle Jennet’a bakarak.

Jennet başını salladı. “Gerçekten sulu suluydu. Merak etme, bir sonraki senin olabilir.”

“İyi olur,” dedi Beth. “Peki ya başka gelmezse?”

“O halde bir oyun oynarız ve hangi oyun olacağını senin seçmene izin veririm,” diye önerdi Jennet.

“Hadi ‘iğne tükürme’ oynayalım. Bu oyunu çok seviyorum.”

“Çünkü hep sen kazanıyorsun. Yalnızca cumaları iğne tükürülebileceğini biliyorsun. Bugün çarşamba. Çarşambaları yalnızca tüy yaparım, yani başka bir şey düşünmen gerekecek.”

“Peki ya ‘çalılardan geri geri’ye ne dersin?” diye önerdi Beth.

“Güzel oyun,” dedi Jennet. “Aşağı ilk varan kazanır!”

Sonra ben şaşkın şaşkın bakarken her ikisi de oturdukları ağaç kütüklerinin üzerinden geriye doğru düşüp gitgide hızlanarak ters taklalar ata ata otların arasında gözden kayboldular. Bir süre boyunca dalları çatırdatıp acı dolu çığlıklarla isterik kahkahalar atarak aşağı yuvarlandıklarını duyabildim. Sonra sessizlik oldu ve yakınlardan gelen bir baykuş sesi duydum. Başımı kaldırıp dalların arasına baktım, fakat hiçbir şey göremedim.

“Kız kardeşlerim bu oyuna bayılır!” dedi Mab gülümseyerek. “Ama bu gece kanayan yaralarını yalayacaklarına eminim!”

Çok geçmeden ikizler patikadan yukarı çıktı. Yeniden karşıma oturduklarında hallerine gülsem mi yoksa çekiyor olmaları gereken acı ve rahatsızlıktan dolayı acısam mı bilemedim. Lime lime olmuş elbiseleri iyice yırtılmıştı –Jennet’in elbisesinin sol kolu yoktu– ve her yerleri çizik içindeydi. Beth’in saçlarının arasına dikenler karışmıştı ve burnundan üst dudağına doğru ince bir şerit halinde kan sızıyordu. Yine de hiç korkmuş görünmüyordu.

“Bu sahiden çok hoşuma gitti! Hadi başka bir oyun daha oynayalım,” dedi Beth akan kanları yalayarak. “Doğruluk mu cesaret mi oynamaya ne dersin? Ben onu da severim.”

“Bana uyar. Ama önce oğlan oynasın...” dedi Jennet gözlerini kısıp bana bakarak.

“Doğruluk mu, cesaret mi, öpücük mü, söz mü?” dedi Beth meydan okuyan bir ses tonuyla. Artık üç kız da bana bakıyordu ve hiçbirisi de gözlerini kırpmıyordu.

“Oynamak istemiyorum,” dedim sertçe.

“Kız kardeşlerime iyi davran,” diye ısrar etti Mab. “Hadi ama seçiver. Bu yalnızca bir oyun.”

“Kuralları bilmiyorum,” dedim. Doğruydı. Bu oyunu daha önce hiç duymamıştım. Kızların oynayacağı bir oyuna benziyordu ve benim kız kardeşim yoktu. Kızların oyunlarını pek bilmezdim.

“Çok kolay,” dedi Mab solumdan. “Bu dördünden birini seçiyorsun. Doğruluğu seçersen sana sorulacak olan bir soruya doğru yanıt vermen gerek. Cesareti seçersen sana bir görev verilir. Öpücüğü seçersen her kim ya da neyi öpmen istenirse öpmen gerekir; kaçışı yoktur. En zoruyrsa

sözdür. Bir söz vermen gerekir ve ona bağlanırsın. Belki de sonsuza dek...”

“Hayır! Oynamak istemiyorum,” diye tekrarladım.

“Aptal olma. Başka şansın yok, öyle değil mi? Biz söylemeden oradan kalkamazsın. Oturduğun yere yapışıp kaldığını fark etmedin mi?”

Gitgide daha çok sinirleniyordum. Mezarlıktaki karşılaşmamızdan bu yana Mab’in benimle bir tür oyun oynadığını hissetmeye başlamıştım. Alice’i kurtaracağımıza bir an için bile inanmamıştım. Ne büyük aptallık etmiştim! Ne diye buraya kadar peşinden gelmişim ki?

Ayağa kalkmaya çalışınca hiçbir şey olmadı. Sanki hiç gücüm kalmamıştı. Kollarım işe yaramaz bir şekilde yana düştü ve asam elimden kayıp otların arasına yuvarlandı.

“Şu pis tahtayı taşımaman daha iyi,” dedi Mab. “Önce sen... Dördünden birini seçme zamanı. İstesen de istemesen de oyunumuza katılacaksın. Katılacak ve hoşlanacaksın. Hadi seç!”

Artık üçünün de cadı olduğuna dair en ufak bir şüphem kalmamıştı. Asama uzanmama imkan yoktu ve ayağa kalkamayacak kadar güçsüz hissediyordum. Yine de tuhaf bir şekilde korkmuyordum, uyanık olduğumu ve başımın belada olduğunu bilmeme rağmen kendimi rüyada gibi hissediyordum. Yavaşça derin bir soluk alıp iyice düşündüm. Onları biraz eğlendirmek iyi olurdu. Oyuna odaklanmışlarken kaçmanın bir yolunu bulabilirdim.

İyi de bu dört seçenekten hangisini seçmeliydim? ‘Cesaret’ yapmam gereken tehlikeli bir görevle sonlanabilirdi.

‘Söz’ de aynı şekilde çok riskliydi. Daha önce başımı belaya sokan sözler vermiştim. ‘Öpücük’ zararsız görünüyordu. Öpücüğün ne zararı olabilirdi ki? Fakat sonra ‘kimi ya da neyi istersek’ dediğini hatırladım ve bu hiç hoşuma gitmedi. Yine de neredeyse onu seçecek üzere olmama rağmen ‘doğruluk’ seçeneğinde karar kıldım. Hep dürüst ve doğru olmaya çalışmışım. Babam böyle öğretmişti. Bundan ne zarar gelebilirdi ki?

“Doğruluk,” dedim.

Yanıtım üzerine kızlar sanki tam da istedikleri seçeneği seçmişim gibi sırttılar.

“Pekâlâ!” dedi Mab zafer kazanmış gibi bana dönerek. “Bana doğru cevap ver. Zaten aklın varsa öyle yaparsın. Bizi kızdırman hiç iyi olmaz! En çok hangimizi seviyorsun?”

Şaşkınlık içinde Mab’e baktım. Nasıl bir soru sorulacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ne var ki bunu hiç beklemiyordum. Üstelik yanıt vermesi de kolay değildi. Kimi seçersem seçeyim diğer ikisi kızacaktı. Hem yanıtın ne olduğundan ben bile emin değildim. Üç kız da birbirinden korkutucuydu, üstelik cadı oldukları da kesindi. Hiçbiri ni sevmemiştim. Başka ne yapabilirdim ki? Onlara gerçeği söyledim.

“Üçünüzü de pek sevmedim,” dedim. “Kabalık etmek istemiyorum ancak gerçeği duymak istediniz ve ben de gerçeği söyledim...”

Üçü de aynı anda öfkeyle tısladı. “Bu yetmez,” dedi Mab alçak ve korkutucu bir ses tonuyla. “Birimizi seçmelisin.”

“O halde sen Mab. İlk önce seni gördüm. Yani sen olabilirsin.”

İçgüdüsel olarak, düşünmeden konuşmuştum. Mab gülümsedi; kibirli bir gülümsemeydi bu, sanki en başından beri kendisinin seçileceğini biliyordu.

“Şimdi sıra bende,” dedi Mab kız kardeşlerine dönerek. “Ben öpücüğü seçiyorum!”

“O zaman Tom’u öp!” diye bağırdı Jennet. “Onu hemen şimdi öp ki sonsuza dek senin olsun!”

Bunun üzerine Mab ayağa kalkıp önüme geldi. Eğilip iki eliyle omuzlarımdan kavradı. “Bana bak!” diye bağırdı.

Kendimi güçsüz hissediyordum. Sanki iradem kalmamıştı. Bana denileni yaptım. Gittikçe yaklaşırken başımı kaldırıp yeşil gözlerine baktım. Yüzü güzeldi, fakat nefesi bir köpek ya da kedininki kadar kötü kokuyordu. Dünyam dönmeye başladı; Mab omuzlarımdan sımsıkı kavramış olmasa arkaya doğru yuvarlanırdım.

Sonra, dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarımda hissederek hissetmez sol koluma ardı ardına sancılar saplandı. Sanki birileri dört kez üst üste koluma iğne batırmıştı.

Acıyla ayağa kalkınca Mab geriye doğru düşüp otların arasına yuvarlandı. Koluma baktım. Ay ışığında açık seçik görülebilen dört yara vardı ve onlara neyin sebep olduğunu anımsadım. Alice de bir keresinde sol kolumu öyle sıkı tutmuştu ki tırnakları etime geçmişti. Sonra kolumu bıraktığında tırnaklarının geçtiği yerlerde dört tane kırmızı noktacık halinde kan görmüştüm.

Günler sonra, teyzesinin Staumin'deki evine giderken Alice kolumdaki yaralara dokunmuştu. Ve tam olarak şunları söylemişti:

Koluna damgamı vurdum... Asla silinmeyecek.

Ne demek istediğini anlamamıştım, zaten hiçbir zaman tam olarak açıklamamıştı. Sonra bir gün Priestown'dayken tartışmıştık ve ben tam gitmek üzereyken arkamdan şöyle bağırmıştı: Sen benimsin. Bana aitsin!

O zaman bu söyledikleri üzerinde pek durmamıştım. Şimdiyse bunda bir doğruluk payı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım: Alice ve bu üç kız, cadıların bir şekilde sonsuza dek istedikleri kişiyi sahiplenebileceğine inanıyorlardı. Doğru mu değil mi bilmem, fakat Mab'in etkisinden kurtulmuştum ve bunda bir şekilde Alice'in parmağı vardı.

Mab öfkeli bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken ona kolumdaki yaraları gösterdim.

"Ben sonsuza dek sana ait olamam Mab," derken büyülenmiş gibi konuşuyordum. "Ben zaten başkasına aitim. Ben Alice'e aitim."

Sözlerimi bitirir bitirmez Beth ve Jennet zarif bir şekilde ağaç kütüklerinden geriye doğru düşüp tekrar tepe aşağı yuvarlandılar. Tepenin eteklerine varıncaya dek otlarla çalıların arasından yuvarlandıklarını yine duyabiliyordum, ama bu kez ne bağıryorlar ne de gülüyorlardı.

Mab'e baktığımda gözlerindeki öfkeyi gördüm.

Vakit kaybetmeden eğilip asamı aldığım gibi gerekirse savurmaya hazır bir şekilde beklemeye başladım. Mab havaya kaldırdığım asaya bakıp bir iki adım geriledi.

“Günün birinde bana ait olacaksın,” dedi dudaklarını öfkeyle büzerek. “Hem de adımın Mab Mouldheel olduğu kadar eminim! Ve bu düşündüğünden çok daha çabuk olacak. Seni istiyorum Thomas Ward ve Alice ölünce sonsuza dek benim olacaksın!”

Sonra arkasını dönüp her iki feneri de alarak tepeye tırmanırken kullandığımızdan farklı bir patikadan bu kez aşağıya inmeye başladı.

Söylediklerinin etkisiyle titremeye başlamıştım. Demek bunca zamandır Mouldheel klanından üç cadıyla konuşuyordum. Mab beni nerede bulacağını çok iyi biliyordu; ona bunu Alice söylemiş olmalıydı. Peki ama Alice neredeydi? Mab ve kız kardeşlerinin bu sorunun yanıtını bildiğine emindim.

Bir yanım kuzeye, Downham’a gidip Hayalet’e olan bite-ni anlatmak istiyordu. Ancak Mab’in tehditlerini savururken öfkelenmesi hiç hoşuma gitmemişti. Alice’in onların elinde olduğuna emindim, peki ama bu kızların kontrolünde miydi? Geri döner dönmez onu öldürebilirlerdi. Başka şansım yoktu: Kız kardeşleri takip etmeliydim.

Mab’in gittiği yöne dikkat etmiştim. Güneye gidiyordu. Şimdi ben de onları tepenin daha tehlikeli olan doğu yüzünden aşağı, Peder Stocks’un Şeytan Üçgeni olarak adlandırdığı üç noktayı oluşturan köylere doğru takip etmeliydim.

BÖLÜM 6

AYNALI KİLER

Yedinci oğlun yedinci oğlu olduğumdan cadılar beni uzaktan sezemezdi. Yani fazla yakınlaşmadığım sürece üç kız kardeşi güvenli bir şekilde takip edebiliirdim. Öte yandan Mouldheel klanının daha tehlikeli olan diğer fertlerine de dikkat etmeliydim.

Başlangıçta kolaydı. Fenerlerinin ışığını görebiliyor, kızların ormanda ilerlediklerini duyabiliyordum. Çok ses çıkarıyorlar, yüksek sesle konuşuyorlardı, sanki tartışıyor gibiydiler. Bir noktada tüm dikkatime rağmen yerdeki bir dala bastım. Büyük bir gürültüyle kırılınca duymuş olabileceklerini düşünerek olduğum yerde donakaldım. Boşuna endişelenmişim. Onlar çok daha fazla gürültü yaptığından arkalarında olduğumun farkında değillerdi.

Ormandan çıkınca işler güçleşti. Açık alanda, kıraç bir bozkırdıydık. Ay ışığı görülme riskimi arttırdığından onları iyice uzaktan takip etmem gerekti, fakat çok geçmeden bir avantajım olduğunu fark ettim. Üç kız bir nehre varıp yay gibi kıvrılarak yön değiştiren nehir kıyısından ilerleyerek güneye döndüler. Bu da sahiden cadı olduklarını doğruluyordu. Akarsudan geçememişlerdi!

Ancak ben geçebilirdim! Böylece onları ne yöne gideceklerini kestirerek kısa yoldan geçebilirdim. Fundalıktan aşağıya doğru inmeye başladıklarında ben de mümkün olduğunca çalılarla ağaçların gölgesinde kalarak onlara paralel bir şekilde ilerlemeye başladım. Bir süre böyle devam ettikten sonra zemin iyice zorlu bir hal aldı ve ileride bir başka karanlık orman daha gördüm; sağımda kalan Pendle Tepesi'ne paralel uzanan sık ağaç ve çalılarla kaplı bir orman.

Önce bunun bir sorun olmayacağını düşündüm. Yavaşlayıp aramızı açarak onları yine güvenli bir mesafeden takip etmeye başladım. Ancak ağaçların arasına girdiğimde tuhaf bir şey olduğunun farkına vardım. Üç kız kardeş artık daha önce geçtiğimiz ormanda yaptıkları gibi yüksek sesle konuşmuyordu. Hatta hiç ses çıkarmıyorlardı. Ürkütücü bir sessizlik çökmüştü, sanki etraftaki her şey nefesini tutmuştu. Biraz öncesine kadar ancak hafif bir esinti varken artık yaprak dahi kımıldamıyordu. Fare ya da kirpi gibi gece ortaya çıkan yaratıkların normalde çıkardığı hışırtılar da yoktu. Ya ormandaki her şey taş kesilerek nefesini tutmuştu ya da ormanda hiç hayat yoktu.

Sonra dehşet içinde titreyerek tam olarak nerede olduğumu ve bu sessizliğin nedenini anladım. Burası ufak, ormanlık bir vadiydi. Ve ufak, ormanlık vadilere verilen bir diğer ad da korulu vadidir.

Peder Stocks'un Korulu Cadı Vadisi adını verdiği yerdedim! Burası tüm o ölü cadıların, ormandan geçen hatta ormana yaklaşan kurbanlarını haklamak için toplandıkları

yerdi. Her yıl burada pek çok kişi hayatını kaybediyordu. Üvez asamı sımsıkı kavrayıp olduğum yerde durarak dikkatlice etrafı dinledim. Yaklaşan hiçbir şey yoktu, fakat ayaklarımın altındaki toprak yumuşaktı ve onlarca yıldır süregelen karanlık mevsimler ölü cadılar için mükemmel saklanma yerleri meydana getirmişti. Hatta birisi' hemen yakınımnda, yaprakların altında gizleniyor olabilirdi. Bir adım atsam ayak bileğime yapışabilirdi! Tek bir ısırıkla kanımı emmeye başlayabilirdi.

Asamı kullanarak kurtulabilirdim; en azından kendi kendime böyle söylüyordum. Hızlı olmam gerekirdi. Cadı güçlenirken ben gitgide güç kaybederdim. Peki ya şu sahiden çok güçlü olan cadılardan biriyle karşılaşırsam? Peder Stocks vadinin derinlerinde kurban arayan iki ya da üç güçlü cadıdan bahsetmişti. Bu düşünceyi apar topar zihnimden uzaklaştırdım.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladım. Bir yandan da üç kız kardeşin neden aniden sessizleştiğini düşünüyordum. Acaba onlar da ölülerin dikkatini çekmekten mi endişe ediyordu? Korkmalarını gerektirecek ne vardı ki? Hepsi de cadı değil miydi? Ve sonra Peder Stocks üç kurul arasındaki kadim düşmanlıktan bahsetmişti. Deane ve Malkinler arasında bazı evlilikler olmuştu, fakat klanlar yalnızca karanlık güçlerini birleştirmeleri gerektiğinde bir araya geliyorlardı. Belki de Mouldheel kardeşler de düşman klana mensup ölü bir cadıyla karşılaşmaktan korkuyorlardı.

Oldukça gergin, korkutucu bir andı; her an saldırıya uğrayabilirdim. Ama en sonunda derin bir oh çekerek vadinin sonuna ulaştım. O ağaçların karanlığından bir an önce çıkmış olduğuma çok memnundum. Bir kez daha ay ışığı altında önümdeki titrek fener ışıklarını izleyip, tartışıyor gibi bağırıp çağıran kız kardeşlerin seslerini dinleyerek ilerlemeye başladım. On dakika kadar sonra dik bir tepeden aşağı inmeye başladılar. İleride yanmakta olan bir ateşin geceyi aydınlattığını görebiliyordum. Bir süre geride bekledikten sonra alıc ve gürgen ağaçlarıyla çevrili bir koruluğa gizlendim. Budanıp kesilme zamanı geldiğinden iyi bir saklanma yeri idi. Çok geçmeden sık çalıların arasından olan bitene bakıyordum.

Tam altımda sıra sıra dizili taraçalı kulübeler –toplamda sekiz tane– vardı ve taş döşeli geniş arka bahçede büyük bir şenlik ateşi yanıyor, alevler geceyi aydınlatıyordu. Daha yakında, ağaçların arasında bir başka kulübe topluluğu vardı. Burası Mouldheel klanının yaşadığı Bareleigh olmalıydı.

Toplamda yaklaşık iki düzine insan vardı, erkek ve kadın sayısı eşit gibiydi ve çoğu ya taşların ya da otların üzerine oturmuş, kucaklarındaki tabaklardan elleriyle yemek yiyorlardı. Oldukça zararsız görünüyordu; ılık bir yaz akşamı ay ışığında yemek yemek üzere toplanmış bir grup dost. Bağırış çağırışları kahkahalarına karışarak rüzgârda yankılanıyordu.

Ateşin kenarına doğru üç ayaklı metal bir sehpadan sarıtılmış bir kazan vardı ve ben izlerken bir kadın elindeki

tasa bir şeyler koyduktan sonra diğerlerinden uzakta oturan bir kıza götürdü. Kızın başı eğikti ve taş döşemelere bakıyordu, fakat tas uzatılınca başını kaldırıp sertçe üç kez başını salladı.

Bu Alice'ti! Elleri serbestti, ancak alevlerin ışığında parlayan bir metal görmüştüm: Ayakları zincirliydi.

Onu yenice fark etmiştim ki üç kız kardeş bahçeye ulaştı. Kalabalığa karışırken herkes sustu.

Mab kimseye bir şey söylemeden ateşin yanına ilerledi. Ateşe tükürür gibi yapınca alevler sönüverdi. Havada uçuşan kıvılcımlar yok oldu, alevler titremeye başladı ve korlar bir an için parlayıp söndü. Yine de fenerler alanı yeterince aydınlatıyordu. Mab'den gelen bir işaretle erkeklerden biri, Alice'i omzuna atarak sol tarafımda kalan kulübenin açık kapısından içeri taşıdı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Mab'in, Alice öldükten sonra ona ait olmamla ilgili söylediklerini anımsadım. Yoksa onu şimdi öldürecekler miydi? Adam Alice'i bu yüzden mi içeri götürmüştü?

Tepeden aşağı koşup ona yardım etmeye çalışmak üzerdim. Etrafta bu kadar insan varken durum umutsuzdu, ama orada öylece durup Alice'in acı çekmesini izleyemezdim. İçim içimi yerken bir süre bekledim. En sonunda daha fazla dayanamadım, fakat tam harekete geçecektim ki adam kulübenin kapısında belirip kapıyı arkasından kilitledi. Mab de vakit kaybetmeden iki kız kardeşini arkasına alarak kalabalığı bir kapıdan geçirip kulübenin arkasında nehre paralel uzanan bir patikaya çıkardı.

Herkes uzaklaşıp Bareleigh'in merkezi olduğunu düşündüğüm yere varmalarını bekledikten sonra dikkatlice tepeden aşağı indim. Başından beri kulübenin içinde olan birilerinin hâlâ orada olma ihtimalleri vardı. Yani Alice'i öylece bırakıp gidebilirler miydi? Bu hiç olası değildi.

Kapıya varınca Andrew'un bana verdiği özel anahtarla kilidi açtım.

Kapıyı yavaşça aralayıp içeri, dağınık bir mutfığa girdim. Üç siyah mumun ışığında lavabonun kirli tabak çanakla dolu, taş döşeli zemininse hayvan kemikleri ve donmuş yağ kaplı olduğunu gördüm. Kapıyı yavaşça arkamdan kaparken gözlerim etrafta dört dönerek olası bir tehlikeye aradı. Kimse yok gibiydi ama yine de hareket etmedim. Kapıya yaslandım, bayat yağ ve çürük yiyecek kokuları arasında sakinleşebilmek için yavaşça soluk alıp verirken, bir yandan da kulak kabartmış etrafı dinliyordum. Kulübe boş gibiydi, hatta neredeyse fazla sessizdi. Alice'in hiç ses çıkarmayacağına inanmak güçtü. Bunu düşününce kalbim yine deli gibi atmaya başladı ve korkudan boğazım düğümlendi. Ya sahiden öldürüldüyse? Ya adam onu öldürmek için içeri soktuysa?

Bu düşüncenin dehşeti beni harekete geçirdi. Her odayı kontrol etmem gerekecekti. Ufak, tek katlı bir kulübe olduğundan endişe etmem gereken ikinci bir kat yoktu. Ara kapı küçük, dağınık bir yatak odasına açılıyordu; yatağın üzerinde buruş buruş olmuş pis çarşaflar vardı ve pencere denizliğinde bir başka siyah mum vardı. Alice'ten hiçbir iz yoktu. Nerede olabilirdi?

Yatağın ilerisinde, karşı duvarda bir başka kapı daha vardı. Tokmağa uzanıp kapıyı yavaşça açarak içeri girince kendimi oturma odasında buldum.

İlk bakışta yalnız olmadığımı anlamıştım! Sağımda köz haline gelmiş kömürlerle dolu şömine vardı. Fakat tam karşımdaki masanın üzerine eğilmiş öylece duran, bembeyaz saçları birbirine dolaşmış deli bakışlı bir cadı vardı. Ben içgüdüsel olarak asamı havaya kaldırırken o da ağzını açıp yumruğunu bana doğru savurmaya başladı. Ancak hiç ses çıkmıyordu ve aslında cadının odada olmadığını fark ettim. Büyükçe bir aynaya bakıyordum. Cadıysa aynayı kullanarak odayı uzaktan izliyordu.

Acaba ne kadar uzaktaydı? Kilometrelerce ötede mi, yoksa hemen şuracıkta mı? Her neredeyse bir başka ayna kullanarak Mouldheel klanına kulübede bir yabancı olduğunu haber verebilirdi. Birileri gelene kadar acaba ne kadar vaktim vardı?

Aynanın altında ve benim sol tarafımda karanlığa doğru alçalan dar basamaklar vardı. Bir kiler olmalıydı. Acaba Alice orada olabilir miydi?

Vakit kaybetmeden arka cebimde taşıdığım çıra kutusuyla mumu çıkardım. Çok geçmeden, aynada sessizce bağırıp çağıran cadıya aldırış etmeden sağ elimde mum, sol elimdeyse asam olduğu halde basamaklardan aşağıya inmeye başlamıştım bile. Basamakların sonlandığı yerde kilitli kapıyı anahtarım ile kolayca açıverdim; kapıyı yavaşça itip odayı aydınlatmak için elimdeki mumu öne uzattım.

Bir kömür yığınının yanında Alice'i sırtını duvara dayamış oturur vaziyette görünce rahatladım. Yaralı görünmüyordu. Başını kaldırıp bir şeyler söylemek üzere ağzını açmak üzereyken yüzündeki dehşeti gördüm. Sonra beni tanıyıp rahat bir nefes aldı.

"Ah Tom! Sensin. Beni öldürmeye geldiklerini sandım."

"Her şey yolunda Alice," dedim. "Seni hemen kurtaracağım."

Yanına eğildim, Alice'in ayağındaki zincirleri birbirine bağlayan kilidi anahtarım ile açmak çocuk oyuncağıydı. Şimdilik işler yolunda gidiyordu. Ancak Alice'e kalkması için yardım edince hâlâ korku içinde titrediğini gördüm. İşte kilerde bir tuhafılık olduğunu tam da o anda anladım. Fazla aydınlıktı. Tek bir mum bu kadar aydınlık veremezdi.

Doğrulurken bunun nedenini anladım. Dört duvarda da yaklaşık başımın hizasında asılı olan gösterişli, siyah renkte ahşap çerçeveli büyük birer ayna vardı. Aynaların her biri de mum ışığını yansıtıp parlaklığını arttırıyordu. Fakat sonra başka bir şey görünce dehşete kapıldım: Aynaların hepsinde bana nefret dolu gözlerle bakan bir yüz vardı.

Üçü kadındı –vahşi, kötücül gözleriyle kabarık, bakımsız saçları vardı– oysa dördüncü aynadaki, bir çocuk yüzüne benziyordu. Ve işte bakışlarım, bu dördüncü aynadaki yüze kilitlenmiş; sanki taş kesilmiştim. Başı küçüktü –bu yüzden bir oğlan çocuğu olduğunu düşünmüştüm– ne var

ki dış görünüş itibariyle tam bir erkek gibiydi; başı tamamen keldi ve kanca bir burnu vardı. Bir an için görüntü dondu, bir portreden farksızlaştı, ancak bakmaya devam edince ağzı sanki avını yutmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvanın çenesi gibi aralandı. Dişlerinin her biri jilet kadar keskin iğnelerdi.

Bunun kim ya da ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama beni çok korkutmuştu. O kilerden hemen çıkmam gerekiyordu. Artık dört aynadaki görüntülerin her biri bizi izliyordu. Alice'i serbest bıraktığımı biliyorlardı. Mumu söndürüp tekrar arka cebime soktum.

"Hadi Alice," dedim elini tutarak. "Buradan bir an önce kaçalım!"

Sözlerimi bitirir bitirmez onu basamaklardan yukarı çıkarmaya başladım ama ya çok korkuyordu ya da bir nedenden ötürü güçsüz düşmüştü, çünkü ben tırmanırken sanki geride kalıp beni de çekmeye çalışıyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun Alice?" diye sordum. "Her an gelebilirler!"

Alice başını iki yana salladı. "Bu o kadar kolay değil. Beni zincirlemekten fazlasını yaptılar. Buraya bağlandım. Zaten bahçeden daha uzağa gidemem..."

"Bağlama büyüsü mü?" diye sordum durup ona dönerek. Yanıtı zaten biliyordum. Mab onun bağlandığını söylemişti; demek yalan söylemiyordu.

Alice çaresizlik içinde başını salladı. "Beni kurtarmanın bir yolu var ama kolay olmayacak. Hem de hiç. Saçımdan

bir tutam aldılar. Dügümlenmiş halde. Yakılması gerek. Tek yol bu!”

“Nerede peki?”

“Mab’de, çünkü büyüü o yaptı.”

“Dışarıda konuşuruz,” diyerek Alice’i yeniden yukarı çektim. “Merak etme, bir yolunu bulurum...”

Neşeli konuşmaya çalışıyordum, ama aslında moralim çok bozulmuştu. Yanında ona yardım edecek bir sürü kişi varken o saç tutamını Mab’dan nasıl alabilirdim ki?

Çekip sürükleyerek bir şekilde Alice’i kiler basamaklarından çıkarmayı başardım. Cadı artık aynanın içinden bakmıyordu. Yoksa buraya mı geliyordu? Yatak odasıyla mutfaktan geçip arka kapıya ulaştık, fakat kapıyı açınca moralim iyice bozuldu. Her geçen saniye daha da yaklaşan öfkeli sesler duydum. Evin önündeki patikaya açılan kapıya ulaşmak için bahçede ilerlemeye başladık. Alice gerçekten elinden geleni yapıyordu, ancak yalnızca yürümeye çalışmak bile nefes nefese kalmasına neden oluyordu ve alnından ter boşalıyordu. Aniden olduğu yerde durdu.

“Daha fazla gidemem,” diyerek ağlamaya başladı. “Bir adım bile atamam!”

“Ben seni taşıyım!” dedim. “Mab yüz adım için bağlandığını söyledi. Eğer bu mesafeyi aşarsak belki düzelirsin.” Ve yanıt vermesini dahi beklemeden onu bacaklarından kavradığım gibi sağ omzumun üzerine attım. Asamı da sol elimle kavrayıp bahçe kapısından patikaya çıkıp karşıya geçerek çağlayan nehri de aşip karşı kıyıya geçtim. Cadılar

akan suyu aşamazlardı, yani aramızda bir bariyer oluşmuştu. Belki de kilometrelerce mesafe kat ederek karşıya geçmek için başka bir yol bulmaları gerekecekti. Bu da Downham yolunda bize avantaj sağladı.

Alice'i taşımak kolay değildi, üstelik acı çekiyormuş gibi sürekli sızlanıyordu. En sonunda ona seslendim: "İyi misin Alice?"

Alabildiğim tek yanıt bir başka homurtu oldu, ne var ki ilerlemeye devam etmekten başka çarem olmadığımdan dışımı sıkıp solumda Pendle Tepesi olduğu halde kuzeye ilerlemeye devam ettim. Korulu Cadı Vadisi'ne varacağımı bildiğimden sağıma, yani doğuya doğru ilerleyerek oradan mümkün olduğunda uzak durmaya çalıştım. Çok geçmeden bir nehre daha geldim. Takip edildiğimize dair hiçbir ses duymadığımdan Alice'i yavaşça suyun kenarındaki otların üzerine bıraktım. Gözlerinin kapalı olduğunu görünce dehşete kapıldım. Uyuyor muydu yoksa bayılmış mıydı?

Birkaç kez adını seslendiysem de hiç tepki alamadım. Yavaşça sarsmaya çalışmam da fayda etmedi. Gitgide daha da endişelendiğimden nehir kıyısına eğilip birleştirdiğim avuçlarımı buz gibi suyla doldurdum. Ardından suyu Alice'in alnına önce yavaşça damlattım sonra da iyice boşalttım. İrkilip doğruldu, bakışları korku doluydu.

"Her şey yolunda Alice. Kaçtık. Güvendeyiz."

"Güvende mi? Nasıl güvende olabiliriz? Peşimizden geleceklerdir. Fazla uzakta olamazlar."

"Hayır," dedim. "Nehrin karşı kıyısına geçtik. Su çok hızlı aktığından geçemeyeceklerdir."

Alice başını iki yana salladı. “O kadar kolay değil Tom. Cadıların pek çoğu aptal değildir. O çirkin tepenin orada birçok nehir var,” diyerek Pendle’i işaret etti. “Bir yerden bir yere gitmek bu kadar zor olsa cadılar orada yaşar mıydı? Bazı yolları ve çözümleri vardır, öyle değil mi? Gerçekten ihtiyaç duyulan yerlere “cadı setleri” inşa ederler. Bir kolu tutup çevirir. Makaralar suyun üzerine kocaman bir tahta indirerek akışı keser. Tabii ki suyun tahtayı aşip etrafından dolaşması fazla uzun sürmez ama bu süre birkaç cadının geçmesi için yeter. Yanılmıyorsam fazla uzakta olmayacaklardır!”

Alice sözünü bitirir bitirmez arkamızdaki ağaçların arasından gelen bir bağrış duydum. Demek sahiden peşimizdeydiler ve gitgide yaklaşıyorlardı.

“Yürüyebilir misin?” diye sordum.

Alice başını sallayarak, “Sanırım,” deyince elini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. “Beni bağlama büyüsünün etki alanının dışına taşıdın. Çok acı verdi ama artık neredeyse kurtulmak üzereyim. Fakat bir tutam saçım hâlâ Mab’de. Onu kullanarak daha başka neler yapabileceğini düşünmek dahi istemiyorum. Bana karşı sahiden bir avantaj sağladı!”

Kuzeye, Downham’a doğru ilerlemeye devam ettik. Alice önceleri yürümekte güçlük çekiyordu, ancak attığı her adımla birlikte gücü de yerine gelmeye başladı ve çok geçmeden epey yol kat etmeye başladık. Sorun şu ki arkamızdaki sesler de gitgide yaklaşıyordu. Arayı kapatıyorlardı.

Downham Tepesi'nin kenarına doğru tırmanmaya başlamışken bir koruluğa girdik. Alice aniden kolumu tutup bizi durdurdu.

"Ne oldu Alice? Yola devam etmemiz gerek..."

"İleride bir şey var Tom. Ölü bir cadı bu yöne geliyor."

Tam karşımızdaki ağaçların arasında kambur bir silüetin, nemli yaprakların üzerinde ayaklarını sürüye sürüye bize doğru geldiğini gördüm. Küçük vadiden çıkıp av peşine düşebilecek kadar güçlü cadılardan biri olmalıydı. Cadı bizim bulunduğumuz yere doğru geliyordu, ancak fazla hızlı ilerlemiyordu. Geri dönemezdik, çünkü Mouldheel'lar da uzakta olamazlardı, ne var ki sağa ya da sola giderek arayı açabilirdik. Fakat Alice'i patikadan uzaklaştırmaya çalışınca yine kolumu tuttu.

"Hayır, Tom. Sorun değil. Bu cadıyı tanıyorum. Yaşlı Maggie Malkin bu. Onu üç yıl önce Caster'da astılar, ama gömmemiz için eve getirmemize izin verdiler. Tabii gördüğün gibi onu gömmemiştik, öyle değil mi? Yalnız kalmaması için onu vadiye taşıdık. Ve işte şimdi burada. Bakalım beni hatırlayacak mı. Merak etme Tom. Bu tam da ihtiyacımız olan şey olabilir..."

Alice'ten uzaklaşıp asamı hazırladım. Ölü cadının görüntüsü hiç hoşuma gitmemişti. Uzun, koyu renk elbisesi yapış yapıştı ve üstünde öbek öbek topraklar vardı, üzerine yapraklar da yapışmıştı. Gündüz saatlerini uyuyarak geçirmek için kendini ağaçların altında bir yere gömdüğüne hiç şüphem yoktu. Gözleri açıldı, fakat yanaklarına düşecekmiş gibi yuvalarından fırlamışlardı ve sola eğik başını

taşıyan upuzun bir de boynu vardı. Ağaçların arasında ay ışığının aydınlattığı yerlerde, cadının arkasında belli belirsiz, gümüş rengi izler görünüyordu, tıpkı bir salyangozun bıraktığı izlere benziyordu.

“Seni gördüğüme sevindim kuzen Maggie,” diye seslendi Alice neşeli bir ses tonuyla.

Cadı bunu duyar duymaz olduğu yerde durdu. Yalnızca beş adım ötemizdeydi.

“Adımı seslenen de kim?” dedi çatlak sesiyle.

“Benim Alice Deane. Beni hatırlamıyor musun kuzen?”

“Artık hafızam eskisi kadar iyi değil,” diyerek iç geçirdi cadı. “Yaklaş çocuğum, yaklaş da seni daha iyi görebileyim.”

Alice beni dehşete düşürerek Maggie’nin yanına gidince cadı elini omzuna koyup üç kez Alice’i kokladı. O elin bana dokunması hiç hoşuma gitmezdi. Uzun tırnakları vahşi bir kuşun pençelerinden farksızdı.

“Büyümüşsün evlat,” dedi cadı. “Hem de öyle büyümüşsün ki neredeyse seni tanıyamayacaktım. Fakat hâlâ ailem gibi kokuyorsun ve bu da bana yeter. Peki ama şu yanındaki yabancı da kim? Şu oğlan?”

“O benim dostum Tom,” dedi Alice.

Ölü cadı uzun uzun bana bakıp havayı kokladı. Sonra suratını eksitip ağzını açarak kararmış dişlerini gösterdi.

“Tuhaf birine benziyor,” dedi. “Tuhaf kokuyor, üstelik gölgesi de çok uzun. Senin gibi bir kız için iyi bir arkadaş değil!”

Ağaçların arasından sızan ay ışığı gölgelerimizi toprağa vuruyordu. Benim gölgem çok uzundu, Alice ve Maggie'nin gölgelerinin neredeyse iki katıydı; ay ışığında bu hep olur. Bunu hiç önemsememiştım. Alışmıştım.

“Arkadaşlarını kendin gibilerden seçmen daha iyi,” diye devam etti cadı. “Böyle yapmazsan yalnızca acı ve pişmanlık duyarsın. Ondan bir an önce kurtulsan iyi edersin. Hadi şimdi iyi bir kız olup onu bana ver. Bu akşam av pek iyi gitmedi ve dilim damağım kurudu. Hadi oğlanı bana ver...”

Bu sözlerin üzerine ölü cadı dilini öyle bir çıkardı ki bir an için çenesinin altında öylece asılı kaldı.

“Hayır Maggie, senin ondan çok daha doyurucu bir şeye ihtiyacın var,” dedi Alice. “Pek etli butlu değildir, üstelik kanı da su gibi. Bu gece az ileride iyi avlar var,” diye devam etti geldiğimiz yönü işaret ederek. “Senin ihtiyacın olan şey Mouldheel kanı...”

“Orada Mouldheelar mı var?” diye sordu Maggie. Başını kaldırıp ağaçların arasından bakarken bir yandan da dudaklarını yalıyordu. “Mouldheel öyle mi?”

“Hem de sana birkaç hafta yetecek kadar,” dedi Alice. “Mab ve kız kardeşlerinin yanında birkaç kişi daha var. Bu gece aç kalmazsın...”

Cadının açık ağzından akan salyalar, yerdeki küflü yapıtlara damladı. Sonra tek kelime etmeden, hatta arkasına bile bakmadan arkamızdan yaklaşmakta olan seslere yöneldi. Hâlâ güçlkle yürüyordu, fakat eskisine göre çok daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Biz de adımlarımızı hızlandırarak yürümeye devam ettik.

“Bu onları bir süre oyalar,” dedi Alice gülümseyerek. “Ölü Maggie, Mouldheel klanından nefret eder. Ne yazık ki kalıp izleyemeyeceğiz!”

Tehlike kısa bir süre de olsa geçince aklıma başka şeyler geldi. Alacağım yanıtı korkuyordum ancak yine de sormam gerekiyordu.

“Jack ve ailesiyle ilgili bir şey öğrenebildin mi?” diye sordum Alice’e.

“Bunu sana söylemek kolay değil Tom,” dedi. “Fakat yalan söylemenin de bir anlamı yok, öyle değil mi?”

Yüreğim ağzıma gelmişti. “Ölmediler öyle değil mi?” diye sordum.

“İki gün önce halen hayattaydılar,” dedi Alice. “Ama hemen bir şey yapılmazsa bu fazla uzun sürmeyecek. Onları Malkin Kulesi’nin altındaki zindanlara kapatmışlar. Bunu Malkin klanı yapmış. Ailem de bu olayın içinde.” Başını iki yana salladı. “Şu senin sandıklar da onlarda.”

BÖLÜM 7

ALİCE'İN HİKÂYESİ

Bir saat geçmeden papaz evinin kapısındaaydık. Peder Stocks da, Hayalet de dönmüşlerdi ve ustam tek başıma Alice'in peşinden gittiğimi duyunca önce öfkelen-di.

Mutfaktaki masaya geçerken şöminenin üstündeki ay-naların duvara doğru çevrilmiş olduklarını fark ettim. Hava hâlâ karanlıktı ve Peder Stocks'un cadılar tarafından gözetlenmemize karşı akıllıca bir önlem aldığı açıktı.

Ustam olanları detaylıca anlatmamı istedi ve sözlerimi bitirdiğimde Peder Stocks masaya dört tabak sıcak tavuk çorbası koymuştu bile. Ustamın henüz cadılarla mücadeleye girişmek gibi bir niyeti olmadığından görünüşe bakılırsa oruç tutmuyorduk; ben de çorbayı afiyetle içtim.

Elbette ki Mouldheel klanından kaçışımızı anlatırken Alice'in ölü cadıyla konuştuğundan bahsetmedim. Hayalet-in bunu duymaktan hoşlanmayacağını farkındaydım. Onun için bu olay Alice'in hâlâ ailesine ne denli yakın ve bizim için ne kadar güvenilmez olduğunun bir kanıtı olacaktı.

“Pekâlâ evlat,” dedi dumanı tüten çorbasına büyükçe bir ekmek parçası banarken, “her ne kadar o kızın peşinden ormana gitmekle en başından aptallık etmiş olsan da hikâyenin sonu iyi bitiyor. Fakat şimdi Alice’in hikâyesini duymak istiyorum,” dedi Alice’e dönerek. “Şimdi en baştan başlayıp Tom seni bulana dek neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Hiçbir şeyi atlama. Her ayrıntı önemli olabilir.”

“Mouldheel klanı beni yakalamadan önce bir gün ve bir gece boyunca sezgi gücümü kullandım,” diye başladı Alice. “Neler olup bittiğini öğrenebilecek kadar uzun bir süre yani. Teyzelerimden biri olan Agnes Sowerbutts’la konuşmaya gittim ve o bana olan bitenin çoğunu anlattı. Bazı şeyler gün gibi aşıkârmış. Orada neler olup bittiğini kestirmek pek de güç değil. Ancak bazı şeylerse hâlâ gizemini koruyor. Tom’a da söylediğim gibi abisi Jack ve ailesi Malkin Kulesi’nin altında tutsaklar. Bunda şaşıracak bir şey yok. Bunu Malkinler’in yapmış olması da şaşılacak bir şey değil. Tom’un sandıkları da orada. Ve üç büyük sandık onları epey uğraştırıyor. Küçük olanları kolayca açtılar ama büyükleri bir türlü açamıyorlar. İçlerinde ne olduğunu da bilmiyorlar. Sadece almaya degecek bir şey olduğunun farkındalar...”

“Sandıkların varlığından nasıl haberdar olmuşlar peki?” diye araya girdi Hayalet.

“Bir ‘kâhin’leri var,” dedi Alice. “Kendine Tibb diyor. Bazı şeyleri uzaktan görebiliyor, ne var ki sandıkların içinde ne olduğunu göremiyor. Sadece açmaya değer olduklarını söyleyebiliyor. Tom’dan da haberi var: Geleceği görüyor ve

Tom'un ciddi bir tehdit olduğunu düşünüyor. Sizden bile daha tehlikeli," diyerek başıyla Hayalet'i işaret etti. "Büyümesine izin veremezler. Malkinler Tom'u ölü istiyor. Fakat önce Tom'un anahtarlarını istiyorlar; böylece annesinin sandıklarını açabilecekler."

"Şu sözde kâhin de kimmiş?" diye sordu Hayalet küçümser bir ifadeyle. "Eyalette mi doğup büyümüş?"

Ustam kimsenin geleceği görebileceğine inanmazdı, ama ben onun yanılıyor olabileceğini gösteren birkaç şeye şahit olmuştum. Priestown'da Zehir'le yüzleşmeden önce annem bana bir mektup yazmıştı. Mektubunda neler olabileceğinden bahsediyordu ve haklı da çıkmıştı.

"Eyalette doğmuş dense de bu biraz şüpheli, ama Tibb insan değil," diye yanıtladı Alice. "Bir bakışta onun..."

"Onu gördün mü?" diye sordu Hayalet.

"Gördüm ya, üstelik onu Tom da gördü. Onu bir aynanın içinde gördük. Mouldheel klanı beni kilerde kilitli tutuyordu ve ne yaptığımı gözetlemek için aynaları kullanıyorlardı. Ancak Tibb çok güçlüydü ve şu Mouldheel aynalarından birini kendi adına kâhinlik ve casusluk yapmak için kullanıyordu. Burada olduğumu gördü, fakat daha da önemlisi beni Tom'un kurtardığını biliyor. Tam bir pislik, keskin dişleri var. Ufak tefek ama kuvvetli ve tehlikeli. Ayaklarında da yalnızca üç parmak var. Hayır insan değil, bu kesin!"

"Nereli peki? İsmi daha önce duymamıştım," dedi ustam.

“Geçen Cadılar Bayramı Malkinler, Deane klanıyla anlaştı ve iki cadı kurulu bir araya gelerek Tibb’i yarattı. Kazana kocaman bir erkek yaban domuzunun kafasını koyup pişirdiler. Domuzun etiyle beyninden kas yaptılar. Her iki kurulun üyeleri sırayla on üç kez içine tükürdü. Sonra onu dişi bir yaban domuzuna yedirdiler. Yedi ay kadar sonra dişi yaban domuzunun karnını yadıklarında içinden Tibb çıktı. O günden bu yana fazla büyümedi, ama yetişkin bir erkekten daha kuvvetli.”

“Gerçekten ziyade, bir rüyaya benziyor,” dedi Ustam alaycı bir şekilde. “Bunu nereden duydun? Teyzenden mi?”

“Bir kısmını... Gerisini Mouldheel kardeşlerden, yani Mab, Beth ve Jenet’den duydum. Beni Bareleigh yakınlarında yakaladılar. Tom olmasa benim işimi oracıkta bitirirlerdi. Beni serbest bırakmaları için dil döktüm. Artık ailemle bir ilişkim olmadığını söyledim. Ama bana çok acı verdiler. Söylemek istemeyeceğim şeyler söylediler. Üzgünüm Tom, ama elimde değildi. Onlara senden bahsettim ve aileni kurtarmak için Pendle’a geleceğinden. Hatta Mab’e nerede kaldığını bile söyledim. Çok üzgünüm, elimde değildi...”

Alice’in gözleri doldu ve ben de yanına gidip kolumu omzuna doladım.

“Sorun değil,” dedim.

“Bilmen gereken başka bir şey daha var,” diye devam etti alt dudaklarını ısırıp derin bir nefes alarak. “Mouldheellar’ın yanında tutsakken Deane ve Malkin klanları geldiler. Her

biri yalnızca birkaç gün kaldı, hepsi bu. Dışarıda ateşin etrafında toplanıp konuştular. Söylediklerinin çoğunu duymayacak kadar uzaktaydım, fakat sanırım yapmak istedikleri bir şey için Mab'den yardım istiyorlardı. Mab'in başını iki yana sallayıp onları kovaladığını gördüm.”

Hayalet şaşkınlık içinde suratını astı. “Malkin ve Deane klanları neden böyle bir şeyi basit bir kızla konuşsunlar ki?” diye sordu.

“Buraya son gelişinden beri çok şey değişti John,” dedi Peder Stocks düşünceli bir şekilde. “Mouldheel kurulu git-tikçe güçleniyor ve artık diğer iki kurul için ciddi bir tehdit oluşturuyor. Ve bunun sorumlusu da yeni nesil. Mab on dört yaşından daha büyük olamaz, ancak yaşlı cadılardan daha tehditkâr. Şimdiden klanın lideri ve diğerleri ondan korkuyor. Usta bir kâhin olduğu ve geleceği okuma konusunda gelmiş geçmiş en iyi cadı olduğunu söylüyorlar. Belki şu Tibb'i onun artan gücüne karşı koyabilmek için ortaya çıkarmışlardır.”

“O halde fikrini değiştirip diğer cadı kurullarına katılmamasını umalım,” dedi Hayalet ciddiyetle. “Tibb her şeyi uzaktan görebiliyor, öyle mi?” diyerek bakışlarını Alice'e çevirdi. “Bu, bir tür uzak-sezgi mi?”

“Uzak-sezgi ve kâhinlik bir arada,” diye açıkladı Alice. “Tabii hepsini aynı anda yapamaz. Önce taze insan kanı içmesi gerekiyor...”

Odaya bir sessizlik çöktü. Peder Stocks ve Hayaletin söylenenler hakkında düşündüklerini görebiliyordum. ‘Kâhinlik’ cadıların gelecekte haber vermek için kullandıkları isimdi. Hayalet buna inanmıyordu, ancak Tibb'in

annemin sandıklarını biliyor olmasının onu rahatsız ettiği belliydi. Olanlarla ilgili daha fazla bilgi edindikçe içinde bulunduğumuz durum daha kötü görünüyordu. Hayalet bana cadılarla savaşmak üzere Pendle'a gideceğimizi söylediği andan itibaren bazı kaygılarım vardı. Bu kadar çok sayıda cadıyla nasıl baş edebilirdi? Ve şimdi Jack ve ailesi Malkin Kulesi'nde tutsakken biz ne yapacaktık?

"Onları neden kaçırdılar?" diye sordum. "Sandıkları aldılar. Abimle ailesini neden serbest bırakmadılar?"

"Bazen cadılar sadece kötülük olsun diye bir şeyler yapar," diye yanıtladı Alice. "Çiftlikten gitmeden önce onları öldürebilirlerdi de. Bunu kesinlikle yapabilirlerdi. Ancak onları öldürmeyip yanlarına almalarının nedeni büyük olasılıkla senin aileden olmaları. Anahtarlara ihtiyaçları var ve onları rehin alarak seni ele geçirmeyi planlamışlardır."

"Artık Jack, Ellie ve Mary'nin nerede olduklarını biliyoruz," dedim gittikçe sabırsızlanıp öfkelenerek. "Onları kurtarmak için ne yapacağız? Nasıl bir yol izleyeceğiz?"

"Sanırım yapabileceğimiz tek bir şey var evlat," dedi Hayalet. "Yardım çağırmak. Planım yaz ve sonbaharı düşmanlarımıza rahatsızlık verip klanları dağıtmaya çalışarak geçirmektir. Oysa şimdi hızlı hareket etmeliyiz. Peder Stocks pek hoşuma gitmeyen bir şey önerdi, ancak aileni kurtarmak için tek şansımızın bu olacağına dair beni ikna etmeyi başardı."

"Riskli olduğunu söylemeliyim. Ama başka çaremiz var mı ki?" diye sordu Peder Stocks. "O üç köyde yaşayan ve isteyerek ya da korkarak cadı kurullarına destek olan bazı

şeyler var. Sonra orada yaşayan insanlar var elbette. Ve sonra bir şekilde tüm bunları geçebilirsek Malkin Kulesi gerçekten zorludur. Sert taşlarla inşa edilmiştir ve asma köprülü bir hendekle çevrilidir. Bunun  tesindeyse demirle güçlendirilmiş ahşap bir kapı vardır. Yani kısacası ufak çapta bir kale gibidir.

İ te genç Tom, benim önerim  u. Yarın sen ve ben Read'deki k  ke gidip oradaki yerel yargıçla konu aca ız. Kaçırılanların en yakın akrabası olarak senin resmi bir  ik yette bulunman gerekiyor. Yargıcın adı Roger Nowell ve be  yıl öncesine dek Caster  erifi olarak görev yapıyordu. O bir 'esquire'dir¹, yani   valyeden bir rütbe a a ıdadır ve aynı zamanda iyi, dürüst bir adamdır. Bakalım onu harekete geçmeye ikna edebilecek miyiz?"

"Tamam," dedi Hayalet, "Caster'da görev yaptığı süre boyunca tek bir cadı bile yargılanmadı. Hepimizin bildiği gibi cadılıkla suçlananlar genelde iftira atılan kimseler oluyor, fakat yine de bu bize onunla ilgili çok şey söylüyor. Demek ki cadılı a inanmıyor. Akılcı. Tam bir mantık adamı. Onun için cadılık diye bir şey yok."

"Hele hele Pendle'da ya arken nasıl böyle d  enebilir?" diye sordum.

"Bazı insanlar dar g r  l d r," diye yanıtladı ustam. "Ve bu dar g r  l l    Pendle klanlarının içine geliyor. Yani kendisinde biraz olsun kuşku uyandıracak şeyleri dahi görmeyi yahut duymayı reddediyor."

1 İngilizce'de esquire, İngiltere'de sosyal mevki sahibi olan kimseler için kullanılan bir tür unvandır. ( .N.)

“Elbette ki biz cadılık suçlamasında bulunmayacağız,” dedi Peder Stocks cübbesinden bir kâğıt parçası çıkarıp havaya kaldırarak. “Esquire Nowell, hırsızlık ve adam kaçırmadan anlar. Burada abinin ve ailenin Goldshaw Booth’tan Malkin Kulesi’ne doğru götürüldüğünü gören iki kişinin tanıklık ifadesi var. Bunu dün yazdım ve söz konusu kişiler de altına parmak bastılar. Görüyorsun ya, şu Şeytan Üçgeni’ndeki herkes cadılarla aynı tarafta değil ve onlardan korkmuyor. Yine de isimlerinin gizli tutulacağına dair onlara söz verdim. Yoksa fazla uzun yaşamazlar. Yine de bu Nowell’i harekete geçirmeye yetecektir.”

Yapılan bu öneriden pek memnun değildim. Hayalet de aynı şekilde çekincelerini dile getirmişti. Yine de bir şeyler yapılması gerekiyordu ve aklıma başka bir plan gelmiyordu.

Peder Stocks’un kulübesinin üst katında dört tane oda vardı, yani aynı anda üç misafir kalabilirdi. Birkaç saatlik uykudan sonra şafakla birlikte kalktık. Sonra soğuk etle kahvaltı yaptıktan sonra Hayalet ve Alice’i evde bırakıp pederle birlikte güneye doğru yola koyulduk. Bu kez Pendle Tepesi’ni solumuza alarak batı yönünde ilerledik.

“Read kasabası Sabden’in hemen güneyindedir Tom,” diye açıkladı peder, “yine de direk olarak Bareleigh’a gidiyor olsak da izlememiz gereken yol bu olurdu. Daha güvenli. Dün gece o koruluktan tek parça halinde çıktığın için şanslısın...”

Dikkat çekmemek için cübbe ve asamı yanıma almamıştım. Bunun nedeni yalnızca cadıların bulunduğu bir bölgede olmamız değildi, cadılığa inanmayan Efendi Nowell'ın hayalet çıraklarına ayıracak fazla vakti de olmamasıydı. Hatta yanımda karanlığa karşı kullanılabilecek hiçbir eşya yoktu. Bizi Read'e götürüp güneş batmadan geri döndürmesi için Peder Stocks'a güveniyordum. Ve daha önce söylediği gibi tepenin daha güvenli kısmında olacaktık.

Bir saat kadar sonra durup nehrin buz gibi suyundan içerek susuzluğumuzu bastırdık. Ardından Peder Stocks botlarıyla çoraplarını çıkarıp nehrin kıyısına oturarak ayaklarını akan suya daldırdı.

"Bu çok iyi geldi," dedi gülümseyerek.

Ben de başımı sallayıp ona gülümsedim. Nehrin kenarına oturdum ama botlarımı çıkarmakla uğraşmadım. Hoş bir sabahtı. Güneş havayı yeni yeni ısıtmaya başlamıştı ve gökyüzünde tek bir bulut dahi yoktu. Etrafımızda harika bir manzara vardı. Yakındaki ağaçlar Pendle Tepesi'ni görmemize engel olmuyordu. Bugün tuhaf bir şekilde daha munis görünüyordu ve yeşil etekleri hareketli beyaz noktalarla kaplıydı.

"Yukarıda sürüyle kuzu var," diyerek tepeyi işaret ettim. Daha yakında, nehrin ötesindeki tarlada da otlayıp meleyen pek çok kuzu vardı, üstelik hemen hepsi tam yetişkin birer koyun olup annelerinden ayrılmak üzereydi. Acımasız görünüyordu, ancak çiftçilik de bir geçim kaynağıydı ve bu koyunların hepsinin sonu kasap dükkânı olacaktı.

“Evet,” dedi rahip. “Buranın koyun memleketi olduğuna hiç şüphe yok. O işaret ettiğin yer Pendle’in sermayesi işte. Eyaletteki en iyi koyun eti bizdedir ve kimileri bu işten çok iyi paralar kazanır. Tabii dengeyi sağlayan çok fakirler de olduğunu eklemeliyim. Pek çok insan yaşamını dilencilik yaparak sürdürür. Rahip olmanın beni en çok tatmin eden yanlarından biri de bu ihtiyacı azaltma çabalarımın olanak sağlaması. Gerçi sonunda ben de bir nevi dilencilik yapıyorum. Cemaatten para dileniyorum. Kıyafet ve yiyecek dileniyorum. Sonra da bunları fakirlere dağıtıyorum. Zahmete değecek bir uğraş.”

“Bir hayalet olmaktan daha mı zahmete değer sizce Peder?”

Peder Stocks gülümsedi. “Bu soruya benim vereceğim yanıt evet olacaktır Tom. Fakat herkes kendi yolunu kendi çizmeli...”

“Rahipliğin hayalet olmaktan daha iyi olduğu fikrine ulaşmanızın nedeni neydi?” diye sordum.

Peder Stocks bir an için bana sertçe bakıp suratını astı. Görünüşe bakılırsa sorumu yanıtlamayacaktı ve patavatsızlığımın onu kırmış olmasından korkuyordum. En sonunda konuştuğunda kelimeleri dikkatlice seçiyordu.

“Belki de her şeyin nasıl karanlığa doğru kaymakta olduğunu fark etmemdi. John Gregory’nin nasıl canla başla çalıştığını, civardaki tehditlerle tek tek başa çıkmaya uğraştığını gördüm. Hayatını sürekli olarak riske atmasına rağmen asıl sorunu çözemiyordu; yani bu dünyanın kalbinde

yatan ve tek başımıza üstesinden gelemeyeceğimiz kötülüğü. Biz zavallı insanların daha üstün bir güce gereksinimi vardır. Bizim Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız var..."

"O halde Tanrı'ya tamamen inanıyorsunuz öyle mi?" diye sordum. "Hiçbir şüphemiz yok mu?"

"Ah, evet Tom. Tanrıya inanıyorum ve kesinlikle hiçbir şüphem yok. Aynı zamanda duaların gücüne de inanıyorum. Dahası, mesleğim bana başkalarına yardım etme fırsatı veriyor. İşte bu yüzden papaz oldum."

Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. İyi bir adamdan gelen yeterince iyi bir yanıttı. Henüz yeni tanımama rağmen ondan hoşlanmıştım ve Hayalet'in ona neden dostum diye hitap ettiğini anlayabiliyordum.

En sonunda bir kapıya varana kadar yürümeye devam ettik; kapının ardında alageyiklerin otladığı yemyeşil bahçeler vardı. Göze hoş gelmesi için dikilmiş benzeyen ağaçlardan oluşan koruluklarla çevriliydiler.

"İşte geldik," dedi Peder Stocks. "Read Parkı burası."

"İyi de şu büyük ev nerede?" diye sordum. Etrafta hiçbir bina yoktu ve ağaçların ardında olabileceği aklıma geldi.

"Burası yalnızca 'kayran' Tom, yani alageyik parkı. Burası tümüyle Read Köşkü'ne ait. Köşke ve köşkün arazisine varmamıza daha var. Ve burası zamanında eyalet şerifi olan bir adama yaraşır bir köşk."

BÖLÜM 8

BAYAN WURMALDE

Orman içindeki geniş, düzlük alanın ortasında özel bir araziye sahip olan Read Köşkü şimdiye dek gördüğüm en etkileyici kır köşküydü ve bir taşra beyefendisinin evinden ziyade, bir saraya benziyordu. Geniş kapılardan geçilerek ulaşılan daha da geniş, çakıllı yollar ön kapıya kadar uzanıyordu. Orada çakıllı yol sağa ve sola kıvrılarak binanın arkasına dolaşıyordu. Köşkün kendisi üç katlıydı ve heybetli bir girişi vardı. Sarmaşıklarla kaplı öne uzanan iki kanat üç duvarlı bir avlu oluşturunuyordu. Bölümlü pencerelerin sayısı karşısında şaşkına dönerek kaç yatak odası olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Yargıcın ailesi geniş mi?” diye sordum Read Köşkü’ne hayretler içinde bakarken.

“Roger Nowell’in ailesi bir zamanlar burada onunla birlikte yaşıyordu,” diye yanıtladı Peder Stocks, “fakat ne yazık ki eşi birkaç yıl önce öldü. İki yetişkin kızı var ve onlar da evlenip eyaletin güneyine taşındılar. Tek oğlu orduda ve Efendi Nowell ölüp de tüm bu köşk ve topraklar kendisine kalana kadar da orada olacak.”

“Bu kadar büyük bir evde yalnız yaşamak tuhaf bir şey olmalı.”

“Ah, tam olarak yalnız sayılmaz Tom. Yemek ve temizlik için hizmetkârlarının yanı sıra bir de kâhyası Bayan Wurmalde var. Her şeyi layıkıyla idare eden güçlü bir kadındır. Fakat onun konumunda olmasını düşünebileceğin kadınlardan farklı yanları var. Gerçeklerden bihaber olan yabancılar, onu evin hanımı sanabilir. Onu hep nazik ve zeki buldum, yine de kimilerine göre konumundan beklenmeyecek havalara girebiliyormuş. Yakın zamanda burada epey değişiklik yaptı. Eskiden köşkü ziyaret ettiğimde ön kapıyı çaldım. Ancak artık buraya yalnızca şövalye ve efendiler alınıyor. Bizim yan taraftaki tüccar kapısını kullanmamız gerekecek.”

Böylece o gösterişli ön kapıya gitmek yerine Peder Stocks evin yan tarafına geçip sağımızda kalan süs çalılarıyla ağaçları geçip ufak bir kapının önünde durdu. Kapıyı kibarca üç kez çaldı. Neredeyse bir dakika kadar bekledikten sonra yeniden, bu kez daha yüksek sesle çaldı. Çok geçmeden bir hizmetçi kapıyı açıp güneş ışığında gözlerini kırptırdı.

Peder Stocks, Nowell ile görüşmek istediğini söyleyince koyu renk ahşap kapıları olan büyük bir koridora alındık. Hizmetçi hızla uzaklaştı ve orada birkaç dakika daha bekledik. Koridordaki derin sessizlik bana kiliseleri anımsatıyordu ve sonra yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Ama bir beyefendi beklerken gözlerini üzerimize dikmiş öylece bakan bir kadın çıkageldi. Papazın anlattıklarından bunun Bayan Wurmalde olduğunu hemen anlamıştım.

Otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünen Bayan Wurmalde bir kadın için oldukça uzundu ve vakar bir şekilde başı dik, omuzları geride duruyordu. Gür, koyu renkli saçları bir aslanın yelesi gibi kulaklarının üzerine doğru yana taranmıştı. Sert hatlarını ortaya çıkaran bu tarz ona yakışmıştı.

Daha başka iki özelliği dikkatimi çekti, öyle ki istemeden de olsa hızla bunlara odaklandım: dudakları ve gözleri. Gözlerini papaza diktığından direk olarak bana bakmamasına rağmen bakışlarının cesur ve delici olduğunu hissetmiştim; sanki bana baksa ruhumun en derinlerini bile görebilirdi. Dudaklarına gelince, renkleri öyle soluktu ki bir cesedinkinden farksızdı. İri ve dolgun dudaklarının onca renksizliğine karşın güçlü ve canlı bir kadın olduğu belliydi.

Gelgelelim beni en çok şaşırtan kıyafetleri oldu. Daha önce bir kadının bu şekilde giyindiğini hiç görmemişim. Üzerinde en iyi siyah ipekten dokunmuş bir elbise vardı ve elbisenin üzerinde daha en az yirmi kişiyi giydirebilecek kadar çok malzeme kullanılmıştı. Kalça kısmında kabaran etekleri yere kadar inerek ayakkabılarını gizleyen bir çan şeklindeydi. Bu etkiyi verebilmek için acaba kaç kat ipek kullanılmıştı? Oldukça pahalı olmalıydı; bu tür kıyafetler kraliyet ailesine yaraşır.

“Hoş geldiniz Peder,” dedi. “Bu onuru neye borçluyuz? Peki ya yol arkadaşınız kim?”

Rahip hafifçe eğildi. “Efendi Nowell ile görüşmek istiyorum,” diye yanıtladı. “Ve bu da Tom Ward, Pendle’den gelen bir misafir.”

Bayan Wurmalde'nin bakışları ilk kez bana çevrildi ve gözlerinin hafifçe aralandığını fark ettim. Sonra burun delikleri irileşti ve bana doğru havayı koklayıverdi. Ve olsa olsa bir saniye süren bu iletişim esnasında başımdan sırtıma kadar buz kestim. Karanlık'la uğraşan biri olduğunu anlamıştım. Hatta kadının bir cadı olduğuna neredeyse emindim. Ve o an kadının da benim kim olduğumu anladığını fark ettim. Karşılıklı olarak birbirimizi tanımiştık.

Tam suratını asmak üzereyken çabucak kendini toparlayıp soğuk bir şekilde gülümseyerek rahibe döndü. "Üzgünüm Peder fakat maalesef bugün mümkün değil. Efendi Nowell çok yoğun. Yarın tekrar gelmenizi önereceğim. Öğleden sonra olabilir mi?"

Peder Stocks'un beti benzi attı, ama olduğu yerde dikildi ve yeniden kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Böyle araya girdiğim için özür dilerim Bayan Wurmalde ancak Efendi Nowell ile bir yargıç olarak görüşmem gerekiyor. Konu acil ve bekleyemez..."

Bayan Wurmalde başını aşağı yukarı salladı, ancak hiç hoşnut görünmüyordu. "Lütfen burada bekleyin," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Koridorda beklemeye devam ettik. Endişeli bir şekilde Peder Stocks'a bu kadınla ilgili çekincelerimden bahsetmek istiyordum, ne var ki her an geri dönebileceği için çekiniyordum. Fakat kendi yerine gönderdiği bir hizmetçi bizi hem genişlik hem de kitap sayısı konusunda Hayalet'in Chipenden'daki kütüphanesi kadar büyük bir çalışma odasına aldı. Hayalet'in kitapları farklı farklı boy, biçim ve

kapaklara sahipken buradaki kitapların hepsinde aynı pahalı, kahverengi deri cilt vardı. Okunmaktan ziyade gösteriş amacıyla ciltlendiklerini düşünüyordum.

Üstünde süslemelerle kaplı büyük bir ayna olan şöminedeki ateşin aydınlattığı çalışma odası hoş ve sıcaktı. İçeriye girdiğimizde Efendi Nowell masasında bir şeyler yazıyordu. Rafların düzenliliğiyle tezat oluşturan masanın üstü kâğıtlarla kaplıydı. Ayağa kalkıp gülümseyerek bizi karşıladı. Ellili yaşlarının başlarında, geniş omuzlu ve düzgün vücutlu bir adamdı. Yüzü güneşten epey yanmıştı. Yargıçtan ziyade bir çiftçi gibi göründüğünden sanırım açık havada bulunmaktan hoşlanıyor olmalıydı. Peder Stocks'u sıcak bir şekilde karşılayıp bana doğru nazik bir şekilde hafifçe başıyla selam verdikten sonra ikimize de oturmamızı işaret etti. Masasının yanına iki sandalye çekti ve rahip ziyaretimizin nedenini anlatmak için hiç vakit kaybetmedi. Üzerinde Goldshaw Booth'taki iki tanığın ifadelerinin yazılı olduğu kâğıdı Nowell'a uzatarak sözlerini bitirdi.

Yargıç ifadeleri hızlıca okuyup başını kaldırdı, "Ve siz Peder, bu kişilerin yazılan ifadeleri üzerine yemin edebileceklerini söylüyorsunuz öyle mi?"

"Hem de en ufak bir şüphe duymadan. Fakat isimlerinin gizli kalmasını sağlamalıyız."

"Güzel," dedi Nowell. "Kasabadaki suçluların kökünü kazımanın zamanı gelmişti; bu tam da ihtiyacımız olan şey olabilir. Yazma biliyor musun evlat?" diye sordu bana bakarak.

Başımı aşağı yukarı sallayınca bana doğru boş bir kâğıt uzattı. “Kaçırılanların isim ve yaşlarıyla birlikte çalınan eşyaların detaylarını yaz bakalım. Sonra da en alta imzayı at...”

Söylediğini yapıp kâğıdı ona uzattım. Hızlıca okuyup ayağa kalktı. “Şerifi çağırtacağım ve sonra birlikte Malkin Kulesi’ne gideceğiz. Endişelenme evlat. Aileni gece olmadan sağ salim kurtaracağız.”

Tam çıkmak üzereyken göz ucuyla aynada bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Yanılıyor olabilirdim, fakat ben başımı çevirir çevirmez gözden kaybolan şey, siyah bir ipek kumaşa benziyordu. Wurmalde’nin bizi gözetleyip gözetlemediğini merak ediyordum.

Bir saat geçmeden Malkin Kulesi’ne doğru yola çıktık.

Yargıç iri yarı bir beygirin üzerine oturmuş, önden gidiyordu. Hemen arkasında ve solunda papazın idaresindeki bölgenin şerifi olan asık surathı, siyah kıyafetli ve daha ufak tefek gri renkli bir at süren Barnes adında bir adam vardı. Her ikisi de silahlıydılar: Roger Nowell’ın belinde bir kılıç vardı ve şerif ucunda kırbaç olan kalınca bir sopayı eyerine bağlamıştı. Peder Stocks ve ben üstü açık bir at arabasında şerifin yanında getirdiği iki yardımcısıyla birlikte rahatsız bir yolculuk yapıyorduk. Hemen yanımızda sessizce oturan şerif yardımcılarının ellerinde kısa ve kalın sopalar vardı ve kuleye gitmekten hiç hoşlanmadıklarını hissediyordum. At arabasını süren Cobden adındaki adam,

Nowell'in hizmetkârlarındandı ve yola çıkmadan önce rahibe doğru başını sallayıp, "Peder," demiş fakat beni tamamen görmezden gelmişti.

Yol çukurlu ve bozuk olduğundan epey sarsılıyorduk, öyle ki bir an önce gideceğimiz yere varmamız için sabırsızlanıyordum. Yol ve patikaları izlemek yerine açık arazide yürüyerek çok daha hızlı ilerleyebileceğimizi düşünüyordum. Fakat kimse benim fikrimi sormadığından buna katlanmak durumundaydım. Zaten at arabasının rahatsızlığına kafamı takmama engel olan başka şeyler vardı.

Jack, Ellie ve çocukları için duyduğum endişe gitikçe artıyordu. Ya başka bir yere götürüldülerse? Sonra düşünmemek için elimden geleni yapmama rağmen zihnimde daha karanlık düşünceler belirdi. Ya öldürülmüşler ve cesetleri kimsenin bulamayacağı bir yere gizlendiyse? Aniden boğazım düğümlendi. Onların hiçbir suçu yoktu. Bunu hak etmiyorlardı; Mary daha küçücük bir çocuktuk. Üstelik dördüncü bir can daha vardı: Ellie'nin doğmamış bebeği, yani Jack'in her zaman istediği erkek evlat. Hepsi benim suçumdu. Hayalet'in çırağı olmasaydım tüm bunlar başımıza gelmezdi. Malkin ve Deaneler benim ölmemi istiyorlardı. Bunun eğitimini aldığım meslekle bir ilgisi olmalıydı.

Yargıç Nowell ve şerifin yanımızda bulunmasına rağmen Malkin Kulesi'ne girebileceğimizi sanmıyordum. Ya Malkinler kapıyı açmayı reddederse? Ne de olsa demir destekli kalın bir kapıydı. Bunun cadılar için bir sorun teşkil edip etmediğini düşündüm ve sonra kapıyı açıp kapayabilecek başka klan üyeleri olduğunu anımsadım. Hatta

bir hendek bile vardı. Görünüşe bakılırsa Nowell onların kanunlar ve kanunlara karşı gelmeleri durumunda bunun sonuçlarından korkacaklarını düşünüyordu. Ancak karşı-sında gerçek cadılar olduğunu bilmiyordu, üstelik ben de bir kılıçla birkaç sopanın her şeyi yoluna koymaya yeteceğini sanmıyordum.

Düşünmem gereken bir başka sorun da Bayan Wurmalde idi. İçgüdülerim onun bir cadı olduğunu haykırıyordu. Ancak ne var ki Pendle'daki en yüksek konumda bulunan kanun temsilcisi ve bu bölgede olan bitene rağmen cadıların var olmadığına inanan Yargıç Nowell'm kâhyasıydı. Acaba kendisine büyü yapıldığı için mi böyle düşünüyordu? Yoksa Bayan Wurmalde, Hayalet'in daha önce bahsetmiş olduğu cadı güçleri olan cazibe ve büyüleme mi kullanıyordu?

Bu konuda ne yapmalıydım? Nowell'a söylemenin faydası yoktu, ama fırsatını bulur bulmaz Peder Stocks ve Hayalet'e söylemem gerekiyordu. Kuleye gitmek üzere yola çıkmadan önce papaza bundan bahsetmek istemiş ancak fırsat bulamıştım.

Aklımda bu düşünceler dönüp dururken, Goldshaw Booth köyünden yukarı doğru tırmanmaya devam ettik. Ana yol tamamen terk edilmişti, ancak yolda ilerledikçe perdeler aralanıyordu. Yola çıktığımıza dair haberin Malkin Kulesi'ne ulaştığına emindim. Bizi bekliyor olacaktı.

Crow Ormanı'na girince kuleyi uzaktan gördüm. Ağaçlara tepeden bakan kasvetli kule kocaman bir ordunun saldırısına dahi karşı koyabilecek kadar azametliydi. Açık

alandaki hafif bir yükseltinin üzerine inşa edilmiş olan kulenin şekli ovaldı, en geniş noktasında çevresi Hayalet'in Chipenden'daki evinin iki katı kadardı. Kule etrafımızdaki ağaçların en uzunundan bile üç kat daha uzundu ve duvarlarında mazgallı siperlerle silahlı askerlerin arkasına gizlenebilecekleri kertikli bir duvar vardı. Yani kulenin içinden de çatıya geçiş olmalıydı. Duvarın ortalarında camsız, ince uzun pencereler vardı; bunlar okçuların atış yapabilmeleri için kayada açılmış yarıklardı.

Açıklığa ulaşip kuleye yaklaştıkça asma köprünün kapalı olduğunu ve su dolu hendeğin oldukça geniş ve derin olduğunu gördüm. At arabası durunca bir an önce bacaklarımı esnetmek için aşağı indim. Peder Stocks ve iki şerif yardımcısı da peşimden geldiler. Hepimiz kuleye bakıyorduk, fakat olan biten hiçbir şey yoktu.

Bir dakika kadar sonra Nowell sabırsız bir şekilde iç çekip atını hendeğin kenarına kadar sürüp bağırdı: "Kanun namına açın!"

Kısa süren sessizlikte yalnızca atların soluk alıp verişlerini duyabiliyorduk.

Sonra bir kadın, okçu yarıklarının birinden aşağıya seslendi: "Biz köprüyü indirirken sabırlı olun. Yolu açarken sabırlı olun..."

Kadın konuşmasını bitirmeden makara sesiyle zincir şingirtıları duyuldu; köprü yavaşça alçalmaya başladı. Şimdi düzeneği gayet net görebiliyordum. Ağır, ahşap köprünün köşelerine takılı olan zincirler kayadaki yarıklardan kulenin içindeki bir odaya uzanıyordu. Şu anda orada

makarayı döndüren birkaç görevli olduğuna şüphe yoktu. Sonra köprü aşağı doğru inmeye devam ederken arkasındaki demir destekli heybetli, kapıyı gördüm. En az, kalın taş duvarlar kadar sağlam görünüyordu. Bu savunmanın aşılması mümkün değildi.

Sonunda köprü tamamen indi ve bu kez sabırsızlanarak kapının açılmasını bekledik. Endişelenmeye başlamıştım. Acaba kulede kaç kişiydiler? Cadıların yanında destekçileri de olmalıydı, oysa biz yalnızca yedi kişiydik. İçeriye girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapayabilirlerdi, böylece dünyadan koparak biz de tutsak düşebilirdik.

Ancak hiçbir şey olmadı ve kuleden hiç ses gelmedi. Nowell dönüp Şerif Barnes'a hendeğin yanında ona katılmasını işaret edip ona bazı talimatlar verdi. Şerif vakit kaybetmeden atından inip köprüden geçti. Karşıya geçince metal kapıyı yumruklamaya başladı. Çıkan ses kulenin arkasındaki ağaçların arasından bir karga sürüsünün havalanıp bed bir sesle ötmeye başlamalarına neden oldu.

Yanıt gelmeyince şerif kapıyı yeniden yumrukladı. Hemen üstündeki mazgalı siperlerde bir hareketlenme gördüm. Sanki siyahlar içinde biri öne eğiliyordu. Bir saniye sonra kafasından aşağı siyah sıvılar akan zavallı şerif geriye doğru sıçrayıp küfürler yağdırmaya başladı. Yukarıdan gelen kıkırdamalara kulenin içinden duyulan kahkaha ve bağrışlar eşlik etti.

Şerif gözlerini ovuşturarak atının yanına döndü. Saçı sırlıslıkladı ve yeleşinin üstünde simsiyah lekeler vardı. Başını iki yana sallayarak atına bindi ve yargıçla birlikte atlarını yanımıza sürdüler; hararetili bir şekilde kendi

aralarında konuşuyorlardı, ama ne dediklerini anlayamıyordum. Hemen önümüzde durdular ve Şerif Barnes'ın üstüne dökülen sıvının ne olduğunu anlayabildim: Başından aşağı bir lazımlık boşaltılmıştı. Gerçekten çok kötü kokuyordu.

"Hemen Colne'e gideceğim Peder," dedi Nowell, öfke-den deliye dönmüştü. "Kanuna karşı gelip onu aşağılayanlar bunun sonuçlarına da katlanır. Oradaki garnizonun kumandanını tanıyorum. Bence bu askerin işi."

Atını doğuya doğru sürmeye başladıktan sonra durup arkasına baktı. "Kışlada kalacağım ve en kısa sürede ihtiyacımız olan desteği alıp geri döneceğim. Bu arada Peder, Bayan Wurmalle'ye bu gece için benim misafirim olduğunuzu söyleyin. Siz ve oğlan..."

Yargıç sözlerini bitirir bitirmez atını hızla sürmeye devam etti ve biz de at arabasına geri döndük. Read Köşkü'nde bir gece geçirmeye can atmıyordum. Evde bir cadı varken nasıl uyuyabilirdim?

Jack ve ailesinin kulenin altındaki zindanlarda bir gece daha geçirecek olduğunu düşünmek içimi sıkıştırıyordu. Kışladan askerlerin gelmesinin bu sorunun hızlı bir şekilde çözülmesini sağlayacağı konusunda doğrusu pek iyimser değildim. Ne de olsa kalın taş duvarlar ve demir destekli kapı hâlâ yerlerinde duruyordu.

Çok geçmeden Read Köşkü'ne doğru yola çıktık. Şerif biraz önden gidiyordu ve at arabasında yanımızda oturan iki adamın birbirleriyle kısa süren konuşması dışında fazla bir şey konuşulmadı...

“Şerif Barnes pek hoşnut görünmüyor,” dedi biri belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Eğer o rüzgârın estiği yönde gitmeye devam ederse ben de pek hoşnut görünmeyeceğim!” diye yanıtladı arkadaşı.

Goldshaw Booth’tan geçerken bu kez ana caddede daha çok insan vardı. Bazıları hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ederken bazıları sokak köşelerinde aylaklık ediyordu. Birkaçıysa kapı eşiklerinde durmuş, bizim geçip gitmemizi bekliyorlarmış gibi sabırsızca dışarı bakıyordu. Birkaç ıslık ve yuhalama duyduk ve arkamızdan fırlatılan çürük elma şerifin başını ıskaladı. Şerif öfkeli bir şekilde atını çevirip kırbacını çıkardıysa da bunu yapanın kim olduğunu belirlemesine imkân yoktu. Artan ıslıkların arasında ana yolda ilerlemeye devam ettik ve yeniden kırsal bölgeye çıkınca derin bir oh çektim.

Read Köşkü’nün kapısına yaklaşırken Şerif Barnes dönüş yoluna çıktığımızdan bu yana ilk kez konuştu: “Evet Peder, şimdi sizden ayrılacağız. Şafak söktükten bir saat sonra yine burada buluşup kuleye geri gideriz!”

Peder Stocks ve ben dikkatlice at arabasından inip kapıya doğru yürüdük ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra bahçeler arasındaki patikalarda yürümeye başlarken şerif yola koyuldu ve Cobden da aynı yönde ilerlemeye devam etti; muhtemelen Read Köşkü’ne dönmeden önce şerifin iki yardımcısını da evlerine bırakacaktı. Nowell’in kâhyasıyla ilgili düşüncelerimi rahibe anlatmanın tam sırasıydı.

“Peder, Bayan Wormalde hakkında size söylemem gereken bir şey var.”

“Ah, bu canını sıkmasın Tom. Kendini beğenmiş tavırlarının nedeni şişirilmiş gururundan kaynaklanıyor. Sana tepeden bakması senin değil, onun sorunu. Ama aslında iyi kalpli bir kadındır. Hiçbirimiz mükemmel değiliz.”

“Hayır Peder, sorun bu değil. Çok daha kötü. O Karanlık’a ait. Kötücül bir cadı.”

Peder Stocks donakaldı. Ben de durunca sert bir ifadeyle yüzüme baktığını fark ettim. “Buna emin misin Tom? ‘Kötücül’ mü yoksa ‘boş yere suçlanmış’ mı hangisi?”

“Bana baktığında üşüdüm. Gerçekten üşüdüm. Karanlığa ait bir şey yaklaştığında genellikle böyle olur.”

“Genellikle mi, her zaman mı Tom? Genç Mab Mouldheel’in peşinden gittiğinde de hissetmiş miydin? Eğer hissettiysen neden gittin?”

“Ölüler ya da karanlığa ait olanlar karşısında çoğu zaman üşüdüğümü hissedirim, ama her zaman olmaz. Fakat Bayan Wurmalde’yi gördüğüm zamanki kadar güçlü olduğunda bundan hiç şüphe duymam. En azından kendi aklımda. Ve üzerimde yakın-sezgi kullandığına eminim.”

“Belki de biraz rahatsızlanmıştı evlat. Unutma ki ben de yedinci oğlun yedinci oğluyum,” dedi Peder Stocks, “ve ben de bu önseziye sahip olduğumdan bahsettiğin soğuğu hissedebilirim. Ama Bayan Wurmalde’nin yanında bir kez olsun böyle bir şey hissetmediğimi söylemeliyim.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Soğuğu hissetmiştim ve yakın-sezgi kullanmak üzere havayı kokladığını kendi gözlerimle görmüştüm. Yanılıyor olabilir miydim?

“Bak Tom, bu anlattıkların birer kanıt sayılmaz, öyle değil mi?” diye devam etti rahip. “Ancak yine de dikkatli olup bu konu üstünde daha fazla düşünelim. Bayan Wurmalde’yle yeniden karşılaştığında aynı şeyleri hissedip hissetmediğine bir bak.”

“Geceyi başka yerde geçirmeyi yeğlerim,” dedim. “Bayan Wurmalde bana baktığında onun bir cadı olduğunu anladığımı fark etti. Hava yeterince sıcak. Dışarıda, yıldızların altında uyumak beni daha mutlu eder. Üstelik kendimi çok daha güvende hissederim.”

“Hayır Tom,” diye ısrar etti Peder Stocks. “Geceyi Read Köşkü’nde geçireceğiz. Bu daha mantıklı. Bayan Wurmalde konusunda haklı olsan bile burada yıllardır fark edilmeden yaşıyor, üstelik rahat bir hayat sürüyor. Başka bir yerde kâhya olarak böyle yaşayamaz. Buna zarar verecek ya da gerçek kimliğini ele verecek bir şey yapmayacaktır, yalnızca bir gece için güvenli olduğunu düşünüyorum, ya sen? Haksız mıyım?”

Kararsız bir şekilde başımı aşağı yukarı sallayınca Peder Stocks omzumu sıvazladı. Eve doğru yürümeye devam edip o gün ikinci kez yan kapıyı çaldık. Kapıyı yine aynı hizmetkâr açtı. Neyse ki Bayan Wurmalde’yle bir kez daha konuşmak zorunda değildik.

Efendisinin garnizon kumandanıyla görüşmek üzere Colne’e gittiğini ve Read Köşkü’nde misafir edileceğimizi duyan hizmetkâr durumu Bayan Wurmalde’ye bildirmek üzere yanına gitti. Çok geçmeden tek başına dönüp bizi mutfığa aldı, hafif bir akşam yemeği sundu. Yine soğuk

koyun etiydi, fakat hiç şikâyet etmedim. Yeniden yalnız kalınca Peder Stocks hızla takdis ettiği yemeğini iştahla bitirdi. Ben soğuk ete bakıp tabağı ittim, ne var ki bunun nedeni iştahımın kapanması değildi.

“Ye hadi Tom, seni temin ederim bu gece güvende olacaksın,” dedi rahip. “Çok geçmeden Karanlık’la yüzleşeceğiz, ama Yargıç Nowell’ın evinde değil. Cadı olsun ya da olmasın, Bayan Wurmalle’nin bizden uzak durması gerekecek.”

“İşi şansa bırakmamayı tercih ederim,” diye yanıtladım.

“Nasıl istersen Tom. Fakat sabaha bütün gücünü toplamış olman gerekecek. Zorlu ve sıkıntılı bir gün olacak gibi görünüyor...”

Bunun hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu, yine de yemek yemeyi reddettim.

Hizmetçi mutfağa dönünce olduğu gibi duran tabağıma sinirli bir bakış attıktan sonra, masayı toplamak yerine bizi odalarımıza çıkarmayı teklif etti.

En üst katta, evin doğu kanadının ön tarafında geniş bahçe kapısına bakan yan yana odalarda kalacaktık. Benim odamda yatağın tam üstünde büyük bir ayna vardı ve vakit kaybetmeden onu ters çevirdim. Sonra sürme pencereyi açıp dışarı bakarak serin akşam havasını derin derin soludum. Uyumamaya kararlıydım.

Çok geçmeden hava kararmaya başladı ve uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü. Uzun bir gün geçirmiştik ve uyanık kalmak gitgide zorlaşıyordu. Ancak sonra bazı sesler

duydum. Önce bir kırbaç şaklaması ve ardından çakılları ezen at nalları. Sesler evin arka tarafından geliyor gibiydi. Dört atın çektiği bir at arabasının köşeyi dönüp köşkün giriş kapısına doğru dörtlüye uzaklaştığını görünce şaşkına döndüm. Ne at arabasıydı ama! Hayatımda hiç böylesini görmemiştim.

Simsiyahtı ve öyle iyi cilalanmıştı ki üzerinde ay ve yıldızların yansımalarını görebiliyordum. Atlar da siyahtı ve başlarında koyu renk tüyler takılıydı; ben bakmaya devam ederken sürücü kırbacını bir kez daha atların sırtında şaklattı. Emin değildim ama bunun bizi Malkin Kulesi'nden buraya getiren Cobden olduğunu sanıyordum. Bu kadar uzaktan emin olmak çok güçtü, ancak at arabası yaklaşırken sanki kapı kendiliğinden açılmış ve araba geçip gittikten sonra yine kendiliğinden kapanmıştı. Etrafta başka kimse yoktu.

Peki ama at arabasının içinde kim vardı? Pencerelerdeki koyu renk perdeler nedeniyle görmek imkânsızdı. Bu kesinlikle kral ya da kraliçelere yaraşır bir at arabasıydı. Yoksa içindeki Bayan Wurmalde miydi? Artık uyukum iyice kaçmıştı. Şafak sökmeden geri döneceğine emindim.

BÖLÜM 9

AYAK İZLERİ

Yarım saat kadar bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Ay yavaşça batıya doğru kaydı ve bir ara kısa süren fakat şiddetli bir yağmur başladı, giriş kapısına uzanan yolda hatırı sayılır su birikintileri oluşturan öfkeli bir bulut patlaması. Ancak çok geçmeden yağmur bulutu uzaklaşınca ay tekrar her yanı sarı ışığına bürüdü. On beş dakika daha geçtiğinde artık uyanık kalmak için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu; gözlerim kapanmaya, kafam sallanmaya başlamıştı ki aniden uzaktan gelen bir baykuş sesiyle irkildim. Sonra at sesleri ve tekerlek takırtılarını duydum.

At arabası giriş kapısına yönelmişti; öndeki atlar tam çarpacakken kapı kendi kendine açıldı. Bu kez kesinlikle görmüştüm. Birkaç saniye sonra at arabası eve doğru ilerlerken sürücü de sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi kırbaç şaklatıyordu ve evin arkasına geçmelerini sağlayan çatala ulaşana kadar da atları yavaşlatmadı.

Bir anda Bayan Wurmalde'nin o at arabasında olup olmadığını görmem gerektiğini anladım. Arabadağının o olduğuna emin olmalıydım ve can alıcı bir şeyler göreceğime

emindim. Arka taraftaki yatak odalarından biri uygun görüş açısı sağlayabilirdi. Hizmetçilerin ayrı bir yerde kaldıklarını düşünüyordum, yani bu katta papaz ve benden başka kimse olmamalıydı. En azından böyle umuyordum.

Yine de koridora dikkatli bir şekilde çıkıp etrafı dinledim. Peder Stocks'un odasından gelen horlamalar dışında bir şey duyamayınca tam karşıdaki kısa koridor boyunca ilerleyip yan yana dizili yatak odalarına ulaştım. İlk odanın kapısını yavaşça açıp olabildiğince sessiz bir şekilde içeri girdim. Oda boştu ve perdeler açık olduğundan içeriyi ayın gümüşü ışığı aydınlatıyordu. Vakit kaybetmeden pencereye yürüdüm ve perdenin arkasında kalarak dışarı baktım. Tam vaktinde gelmiştim. Aşağıda su birikintileriyle dolu çakıl taşlı bir avlu vardı. At arabası sağında kalan kapılardan birine uzanan patikanın yakınlarında durmuştu. Sürücü aşağıya inerken bu kez yüzünü görebildim. Bu sahiden Cobden'di. At arabasının kapısını açtı ve geriye doğru bir adım atarken öne eğilerek selam verdi.

Bayan Wurmalde düşmekten korkuyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağı indi; sonra aynı dikkatle çakıl taşlı patikayı geçip taş döşeli yola çıkınca hızlanarak kapıya doğru ilerlerken çan şeklindeki eteği yerleri süpürüyordu, kibirli bir şekilde başını geriye atmış, çevreye sert ve otoriter bir şekilde bakıyordu. Cobden koş koş önden gidip kapıyı açarak onu yine eğilerek selamladı. Hemen kapı eşiğinde bekleyen hizmetçi, Wurmalde yanından geçerken diz bükerek reverans yaptı. Kapı kapanınca Cobden geri dönüp at arabasını ahırların arkasında bir yere götürdü.

Tam pencereden ayrılıp odama gitmek üzereyken kanımı donduran bir şey fark ettim. Çakıl taşlı patika hâlâ ıslak olmasına rağmen taş döşeli yol oldukça kuruydu ve Bayan Wormalde'nin ayak izleri Cobden'inkilerin yanında gayet net seçilebiliyordu.

Gördüklerime inanamayarak ayak izlerine bakakaldım. Wormalde'nin ayak izleri patikanın bittiği yerden başlayıp kapıya kadar uzanıyordu. Ancak bu izlerin arasında daha küçük bir başka ayak izi de vardı. Çok ufak bir çocuğun-kilere benzeyen üç parmaklı bir hayvanın ayak izleri. Ama bunlar dört ayağının üstünde yürüyen bir yaratığa ait değildi. Ve o dehşet dolu dakikada olan biteni anladım...

Bayan Wormalde her nereye gittiye gitmiş ancak yalnız dönmemişti. O hacimli, çan şeklindeki etekliğin bir amacı vardı. Altında Tibb saklanıyordu. Ve şimdi Read Köşkü'ndeydi.

O kilerdeki aynada gördüğüm çirkin, dehşet verici yüzü anımsayınca paniğe kapılarak pencerenin yanından uzaklaşıp alelacele odama gittim. Acaba Tibb'i neden buraya apar topar getirmişti? Bunun benimle bir ilgisi var mıydı? Tam o esnada Tibb'in ne istediğini anladım. O bir kâhindi. Geleceği görsün ya da görmesin, uzakta olan bitenleri bir cadıdan çok daha iyi görebilirdi. Pendle cadı kurulları sandıkların yerini de işte böyle öğrenmişti. Ve Tibb anahtarların nerede olduğunu da biliyor olmalıydı; yani boynumda asılı olduklarını. İşte bu yüzden gecenin bir yarısı apar topar Read Köşkü'ne getirilmişti. Nowell'ın evinde olduğum sürece Bayan Wormalde bana karşı bir şey yapmaya kalkışamazdı. Ancak Tibb bunu yapabiliyordu!

Evden hemen çıkmam gerekliydi ama Peder Stocks'u uyandırıp yaklaşan tehlike konusunda uyarmadan gideme-yeceğim için hemen yatak odasına gidip yavaşça kapıyı çaldım. Hâlâ gürültülü bir şekilde horladığından kapıyı açıp odasına girdim. Perdeler çekiliydi, ancak hâlâ yanmakta olan bir mum odaya titrek, sarı bir ışık yayıyordu.

Peder Stocks yatağında sırtüstü yatıyordu; soyunup yorganın altına girmeye bile zahmet etmemişti. Bana Read Köşkü'nde güvende olacağımızı söyledikten sonra gece karşılaşabileceği tehlikelere karşı hazırlıklı olmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

Yatağın kenarına gidip ona baktım. Ağzı aralıktı ve çok gürültülü bir şekilde horluyor, her nefes verişinde dudakları titriyordu. Öne eğilip omzunu tutarak hafifçe sarstım. Hiçbir tepki göstermedi. Onu bu kez daha sert bir şekilde sarstıktan sonra kulağının dibine kadar eğildim.

"Peder Stocks," diye fısıldadım. Sonra sesimi yükselterek adını yineledim.

Hâlâ tepki vermiyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Elimi alnına koyunca ateşinin olduğunu anladım. Yoksa hasta mıydı?

Sonra gerçeğin farkına vardım. Pendle cadıları farklı zehirleri ustalıklı kullanma konusunda nam salmışlardı. Ben koyun etini yememiştim. Peder Stocks yemişti! Bazı zehirler son derece etkiliydi. Etin üstüne iyice dövülmüş zehirli bir mantar serpilmiş olabilirdi. Bazı mantar türleri insanın kalbini anında durduruverirdi; bazılarının etkisiyse çok daha sonra ortaya çıkardı.

Fakat Bayan Wurmalde, Peder Stocks'u öldürmek gibi bir risk almazdı. En azından bu çatı altında değil. Yalnızca onun sabaha kadar sürecektir derin bir uykuya dalarak Tibb'in bana ulaşmasını kolaylaştırmak istemiş olmalıydı. Tibb buraya anahtarlarımı almaya gelmişti.

İyi de bunu Bayan Wurmalde'nin kendisi de hiçbir risk almadan yapamaz mıydı? Bu soruyu aklımdan geçirirken durumu kavradım. Hizmetçi ona akşam yemeğine dokunmadığını söylemiş olmalıydı. Tibb'i bu yüzden getirmişti. Uyusam da, uyumasam da Tibb ona anahtarları alması konusunda yardımcı olurdu!

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken alelacele koridora çıkıp alt kata indim. Bayan Wurmalde'nin yarattığı tehlikeyi Hayalet'e haber vermek için Read Köşkü'nden kaçıp bir an önce Downham'a gitmeliydim. Acaba Wurmalde hangi Pendle kuruluna mensuptu? Ve cadıların kötücül planlarındaki rolü neydi?

Karanlık, ahşap koridorda üç kapı vardı; biri çalışma odasına, ikincisi mutfığa ve üçüncüsü çizim odasına açılıyordu. Tibb herhangi bir yerde olabilirdi, ama ben Bayan Wurmalde ile de karşılaşmak istemiyordum. Evin hanımı gibi davrandığından karşısında el pençe divan durulmasına alışkın olmalıydı, yani emir vermek dışında mutfığa girmiyor olmalıydı, üstelik gecenin bu saatinde kimse yemek hazırlıyor olamazdı. Bu nedenle hiç vakit kaybetmeden mutfak kapısını açtım. Oradan bahçeye çıkıp kaçabildim.

Yaptığım hatayı anında fark ettim. Pencereden sızan ay ışığının aydınlattığı Bayan Wormalde benimle kapı arasındaki masanın hemen yanında duruyordu. Sanki beni bekliyordu ve kaçmak için hangi yolu izleyeceğimi biliyor gibiydi. Yoksa ona bunu Tibb mi söylemişti? Onunla göz göze gelmemeye çalışarak odaya şöyle bir baktım. Loştu ve pek çok karanlık köşe vardı. Görünürde Tibb yoktu, ama o çok ufak tefekti. Gölgelerin arasında saklanıyor olabilirdi; hatta belki de masanın altında ya da dolaplardan birinin içindeydi. Belki de hâlâ eteklerinin altındaydı?

“Akşam yemeğini yemiş olsaydın bu saatte acıkmazdın,” dedi Bayan Wormalde bıçak kadar keskin, soğuk ve tehditkâr bir ses tonuyla.

Ona bakıyordum ama yanıt vermedim. Gergindim, kaçmaya hazırlanıyordum. Tibb arkamda bir yerde olabilirdi.

“Bu yüzden mi gecenin köründe mutfağıma geldin? Yoksa gördüğün misafirperverlik için tek kelime teşekkür etmeden gitmeyi mi düşünüyordun?”

Sesi hafifçe değişti. Onunla Peder Stocks’un yanında tanıştığımda fark etmemiştim, ancak farklı bir aksanı vardı. Şaşkınlık içinde bunun annemin aksanına benzediğini fark ettim.

“Akşam yemeğimi yemiş olsaydım Peder Stocks’un durumuna düşerdim,” dedim açık açık. “Böyle misafirperverlik olmaz olsun.”

“Eh evlat, lafı ağzında gevelemiyorsun; bu açık. O yüzden ben de açık konuşacağım. Sandıkların bizde ve anahartlarına ihtiyacımız var. Neden onları bana verip başını beladan kurtararak bizi de rahatlatmıyorsun?”

“Anahtarlar benim, sandıklar da öyle,” dedim.

“Elbette ki,” diye yanıtladı Bayan Wormalde, “ve işte bu yüzden onları satın almak istiyoruz.”

“Satılık değiller!”

“Ah, sanırım öyleler. Sanırım ödemeye razı olduğumuz bedeli duyunca sen de hak vereceksin. Sandıklar ve anahtarlar karşılığında ailenin hayatını bağışlayacağız. Yoksa...”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. Teklifi karşısında şaşkına dönmüştüm.

“Eh, düşünmeye değer bir teklif öyle değil mi?” dedi Wormalde sinsice gülümseyerek.

Ona anahtarları vermeyi nasıl reddedebilirdim? Teklini reddetmemin Jack, Ellie ve Mary’nin ölümüne neden olabileceğini ima etmişti. Ve yine de kalbimi yaralayan acıya rağmen reddetmemi gerektiren çok iyi bir neden vardı. Sandıklar cadı kurulları için çok büyük önem taşıyor olmalıydı. İçlerinde her ne varsa –belki de bir tür bilgi– karanlığın tehdidini arttırabilirdi. Bay Gregory’nin söylediği gibi ailemin güvenliğinden çok daha fazlası söz konusuydu. Zamana ihtiyacım vardı. Ustamla konuşmam için zamana... Hem burada çok garip bir durum da vardı. Cadılar son derece güçlü olurdu. Neden anahtarları kaba kuvvet kullanarak almaya çalışmıyordu?

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedim. “Hemen şimdi karar veremem.”

“Sana yalnızca bir saat vereceğim, bir dakika fazlası bile olmaz. Şimdi odana gidip düşün. Sonra buraya gelip bana yanıtını bildir.”

“Hayır!” diye itiraz ettim. “Bu kadar vakit yetmez. Bir güne ihtiyacım var. Bir gün ve bir geceye.”

Bayan Wurmalde’nin suratı asıldı, gözlerindeki hiddeti görebiliyordum. Bana doğru bir adım attı: Etekleri hışırdarken sivri burunlu ayakkabıları da mutfağın taş döşeli zemininde iki tok ses çıkardı. “Düşünmek için zaman, şu an sahip olamayacağın bir lüks,” dedi bana bakarak. “Hayal gücün var mıdır evlat?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Ağzım öyle kuruydu ki konuşamıyordum.

“O halde dur da olacakları gözünde canlandırmanı sağlayayım. Türlü çeşit haşarat ve fareyle dolu çirkin, karanlık ve kasvetli bir zindan hayal et. Izdırap çekmiş ölümler kadar kötü kokusu tanrıları bile öfkeliendiren bir kemik çukuru hayal et. Oraya gün ışığı ulaşmıyor ve her gün tek bir ufak mum yakılarak yalnızca birkaç saat boyunca oradaki dehşetin üzerine titreke, sarı bir ışık serpmesine izin veriliyor. Abin Jack bir sütuna bağlı. Bağırıp çağırıyor; bakışları çılgın gibi, yüzü süzölmüş, akliysa cehennemde. Bu yaşadıklarının bir kısmı bizim eserimiz fakat suçun çoğu sende. Evet, abinin acı çekmesinin suçlusu sensin.”

“Bu nasıl benim suçum olabilir?” diye sordum sinirlenerek.

“Çünkü sen annenin oğlusun ve onun yaptıklarının varısısın. Hem yaptıklarının hem de suçlarının,” dedi Bayan Wurmalde.

“Annem hakkında ne biliyorsun?” diye sordum söylediklerinden etkilenerek.

“Eski düşmanlarız,” dedi üstüne basa basa. “Ve aynı topraklara aitiz; o vahşi kuzeyden bense daha gelişmiş olan güneyden. Üstelik birbirimizi iyi tanırız. Geçmişte pek çok kez birbirimize karşı mücadele ettik. Fakat artık intikam şansısı elime geçti ve her ne yaparsa yapsın onu yeneceğim. Artık evine dönmüş olmasına rağmen bize güç uyguluyor. Görüyorsun ya, sandıkların bulunduğu odaya giremedik. Oraya girmemiz yasaklanmıştı. Aşamayacağımız bir güç bariyeri oluşturarak uzaktan da olsa buna engel oldu. Bunun üzerine biz de abini kanını akıtana kadar dövdük, ama matçı çıktı ve bu şekilde bir yere varamayacağımızı anlayınca karısıyla çocuğuna zarar vermekle tehdit ettik. En sonunda istediğimizi yapıp odaya girerek sandıkları çıkardı. Fakat oda, ona pek nazik davranmadı. Belki de sana ihanet ettiği içindir. Aldığın mirastan ötürü seni kışkandığı için anahtarın hâlâ ondayken bir kopyasını yaptırdı. Sandıkları bize verir vermez gözlerinin akı göründü ve bağırıp saçmalamaya başladı. İşte bedeni şimdi bir zindanda zincirlenmiş durumda, ancak beyni çok daha korkunç bir yerde olsa gerek. Şimdi sahneyi gözünde canlandırabildin mi? Artık her şey daha net mi?”

Yanıt vermeme fırsat kalmadan Bayan Wurmalde konuşmaya devam etti, “Karısı da orada, onun için elinden

geleni yapmaya çalışıyor. Ara sıra alnını ıslatıyor. Kimi zamansa konuşarak yaşadığı bu zihinsel çöküntüyü hafifletmeye çalışıyor. Ve bu onun için çok ama çok zor, çünkü kendi acıları da var. Küçük kızının gözlerinin önünde eriyip gitmesi ve her gece dehşet içinde çılgınlık atması yeterince kötü. Fakat daha da kötüsü henüz doğmamış olan bebeğini, abinin o çok istediği oğlan çocuğunu düşürmüş olması. Zavallı kadının daha fazlasına katlanabileceğini sanmıyorum.

Ancak eğer seni harekete geçirmek için, gerekirse daha fazlasını da yapabiliriz. Malkinler'in ara sıra düşmanlarına karşı gönderdiği Grimalkin adında acımasız bir katil var. Silahlar konusunda oldukça yeteneklidir, özellikle de uzun kılıç konusunda. İşini de çok sever. Adam öldürmek ya da sakatlamak. Ancak o sadist ruhunu daha da keyiflendiren başka bir becerisi daha var: İşkence etmeye bayılır. Acı vermeye. Makasının çıkardığı sesleri duymak onu kendinden geçirir. Aileni ona teslim etmemi ister misin? Tek bir kelimeye bakar! Bu yüzden düşün evlat! Bırak bir gün ve bir geceyi, ailenin bu işkenceye bir saat daha katlanmasına göz yumabilir misin?"

Ne düşüneneğimi şaşırmıştım. Grimalkin'in bir uyarı mahiyetinde meşe ağacına kazıdığı makas resmini hatırladım. Wurmalde'nin anlattığı şeyler çok korkunçtu ve anahtarları boynumdan söktüğüm gibi hemen ona vermek için kendimi zor tuttum. Ancak bunun yerine derin bir nefes alarak zihnimde canlandırmaya çalıştığı görüntüyü silmeye çalıştım. Hayalet'in çırağı olarak geçirdiğim

sure boyunca çok değişmiştim. Priestown'da Zehir adında kötü bir ruhla yüzleşmiş ve onun özgür kalma taleplerini reddetmiştim. Anglezarke'daysa eski Tanrılardan biri olan Golgoth ile yüzleşip bunu yaparken hem canımdan hem de ruhumdan olacağımı düşünmeme rağmen onu içinde hapseduğu pentagramdan çıkarmayı kabul etmemiştim. Ne var ki bu kez durum farklıydı: Tehdit altında olanlar alemde ve Wurmalde'nin anlattıkları boğazımın düğümle-nip gözlerimin dolmasına neden oldu.

Tüm bunlara rağmen ustamın bana öğrettiklerinin temelinde tek bir şey vardı. Eyalete hizmet ediyordum ve asıl sorumluluğum orada yaşayanlara karşıydı. Tüm insanlara, yalnızca sevdiklerime değil.

"Yine de her şeyi dikkatlice düşünmek için bir gün ve bir geceye ihtiyacım var. Bana bu zamanı tanımazsan yanı-tım hayır olacak," dedim sesimi titretmeden konuşmaya çabalayarak.

Bayan Wurmalde dişlerinin arasından kedi gibi tısladı. "Demek vakit kazanmak istiyorsun öyle mi, yarına kadar onların kurtarılabilceğini düşünüyorsun? Bir kez daha düşün evlat! Kendini kandırma. Malkin Kulesi'nin duvarları gerçekten çok dayanıklıdır. Birkaç askerden medet ummak aptallıktan başka bir şey olmaz. Kanları su gibi akınca diz-leri titremeye başlar. Pendle onları canlı canlı yutar. Sanki hiç var olmamışlar gibi!"

Orada vakur ve dimdik öylece durmuş, kendi gücün-den emin bir şekilde çevreye kötölük saçıyordu. Yanımda

hiçbir silah yoktu; ancak buranın birkaç kilometre kuzeyindeki Downham'dan edinebilirdim. Acaba dişlerini sarıp onu sımsıkı tutan gümüş bir zincir olsa Bayan Wormalde kendini nasıl hissedirdi? Düşündüklerimi yapabilirsem çok geçmeden bunu öğrenebilecektim. Ancak şimdilik savunmasızdım. Cadılar fiziksel olarak kuvvetlidir. Birden çok cadıyla karşılaşmıştım ve Bayan Wormalde de beni tutup anahtarları zorla alabilecek kadar güçlü görünüyordu. Bunu neden yapmadığını tekrar düşündüm. Ya da acaba neden kirli işleri için Tibb'i kullanmaya kalkışmıştı.

Peder Stocks'un belirttiği gibi korumak isteyeceği bir konumu vardı. Bu, durumu kısmen açıklayabilirdi. Önmüzdeki birkaç hafta ya da gün içinde ne olursa olsun kendi şanına leke sürülmesini istemezdi. Tabi bundan fazlası da olabilirdi? Belki de anahtarları benden zorla alamazdı. Belki de kendi isteğimle yahut bir şeyin karşılığında vermem gerekliydi. Bir ihtimal annem bunu yapmasına uzaktan engel olup bahsettiği gibi bir güç duvarı oluşturmuştu. Zayıf bir umuttu, ne var ki yine de buna çaresizce sarılmam gerekiyordu.

"Bir gün ve bir gece," dedim Bayan Wormalde'ye. "Bu süreye ihtiyacım var. Yanıtım aynı..."

"O halde senin olsun!" diye çıkıştı. "Kara kara düşünürken ailenin nasıl acılar çektiğini aklından çıkarma. Bir de evi terk edemezsin. Buna izin veremem. Odana dön. Anahtarları verene kadar burada kalacaksın."

"Malkin Kulesi'ne gitmezsem Efendi Nowell neler olup bittiğini merak edecektir..."

Yüzünde gaddar bir gülümseme belirdi. “Ona hem senin hem de Peder Stocks’un ateşlendiğinize dair haber gönderirim. Yarın Efendi Nowell sizin burada olmayışınızla ilgilenemeyecek kadar meşgul olacak. En son endişesi siz olacaksınız. Hayır, burada kalmalısın. İznim olmadan çıkmaya çalışman çok tehlikeli olur. Bu ev karşılaşmak isteyeceğin bir şey tarafından korunuyor. Sağ çıkamazsın.”

Tam o esnada uzaktan bir ses geldi. Bir saat çanının sesi bütün evde yankılandı. Gece yarısı olmuştu. Saat on ikiyi vuruyordu.

“Yarın bu saatten önce kararını vermiş olmalısın,” diye uyardı Wurmalde. “Yanlış bir karar alır ya da yanıt vermezsen ailen ölür. Seçim senin.”

BÖLÜM 10

TİBB

Odama dönüp kapıyı arkamdan kapadım. Kaçmam gerekiyordu, fakat bunu denemeye korkuyordum. Tüm cesaretim uçup gitmiş gibiydi. Evin dışında bir yerde Tıbb her hareketimi gözlüyordu. Kendimi savunabileceğim bir şey yoktu ve dış kapıya bile varmadan üzerime çullanacağını düşünüyordum.

Başlangıçta endişelerim ve korkularım beynimin içinde dört dönerken uyku aklımın ucuna bile gelmedi. Pencerenin kenarına bir sandalye çekip gecenin karanlığına baktım. Orada, ay ışığında bahçe ve ötesindeki kırlar son derece huzurlu görünüyordu. Ara sıra uzaktan Peder Stocks'un horlamalarını duyuyordum, merdiven sahanlığından gelen ve eşelemeyi andıran belli belirsiz bir ses daha vardı. Fareler olabilir. Fakat etrafı kolaçan eden Tıbb de olabilirdi. Bu ses beni endişelendirip rahatsız etmişti.

Pencereyi açıp aşağı, duvarlara doğru baktım. Sarmaşıklarla kaplıydı. Pencereden kaçabilir miydim? Sarmaşıklar ağırlığımı çeker miydi? Denizliğe yaslanıp sarmaşığa uzandım ne var ki şöyle bir sallamamla birlikte yapraklarla

dallar elimde kaldı. Yılda bir kez pencerelerin çevresi budanıyor olmalıydı; bunlar henüz çok yeniydi. Aşağıdaki dallar daha kalın ve odunsu olabilir, sarmaşık duvara daha sıkı tutunuyor olabilirdi.

Yine de bu çok riskliydi. Wurmalde özgürlüğe kavuşacak oluşumu sezemeyebilirdi; ancak aşağı inmeye başlar başlamaz Tibb durumun farkına varabilirdi. Çok dikkatli olmam gerekeceğinden aşağı inmem epey zaman alırdı. Yaratık ben daha aşağıya inmeden beni orada beklemeye başlardı. Düşersen çok daha kötü olurdu... Hayır, bu çok riskliydi. Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışırken aklıma başka şeyler geldi. Wurmalde'nin zihnime kazıdığı o capcanlı görüntüleri silmek imkânsızdı: İşkence altındaki Jack, karanlıktan korkarak dehşet içinde bağırان Mary, düşürdüğü çocuğu için yas tutan Ellie. Daha fazla acı vermek için üstlerine salınan katil cadı Grimalkin ve makasının çıkardığı tak-tak sesleri...

Ancak gece yavaş yavaş ilerledikçe endişelerim yerini yorgunluğa bıraktı. Kol ve bacaklarım ağırlaştı ve yatağa uzanmam gerekti. Tıpkı Peder Stocks gibi kıyafetlerimi çıkarmakla uğraşmadan çarşafların üzerine yatıverdim. Başlangıçta uykuya dalmak istemiyordum, ama çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaşıp gözlerim kapanmaya başlayınca tüm korku ve endişelerim silindi.

Kendi kendime Wurmalde'nin bana karar verebilmek için bir tam gün ve gece verdiğini hatırlattım. Evde kaldığım sürece hiçbir şey bana zarar veremezdi. Sabaha zinde ve canlı bir şekilde bütün sorunlarıma bir çözüm bulabilirdim. Tek yapmam gereken rahatlamaktı...

Ne kadar uyudum bilmiyorum, ancak bir süre sonra dışarıdan gelen bağırma seslerine uyandım.

“Hayır! Hayır! Bırak beni! Bırak! Çekil üzerimden!”

Sesi sanki rüyamda duyuyordum. Bir an için nerede olduğumu anlayamadım ve şaşkınlık içinde öylece tavana bakmaya devam ettim. Oda çok karanlıktı, etrafı aydınlatan ay ışığı yoktu. Yavaş yavaş bunun Peder Stocks’un sesi olduğunu anladım.

“Ah Tanrım! Ah Tanrım, beni kurtar!” diye dehşet içinde yeniden bağırdı.

Sorun neydi? Neler oluyordu? Ve sonra birinin rahibe eziyet ettiğini anladım. Bir cadı mıydı, yoksa Tıbb mi? Silahım yoktu ve ne yapabileceğimi bilmiyordum, ancak ona yardım etmeye çalışmam gerekliydi. Bedenim ağırlaşmıştı; kollarımla bacaklarımı hissedemiyordum. Neyim vardı? Kendimi çok yorgun ve hasta hissediyordum.

Koyun etinden bir lokma bile almadığım için zehir olamazdı. Acaba bir tür büyü müydü? Wurmalde’ye yaklaşmıştım. Hem de çok. Üzerimde bir tür kara büyü kullandığı kesindi.

Sonra Peder Stocks’un yeniden dua etmeye başladığını duydum: “Karanlıkların içinde size sesleniyorum ey yüce Tanrım! Tanrım, duyun sesimi...”

Önce rahibin sesi son derece anlaşılırdı ve ara sıra inleme ve acı dolu çığlıklarla kesiliyordu, ama giderek belli belirsiz bir mırıltı haline geldikten sonra tamamen kesildi.

Bir dakika kadar süren sessizliğin ardından yatak odamın kapısının önünden gelen eşeleme sesleri duydum.

Yeniden doğrulmaya çalıştım, işe yaramıyordu. Büyük bir çabanın ardından başımı hafifçe çevirebildiğimi fark edince sağa, kapıya doğru baktım.

Gözlerim karanlığa çabuk alışıyordu ve kapının aralık olduğunu anlayabilecek kadar iyi görebiliyordum. Fakat korku ve ümitsizlik içinde bakmaya devam ederken kapı yavaşça açılmaya başlayınca kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Kapı gitgide daha çok aralandı, tam olarak açılmasına yakın menteşeleri gıcırdadı. Dehşete kapılmış olmama karşın, beni neyin beklediğini görebilmek için kapının ardındaki kopkoyu karanlığa bakıyordum. Her an Tibb'in odaya girdiğini görebilirdim.

Hiçbir şey göremiyor ama onu duyabiliyordum; çizip tırmalayarak pençelerini ahşaba geçiriyordu. Sonra sesin aşağıdan değil de yukarıdan geldiğini fark ettim. Başımı tam zamanında yukarı çevirince örümceği andıran bir siluetin tavanda ilerleyip yatağımın tam üstünde durduğunu gördüm. Başım dışında hiçbir yerimi hareket ettiremediğimden derin derin soluk alıp vererek kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Korku, karanlığı daha da güçlendirirdi. Korkumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Dört kol ya da bacağının yanı sıra bedenini de görebiliyordum, ama sanki başı çok daha yakınımdaydı. Karanlıkta hep iyi görmüşümdür ve gözlerim iyice alıştıktan sonra beni yukarıdan tehdit eden şeyin nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayabildim.

Tibb tavandaki ahşap panellere tutunmuş; uzun, kaslı bir boynun taşıdığı başını tersten aşağı doğru sarkıtmıştı;

yani gözleri ağzının altında kalıyordu. Karanlıkta belli belirsiz parlayan gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Ağzı iyice açılarak içindeki iğne kadar keskin dişleri açığa çıkarmıştı.

Tam o esnada alnıma bir şey damladı. Yapış yapış ve sıcak bir şey. Bu her neyse yaratığın ağzından geliyor gibiydi. İki damla daha damladı; biri hemen başımın yanındaki yastığın üzerine, diğeryse gömleğime. Sonra Tibb konuştığında kulak tırmalayıcı, acımasız ses tonu karanlıkta yankılandı.

“Geleceğini açık bir şekilde görüyorum. Hayatın üzüntü içinde geçecek. Ustan ölecek ve yalnız kalacaksın. Hiç doğmamış olsan daha iyi olurdu.”

Yanıt vermedim ancak korkum yerini hızla sakinliğe bırakıyordu.

“Çok yakında kadın olacak bir kız görüyorum,” diye devam etti Tibb. “Hayatını paylaşacağın kız. Seni sevecek, sana ihanet edecek ve en sonunda senin için ölecek. Ve tüm bunlar bir hiç için olacak. Sonunda hepsi bir hiç için. Annen zalim bir kadındı. Bir anne, geleceği böylesine umutsuzluklarla dolu bir çocuğu dünyaya nasıl getirir? Bir anne senden yapılamayacak bir şeyi yapmanı nasıl ister? Bir keçi şarkısı söylüyor ve seni tam ortasına yerleştiriyor. Ölümle yüz yüze geldiğinde bu sözlerimi hatırla...”

“Annem hakkında bu şekilde konuşma!” dedim öfkeli bir şekilde. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!” Ama keçi şarkısıyla ilgili söylediği şey beni şaşırtmıştı. Bu da ne demek oluyordu?

Tibb'in yanıtı homurtuyu andıran bir şekilde gülümsemek oldu ve sonra ağzından gelen bir damla sıvı daha gömleğimin üzerine düştü.

"Hiçbir şey bilmiyorum öyle mi? Ne kadar yanılıyorsun. Senden çok şey biliyorum. Hem de çok ama çok daha fazlasını. Hayatın boyunca bileceğinden de fazlasını..."

"O halde sandıkta ne olduğunu da biliyorsundur," dedim yavaşça.

Tibb öfkeli bir şekilde hırladı.

"Bunu göremiyorsun değil mi?" diye alay ettim. "Her şeyi göremiyorsun."

"Çok yakında anahtarları bize verdiğinde göreceğiz. O zaman bileceğiz!"

"Sana şimdi söyleyebilirim," dedim. "Anahtarları beklemeye gerek yok."

"Söyle hadi! Söyle hadi!" diye üsteledi Tibb.

Aniden ondan hiç korkmamaya başladığımı fark ettim. Ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama konuşmaya başladığımda kelimeler dudaklarımın arasından sanki bir başkası konuşuyormuş gibi çıkıyordu.

"Sandıklarda senin ölümün var," dedim usulca. "Sandıklarda Pendle kurullarının sonu var."

Tibb öfke ve şaşkınlık içinde kükredi ve bir an için üzerime atlayacak sandım. Oysa ahşap tavan panellerine geçen pençelerin sesini duyup kapıya doğru ilerleyen karanlık bir silüet gördüm. Çok geçmeden yine yalnızdım.

Ayağa kalkıp yan odaya giderek Peder Stocks'a yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyordum, ancak bunu

yapabilecek gücüm yoktu. Saatler boyunca karanlıkta de-belendimse de yataktan kalkamayacak kadar güçsüz ve bit-kin olduğumdan Wormalde'nin etkisi altında orada öylece yatmaya devam ettim.

Büyünün etkisinden ancak şafakla birlikte günün ilk ışıkları pencereme vurduğunda kurtuldum. Doğrulma-yı başarıp yastığıma baktım. Üstünde bir kan lekesi var-dı; gömleğimin üstünde de iki kan lekesi daha vardı. Kan Tibb'in açık ağzından damlamıştı. Beslenmiş olmalıydı...

Yan odadan gelen acı dolu çığlıklar, inlemeler ve dua-ları hatırlayarak alelacele koridora çıktım. Papazın odası-nın kapısı aralıktı. Kapıyı itip dikkatlice içeri girdim. Kalın perdeler hâlâ çekiliydi, mum çoktan sönmüştü ve oda yarı karanlık içindeydi. Yatağın üzerinde Peder Stocks'un silue-tini görebiliyor ancak soluk alıp verdiğini duyamıyordum.

"Peder Stocks," diye seslendim ve yanıt olarak belli be-lirsiz bir inleme duydum.

"Sen misin Tom?" dedi rahip zayıf bir ses tonuyla. "İyi misin?"

"Evet Peder. Peki ya siz?"

"Perdeleri aç da içeri ışık girsin..."

Pencereye gidip istediği gibi perdeleri açtım. Hava kesinlikle kötüleşmişti ve gökyüzü kapkara bulutlarla kaplıydı. Yeniden Peder Stocks'a dönünce dehşet içinde geriledim. Yastık ve çarşaf kan içindeydi. Yatağın kenarına gidip içinde bulunduğu bu kötü durum nedeniyle acı dolu gözlerle ona baktım.

“Yardım et Tom. Doğrulmama yardım et...”

Sağ kolumu sımsıkı tuttu ve ben de onun doğrulmasına yardım ettim. Acı çekiyormuş gibi inliyordu. Alnı ter içindeydi ve çok solgun görünüyordu. Sol elimle yastıkları kaldırıp destek niyetine arkasına yerleştirdim.

“Teşekkürler Tom. Teşekkürler. Sen iyi bir çocuksun,” dedi gülümsemeye çalışarak. Sesi titriyordu, soluk alıp veriyse hızlı ve düzensizdi. “O lanet şeyi gördün mü? Dün gece senin odana da geldi mi?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Odama geldi ama bana hiç dokunmadı. Sadece konuştuk, hepsi bu.”

“Tanrıya şükürler olsun!” dedi rahip. “Benimle de konuştu ve anlattıklarını duyman lazımdı. Bayan Wurmalde konusunda haklıydın; onu küçümsemişim. Artık bu evdeki konumu umurunda bile değil. Pendle kurullarının arkasındaki güç, onları yeniden birleştirmeye çalışan kişi o. Birkaç gün içinde bütün bu bölge Şeytan’a ait olacak. Görünüşe bakılırsa artık oyun oynamasına gerek kalmadı. Malkin ve Deaneler’i birleştirmeyi başarmış bile ve Mouldheellar’ı de onlara katılmaları konusunda ikna edebileceğini düşünüyor. Sonra, Hasat Şenliği günü üç kurul toplanıp Şeytan’ı çağırarak dünyayı yeni bir karanlık çağa sokacaklar.

O lanet yaratık konuşmasını bitirdikten sonra tavan-
dan üzerime atladı. Üstümden atmaya çalıştım, ancak aç kurtlar gibi saldırıyordu ve çok geçmeden yavru kediler kadar bile gücüm kalmadı. Dua ettim. Şimdiye dek hiç etmediğim kadar çok dua ettim. Tanrının dualarıma karşılık

verdiğini düşünmek istiyorum, fakat sanırım ancak doyduktan sonra beni bıraktı. ”

“Bir doktora ihtiyacınız var Peder. Size yardım getirmeliyiz.”

“Hayır Tom. Hayır. İhtiyacım olan şey doktor değil. Tek başıma dinlenebilirim gücümü toparlarım ama böyle bir şansım olmayacak. Hava kararınca o yaratık beslenmek için tekrar gelecek ve korkarım bu kez öleceğim. Of, Tom!” diyerek kolumu sımsıkı tutarken gözleri korkudan irileşmiş, bedeniye titremeye başlamıştı. “Bu şekilde karanlıkta tek başıma ölmekten korkuyorum. Sanki derin bir çukurun dibinde Şeytan beni ezmeye çalışıp Tanrı bile dualarımı duyamasın diye haykırıışlarımı bastırıyordu. Ben hareket edemeyecek kadar güçsüzüm Tom, ama sen kaçmalısın. Şu anda John Gregory’e ihtiyacım var. John’u buraya getir. O ne yapılması gerektiğini bilecektir. Bana yardım edebilecek tek kişi o...”

“Merak etmeyin Peder,” dedim. “Dinlenmeye çalışın. Gündüz saatlerinde güvende olursunuz. Ben de olabildiğince çabuk kaçıp hava kararmadan ustamı getireceğim.”

Odama döndüm Tıbb’i ve şu anda benim için nasıl bir tehdit oluşturabileceğini düşündüm. Çalışmalarım bana bazı şeyler öğretmişti. Tıbb karanlığa ait bir yaratıktı, yani gündüz saatlerinde saklanması gerekiyor olabilirdi. Gün ışığına dayanabilse bile o kadar tehlikeli olmayabilirdi. Sarmaşıktan aşağı inmeyi denemeye karar verdim, ama önce at arabasının geçmesini bekleyecektim. Sürücü Cobden

tarafından görölmek istemiyordum; şerifin iki yardımcısı bile Wormalde'nin emrinde olabiliirdi.

Yirmi dakika kadar sonra evin arkasından nal sesleri duyduğum ve Cobden'ın at arabasını bahçe kapısına doğru sürdüğünü gördüm. Bu kez kapı kendi kendine açılmadı ve Cobden'ın aşağı inip kapıyı kendisinin açması gerekti. Dışarı çıkınca ona Şerif Barnes ve hemen arkasından yürüyerek gelen iki yardımcısı katıldı. Adamların at arabasına binmesiyle birlikte grup arkalarına bile dönüp bakmadan Malkin Kulesi'ne doğru yola koyuldu. Cobden'ın şerif ve Nowell'a söyleyecekleri konusunda tembihlendiği çok açıktı. Onlara göre Peder Stocks ve ben hastalanmıştık.

Uzaklaşmalarını izlerken Downham'a dönmenin mantıklı olup olmadığını düşünmeye başladım. Hayalet ve Alice yeni haberlerle dönmemizi bekliyor olacaktı. Oysa şimdi tam bir gün bir gece boyunca haber alamadıktan sonra neler olduğunu merak edip buraya gelmek üzere yola koyulmuş olabiliirlerdi. Bu o kadar da kötü olmazdı; çünkü Hayalet ve Alice, Pendle bölgesini çok iyi biliyorlardı ve tepenin batısından geçerek Read Köşkü'ne direk olarak uzanan yolu kullanacaklardı; yani Peder Stocks'la bizim takip ettiğimiz yolu. Yolda onlarla karşılaşma olasılığım yüksekti.

Pencereyi aralayıp dışarı çıkınca önce yüzümü duvara doğru döndüm. Pencere pervazını sımsıkı tutup kollarım izin verdiğince kendimi aşağı doğru sarkıtıp sol elimi sarmaşığın içine sokup da kalın dalları hissedince rahat bir nefes aldım. Sarmaşık ağırlığını taşıyordu, fakat yine de

beni aşağıda bekliyor olabileceklerden korkarak gergin bir şekilde indim. Yere olabildiğince çabuk inmeye çalışırken biraz fazla risk almış olsam da çok geçmeden çakılların üzerine basıyordum ve vakit kaybetmeden kapıya doğru koşmaya başladım. Birkaç kez arkama bakıp da kimsenin beni takip etmediğini görünce rahatladım. Read Köşkü'nün bahçesinden çıkar çıkmaz kuzeye, Downham'a doğru koşmaya başladım.

Read Köşkü ve Downham arasındaki mesafe kuş uçuşu sekiz ya da on kilometreden fazla değildir ama zorlu, engeli arazi yolun daha da uzun sürmesine neden oluyordu. Karanlık bastırmadan oraya varıp geri dönmüş olmalıydım ve yolun en azından bir kısmında koşmam gerekliydi. Downham'a olabildiğince çabuk gitmek daha mantıklıydı, böylelikle dönüş yolunu daha rahat bir şekilde kat edebilirdim ne de olsa o saatte artık iyice yorulmuş olurdum.

İlk birkaç kilometreden sonra yürümeye başladım. Oldukça iyi gidiyordum ve yolun yarısı olduğunu düşündüğüm yeri geçtikten hemen sonra beş dakikalık bir mola verip soğuk nehir suyuyla susuzluğumu giderdim. Ancak yeniden yürümeye başladığımda bu kez daha zor ilerliyordum. Karanlık'la yüzleşeceğinizde oruç tutmak iyi bir fikirdir ve bu yüzden iki sabah önceki soğuk koyun eti kahvaltısından bu yana bir şey yememiştim. Kendimi zayıf hissediyordum ve gitgide daha güç ilerlemeye başladım. Yine de zavallı Peder Stocks'u düşünüp dişimi sıkarak birkaç kilometre daha koşmak için kendimi zorladıktan

sonra yeniden hızlı yürümeye başladım. Bulutlu hava için minnettardım, böylelikle güneşin sıcaklığından daha az etkileniyordum.

Yolda Hayalet ve Alice'le karşılaşmayı umsam da izlerine bile rastlamadım. Downham'a yaklaştığımda tüm çabalarıma rağmen saat öğleyi çoktan geçmişti ve dönüş yolu gözümde büyümeye başlamıştı.

Ancak Downham'a varınca şaşkınlık içinde Hayalet'in orada olmadığını öğrendim.

BÖLÜM II

HIRSIZ VE KATİL

Alice dışarı çıkıp beni kilisenin kapısında karşıladı. Ona yaklaşırken yüzündeki gülümsemenin silinmeye başladığını fark ettim. Yüz ifademden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olmalıydı.

“İyi misin Tom?”

“Bay Gregory burada mı?” diye sordum.

“Hayır. Abin James dün gece geldi ve bu sabah erkenden birlikte çıktılar.”

“Neden? Ne zaman döneceklerini söylediler mi?”

“Yaşlı Gregory bana çok fazla şey söylemez, bilirsin. James’le konuşurken de yakınlarında olmamama özen gösterdi. Bana hâlâ güvenmiyor ve sanırım asla da güvenmeyecek. Ne zaman döneceğine gelince, bir şey söylemedi. Ama eminim gece olmadan dönecektir. Sadece o dönene kadar burada beklemeni söyledi.”

“Bunu yapamam, Peder Stocks tehlikede!” dedim. “Hava karardıktan sonra yardım ulaşmazsa ölecek. Hayalet’i götürmeye geldim, ancak sanırım şimdi tek başıma dönüp ne yapabileceğime bakmam gerekecek.”

“Tek başına olmaz Tom,” dedi Alice. “Sen nereye, ben oraya. Hadi her şeyi anlat...”

Durumu olabildiğince özetleyip gerekli bilgileri verirken hızlı hızlı kiliseyi ve mezar taşlarını geçip kulübeye doğru yürüyordu. Alice fazla konuşmadı, ama Tibb'in, Peder Stocks'un kanını içtiğini söylediğimde dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Wormalde'den bahsettiğimde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Her şeyi anlatınca içini çekti. “İşler giderek kötüleşiyor, öyle değil mi. Benim de sana anlatmam gereken bir şey var.”

Tam o esnada eve vardık. “Yola sakla,” dedim. “Yürürken konuşuruz.”

Hiç vakit kaybetmeden üvez asamı aldım. Çantamı, yükten başka bir şey olmayacağından bıraktım, ama sağ arka cebime bir avuç tuz, sol arka cebimeyse bir avuç demir koydum. Gümüş zincirimi de gömleğimin altından göğsüme sardım. Cübbemi yine almadım: Pendle'da hayalet çırağı olduğunuzu alenen belli etmek çok tehlikeliydi.

Sonra olanları anlatmak için Hayalet'e kısa bir not yazdım:

Sevgili Bay Gregory,

Peder Stocks Read Köşkü'nde büyük tehlikede. Lütfen siz de mümkün olduğunca çabuk benim peşimden oraya gelin. James'i de getirin. Her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.

Tibb, Peder Stocks'un kanını içti ve onu neredeyse ölüm döşğinde bıraktı. Yaratık bu akşam yine beslenecek ve eğer geri dönüp

yardım etmezsem rahip bu kez kesinlikle ölecek. Kâhya Bayan Wurmalde'ye dikkat edin. O üç kurulu birleştirmeye çalışan bir cadı. Yunanistan'dan geliyor ve annemin eski bir düşmanı.

Çırağınız Tom

Not: Efendi Nowell'in hizmetçilerinden bazıları da Wurmalde için çalışıyor sanırım. Kimseye güvenmeyin.

Sonrasında bir bardak su içip azıcık peynir yedim. Yol için yanıma biraz daha peynir aldım ve Downham'a girmemden yirmi dakika sonra yine yola çıkmıştım. Ancak bu kez yalnız değildim.

Başlangıçta sessizce, hızlı hızlı yürüdük. Alice önden gidiyordu, Read Köşkü'ne akşam olmadan varmamızın ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Yolun üçte birini kat etmemizin ardından kendimi çok yorgun hissetmeye başladıysam da, Tibb'i tavana çıkmış, Peder Stocks'un göğsüne atlamak üzere hayal ederek, kendimi zorladım. Bunun düşüncesi bile korkunçtu, böyle bir şey olmadan rahibi Read Köşkü'nden çıkarmalıydım.

Yine de farkına bile varmadan yavaşlamaya başladık. Sorun Alice'di. Artık benim arkama geçmişti, nefes nefeseydi ve ayak uydurmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Sorunun ne olduğunu görmek için arkama dönünce yüzünün bembeyaz kesildiğini ve bitkin göründüğünü fark ettim.

"Sorun ne Alice?" diye sordum durarak. "Pek iyi görünmüyorsun..."

Alice dizlerinin üstüne çöküp aniden acı içinde bağırdı, sonra boğazını tutarak öksürmeye başladı.

“Rahat nefes alamıyorum!” diye bağırdı. “Sanki biri boğazımı sıkıyor gibi!”

Bir an için nasıl yardım edebileceğimi bilemediğimden paniğe kapıldım, ama yavaş yavaş Alice’in soluk alıp verişini normale döndü ve bitkin bir şekilde otların üstüne oturdu.

“Mab Mouldheel’in marifetleri. Saç tutamını bana karşı kullanıyor. Bütün gün yaptı. Merak etme, geçmeye başladı. On dakika dinlenelim bir şeyim kalmaz. Hem sana anlatmam gereken bir şey var. Düşünmen gereken bir şey...”

Peder Stocks için endişe ettiğimden önden gitmeyi ve Alice’in kendini iyi hissedince bana yetişmesini teklif etmeyi düşündüm. Fakat güneş batmadan çok önce oraya varacağımız kesindi ve ben de yorgun olduğumdan, on dakikanın sorun olmayacağını söyledim. Üstelik merak da etmiştim. Acaba ne anlatacaktı?

Sırtımızı tepeye verip çimenlik bir bayıra oturduk. Yalnızca yerleşir yerleşmez Alice anlatmaya başladı.

“Mab’le konuşuyordum. Sana bir mesaj iletmemi istiyor...”

“Mab Mouldheel mı? Onunla ne diye konuşuyordun?” diye sordum.

“Bana kalsa konuşmazdım, öyle değil mi? Beni aramak için geldi. Bu sabah, yaşlı Gregory gittikten biraz sonra. Duvarın arkasından birinin adımı seslendiğini duyup dışarı çıktım. Gelen Mab’di. Ev kilise arazisinde olduğundan

duvarı aşamıyordu. Kutsal toprak değil mi? Mab oraya giremez. Neyse, sana şunu söylememi istedi. Sandıkları kendisi için istiyor; karşılığında da seni Malkin Kulesi'ne sokup Jack ve ailesini kurtarmana yardım edecek.”

Şaşkınlık içinde Alice'e baktım. “Sence bunu yapabilir mi?”

“Evet, üstelik sanırım senden hoşlanıyor. Hatta epey hoşlanıyor desem yeridir!”

“Aptal olma,” dedim. “O kötücül bir cadı. Birbirimizin doğal düşmanıyız.”

“Eminim bundan daha tuhaf şeyler de olmuştur,” diye alay etti Alice.

“Neyse,” diyerek apar topar konuyu değiştirdim, “beni kuleye nasıl sokacaktı?”

“Bir tünel var. Dosdoğru zindanlara iniyor.”

“İyi de bize yol göstermesi için Mab'e niye ihtiyacımız olsun ki Alice? Sen Deane klanı mensubusun, üstelik anne tarafından da Malkin sayılırsın. Tünel girişinin nerede olduğunu eminim sen de biliyorsundur?”

Alice başını iki yana salladı. “Kuleye yalnızca birkaç kez gittim. Üstelik yer altına hiç inmedim. Oraları iyi bilirim ama asıl girişin nerede olduğunu yalnızca Anne Malkin biliyor. Nesilden nesle aktarılan bir sır bu. Hayatta olan yalnızca tek bir kişiye söylenir! O kişi de ancak tüm kurul ölümcül tehlikedeyse ve kuleye gizlice girip saklanmaları gerekirse başkalarına söyleyebilir.”

“Peki Mab bunu nasıl biliyor? Bu bir tür oyun mu? Belki de sadece biliyormuş numarası yapıyordur.”

“Hayır Tom. Bu bir oyun değil. Beni Mouldheellar’ın elinden kurtardığın ve sonra ormanda Ölü Maggie ile karşılaştığımız o geceyi anımsıyor musun? Maggie kana susamıştı ve onların peşine düştü. Sorun şu ki onlar sayıca çok fazlaydı ve Maggie’nin hakkından geldiler. Bir zamanlar kurul lideri olduğu için Maggie girişin nerede olduğunu biliyor. Bunu ondan öğrenmişler. Nasıl bilmiyorum ama pek hoş bir şekilde olmamalı. Bizim Maggie öyle kolay konuşmaz, yani ona epey acı vermiş olmalılar. Mab seninle konuşmazsam bana da acı vereceğini söyledi. Elinde saçım var. Yine kendimi kötü hissetmeye başlıyorum; dersimi alayım diye şu anda bir şey yapıyor olabilir. Ve bu anlaşmanın yalnızca bir parçası. Ona sandıkları ve anahtarları verirsen sana tünel girişini gösterip aileni kurtarmana yardım edecek. Sadece bu da değil, saç tutamımı da geri verecek. Ancak o zaman işine yarayabilirim. Şu an hiç işine yaramam. Bitmiş durumdayım.”

Kulağa basit geliyordu. Tek yapmam gereken sandıkları vermektir ve karşılığında Jack, Ellie ve Mary’yi kurtarmak için bir şansım olacaktı; üstelik belki de gece yarısından, yani Wurmalde tehdidini gerçekleştirmeden önce. Fakat bir bakıma hiçbir şey değişmemiştir.

Alice kötü görünüyordu. O bir tutam saç Mab’dan geri almalıydık, ancak bu şekilde değil. Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm Alice, bunu yapamam. Sana daha önce söylediğim gibi Wurmalde de anahtarlar karşılığında Jack ve ailesini takas edeceğini söylüyor. Ne var ki anahtarları ister Wurmalde’ye ister Mab’e vereyim sonuçta bir cadıya

vermiş olacağım. Yani yine karanlığa yardım edip eyaleti tehlikeye sokacak.”

“Ama böylesi daha iyi değil mi? Wurmalde’ye güvenebilir misin? Ona anahtarları vermek kolay; fakat ailene sağ salım kavuşacağının garantisi var mı? Mab Mouldheel verdiği sözleri tutmasıyla gurur duyar. Bir kez anlaştıktan sonra yolu bize kendisi gösterecek. Bizi zindanlardan geçirecek, çünkü sandıklar yakında olacak. Yani en az bizim kadar tehlikede olacak: Malkinler tarafından yakalanması onun için korkunç bir şey olur, bu yüzden onun da sağ salım dışarı çıkması gerekir. Her adımında yanında olacağız. Üstelik eğer bize yardım ederse belki de Malkinler’e ya da Deaneler’e katılmaz. Cadı kurullarının birleşip Şeytan’ı serbest bırakmalarını engellerken aynı zamanda aileni de kurtarmış oluruz.”

“Yine de sandıkları ona vereceğiz. Bunu yapamam.”

“Onunla konuşmaya çalışayım. Bakalım yalnızca tek bir sandık için yapar mı. Eğer bunu kabul ederse ve tünele girmeden önce de benim saç tutamımı vermeye hazırsa o halde keyfimiz yerine gelir, öyle değil mi? Sadece tek bir sandık o kadar kötü olmasa gerek...”

“Bir sandık bir sandıktır. Annem hepsini benim almamı istedi ve bunun önemli bir nedeni olmalı. Onları karanlığa vermem, en son isteyeceği şey olurdu!”

“Hayır Tom, en son isteyeceği şey Jack ve ailesinin ölmesi olurdu!”

“Bundan bile emin değilim Alice,” dedim üzüntülü bir halde. “Her ne kadar çok acı çekiyor olsam da ailem dışında

düşünmem gereken insanlar da var. Eyalet ve onun da ötesindeki dünya var.”

“O halde sen nasıl istersen öyle yaparız!” diye çıkıştı Alice. “Aileni kurtarmak için Mab’e sandıkları alabileceğini söyleriz, fakat kuleye girince onun hakkından gelmek daha kolay olur. Mouldheel klanı beni hazırlıksız yakaladı. Ve çok kişiydiler. Eğer karşımda yalnızca Mab olursa onu kesin hallederim. Sadece...”

“İyi de senin saç tutamın onda Alice. Eski gücünde olmadığını sen söylemiştin.”

“Ama yanımda sen varsın, öyle değil mi? Bak, bir kez kuleye girdik mi ikimiz birlikte Mab’in hakkından gelebiliriz. Sonra gece yarısından önce aileni kurtarınız ve askerler duvarları yıktıktan sonra da sandıklarını geri alınız.”

Bunu bir süre düşündükten sonra başımı aşağı yukarı salladım. “Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, tabii birkaç askerin Malkinler’le başa çıkabileceği konusunda ciddi şüphelerim var.”

“Haklı olabilirsin Tom. O sandıkları ele geçirmek için başka bir plana ihtiyacımız olabilir, ancak aileni kurtarmak için elimizdeki en iyi plan bu.”

“Haklı olduğunu biliyorum,” dedim, “ne var ki Mab’e bu şekilde ihanet etmek beni rahatsız ediyor.”

“Mab’e öyle mi? Ciddi olamazsın! Şu söylediğini kulağın duyuyor mu? Sence geçen akşam beni öldürmeyi planlarken o kendini suçlu hissetti mi? Ya da seni elde etmeye çalışırken... Ya da gün boyu saç tutamımla bana işkence ederken? Yumuşuyorsun Tom, tıpkı Yaşlı Gregory gibi.

Güzel bir kız sana gülümsüyor ve kendini kaybediyor-sun.”

“Sadece verilen bir sözü yerine getirmemenin doğru olmadığını söylüyorum. Babam bana böyle öğretti.”

“Eminim baban bunu bir cadıyla mücadele ettiğin durumlar için söylememiştir. Yaşlı Gregory muhtemelen planımızdan hoşlanmayacaktır, zaten bu aralar ne zaman ona ihtiyacımız olsa yanımızda olmuyor. Eğer burada olsaydı Peder Stocks’u ve aileni kendi başımıza kurtarmak zorunda kalmazdık.”

Alice, Peder Stocks’tan bahsedince onun içinde bulunduğu büyük tehlikeyi ve Read Köşkü’nde bizi bekleyen korkunç olayları anımsadım. “Alice,” dedim, “aklımı karıştıran başka bir şey daha var. Şu Wormalde kimin nesi? Annemin ülkesinden geldiğini iddia ediyor, ama sonra cadı kurullarının bir parçasıymış gibi konuşuyor. Sanki onlar adına konuşuyor.”

Alice’in suratı asıldı. “Bugüne kadar adını bile duymamıştım...”

“Fakat iki yıl öncesine kadar Pendle’daydın. Wormalde ise bundan daha uzun bir süredir Roger Nowell’in yanında çalışıyor.”

“Nowell bir yargıç. Onun evine yaklaşmam pek hoş olmaz. Aptal değilim ya? Ailem de öyle. Kâhyasına gelince, onun hakkında kim ne bilsin ki?”

“Eh, sahiden gizemli biri olduğu kesin, artık Read’e doğru yola koyulsak iyi olur, çok vakit kaybettik. Daha iyi hissediyor musun yoksa ben hızlı hızlı önden gideyim mi?”

“Olabilirdi hıızlı gıderım. Eğer sana ayak uyduramazsam benı bekleme.”

İlerleyişimiz eskisine göre yavaşlamıştı, fakat Alice bir şekilde ayak uydurmayı başardı ve gün batımına birkaç saat kala Read Köşkü göründü. şimdi yeni bir sorunla karşı karşıyaydık: İçeriye görünmeden girmemiz gerekiyordu.

Karanlığa ait bir yaratık olan Tibb henüz tehdit oluşturmazdı, ancak hâlâ iki büyük risk vardı. Wurmalde benı veya Alice’i sezemese de pencereden görebilirdi. Üstelik bir de şu hizmetçiler vardı. İçlerinden bazıları yargıcın arkasından çevrilen dolaplardan habersiz olabilirdi fakat, eğer Cobden, Malkin Kulesi’nden dönecek olursa kesinlikle bir tehditti. Geniş araba yolundan yürüme riskini göze alamazdım.

“Bence içeriye görünmeden girmenin en iyi yolu kenardaki  alırların oradan yaklaşmak. Anahtarımla tüccar kapısını a abilirim...”

Alice başını evet dercesine sallayınca bir daire çizip eve batıdan, otlarla ağaçların arasından yaklaşıp kapının on ya da yirmi adım kadar ötesinde durduk.

“Burada çok dikkatli olmalıyız,” dedim Alice’e. “Sanırım yalnız gitmem en iyisi.”

“Hayır Tom. Bu doğru olmaz. Bana ihtiya ın var,” dedi Alice içerlemiş bir ses tonuyla. “İkimizin şansı daha yüksek.”

“Bu kez değil Alice. Bu çok riskli. Sen saklan, böylece ben yakalanırsam en azından dışarıda bana yardım edebilecek birinin olduğunu biliyor olurum. En kötü durumda ben de peşimden içeri girebilirsin.”

“O zaman anahtarını ver!”

“Kapıyı açmam için bana lazım...”

“Elbette ki! Ama kapıyı açınca bahçeye fırlat. Sen içeri girdikten sonra ben gider alırım.”

“Asamı da alsan iyi olur,” dedim. Peder Stocks hâlâ bitkin durumda olmalıydı ve onu merdivenlerden indirmem gerekiyordu; asam ayak bağı olurdu. Hava hâlâ aydınlık olduğundan Tibb’le karşılaşmak zorunda kalmamayı umuyordum, Wormalde içinse zincirim yeterliydi. Iskalasam bile yanımda demir ve tuz vardı.

Alice başını salladı, fakat asayı elimden alırken bir yandan da yüzünü buruşturuyordu.

Çimenlerin üzerinde dikkatlice ilerledim. Oraya varınca durup kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duyamayınca kilidi sokup yavaşça çevirdim. Kilit açılırken belli belirsiz bir ses çıktı. Kapıyı açmadan önce Alice ne yaptığımı görebilsin diye anahtarı havaya kaldırdıktan sonra çalılının oraya doğru fırlattım. İyi bir atıştı ve anahtar Alice’in bulunduğu yerin birkaç adım ötesine düştü. Sonra kapıyı yavaşça itip içeri girdim. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatınca kendi kendine kilitlendi. En az bir dakika boyunca hiç kıpırdamadan durup etrafı dinledim.

Sessizlik içimi rahatlatınca koridor boyunca merdivenlere doğru ilerledim. Durup belimdeki gümüş zinciri söküp sol koluma sararak atışa hazır hale getirdim. Hava hâlâ aydınlıktı; Tibb’le karşılaşmayı henüz beklemiyordum, Wormalde’yle karşılaşmaya ise hazırdım.

Koridorda bir kez daha durup etrafa baktım. Kimseyi göremeyince en ufak bir çıtırtıda durarak basamaklardan yukarı çıkmaya başladım. En sonunda ikinci kata ulaştım. Yalnızca on adım sonra Peder Stocks'un odasına varacaktım.

Sessizce ilerleyip kapıyı açarak içeri girdim. Kalın perdeler yine çekilmişti ve etraf çok loş olmasına rağmen perdelerin yatakta yatan silüetini görebiliyordum.

"Peder Stocks," diye seslendim usulca.

Yanıt veremeyince pencereye kadar gidip perdeleri açarak odaya ışık dolmasını sağladım. Dönüp yatağın kenarına gittim. Henüz daha oraya varmadan kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Peder Stocks ölmüştü. Ağzı aralıktı, boş bakan gözleriyse tavana dönüktü. Ancak ölüm sebebi Tibb'in kanını içmiş olması değildi. Göğsüne saplı hançerin kabzasını görebiliyordum.

Aynı anda hem üzülp hem dehşete kapıldım; aklım karmakarışık olmuştu. Hava kararana dek güvende olacağını düşünmüştüm. Onu hiç yalnız bırakmamalıydım. Acaba onu Wormalde mi bıçaklamıştı? Gömleğindeki ve çarşaflardaki kan lekeleri göğsündeki yaradan kaynaklanmış gibiydi. Kanının emildiğini örtbas etmek için mi bunu yapmıştı? İyi de bir rahibi öldürmeyi nasıl göze almıştı?

Dehşet içinde zavallı Peder Stocks'un cesedine bakan odaya biri girdi. Şaşkınlık içinde arkama döndüm. Gelen Wormalde'ydi. Gözlerini üzerime dikmeden önce

yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Fakat ben çoktan sol kolumu sıvayıp gümüş zinciri hazır etmiştim bile. Hayalet'le yaptığımız son çalışmada alıştırma direğini yüz kez ıskalamadan vurduğumu anımsadım.

Bir saniye sonra tam zinciri cadıya fırlatacakken kapıdan içeri bir başkası girip Wurmalde'nin omuzlarının üzerinden şaşkınlık içinde alnını buruşturarak bana baktı. Bu Efendi Nowell'dı, yani yargıç.

"İşte karşınızda hem bir katil hem de bir hırsız duruyor!" diye bağırды Wurmalde beni suçlayarak. "Gömleğindeki kan lekelerine bir bakın, bir de sol elinde tuttuğu o şeye. Eğer yanılmıyorsam bu gümüş olmalı..."

Tek bir kelime dahi edemeden öylece ona baktım, zihnimde 'katil' ve 'hırsız' kelimeleri yankılanıyordu.

"O gümüş zinciri nereden aldın evlat?" diye sordu Nowell.

"Bu bana ait," derken Wurmalde'nin ona neler anlatmış olabileceğini düşünüyordum. "Annem verdi."

"Senin bir çiftçi ailesinden geldiğini sanıyordum?" diye sordu yeniden alnını kırıştıarak. "İyi düşün evlat, çünkü daha inandırıcı bir açıklamaya ihtiyacın olacak. Bir çiftçi karısının böyle değerli bir şeye sahip olması pek mümkün değil."

"Tam size anlattığım gibi Efendi Nowell," diye suçladı Wurmalde. "Çalışma odanızdan bir ses geldiğini duydum ve gecenin köründe aşağıya inince onu suçüstü yakaladım.

Yoksa çok daha fazla kaybınız olacaktı. Dolabı zorla açmış, rahmetli eşinizin mücevherlerini karıştırıyordu. Onu yakalayamadan kaçıp tıpkı bir hırsız ya ve katil gibi gecenin karanlığında gözden kayboldu ve sonra Peder Stocks'a olanları anlatmak üzere yukarı çıktım, zavallı rahip bu vaziyetteydi; göğsüne bir bıçak saplı halde yatağında ölmüştü. Şimdi cinayet ve o gümüş zincirle yetinmeyerek yine eve girmiş ve daha fazla ne alabileceğine bakıyor..."

Ne büyük aptallık etmiştim. Wurmalde'nin Peder Stocks'u öldürüp suçu benim üzerime atacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. İtiraz etmek üzere ağzımı açmak üzereyken Nowell öne çıkıp sol omzumu sımsıkı tuttuktan sonra zinciri elimden çekip aldı.

"Boşuna nefesini harcama!" derken yüzü öfkeden kıpkırmızı kesmişti. "Bayan Wurmalde ve ben az önce seni pencereden gördük. Evin çevresinde suç ortağınla birlikte dört dönüyordun. Adamlarım etrafı arıyor, arkadaşın fazla uzağa gidemez. Bir ay geçmeden her ikiniz de Caster'da asılacaksınız!"

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Wurmalde, büyüleme ve cazibe kullanarak Nowell'ı kontrol edip söylediği her şeye inanmasını sağlamıştı. Dolabı kırıp mücevherleri çaldığına da şüphem yoktu. Fakat onu suçlamak vakit kaybından başka bir şey olmazdı. Gerçeği de söyleyemezdim, çünkü Nowell cadılığa inanmıyordu.

"Ben ne bir hırsız ne de katilim," dedim. "Pendle'e bana ait sandıkları çalmakla kalmayıp ailemi de kaçıran hırsızların peşinden geldim. Bu yüzden buradayım."

“Ah, bunun için endişelenme evlat. Olayın köküne kadar inmeye niyetliyim. Söylediklerinde doğruluk payı var mı yoksa tamamen yalan mı, çok yakında öğreneceğiz. Malkin Kulesi’nde yaşayanlar çok uzun süredir yasalarla alay ediyorlardı ve bu kez onları adalet önüne çıkarmaya niyetliyim. Onlar senin suç ortağın mı yoksa hırsızlar bir-birine mi düştü, yarın göreceğiz. Ordunun buraya gelmesini ertelemek için bir gün geciktik ama o kuledeki herkesi zincire vurup sorgulanmak üzere Caster’a göndermeye kararlıyım ve sen de onlarla birlikte gideceksin! Şimdi ceplerini boşalt. Bakalım başka neler çalmışsın!”

İtaat etmekten başka çarem yoktu. Çalıntı eşyalar yerine ceplerimden tuz ve demir döküldü. Bir an için Nowell şaşkınlığa kapıldı ve ben üstümü arayıp boynumdaki anahtarları bulacak sandım, ancak Wurmalde ona tuhaf bir şekilde gülümseyince yüzünde yine önce boş bir ifade sonra yeni bir kararlılık belirdi. Asık bir suratla beni hizmetçilerin kaldığı bölüme götürüp orada bir zamanlar şerifin kullandığı zindanlardan birine kapattı. Sağlam kapılı ufak bir odaydı ve yanımda özel anahtarım olmadığından çıkma şansım yoktu. Zinciri o aldı, asamsa Alice’de kalmıştı. Yanımda kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Alice’e gelince, Nowell’in adamlarını sezip kaçtığını biliyordum. Bu iyi haberdi. Kötü haberse bu gece eve girip beni kurtarmaya kalkışmasının pek mümkün olmadığıydı. Bu çok tehlikeli olurdu. Ve ailemi de bensiz kurtaramazdı. Zaman geçip gece yarısına yaklaştıkça Wurmalde’nin

vermiş olduğu mühlet de doluyordu. O zamana dek anahtarlarımı Wurmalde'ye vermediğim takdirde Jack, Ellie ve Mary'yi işkence etmesi için Grimalkin'e verecekti. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Ama yine de Alice dışarıda olduğu müddetçe kurtarılma umudum vardı. Bu gece olmasa bile yarın gece elinden geleni yapardı. Tabii şafak söktüğünde hâlâ hayatta olursam. Wurmalde gece ziyaretime gelip son kez anahtarları isteyebilirdi. Daha kötüsü, Tibb'i yollayabilirdi.

Bir süre sonra karanlıkta öylece yataarken kilitte bir anahtarın döndüğünü duydum. Hızla ayağa kalkıp odanın uzak köşesine gittim. Mümkün müydü? Bu Alice olabilir miydi?

Ancak elinde bir mumla Wurmalde içeri girip kapıyı arkasından kapatınca hem hayal kırıklığına hem de şaşkınlığa uğradım. Kabarık etekliğine bakıp Tibb'in de onunla birlikte hücreye girip girmediğini düşündüm.

"İşler kötü görünebilir ama umutsuz değil," dedi hafifçe gülümseyerek. "Her şey yoluna girebilir. Tek yapman gereken sandıkların anahtarlarını vermek. Bana istediğimi verirsen yarın akşama kalmadan ailenle birlikte eve dönmek üzere yola çıkmış olabilirsin."

"Evet ve bir katil olarak kovalanıyor olurum. Artık asla eve gidemem..."

Başını iki yana salladı. "Birkaç gün içinde Nowell ölmüş olacak ve tüm bölge elimize geçecek. Yani etrafta seni

suçlayacak kimse kalmayacak. Sen her şeyi bana bırak. Tek yapman gereken anahtarları bana vermek. Bu kadar basit.”

Gülümseme sırası bendeydi. Bu, anahtarları zorla almak için eline geçmiş en iyi fırsattı. Yalnızdım ve onun merhametine kalmıştım. Bunu yapamıyor oluşu onu bir şeyin engellediğini düşünmemi sağlıyordu. “Yapmam gereken tek şey bu değil mi?” diye sordum. “Sana anahtarları vermem gerek. Onları zorla alamazsın.”

Wurmalde suratını astı. “Sana dün gece söylediklerimi unuttun mu?” diye uyardı. “Eğer bunu kendini kurtarmak için yapmıyorsan bile en azından ailen için yap. Anahtarları bana vermezsen üçü de ölür!”

Tam o esnada evin bir yerinde saat on ikiyi vurdu. Ses kesilene dek bana bakmaya devam etti.

“Pekâlâ evlat? İstediğin süre doldu. Şimdi yanıtını ver!”

“Hayır,” dedim sertçe. “Sana anahtarları vermeyeceğim.”

“O halde bu kararının sonuçlarını biliyorsun,” diyerek hücreden dışarı çıktı. Kapının kilitlendiğini ve uzaklaşan ayak seslerini duydum. Sonrası yalnızca sessizlik ve karanlık. Orada düşüncelerimle tek başımaydım ve daha önce hiç böyle kötü şeyler düşünmemiştim.

Kararım ailemin hayatına mal olmuştu. Ama başka ne yapabilirdim ki? Annemin sandıklarının cadı kurullarının eline geçmesine izin veremezdim. Hayalet bana eyalete karşı olan görevimin her şeyden önce geldiğini öğretmişti.

Babamla mutlu mesut çiftlikte çalıştığım günlerin üzerinden yalnızca bir yıl üç ay geçmişti. O zamanlar yaptığım

işler sıkıcı geliyordu; ancak şimdi babamın hâlâ hayatta, annemin evde ve Jack ve Ellie'ninse güvende olduğu o günlere dönmek için her şeyimi verirdim.

O an Hayalet'i hiç görmemiş ve çırağı olmamış olmayı diledim. Sonra hücremde öylece oturup hıçkıra hıçkıra ağladım.

BÖLÜM 12

ORDU GELİYOR

Hücremin kapısı yeniden açılınca içeriye bu kez elinde büyükçe bir tahtayla Şerif Barnes girdi. Tahtanın kenarları metalle çevriliydi ve üzerinde ellerimi geçirmem için iki delik vardı. Bir keresinde bir adamın ceza sandalyesine yerleştirildiğine tanık olmuştum ve toplanan kalabalık ona çürük meyve atarken hareket edemesin diye bileklerini sabitlemek için buna benzer bir alet kullanılmıştı.

“Ellerini uzat!” diye emretti Barnes.

Ben ellerimi uzatırken o da menteşeli tahtayı açıp bileklerimi deliğin alt yarısına yerleştirdikten sonra üzerine diğer yarısını kapatıp arka cebinden çıkardığı bir anahtarla kilitledi. Tahta ağırdı ve bileklerimi öyle sıkı sarıyordu ki ellerimi çekip kurtarabilmeme olanak yoktu.

“Kaçmaya kalkışırsan ayaklarını da prangalarım ona göre. Anlaşıldı mı?” diye bağırdı şerif iyice yüzüme yaklaşarak.

Çaresizlik içinde başımı salladım, tüm umudumu yitirmek üzereydim.

“Kulede Efendi Nowell ile buluşacağız. Duvarları yıktıktan sonra diğerleriyle birlikte asılmak üzere Caster’a

götürüleceksin. Tabii bence bir rahip katilini asmak çok merhametli bir davranış!”

Barnes beni omuzlarımdan tutup koridor boyunca itti-
rirken Cobden gözden uzakta, elinde tahta bir sopayla do-
laşıyordu. Kaçmaya çalışacağımı düşündüğüne hiç şüphe
yoktu. İki adam beni arka kapıdan çıkardı, orada bir at ara-
bası bizi bekliyordu. Şerifin yardımcıları arkaya oturmuş
sert bir yüz ifadesiyle bana bakıyorlardı. Arabaya çıkmaya
çalışırken içlerinden biri gömleğimin üstüne tükürdü.

Beş dakika sonra Read Köşkü’nün ana kapısından
geçmiş Goldshaw Booth’a ve onun da ötesindeki Malkin
Kulesi’ne doğru yola koyulmuştuk.

Kuleye vardığımızda Nowell yalnız değildi. Yanında beş
atlı asker daha vardı ve üzerlerindeki eyalet kırmızısı ce-
ketler onları epey uzaktan seçebilmemizi sağlıyordu. Ara-
bamız ağır ağır onlara doğru ilerlerken atlılardan biri inip
kuleye doğru ilerleyerek taş binaya şimdiye dek gördüğü
en harika şeymiş gibi baktı.

Cobden arabayı atlıların yakınında bir yerde durdurdu.

“Bu Albay Horrocks,” dedi Nowell, Barnes’a. Bir yan-
dan da başıyla bıyıklı, al yanaklı tombul bir adamı işaret
ediyordu.

“Günaydın Şerif,” dedi Horrocks sonra bana baktı.
“Efendi Nowell’ın bahsettiği çocuk bu mu?”

“Evet bu,” dedi Barnes. “Ve kulenin içinde onun gibi
daha bir sürü var.”

“Merak etmeyin,” dedi Albay Horrocks. “Çok geçmeden o duvarı yıkarız. Top birazdan burada olur. Eyaletteki en büyük silahtır ve bu işi çabucak hallediverir! Yakında o alçaklara hak ettikleri cezayı veririz.”

Albay sözlerini bitirip atını döndürerek adamlarını Malkin Kulesi’ne doğru tırısra kaldırdı. Yargıç ve Barnes da peşlerinden gitti.

Sonraki saatler geçmek bilmedi. Kendimi çok kötü hissediyordum ve tüm umudumu yitirmek üzereydim. Ailemi kurtaramamıştım ve kulede bir yerde işkence gördüklerini ya da belki de ölmüş olduklarını kabul etmek zorundaydım. Alice’in bana ulaşma şansı yoktu ve kule bombardımanından sağ kurtulacaklarla birlikte çok geçmeden Caster’a doğru yola çıkacaktım. Bu şartlar altında adil bir mahkeme karşısına nasıl çıkabilirdim ki?

Sabahın geç saatlerinde altı atın çektiği devasa bir top geldi. Metal destekli iki büyük ahşap tekerleği olan bir top arabasının desteklediği uzun, silindir şeklinde bir namlusu vardı. Top arabamızın yakınına getirildi ve askerler vakit kaybetmeden atları çözüp onları arkada kalan ağaçların oraya götürdüler. Sonra bir kaldıraç ve makara yardımıyla topun namlusunu yeteri kadar yükselttiler. Ardından omuzlarını tekerlere dayayıp namluyu kuleye doğru döndürdüler.

Barnes atının üstünde yanımıza geldi. “Oğlanı aşağı indir ve at arabasını diğerlerinin yanına götür,” diye emretti Cobden’a. “Albay atların çok yakında olduğunu söylüyor. Top sesleri onları korkudan çılgına çevirir.”

İki şerif yardımcısı beni aşağı indirip çimlerin üzerine oturtttular, bu arada Cobden atları ve at arabasını uzaklaştırıp Barnes'ın peşinden diğerlerinin yanına gitti.

Çok geçmeden bir at arabası daha geldi, bu kez araba ağzına kadar top gülleleri, su dolu iki büyük fıçı ve barut dolu bir sürü küçük çuvala doluydu. Yetkili çavuş hariç tüm topçular kırmızı ceketlerini çıkarıp kollarını sıvadıktan sonra at arabasını boşaltmaya başlayıp cephaneleri toptun her iki tarafına piramit oluşturacak şekilde dizdiler. İlk su fıçısı kaldırılınca sağındaki şerif yardımcısı alaylı alaylı konuştu: "Bu iş sizi susattı öyle mi çocuklar?"

"Bu topu temizleyip soğutmak için!" diye seslendi topçulardan biri ona doğru bir bakış atarak. "Bu dokuz kiloluk gülle atan bir top ve suyumuz olmazsa aşırı ısınma sonucu patlar. Böyle bir şey olsun istemezsin, değil mi? Hem de topun bu kadar yakınındayken!"

Şerif yardımcısı arkadaşıyla göz göze geldi. Her ikisi de gergin görünüyordu.

Yüklerin boşaltılması tamamlanınca at arabası da ağaçların arasına götürüldü ve hemen ardından Albay Horrocks ve Nowell at üstünde o yöne doğru ilerlediler.

"Ne zaman hazırsan Çavuş!" diye seslendi Horrocks topçuların yanından geçerken. "İstediğiniz gibi atış yapın. Bunu kendinizi geliştirmek için bir fırsat bilin. Çok yakında daha tehlikeli bir düşmanla karşılaşmak zorunda kalabiliriz..."

İki adam yeterince uzaklaşınca topçuyla olan konuşmasından etkilenmiş görünmeyen şerif yardımcısı yeniden

konuştı. “Tehlikeli bir düşman mı?” diye sordu. “Ne demek istedi?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi çavuş dayılanarak. “Ama madem sordun söyleyeyim, eyaletin güneyinde bir istiladan bahsediliyor. Görünüşe bakılırsa bizi bu küçük kuleden çok daha ciddi bir savaş bekliyor. Ama kimseye tek kelime etmeyin, yoksa boğazlarınızı kesip kargalara yem ederim.” Çavuş yeniden arkasına döndü. “Pekâlâ çocuklar. Topu doldurun! Albaya neler yapabileceğimizi gösterelim!”

Topçulardan biri küçük çuvallardan birini alıp topun ağzından içeri iterken arkadaşı da uzun bir sopa yardımıyla torbayı namlunun içine doğru iyice ittirdi. Bir başkası en yakındaki yığından bir gülle alıp namluya koyarak atışa hazır hale getirdi.

Çavuş yeniden bize doğru dönüp solumda sessiz duran şerif yardımcısına doğru seslendi. “Hiç böyle büyük bir topun patlayışını duydun mu?”

Şerif yardımcısı başını iki yana salladı.

“Kulak zarını yırtacak kadar kuvvetlidir. Kulaklarını şu şekilde kapaman gerek!” diyerek elleriyle kulaklarını örttü. “Ama senin yerinde olsam yüz adım kadar gerilerdim. Şu çocuk kulaklarını koruyamayacak öyle değil mi?” Ahşap tahtanın ayırdığı bileklerime baktı.

“Biraz ses onun için fark etmez. Hele hele gittiği yerde. Bir papaz öldürdü ve bu ay bitmeden asılacak.”

“Eh, o halde ona cehennemin neye benzediğini göstermenin zararı olmaz!” dedi çavuş, nefret içinde bana bakarak

ve ardından topun yanına gidip ateş emrini verdi. Askerlerden biri namlunun altındaki ufak bir fünüyeyi ateşledikten sonra arkadaşlarıyla birlikte geriledi. Fünüy yandıkça önce topçular, sonra da iki şerif yardımcısı kulaklarını kapattı.

Top hemen yanı başında gök gürültüsü gibi patladı. Top arabası dört adım kadar geriledi ve gülle ölüm perisi gibi vızıldayarak kuleye doğru fırladı. Hendeğe düşüp bol miktar su taşıınca uzaktaki ağaçların arasından bir karga sürüsü havalandı ve topçular yeniden işlerinin başına döndüklerinde sanki bir sis bulutunun ardında gözden kaybolmuş gibiydiler.

Yüksekliği ayarladıktan sonra namlunun içini suya batırıp durdukları sopa ve fırçalarla temizlediler. En sonunda yeniden ateşlediler. Bu kez gök gürültüsü daha bile şiddetliydi, fakat güllenin havada uçarken çıkardığı sesi duymadım. Kuleye çarptığını da... Ne var ki kule duvarına çarpınca söktüğü taş parçalarıyla birlikte hendeğe düşüşünü gördüm.

Bu ne kadar sürdü tam olarak bilmiyorum. Bir ara iki şerif yardımcısı kendi aralarında konuştular. Dudaklarının hareket ettiğini görüyordum, fakat ne söylediklerini duymıyordum. Topun sesi beni sağır etmişti. Bunun kalıcı olmadığını umuyordum. Etrafımız dumanla kaplanmıştı ve ağzımda ekşi bir tat vardı. Topçular gitgide ısınmaya başlayan namluyu temizlemek için daha uzun süre harcadıkça atışlar arasında geçen süre de uzadı.

En sonunda şerif yardımcıları topun bu kadar yakınında olmaktan sıkıldılar. Beni ayağa kaldırıp çavuşun önerdiği

gibi yüz adım kadar geriye götürdüler. Bundan sonra ses o kadar rahatsız etmemeye başladı ve atışlar arasında geçen sürede yeniden duymaya başladığımı fark ettim. Güllenin havada ilerleyip kulenin duvarına çarptığını duyabiliyordum. Topçular işlerini iyi biliyordu; her atış tam olarak aynı noktaya çarpıyordu fakat henüz kule duvarı yıkılacağına benzemiyordu. Sonra uzun süren bir gecikme oldu. Top gülleleri kalmadı ve cephaneye taşıyan at arabası da öğleden sonra geç vakte kadar gelmedi. Artık iyice susamıştım ve şerif yardımcılarının birine askerlerin getirdiği matara-
dan su içebilir miyim diye sordum.

“Keyfine bak evlat,” diyerek güldü. Tabii matarayı kaldıramıyordum ve ağzındaki suyu yalamak için eğilince matarayı çekip doğru durmamı, yoksa bana günümü göstereceğini söyledi.

Gün batarken ağzım ve boğazım iyice kavrulmuştu. Nowell, Read Köşkü’ne doğru yola çıkmıştı bile. Kararan hava bugünlük işlerin sonlanmasına neden olmuştu ve güllenin başında nöbetçi olarak tek bir asker bıraktıktan sonra diğerleri ağaçların arasında ateş yakıp akşam yemeğini hazırlamaya giriştiler. Albay Horrocks’un da geceyi geçirecek rahat bir yer bulmak üzere gittiğine hiç şüphe yoktu, ama atlı adamları akşam yemeği için kalmışlardı.

Şerif yardımcıları beni ağaçların arasına götürdüler. Barnes ve Cobden’la birlikte askerlerin ateşinden uzakta oturduk. Şerif yardımcıları da bir ateş yaktı, ancak pişirecek hiçbir şeyleri yoktu. Bir süre sonra askerlerden biri yanımıza gelip aç olup olmadığımızı sordu.

“Bize de bir lokma ayırabilirseniz minnettar oluruz,” dedi Barnes. “Bu saate kadar işin biteceğini ve akşam yemeği için Read’e dönmüş olacağımı düşünmüştüm.”

“Bu kule bizi düşündüğümüzden daha çok uğraştıracak,” diye yanıtladı asker. “Ama merak etmeyin, hallediyoruz. Üst kısımdaki çatlakları görebilirsiniz. Yarın öğleden önce duvarı yıkmış oluruz ve sonra asıl eğlence başlar.”

Çok geçmeden Barnes, Cobden ve şerif yardımcıları tabak dolusu tavşan yahnilerine yumuldular. Birbirlerine anlamlı anlamlı göz kırparak benim de önüme bir tabak bıraktılar.

“Hadi ye evlat,” dedi Cobden. Eğilip ağzımı yanaştırınca tabağı önümden alıp içindekileri de ateşe attılar.

Bunun çok komik olduğunu düşünerek kahkahalar atmaya başladılar ve ben aç biilaç alevleri seyrettim. Hava kararıyordu ve gün batımına doğru bulutlar iyice artmıştı. Kaçma şansım yoktu, çünkü başımda sırasıyla nöbet tutmaya karar vermişlerdi, hem zaten askerlerin de kendi nöbetçileri vardı.

Yarım saat kadar sonra diğerleri uyurken Cobden nöbetteydi. Barnes ağzını iyice açmış, gürültülü bir şekilde horluyordu. İki şerif yardımcısı da çimenlere uzanır uzanmaz uykuya dalmışlardı.

Bense uyumayı denemedim bile. Bileklerimi saran tahta çok sıkı olduğundan acı vermeye başlamıştı ve tüm bu olanları düşünmekten başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Wurmalde ve Tibb’le olan karşılaşma, zavallı Peder Stocks’u kurtaramamam... Hem zaten Cobden’in benim uyumama izin vermeye niyeti yoktu.

“Ben uyanık kalacaksam sen de kalacaksın evlat!” diye bağırarak bacaklarıma bir tekme savurdu.

Fakat bir süre sonra uyanık kalmakta güçlük çekmeye başladığını gördüm. Sürekli esneyip etrafta tur atarak gelip bacaklarıma tekme atıyordu. Uzun ve rahatsız bir geceydi, ancak şafak sökmeden bir saat kadar önce Cobden boş bakışlarla otların üzerine oturdu; başı önüne düştükçe apar topar gözlerini açıyor ve her seferinde tüm bunlar benim suçummuş gibi bana bakıyordu. Bu dört ya da beş kez tekrarlandıktan sonra başı göğsüne düştü ve hafif hafif horlamaya başladı.

Askerlerin kamp ateşine doğru baktım. Biraz uzakta olduklarından tam emin olamasam da orada da hiç hareket yok gibiydi. Bunun, kaçmam için tek şansım olabileceğini fark edince Cobden’in tam olarak uykuya daldığından emin olmak için birkaç dakika daha bekledim.

En sonunda gürültü etmekten korkarak yavaş yavaş ayağa kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz ağaçların arasında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Uzakta sayılırdı, ancak gri ya da beyaz bir şey parlıyor gibi görünüyordu. Sonra biraz daha solda başka bir hareketlenme daha gördüm. Artık emin olduğumdan yere eğildim. Haklıydım. Güneydeki ağaçların arasından bana doğru yaklaşan birileri vardı. Acaba başka askerler miydi? Destek geliyor olabilir miydi? Ne var ki asker gibi ilerlemiyorlardı. Hortlaklar gibi sessizce kayıyorlardı. Neredeyse süzülüyor gibiydiler.

Onlar gelmeden kaçmam gerekliydi. Bileklerimi sıkan tahta dengemi bozduğundan koşmam zor olacaktı ancak

imkânsız değildi. Tam şansımı denemek üzereyken göz ucuyla bir hareketlenme daha fark edince arkama bakıp etrafımın tamamen sarılmış olduğunu gördüm. Gölgeler dört bir yandan yaklaşıyordu. Artık iyice yakındaydılar ve siyah, gri ya da beyaz cübbeler giymiş olduklarını görebiliyordum. Yabanıl bakışlı, ısıltılı gözleri ve bakımsız saçları vardı.

Cadı oldukları kesindi, ama acaba hangi klandandılar? Malkinler'in kulede saklanıyor olmaları gerekiyordu. Deane olabilirler miydi? Ay ışığı olsa ellerindeki silahları daha önceden fark ederdim. Ancak iyice yaklaştıklarında her birinin sol elinde uzun bir bıçak, sağ ellerindeyse –henüz tanımlayamadığım– başka bir şey olduğunu gördüm.

Yoksa uykumuzda bizi öldürmeye mi gelmişlerdi? Bu korkunç düşünce aklıma gelince öylece kaçıp beni tutsak edenleri kaderlerine bırakamayacağımı anladım. Bana kötü davranmışlardı ama bu yine de bu şekilde ölmeyi hak etmiyorlardı. Şerif Barnes direk olarak Wormalde'ye çalışmıyordu ve muhtemelen sadece görevini yapıyor olduğunu düşünüyordu. Eğer onları uyandırırsam çıkacak kargaşada kaçma şansım olabilirdi.

Ben de Cobden'ı ayağımla dürttüm. Hiçbir tepki gelmeyince daha sert bir tekme attım, ancak yine boşa gitti. Yanına eğilip kulağına adını bağırdığımda bile tatlı tatlı horlamaya devam etti. Aynı şey Barnes için de tekrarlandı. Bunun üzerine olanları anladım...

Zehirlenmişlerdi! Tıpkı Read Köşkü'nde zehirlenen zavallı Peder Stocks gibi. Bana yine bir şey olmamıştı, çünkü

hiçbir şey yememiştim. O tavşan yahnisinde bir şey olmaydı. Yemeğe nasıl karıştığı konusunda bir fikrim yoktu fakat artık çok geçti, çünkü en yakındaki cadı ancak on beş adım uzağımdaydı.

Gerilip koşmaya hazırlanarak gözüme sağda kalan uygun bir açıklık kestirdim; ağaçların arasında cadı olmayan bir boşluk. Sonra tanıdık bir ses adımı seslendi. Bu Mab Mouldheel'in sesiydi.

"Korkmana gerek yok Tom. Kaçmana gerek yok. Sana yardıma geldik. Pazarlık etmeye geldik..."

Arkamı dönünce Mab'in hâlâ uyumakta olan Cobden'a doğru ilerlediğini gördüm. Yanına eğilip kılıcını ona çevirdi.

"Hayır!" diye bağırdım yapmak üzere olduğu şeyden dehşete düşerek. İlk kez o an diğer elinde ne olduğunu gördüm. Baş kısmı uzun, ufak bir metal kâseydi: kan toplamak için bir kadeh. Mouldheellar kan büyüsü yapan cadılardı. İhtiyaçları olan şeyi alacaklardı.

"Onları öldürmeyeceğiz Tom!" dedi Mab gülümseyerek. "Endişelenme, sadece kanlarından bir miktar alacağız. Hepsi bu..."

"Hayır Mab! Bir damla bile kan akıtırsan aramızda hiçbir anlaşma olamaz. Hem de hiç..."

Mab duraksayıp şaşkınlık içinde bana baktı. "Onlar senin için ne ifade ediyor ki Tom? Sana zarar verdiler, öyle değil mi? Ve bir an bile tereddüt etmeden seni asmak üzere Caster'a götüreceklerdi. Üstelik bu, Wormalde'ye çalışıyor!" diyerek Cobden'a tükürdü.

“Çok ciddiym Mab!” dedim toplanmaya başlayan diğer cadılara bakarak. Başka bir grup da bıçaklarını çekmiş askerlerin kampına doğru ilerliyorlardı. “Anlaşma yapmayı kabul edebilirim, fakat tek bir damla kan akıtırsanız asla yanaşmam. Uzaklaştır onları. Durmalarını söyle!”

Mab suratını asarak ayağa kalktı. En sonunda başını salladı. “Pekâlâ Tom, sadece senin için.” Bunun üzerine diğer Mouldheellar de askerlere sırtlarını dönerek yavaş yavaş çevremizde toplandılar.

Ayağımın dibinde yatmakta olan adamların zehrin etkisiyle zaten ölüyor olabileceklerini düşündüm. Cadılar hem zehir hem de panzehirler konusunda bilgili olduğundan onları kurtarma şansımız olabilirdi.

“Başka bir şey daha var,” dedim Mab’e. “Bu adamları yahniyle zehirlediniz. Çok geç olmadan panzehiri ver...”

Mab başını iki yana salladı. “Zehri yahniye değil suya katmıştık. Bu onları öldürmeyecek,” dedi. “Sadece kanlarını alırken uyumalarını istedik. Yarın sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyanacaklar. Sabaha canlanmış olmaları gerekiyor. İşlerine devam edip o kulede koca bir delik açmalılar! Şimdi beni takip et Tom. Alice arkada bizi bekliyor.”

“Alice seninle mi?” diye sordum şaşkınlık içinde. Mab beni Peder Stocks’un evinden uzaklaştırmak için de aynı şeyi söylemişti. O zaman amacı Alice’i öldürmekti.

“Elbette ki Tom. Pazarlık ediyorduk. Şafak sökmeden önce yapacak çok iş var. Tabii eğer aileni kurtarmak istiyorsak.”

“Onlar öldü Mab,” dedim üzgün bir şekilde, gözlerim dolmaya başlamıştı. “Çok geç kaldık.”

“Kim demiş?”

“Wurmalde anahtarları gece yarısına kadar ona vermediğim taktirde onları öldürteceğini söylemişti.”

“Ona inanma Tom,” dedi Mab küçümser bir tavırla. “Ailen hâlâ hayatta. Aynamla onları gördüm. Fakat iyi durumda olmadıklarını itiraf etmeliyim, bu yüzden de vakit kaybetmemeliyiz. İkinci bir şansın var Tom. Sana yardım etmek için buradayım.”

Arkasına dönüp ağaçların arasında gözden kayboldu. O gün düşüncelerim iyice dibe vurmuştu. Bırakın ailemi, kendimi bile kurtarabileceğimi düşünmüyordum. Fakat artık özgürdüm, içim yeni bir umut ve heyecanla dolmuştu. Jack, Ellie ve Mary gerçekten hayatta olabilirlerdi; belki de Mab’le pazarlık edip bize Malkin Kulesi’nin altındaki zindanlara uzanan tünelin girişini göstermesini sağlayabilirdik.

BÖLÜM 13

KABİR

Alice, Crow Ormanı'nın başladığı yerde bekliyordu. Asam yanında, doğmakta olan güneşin aydınlattığı çürümüş bir kütüğün üstünde oturuyordu. Karşısındaysa ona dikkatli ve güvenmeyen gözlerle bakan Mab'in ikiz kız kardeşleri yani Beth ve Jennet vardı.

Ona doğru yaklaşırken Alice ayağa kalktı. "İyi misin Tom?" diye sordu endişeli bir halde. "Gel şu işkence aletini çıkarayım..."

Elbisesinin cebinden özel anahtarımı çıkardı ve birkaç saniye içinde kollarımı sımsıkı saran ahşabı çıkarıp yere atmıştı bile. En sonunda özgürlüğüme yeniden kavuşmanın verdiği rahatlıkla orada öylece durup kan gitmesi için bileklerimi ovuşturmaya başladım.

"Wurmalde zavallı Peder Stocks'u öldürüp suçu benim üstüme attı," dedim. "Beni asmak üzere Caster'a götürmek üzereydiler."

"Eh artık seni hiçbir yere götüremezler. Özgürsün Tom," dedi Alice.

“Benim sayemde,” diye araya girdi Mab bana doğru sin-sice gülümseyerek. “Sana yardım eden Alice değil bendim. Bunu unutma.”

“Evet teşekkürler,” dedim. “Beni kurtardığın için min-nettarım.”

“Özgürsün, yani pazarlık yapabiliriz,” dedi Mab. “Hadi başlayalım o halde...”

Alice onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. “Ona neyin ne olduğunu anlattım Tom,” dedi, “yine de saç tutamımı geri vermiyor. Üstelik bir sandık da yetmezmiş.”

“Sana güvenmiyorum Alice Deane. Hem de hiç!” dedi Mab suratını asarak. “Siz iki kişisiniz bense tek, bu yüzden pazarlık bitene dek saçın bende kalacak. İstedığimi alır al-maz sen de saçını geri alacaksın. Fakat tek bir sandık yet-mez. Bana üçünün birden anahtarını verirseniz anlaşıyoruz. Sizi güvenli bir şekilde kulenin altındaki zindanlara götür-rürüm. Yanınızda ben olunca aileni kurtarabilirsin. Bensiz giderseniz kesin ölürler.”

Mab gerçekten çok kararlı görünüyordu ve anahtarla-rı alana dek Alice’in saçını geri vermeyeceğini hissediyor-dum. Bu da Alice’in tünelde bile Mab’in kontrolü altında olup onu alt etmek için bana yardım edemeyeceği anlamı-na geliyordu. Bunu tek başıma yapmam gerekecekti.

Babam anlaşmanın kutsal olduğunu, verilen sözden dö-nülemeyeceğini öğretmişti. Şimdiyse tam da bunu yapma-ya çalışıyor ve zorlanıyordum. Üstelik aynı şeyi daha önce Mab de yapmış olmasına rağmen az önce beni kurtarmıştı,

yani artık asılmak üzere Caster'a götürülecek bir tutuklu değildim. Bu yüzden ona borçluydum, ama yine de ona ihanet etmek üzereydim. Her koşulda kendimi suçlu hissediyordum ancak başka çarem yoktu. Mab'i kandırmam gerekiyordu, birçok insanın hayatı buna bağlıydı. Ona tek bir sandık bile vermeye niyetim yoktu, bu yüzden kurnazca davranmalıydim.

"İki sandık alabilirsin Mab. Daha fazla olmaz. En iyi teklifim bu..."

Başını iki yana salladı.

Göğüs geçirip içinde bulunduğum durumu değerlendirmiş gibi başımı öne eğip yere baktım. Bir dakika sonra yeniden gözlerinin içine baktım. "Ailemin hayatı tehlikede, yani başka şansım yok öyle değil mi? Tamam, üç sandığı da alabilirsin."

Mab otuz iki dişini göstererek gülümsedi. "O halde anlaştığımız gibi anahtarları ver," diyerek elini uzattı.

Başımı iki yana sallama sırası bendeydi. "Eğer sana anahtarları şimdi verirsem bizi zindanlara götüreceğine nasıl güveneceğim? Tünelde sayıca üstün olmamamızın senin için bir önemi yok, değil mi?" diyerek bizi izleyip ağızımızdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyen diğer cadılarını işaret ettim. "Ailemi kurtardıktan sonra anahtarları alabilirsin. Daha önce olmaz."

Mab sırtını döndü, herhalde gözlerini ya da yüzündeki ifadeyi görmemi istemiyordu. Elinde olsa beni kandırabileceğine emindim.

En sonunda yine bana doğru döndü. “Anlaştık o halde,” dedi. “Ama bu zor olacak. O kuleye sağ salım girmek için iyi düşünmemiz gerek. Birlikte çalışmalıyız.”

Yola koyulmaya hazırlanırken asamı aldım.

Mab’in suratı asıldı. “O pis sopaya ihtiyacın yok,” dedi. “Yanına almasan iyi olur.”

Üvez ahşabından hoşlanmadığımı ve bunu ona karşı kullanabileceğim bir silah olarak gördüğünü biliyordum, yine de başımı iki yana salladım. “Asamı alıyorum, yoksa anlaşma iptal olur!” dedim.

Alice’le birlikte Mab’i takip etmeye başladık, batıdan doğuya doğru saat yönünün tersinde ilerliyorduk. Çok geçmeden Crow Ormanı’nı geride bırakmamıza rağmen giderek aydınlanan gökyüzünde apaçık seçilen Malkin Kulesi’ne olan uzaklığımız hiç değişmiyordu.

Uzakta, sağ tarafımızda Pendle Tepesi görünüyordu ve aniden zirvesinde bir ışık çakması görünce durup o yöne baktım. Mab ve Alice de baktığım yere baktılar. Işık birkaç kez titredikten sonra sabit bir şekilde yanmaya başlayınca kilometrelerce öteden görülebilecek bir hal aldı.

“Görünüşe bakılırsa biri tepenin zirvesinde ateş yaktı,” dedim.

Eyalet boyunca kimi zaman fenerlerin yakıldığı bazı özel tepeler vardı, böylelikle tepeden tepeye aktarılan meşajlar hedefe atılı bir ulaktan çok daha hızlı ulaşabiliyordu. Hatta Chipenden’daki ‘Fener Tepesi’ gibi adını bu sayede almış olanları da vardı.

Mab bana doğru bakıp gizemli bir şekilde gülümsedikten sonra yürümeye devam etti. Alice'e doğru omuz silkince yeniden Mab'ın peşine düştük. Bunun cadı kurullarıyla bir ilgisi olup olmadığını düşünüyordum.

On beş dakika kadar sonra Mab ileriye doğru işaret etti. "İşte giriş şurada!"

Babamın 'bakımsız orman' olarak nitelendireceği bir yere doğru yaklaşıyorduk. Çoğu orman her yıl gençleştiriliyordu, yani yaşlanmış ağaçlar kesilip yakacak olarak kullanılıyordu. Böylelikle ormana açıklık ve ışık sağlanarak hem insanlar hem de ağaçlar için faydalı bir ortam oluşturuluyordu. Fakat burada, içinde bulunduğumuz ormanın yaşlı ağaçlarının –meşe, porsuk ve dişbudak ağaçları– arasında birbirine karışmış sürgün ve fidanlar vardı. Buraya yıllardır el sürülmemiş olmalıydı ve doğrusu, bunun nede-nini merak ediyordum.

Sonra tam ormanın sınırına varmak üzereyken çalılıkların arasında bazı mezarlar gözüme çarptı. Bu ağaçlarla bitki örtüsünün, aslında terk edilmiş bir mezarlığı gizlediğini fark ettim.

İlk bakışta geçmek imkânsız gibiydi, ama bu sık çalılığa uzanan dar bir patika vardı ve Mab hiç düşünmeden o yola saptı. Bu beni şaşırtmıştı, çünkü kutsanmış topraklara ayak basamayacağını biliyordum. Muhtemelen bir piskopos tarafından aforoz edilerek kutsallığını yitirmiş bir yerdi.

Mab'i takip ederken Alice hemen arkamdaydı ve çok geçmeden solumuzda üzeri yosun ve mantar kaplı bir tür

kalıntıya rastladım. Yalnızca iki duvar ayaktaıdı ve en yüksek yeri omzuma kadar anca geliyordu.

“Bu da nedir?” diye sordum.

“Eski kiliseden geriye kalanlar,” diye seslendi Mab, omzunun üzerinden. “Mezarların çoğı kazıldı ve kemikler başka bir yere götürölerek yeniden gömölldü. Tabii bulunabilenler...”

Çalıhğıın tam ortasında etrafı mezar taşlarıyla dolu bir açıklık vardı. Bu taşların bazıları devrilmiş, bazılarıysa neredeyse devrilecek kadar yan yatmıştı ve toprağıın kazılıp tabutların çıkarıldığı yerlerde çukurlar vardı. Kazılan mezarların yeniden doldurulmasıyla uğraşmamışlardı. Şimdi bu çukurlar sarmaşık ve ısırgan otlarıyla kaplıydı. Ve orada, mezar taşlarının arasında ufak bir taş bina vardı. Genç bir çınar ağacı tam ortasından geçip taşları ikiye ayırarak çatısından çıkmış ve dallarıyla bir tür gölgelik oluşturmuştu. Duvarlar sarmaşıklarla çevriliydi ve binanın penceresi yoktu, yalnızca çürümeye yüz tutmuş bir ahşap kapısı vardı.

“Bu da ne böyle?” diye sordum. Şapel olamayacak kadar küçüktü.

“Bu bir göm...” diye başladı Alice.

“Tom bana sordu,” diye araya girdi Mab. “Bu bir gömüt Tom. Yani zamanında akıldan çok parası olan bir aile için inşa edilmiş bir yer üstü mezarı. Altı rafı var ve her birinde ölüler yatmakta...”

“Kemikler hâlâ burada mı?” diye sordum hangi kıza bakacağımı şaşıarak. “Neden diğerleriyle birlikte götürmemişler?”

“Aile ölülerinin huzurunun bozulmasını istemedi,” dedi Mab gömütün kapısına doğru yürüyerek. “Fakat zaten huzurları bozulmuş ve yeniden bozulacak.”

Tokmağı tutup yavaşça kapıyı açtı. Çınar ağacının yapırakları zaten koyu bir gölge yapmıştı, ancak kapının ötesi zifiri karanlıktı. Yanımda ne bir mum ne de çıra kutum vardı, Mab cübbesinin sol cebinden bir mum çekip çıkardı. Siyah parafinden yapılmıştı ve ben bakmaya devam ederken fitili yanıverdi.

“Artık önümüzü görebiliriz,” dedi kötücül bir gülümsemeyle.

Mab mumu havaya kaldırarak gömüte girdiğinde alev dört bir yanımdaki taşları –yani kalıntılarının durduğu rafları– aydınlatıyordu. Ölülerin huzurunun kaçırıldığını söylemekle Mab’in neyi kast ettiğini görebiliyordum. Kemiklerin bazıları raflardan çıkarılıp yerlere saçılmıştı.

İçeri girince birkaç adım gerileyip kapıyı arkamızdan kapattı, oluşan rüzgâr mumun alevini titretince en yanımdaki kuru kafanın göz boşluklarını dolduran gölgeler hareketlenip, kemiklerin doğaüstü bir canlılıkla seğirtiyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Kapı kapanır kapanmaz aniden üşüdüm ve gömütün uzak köşesinden gelen belli belirsiz bir homurtu duydum. Bu bir hortlak mıydı yoksa cin mi?

“Endişe edecek bir şey yok,” dedi Mab, bu uğursuz sese doğru ilerleyerek. “Bu Ölü Maggie ve artık gidebileceği bir yer yok...”

Ölü cadı, bir köşede nemli duvara sırtını dayamış oturuyordu. Ayak bileklerini saran paslı metal halkalar, taş döşemeye tutturulmuş bir başka halkaya zincirlenmişti. Kullanılan metal demirdi, yani acı çekiyor olduğuna hiç şüphe yoktu. Maggie sahiden yakalanmıştı.

“Yoksa bir Deane kokusu mu alıyorum?” diye inledi acı dolu bir sesle.

“Seni bu halde gördüğüm için üzgünüm Maggie,” dedi Alice, ona doğru bir adım atarak. “Benim, Alice Deane...”

“Ah! Yardım et çocuğum!” diye yalvardı Maggie. “Ağzımın kuruluşu, kemiklerimin sızlamasından bile beter. Bu zincirlere katlanamıyorum. Beni bu işkenceden kurtar!”

“Sana yardım edemem Maggie!” diye yanıtladı Alice biraz daha yaklaşarak. “Keşke edebilseydim fakat burada bir Mouldheel var. Onda bir tutam saçım var, yani elim kolum bağlı.”

“O halde yaklaş evladım,” dedi Maggie boğuk bir sesle.

Alice söylediğini yapıp ona doğru eğilince cadı kulağına bir şey fısıldadı.

“Fısıldamak yok! Burada sır falan olamaz! Kızdan uzak dur Maggie!” diye uyardı Mab.

Alice anında geri çekildi ama onu, yüz ifadesinin az da olsa değiştiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum: Maggie önemli bir şey fısıldamıştı; Mab’e karşı, bize yardımı olabilecek bir şey.

“Pekâlâ!” diye devam etti Mab. “Hadi bitirelim şu işi. Beni takip edin. Dar bir geçiş...”

Eğilip solunda kalan en alçak kemik rafının altından geçerken rafın üstünde yatmakta olan iskelete çarptı. Çok geçmeden tek görebildiğim çıplak ayaklarıydı ve sonra onlar da tıpkı vücudunun geri kalanı gibi gözden kayboldu. Mumu yanında götürmüştü ve gömüt bir kez daha karanlığa gömüldü.

Ben de asamı alarak soğuk, taş zemine uzanıp onun peşinden yerle raf arasındaki dar geçide girince orada sıkışıp kalacağımı hissettim. Rafı geçtikten sonra sağ elim yumuşak toprağa değdi ve ileride titrek bir ışık görünce sürüne sürüne Mab'in beni beklediği dar tünele girdim. Mab dizlerinin üzerindeydi; tünel ayakta durulamayacak kadar alçaktı.

Alice bana sandıklarımın Malkin Kulesi'nden ancak girdikleri gibi, yani demir destekli kapıdan çıkabileceğini söylemişti ve o daracık alana bir bakış atmam ne demek istediğini anlamama yetmişti. Peki Mab ne elde etmeyi umuyordu? Sandıklara ulaşırsak bile onları bu yoldan çıkarmak imkânsızdı.

Ben de aynı sorunla karşı karşıyaydım, ancak en azından ailemi kurtarabilirdim. Ve anahtarları vermediğim sürece hiçbir cadı sandıkları açamazdı.

Alice de peşimizden tünele girince Mab vakit kaybetmeden elleriyle dizlerinin üstünde sürünerek ilerlemeye başladı ve biz de onu takip ettik. Hayalet'in çırağı olduğundan bu yana birkaç tünel görmüştüm, ancak hiç bu kadar dar ve kapalı alan korkusunu tetikleyici bir tünele

rastlamamıştım. Çökecek olsa bu karanlıkta sıkışıp kalabilirdik: Ya anında ezilir ya da yavaş ve korkunç bir şekilde boğularak ölürdük.

Zaman mefhumumu yitirmiştim, saatlerdir sürünüyor-muşuz gibi geliyordu. En sonunda ayağa kalkabileceğimiz kadar geniş bir toprak odaya vardık. Bir an için kulenin tam altında olduğumuzu sandım, ne var ki karşımızda bir başka tünel daha vardı. Az önce içinden geçtiğimiz tünel-den farklı olarak bu seferki içinde ayağa kalkabileceğimiz kadar genişti ve çatısını destekleyen sağlam kalaslar vardı.

“Eh,” dedi Mab, “ben de ancak buraya kadar gelmiştim. Kötü kokuyor bu tünel...”

Sonra eğilip üç kez gürültülü bir şekilde soluk alıp verdi. Sezgi konusunda ne kadar iyi olduğunu merak ediyordum. Hayalet bana bir keresinde bu becerinin cadıdan cadıya değişiklik gösterdiğini söylemişti. Hızlı bir koklamadan sonra arkasına dönüp dehşet içinde titredi. “Orada ıslak ve ölü bir şey var,” dedi. “Bu tünel hiç hoşuma gitmedi!”

“Ödlekleşme!” diye çıkıştı Alice. “Bırak ben de tüneli koklayarak sezmeye çalışayım. İki burun bir burundan iyidir; öyle değil mi?”

“Tamam, ama elini çabuk tut,” diye onayladı Mab, endişeli bir şekilde tünele bakarak.

Alice hiç vakit kaybetmedi. Hızlı bir koklamanın ardından gülümsedi. “Orada endişe edecek bir şey yok. Islak ve ölü ama başa çıkamayacağımız bir şey değil. Tom’un yanında üvez asası var. Onu uzak tutmaya yetecektir. Hadi gidelim

Mab. Sen önden! Tabii korkmuyorsan. Mouldheellar'ın daha dişli olduğunu sanırdım!"

Mab kısa bir süre için dudaklarını büküp Alice'e baktıktan sonra tünele girdi. Asamı sımsıkı kavradım. İçimden bir his ona ihtiyacım olacağını söylüyordu.

BÖLÜM 14

MAHLUK

Eğer bu tünelin koruyucusu ıslak ve ölüyse, muhtemelen bir 'mahluk'tu ve tünelde kesinlikle su var demekti. Hayalet'in *Yaratıklar* adlı kitabında mahluklarla ilgili yazılanları okumuştum: Eyalette pek sık rastlanmıyorlardı, ancak çok tehlikeliydiler. Cadıların, kendi ölü gövdesine boğularak ölmüş bir denizcinin ruhunu kara büyü yoluyla hapsedmeleri sonucu yaratılıyorlardı. Bedenleri çürümek yerine şişerek son derece güçlü bir hal alıyordu. Gözleri balıklar tarafından yendiğinden, genellikle körlerdi; fakat duyma yetileri çok iyiydi ve suyun altındayken bile yukarıdaki kurbanlarının konumunu tespit edebilirlerdi.

Mab'in peşinden gitmek üzereyken Alice eliyle geride kalıp önce onun gitmesine izin vermemi işaret etti. Bir şeyler planladığını anlamıştım, ama ne olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını bildiğini umarak önden gitmesine izin verdim.

Yavaşlayıp en sonunda durduğumuzda sanki yıllardır yürüyormuşuz gibi hissediyordum.

“Bundan hoşlanmadım,” diye seslendi Mab. “İleride su var. Kötü kokuyor. Hiç güvenli görünmüyor...”

Mab’in omzunun üstünden bakabilmek için Alice’in yanına sıkıştım. Akan bir su... Belki bir akıntı ya da aşamayacağımız bir yer altı nehri göreceğimi düşünüyordum. Bunun yerine tünel genişleyip içinde bir göl olan oval bir mağara halini almıştı. Su neredeyse mağaranın tüm kenarlarını kaplamıştı, ancak solumuzda suya doğru alçalan çamurlu bir patika vardı. Oldukça kaygan görünüyordu.

Göl beni endişelendiriyordu. Bulanık ve çamur rengiydi ve yüzeyinde çalkantılar vardı; böyle bir şeyi yalnızca rüzgârın hareketlendirdiği sularda görebilirdiniz. Ne var ki yer altındaydık ve havada en ufak bir esinti dahi yoktu. Aynı zamanda gölün çok derin olduğu hissine kapılmıştım. Acaba yüzeyin altında kötücül bir şey mi kol geziyordu? Mab’in koklayarak sezmeye çalıştığını anımsadım: ıslak ve ölü bir şey. Şüphe ettiğim gibi bir mahluk muydu?

“Bütün gece bekleyemem Mab,” diye seslendi Alice nesheli bir şekilde. “Görüntüsünden ben de çok hoşlanmadım, yani ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi!”

Epey endişeli görünen Mab siyah mumu sağ eline geçirip çamurlu patikaya çıktı. Henüz yalnızca birkaç adım atmıştı ki ayakları kaymaya başladı. Az kalsın dengesini yitirecekti, düşmemek için sol eliyle duvara tutunması gerekti. Elindeki mum titredi, az daha sönüyordu.

“Dikkatli ol kızım!” dedi Alice, sesinde keskin bir alay vardı. “İçine düşmek pek iyi bir fikir değil. Bir çift sağlam

ayakkabıya ihtiyacın var bence. Doğrusu o kaygan çamuru ayak parmaklarımin arasında hissetmek hiç hoşuma gitmezdi. Ayakların eskisinden de beter kokacak!”

Mab bize dönüp öfke içinde dudaklarını büzdü. Tam Alice’e öfkesini kismaya hazırlanırken yüreğimi ağzıma getiren bir şey oldu.

Gözümü kapayıp açınca kadar solgun, şişmiş ve kan-sız bir el sudan çıkıp Mab’in sağ ayak bileğini yakaladı. Mab dengesini kaybedince bir domuz yavrusu gibi sesler çıkararak yana doğru çamurun içine düştü, belden aşağı-sı suyun içinde debelenmeye başladı. Dehşet içinde çılgılık atarken göle doğru kaymaya devam etti. Alice aramızda ol-masa tutması için Mab’e asamı uzatırdım. mahlukun onu yakalamasına izin vermek çok korkunçtu.

Mab hâlâ mumu tutuyordu, ancak kollarını savurup durduğundan her an suya düşürebilirdi. Mum sönecek olursa karanlığa gömülerek tehlikenin nereden geldiğini göremezdik. Alice düşüncelerimi okumuşçasına bir kedi gibi kıvrak hareketlerle öne atlayıp mumu Mab’in elinden kaptı. Sonra yavaş yavaş onun dibe batmasını izlemeye devam etti.

“Kurtar onu Alice!” diye seslendim. “Kimse böyle ölme-yi hak etmiyor...”

Alice isteksiz görünüyordu, ama yine de omuz silkip öne eğilerek Mab’i saçlarından yakalayıp çekmeye başladı.

Bunun üzerine Mab iyice yüksek sesle bağırdı. Olay artık acı verici bir mücadeleye dönüşmüştü. Yüzeyin altında

her ne varsa Mab'i suyun altına çekmeye çalışırken Alice ona karşı koyarak Mab'i yukarı çekmeye çabalıyordu. Mab ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

“Şu yaratığa sopanla vur Tom!” diye bağırırdı Alice. “Tüm gücünle vurup kızı bırakmasını sağla!”

Çamurlu patikada Alice'in yanına inip asamı suya doğru eğerek bir hedef aramaya başladım. Su tam bir çamur deriyasına dönmüştü, patikanın kenarına vuran dalgalardan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Tek yapabildiğim Mab'in ayaklarının olması gereken yerin biraz altını hedef almaktı. Asamla iki ya da üç kez kuvvetlice vurdum. Değişen bir şey olmadı. Alice'in, mücadeleyi kaybediyor olduğunun farkındaydım: Mab neredeyse koltuk altlarına kadar suya batmıştı.

Bir kez daha denedim. Yine aynı. Sonra sekiz ya da belki de dokuzuncu denememde bir şeye değdiğimi hissettim. Su dalgalandı ve Mab aniden özgür kalıverince Alice onu çekerek patikaya çıkardı.

“Pekâlâ Tom, henüz işimiz bitmiş değil. Al şu mumu. Tekrar saldırma ihtimaline karşı asanla hazır bekle!”

Mumu alıp bulanık gölün yüzeyini iyice aydınlatın diye olabildiğince yukarı kaldırdım. Sol elimdeki asam, mahlûğa savurmak üzere hazır bekliyordum.

Alice bir anda Mab'i kollarıyla sarıp sol eliyle de saçlarını tutarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü başını neredeyse suya değecek kadar bastırdı.

“Benim olan şeyi ver!” diye bağırdı Mab’in sol kulağına. “Hemen şimdi yoksa orada her ne varsa burnunu koparı-verir!”

Mab bir an için debelendi, fakat sonra sular sanki büyük bir şey yüzeye doğru yüzüyormuş gibi kabardı.

Mab korku ve panik içinde, “Al! Al!” diye bağırdı. “Boynumda!”

Alice Mab’in boynuna doladığı kolunu çekti, onu saçlarından tutmaya devam ederek serbest kalan elini kızın elbisesinin yakasından içeri sokup bir şey çıkardı. Bu bir ip parçasıydı. Alice ipi dişleriyle koparıp Mab’in boynundan çekerek bana doğru uzattı.

“Yak şunu!” diye bağırdı.

Mumu uzatırken ipin bir tutam saçın etrafına sarılı olduğunu gördüm; Mab’in Alice’i kontrolü altına almasını sağlayan o bir tutam saç. Mum alevi ipi tutuşturunca ip alev aldı. Belli belirsiz bir yanık saç kokusu duyuldu ve sonrasında Alice küle dönmüş kalıntıları suya attı.

Ardından Mab’i ayağa kaldırıp kolunu sıkarak patika boyunca gölün öteki ucuna kadar ittirdi. Kaymamaya çalışarak dikkatlice peşlerinden yürürken bir yandan da korku içinde suya bakıyordum. Ben bakarken büyükçe bir şey yüzeye yaklaştı. Gölgelelerin arasında, uzak duvarın yakınında dev bir baş belirdi, birbirine dolaşmış saçları başının yanında savruluyordu. Yüzü beyaz ve şişkindi, gözleriye kara boşluklardan farksızdı ve burnu belirdikçe avını arayan bir tazi gibi havayı koklamaya başladı.

Ne var ki çok geçmeden uzak taraftaki tünele ulaştık ve tehlikeden biraz olsun uzaklaştık. Mab ıslanmıştı, üstü başı perişandı; eski özgüvenindense eser yoktu. Ancak Pendle'a geldiğimizden bu yana Alice'i hiç bu kadar mutlu görmemiştım.

"Bunun için ölü Maggie'ye teşekkür etmeliyiz!" dedi Alice bana bakıp sırtarak. "Bana bilmem gerekenleri fısıldadı. Sahiden de bir mahluktı ve sezmesi kolaydı. Daima bu patikayı korur. Onu iyi eğitmişler. Damarlarında Malkin kanı dolaşan kimseye dokunmaz. Soyadım Deane olabilir ama Malkin kanına da sahibim. İşte bu yüzden bizi daha geriden takip etmeni istedim Tom. Burada en çok tehlike de olan kişi Mab'di."

"Kandırılmak hiç hoş değil!" dedi Mab. "Yine de çok sızlanmayacağım. Sandıklarımı aldığım sürece sorun yok."

"Saç tutamımı geri aldığım için artık ben de sızlanmayacağım," dedi Alice pişmiş kelle gibi sırtarak. "Ve eğer şu sandıkları istiyorsan önce Tom'un ailesini bulmalıyız, hem de sağ salım olarak. Yani hile mile yok; tabii senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan!"

"Tom'u kandırmam," dedi Mab. "Daha az önce mahluka asasıyla vurarak hayatımı kurtardı. Bunu hemen unutacak değilim."

"Oooo, benim hayatımı kurtardı," diye taklit etti Alice. "Bilmem farkında mısın ama bunu ben de yaptım," diyerek Mab'in saçını iyice çekip tünel boyunca ittirmeye devam etti.

Mab için üzülyordum. Ona bu kadar sert davranmanın gereği yoktu ve bunu Alice'e de söyledim.

İstemeye istemeye de olsa Mab'in saçını bıraktı ve tam bana yanıt vermek üzereyken ikimizin de dikkati dağıldı. Otuz adım kadar sonra taşa oturtulmuş ahşap bir kapıya ulaşmıştık. Görünüşe bakılırsa burası Malkin Kulesi'nin girişiydi.

Kapının üzerinde bir kilit mandalı vardı. Mumu Alice'e verdim ve o Mab'i kenara iteklerken ben ses çıkarmamaya çalışarak mandalı tutup yavaşça kaldırdım. Kapıyı çekince açılmadı. Kilitliydi. Neyse ki Hayalet'in kardeşi Andrew bir çilingir olduğundan bu sorun değildi. Alice mumu dişlerinin arasına sıkıştırıp özel anahtarımı uzattı. Anahtarı alıp kilide sokup çevirince kilidin açıldığını hissedip rahatladım.

"Hazır mısın?" diye fısıldadım anahtarı Alice'e uzatırken.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Ve lütfen, artık dalaşmak yok. Ailemi bulup buradan sağ salım çıkıncaya kadar gürültü etmemeye çalışın," dedim.

"Ve ben sandıklarımı alıncaya kadar," diye ekledi Mab. Fakat Alice de ben de onu duymazdan geldik ve ben mandalı yeniden çekip yavaşça kapıyı açtım.

İçerisi zifiri karanlıktı, ama yoğun çürüme ve küf kokusu midemi kaldırdı. Hava ölüm kokuyordu.

Alice tiksinti içinde burnunu kıvrıp dururken mumu açık kapıya doğru uzattı. Önümüzde, her iki yanında da

zindan kapıları olan bir koridor uzanıyordu. Her bir kapının üzerinde, yaklaşık baş seviyesine yerleştirilmiş demir çubuklardan oluşan birer gözetleme deliği vardı. Daha uzaktaysa kapısı olmayan büyükçe bir oda görünüyordu. Acaba ailem bu zindanların birinde miydi?

“Sen Mab’i kolla,” dedim Alice’e. “Mumu bana ver de zindanlara tek tek bakayım...”

İlk zindan kapısında mumu demir çubuklara doğru kaldırdım. İçerisi boş gibi görünüyordu. İkincisi zindanda biri vardı; örümcek ağlarıyla kaplı, üzerinde lime lime olmuş bir pantolonla yıpranmış bir gömlek olan ve kollarıyla bacaklarından duvara zincirlenmiş bir iskelet. Acaba bu tutuklu nasıl ölmüştü? Öylece terk edilip açlıktan ölmeye mi bırakılmıştı? Aniden ürperdim, bakmaya devam ederken iskeletin üzerinde oluşan daracık ışık huzmesinin içinde acı dolu bir yüz belirdi.

Yüz acı içinde kıvranıp konuşmaya çalışsa da kelimeler yerine yalnızca acı dolu feryatlar duyabiliyordum. Tutuklu ölmüştü, fakat bunun farkında değildi ve tıpkı hayatının son günlerinden olduğu gibi hâlâ bu zindana mahkûmdu. Yardım etmek isterdim ama yapılacak daha acil şeyler vardı. Acaba burada serbest bırakılmayı bekleyen kaç hortlak vardı? Acı içinde kıvranan her ruhla tek tek konuşup onları öteki tarafa geçmeye ikna etmek saatler sürerdi.

Mumu kullanarak bütün zindanlara baktım. Görünüşe bakılırsa uzun zamandır kullanılmıyorlardı. Toplamda on altı zindan vardı ve yedisinde iskelet vardı. Koridorun sonuna ulaşınca iyice kulak kabarttım. Tek duyabildiğim

belli belirsiz bir su damlama sesiydi, bunun üzerine arkamı dönüp Alice'e gelmesini işaret ettim. Mab'i yanıma getirene kadar bekledikten sonra koridorun sonundaki odaya girdim. Mum ışığı bu geniş alanın her köşesini aydınlatmaya yetmiyordu. Tavandan yere su damlıyordu; hava nemli ve soğuktu.

İlk bakışta terk edilmiş gibi görünüyordu. Büyük, daire şeklinde bir odaydı ve az önce kontrol ettiğim koridora benzer bir başka koridor daha vardı. Buna ek olarak odanın duvarı boyunca tavandaki bir kapağa doğru kıvrılarak uzanan taş basamaklar vardı, oradan bir üst kata geçiliyor olmalıydı. Yüksek tavan beş büyük silindirik kolon tarafından destekleniyordu ve her birinin üzerinde zincirlerle kelepçeler asılıydı. İçi soğumuş kül dolu bir maltız ve üzerinde metal kerpetenlerle daha başka alet edevatın bulunduğu kalınca bir ahşap masa gördüm.

"Burası düşmanlarına işkence ettikleri yer," dedi Alice, sesi yankılanarak. Ardından yere tükürdü. "Böyle bir aileye doğmak hiç hoş değil..."

"Evet," dedi Mab. "Belki de Tom dostlarını seçerken daha dikkatli davranmalıdır. Eğer bir cadı dostun olmasını istiyorsan seçebileceğin çok daha iyi aileler var."

"Ben cadı değilim," dedi Alice ve Mab'in saçını öyle bir çekti ki kız ciyakladı.

"Kes şunu," dedim alçak sesle. "Burada olduğumuzu anlamalarını mı istiyorsun?"

Kızlar utanmışa benziyorlardı ve didişmeyi kestiler. Etrafıma bakarken bu odada neler olduğunu düşünmek

tuylerimi diken diken ediyordu; her yanımın buz kestiğini hissedebiliyordum. Burada acı çekerek ölmüş olanların çoğu, hâlâ buradaydılar.

Öncelikle şu diğer koridora bakmak gerekiyordu. On altı zindana bakmıştım bile, fakat geri kalanlara da bakmam gerekiyordu; ailem bu zindanlardan birinde olabiliyordu. Gördüklerimden sonra en kötüsünü düşünmeye başlamıştım. Yine de neler olup bittiğini öğrenmeliydim.

“Zindanların hepsine bakmam gerek,” dedim Alice’e. “Biraz vakit alacak ama bunu yapmalıyım...”

Alice başını salladı. “Elbette ki Tom. Ama yalnızca tek bir mumumuz olduğundan biz de arkandan geleceğiz.”

Alice lafını bitirir bitirmez yukarıdan bir yerden gürültülü bir kahkaha duyuldu. Bu bir erkek sesiydi, yüksek ve kaba, hemen ardından kıkırdamaya dönüşen tiz bir kadın nidası duyuldu. Donakaldık. Sesler tavan kapağının hemen üzerinden geliyor gibiydi. Acaba Malkinler zindanlara mı iniyordu?

Ne var ki Mab beni şaşkına çevirerek endişeli sessizliğimiz bozarken alçak sesle konuşmaya dahi çalışmıyordu. “Endişelenecek bir şey yok,” dedi. “Buraya inmezler, hele şimdi asla! Sözüme inanın. Bunu önceden gördüm. Vaktini boşa harcıyorsun Tom. Aileni ancak yukarıda bulabiliriz.” Eliyle üst katı işaret etti.

“Neden seni dinleyelim ki?” diye tısladı Alice. “Önceden görmekmiş! Şu mahluku önceden göremedin ama öyle değil mi?”

Dalaşmalarını duymazdan geldim. Alice bana Mab'in sözünün eri olduğunu söylemişti. Belki de haklıydı, ama bunu benim öğrenmem gerekiyordu ve üst katta cadıların olduğu çok açıktı. Böylelikle istemeye istemeye de olsa ikinci koridoru ararken her an tavan kapağının açılıp Malkinler'in merdivenlerden inerek bizi yakalayacaklarından korkuyordum.

Zindanların çoğunda kemikler olsa da ara sıra rastlağığım fareler dışında canlı yok gibiydi. Aramam sona erdiğinde rahatlamıştım, ama sonra bakışlarım basamaklara takılınca üst katta ne olduğunu düşünmeye başladım.

Alice önce muma, sonra da üzgün bir şekilde bana bakarak başını salladı. "Tom, bunu söylemek hoşuma gitmesede söylemek zorundayım. Tünelden karanlıkta kaçmak kolay olmaz öyle değil mi? O mahlukun yanından geçerken güvende olmayız. Çok yakında gitmemiz gerek, yoksa mum sönecek."

Alice haklıydı. Mum iyice küçülmüştü. Her an zifiri karanlığa gömülebilirdik. Ne var ki henüz gidemezdim.

"Sadece bir üst kata da bakmak istiyorum. şöyle bir bakacağım ve sonra gidebiliriz."

"O halde elini çabuk tut Tom," dedi Alice. "Tutuklular bazen orada sorgulanırdı. Eğer orada istedikleri bilgileri alamazlarsa onlara işkence edip çürümeye bırakmak üzere buraya indirirlerdi."

"Üst katı sana söylediğimde aramalıydın," dedi Mab. "Böylece vakit kaybetmemiş olurduk."

Onu yine duymazdan gelerek basamaklara yöneldim. Alice Mab'i sımsıkı kavramış, hemen arkamdan geliyordu; saçını bırakmış ama bu kez de koluna yapışmıştı. Son basamağa ulaşınca uzanıp tavan kapağını açmaya çalıştım. Kilitli değildi. Yavaş yavaş kaldırmadan önce derin bir nefes aldım, bir yandan da herhangi bir tehlike olup olmadığını duymak için kulak kabartıyordum. Ya cadılar bize pusu kurdularsa? Ya tavan kapağını açar açmaz beni yakalarlarsa?..

Ancak tavan kapağı iyice açıldıktan sonra kafamı uzatıp elimdeki mumu kaldırarak karanlığı aydınlatılabildim. Bomboş görünüyordu. Nemli döşemelerde kıpırdayan bir fare dahi yoktu. Taş duvarın kıvrımları boyunca saatin ters yönünde yükselen merdivenleriyle içi boş bir silindirden farksız olan kule tam üzerimdeydi. Belirli aralıklarla ahşap zindan kapıları vardı. Hava nemliydi ve duvarın üzerinde ıslaklıklar ve yeşil yosun tabakaları seçilebiliyordu; tavan-dan damlayan su, hemen solumdaki tabana düşüyordu. Kulenin bir üst katı bile muhtemelen yerin altındaydı. Tavan kapağından geçip basamaklara doğru ilerleyerek beni izlemesi için Alice'e işaret ettim.

"Biraz sabırlı ol Alice. Mümkün olduğunca hızlı olacağım. Koşa koşa çıkıp her kapıdan içeri bakacağım. Eğer yoklarsa hâlâ şansımız varken kaçırız..."

"Buraya kadar geldik," dedi Alice ve sesi üzerimizdeki büyük boşlukta yankılandı. "Sonuna kadar da gidebiliriz. Hem bunlar son zindanlar. Bir üst kat artık yerin üstünde;

odalar ve mahzenleri. Hadi sen git bak. Ben burada kalıp gözlerimi Mab'in üzerinden ayırmam."

Fakat daha hareket dahi edemeden uzaktan beklenmedik bir gürültü duyuldu ve hemen ardından duvarları ve üzerine bastığım döşemeleri titreten bir sarsıntı oldu.

"Görünüşe bakılırsa yine kuleye top atışına başladılar," dedi Alice.

"Şimdiden mi?" diye sordum, askerlerin bu kadar çabuk görevlerinin başına dönmüş olmaları beni şaşırtmıştı.

"Gün doğduktan hemen sonra başladılar," dedi Mab. "Bizim istediğimizden biraz daha erken. Biraz daha vakitimiz olsa iyi olurdu ama bu senin hatan Tom. Kanlarını almama izin verseydin daha uzun uyurlardı."

"Sen boş ver Tom," dedi Alice. "Boşboğazlık edip diyor işte, öyle değil mi? Hadi sen yukarı çık. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi!"

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu ve vakit kaybetmeden işe koyuldum. Ama acele etmem gerektiği halde koşmadım. Basamaklar dardı ve yukarı çıktıkça solumdaki merdiven boşluğu daha korkutucu görünmeye başladı. İlk zindana ulaşip parmaklıkların arasından baktım: Hiçbir şey yoktu. İkinci zindana ulaşmadan bir gürültü daha duyuldu ve hemen ardından tüm basamakları titreten bir sarsıntı daha oldu; kuleye bir top atışı daha yapılmıştı.

İkinci zindan da boştu, fakat üçüncü zindanın kapısına geldiğimde bir ses duydum. Bu, karanlıkta ağlayan bir çocuk sesiydi. Küçük Mary olabilir miydi?

“Ellie! Ellie!” diye seslendim. “Sen misin? Benim Tom...”

Çocuğun ağlaması kesildi ve zindanın içinde biri hareket etti. Etek hışırtısıyla birlikte zindan kapısına doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Parmaklıkların ardında bir baş belirdi. Mumu yukarı kaldırınca önce bu yüzü tanımadım. Saçları dağınık, yüzü iyice incelmışti; gözleri şişmiş, ağlamaktan kızarmıştı. Yine de en küçük bir kuşku yoktu.

Bu Ellie'ydi.

BÖLÜM 15

ÇEVİK KEDİLER GİBİ

Ellie, “Ah Tom! Sen misin? Gerçekten sen misin?” diye bağırırken gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

“Endişelenme Ellie,” dedim. “Birazdan seni oradan çıkaracağım ve eve doğru yola koyulacağız...”

“Tom, keşke bu kadar kolay olsaydı,” dedi, omuzlarını titrete titrete ağlarken gözyaşları ağzına giriyordu. Ama ben çoktan arkamı dönmüş, Alice’e merdivenleri çıkması için işaret ediyordum.

Alice, Mab’i itekleyerek basamakları hızla tırmandı ve hiç beklemeden zindan kapısını açtı. İçeri girip elimdeki mumla zindanı aydınlatınca Mary annesine doğru koştu ve annesi de onu kucakladı. Ellie umut dolu gözlerle bana bakıyordu, fakat sonra Alice ve Mab içeri girince tedirgin bir şekilde geriledi.

Sonra Jack’i gördüm. Zindanda yatak yoktu, yalnızca uzak köşeye bir tomar kirli saman atılmıştı ve abim orada yatıyordu. Gözleri iyice açıktı ve tavana bakıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini kırpmıyordu.

"Jack! Jack!" diye bağırdım yattığı yere doğru yürüyerek. "İyi misin?"

Elbette ki iyi değildi ve onu görür görmez bunu anlamıştım. Sesime hiç tepki vermiyordu. Bedeni zindandaydı, ama aklımın bambaşka bir yerde olduğu kesindi.

"Jack konuşmuyor. Ne beni ne de Mary'yi tanıyabiliyor," dedi Ellie. "Yutkunmakta bile zorlanıyor ve benim tek yapabildiğim dudaklarını ıslatmak. Çiftlikten ayrıldığı-mızdan beri böyle..."

Ellie bir kez daha duygularını kontrol edemeyince sesi titremeye başladı ve ben ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Onu bir şekilde yatıştırmam gerektiğinin farkındaydım. Fakat abimin karısıydı ve şimdiye dek ona yalnızca birkaç kez sarılmıştım: İlki düğünlerinin hemen ardından; ikincisiyse Malkin Ana adlı cadının çiftliğe gelmesi üzerine Ellie dehşete kapıldığındaydı. O andan itibaren aramızda bir şeyler değişmişti. Ayrılırken bir daha gece vakti asla çiftliğe gelmemem konusunda beni uyarırken söylediklerini hâlâ anımsıyordum:

Yanında kötü bir şeyler getirebilirsin ve ailemizin başına bir şey gelmesi riskini göze alamayız.

Ve tüm bunlar gerçek olmuştu. Ellie'nin en büyük korkuları gerçekleşmişti. Annemin bana bıraktığı sandıklar yüzünden Pendle cadıları çiftliği basmıştı.

Benim yapmaya yeltenmem gerekeni yapan Alice oldu. Mab'in kolunu bırakmadan Ellie'ye yaklaşıp yavaşça omzunu okşadı. "Sakin ol lütfen," dedi usulca. "Tom haklı.

Sizi buradan çıkarabiliriz. Çok geçmeden evde olacaksın, korkma lütfen.”

Ama Ellie aniden geriledi. “Benden ve çocuğumdan uzak dur!” diye bağırdı yüzünü öfke içinde buruşturarak. “Tüm bunları başlatan sensin! Uzak dur seni küçük cadı! Artık eve geri dönebileceğimi mi sanıyorsun? Orada asla güvende olmayız. Çocuğumu oraya nasıl götürürüm? Artık nerede olduğumuzu biliyorlar! Bizi istedikleri an bulabilirler!”

Alice üzgün görünüyordu, fakat hiçbir şey demeden birkaç adım gerileyerek yanıma geldi. “Jack’i o basamaklardan indirmek kolay olmayacak Tom, ama bunu ne kadar çabuk denersek o kadar iyi.”

Zindana şöyle bir baktım. Uzak duvarından suların damladığı nemli ve soğuk zindanın görüntüsü iç karartıcıydı. Wurmalde’nin anlattığı kadar kötü değildi, ama çiftliklerinden zorla alınıp buraya getirilmiş olmaları korkunçtu. Ne var ki Jack’i bu hale getiren şey çok daha kötüydü.

Acaba bunun nedeni annemin odasına girmesi miydi? Annem bunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmıştı. Hayalet bile zarar görmeden oraya giremezdi. Üstelik yalnızca bu kadar değil: Jack anahtarımın aynısından yaptırmış olmalıydı; yoksa cadılar onu zorladığında kapıyı açıp içeri giremezdi. Acaba bu davranışının da mı cezasını çekiyordu? Ama annem Jack’in bu şekilde acı çekmesini kesinlikle istemezdi.

"Jack'e yardım edebilir misin?" diye sordum Alice'e. Iksirler konusunda oldukça başarılıydı ve yanında hep içi çeşitli bitki ve otlarla dolu bir kese taşırdı.

Alice tereddüt ederek bana baktı. "Yanımda birkaç şey var, ama onları kaynatamayacağım için o kadar etkili olmazlar. Hem zaten işe yaracağından da emin değilim. Tabii eğer onu bu hale getiren şey annenin odasıysa..."

"Zaten onun Jack'e dokunmasını istemiyorum," dedi Ellie tiksinti içinde Alice'e bakarak. "Onu Jack'den uzak tut Tom. Yapabileceğin en iyi şey bu olur!"

"Alice yardım edebilir. Gerçekten de edebilir," dedim Ellie'ye. "Annem ona güveniyordu..."

Mab, Alice'in becerileri konusunda şüpheleri varmış gibi cıkcıklarken Alice ona bakmaya devam etti. Sonra Alice cebinden şifalı ot dolu deri kesesini çıkardı. "Su var mı?" diye sordu Ellie'ye.

Önce Ellie'nin yanıt vermeyeceğini düşündüysem de mantıklı davranmaya karar verdiğini fark ettim. "Şurada yerde ufak bir kâse var, yalnız içinde çok az su var."

"Ona dikkat et!" dedi Alice omuz silken Mab'i başıyla işaret ederek. Zaten nereye gidebilirdi ki? Üst kata, Malkinler'in yanına mı? Ya da aşağı tünellere mi? Mab'in karanlıkta tek başına hiç şansı yoktu ve o da bunun farkındaydı.

Alice su kasesinin yanına gidip kesesini açtı, sonra bir tutam yaprak çıkarıp suya daldırdı, bir süre bekledi. Atılan topların kuleye çarptığını duydum ve çok geçmeden

Alice, Jack'in yanına gitti, elindeki yaprakları Jack'in ağzına tıktı.

"Boğulabilir!" diye bağırdı Ellie.

Alice başını iki yana salladı. "Onu boğmayacak kadar küçükler, üstelik artık iyice yumuşadı. Ağzında dağılıverecek. Pek bir işe yarayacağını sanmıyorum, ama elimden geleni yaptım. Mum her an sönebilir ve sonra başımız iyice belada demektir."

Titreyen muma baktım. En çok birkaç dakika daha dayanabilirdi. "Jack'i taşımayı denemeliyiz. Sen bacaklarını tut Alice," dedim onu kollarından kaldırmak için etrafından dolaşıp arkasına geçerken.

Mum konusunda çok iyimser bir tahminde bulunmuşum. Tam o esnada titreyip söndü.

Zindan zifiri karanlığa gömülmüştü ve bir an için kimse ne hareket etti ne de konuştu. Sonra Mary ağlamaya başladı ve Ellie'nin ona fısıldadığını duydum.

"Yine de durum umutsuz değil," dedim. "Ben karanlıkta oldukça iyi görürüm. O yüzden önden gidip biraz önce söylediğim gibi Alice'le birlikte Jack'i aşağıya taşıyacağım. Zor olacak ama bunu yapabiliriz."

Alice, "Mantıklı," diyerek beni onayladı. "Hadi hemen yapalım. Daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Kendimden emin konuşmaya çalışmışım, fakat basamaklar çok dik ve yüksekteydi. Sağ salım aşağı insek bile mahluk hâlâ tüneli koruyordu ve Jack'i taşıırken yanından

geçmek çok zor olacaktı. Bu öylece Malkinler'in gelip boğazlarımızı kesmelerini beklemekten daha iyiydi, ama yine de pek fazla umut yok gibi görünüyordu.

İşte tam o sırada Mab karanlığın içinde konuştu. Bir an için onu tamamen unutmuştum. "Hayır," dedi. "Tek yapmamız gereken beklemek. Topçular yakında duvarları yıkacak ve Malkinler tünelden kaçmak üzere aşağıya inecekler. Onlar gittikten sonra yukarı çıkıp delinen kule duvarından dışarı çıkabiliriz."

Bir süre yanıt vermedim ama sonra tüylerim diken diken oldu. Acaba Mab bunu önceden sezmiş miydi? Sandıklar kuleden dışarı çıkarmak için yaptığı plan bu muydu? Delinen kule duvarlarından? Sebebi her ne olursa olsun söylediği mantıklıydı. Önerisinin ilk bölümü işe yarayabilirdi, fakat sandıkları askerlerden nasıl kaçırabileceğimi kestiremiyordum. Ve eğer basamaklardan yukarı çıkarsak ben Caster Kalesi'ne götürölüp işlemediğim bir suç için asılırdım.

"Malkinler kaçarken onların peşinden aşağı inmek daha iyi olabilir," diye önerdim.

"Bana güven!" dedi Mab. "Tünellerde Malkinler'le birlikte sıkışıp kalmaktansa yukarı çıkmak daha iyi. Aileni sağ salım kurtaracağız, ben de sandıkları alacağım, böylece ikimiz de kazanacağız."

Söylediklerini düşündükçe önerdiği plan daha mantıklı görünmeye başladı. Ellie, Jack ve Mary cadılardansa askerlerin elinde çok daha güvende olurlardı. Nowell kulede

yakalanan herkesin yargılanmak üzere Caster'a götürüleceğini söylemişti. Ama Jack ve ailesinin bu olaydaki kurbanlar oldukları hemen anlaşılırdı. Hikâyem doğrulanırdı. Eğer gerekirse komşumuz Bay Wilkinson da tanıklık etmek üzere çağırılabilirdi. O neler olup bittiğini görmüştü.

Alice içinse işler o kadar kolay olmayabilirdi. O Pendle'lydı ve damarlarında Malkin kanı dolaşıyordu. O aileden yargılanacak olan tek kişinin Alice olma tehlikesi vardı. Ve bana gelince, beni nelerin bekleyeceğini biliyordum. Zavallı Peder Stocks'u öldürmekle suçlanarak Caster'a götürülürdüm. Bunu düşünmek bile içimi sıkıyordu. Hiçbir görgü tanıgım yoktu ve Wurmalde ona ne söylerse Nowell inanırdı.

Ama en azından sandıklar cadılar yerine askerlerin eline geçerdi ve ailem eninde sonunda evlerine dönmeleri için serbest bırakılırdı. Bense kendim için bunun ötesinde bir gelecek düşünmemeye çalışıyordum.

Mary yeniden ağlamaya başlamıştı ve Ellie onu teselli etmeye çalışıyordu, tabii karanlık ve yoğun nemin arasında bunu yapmak hiç de kolay değildi.

"Bence Mab haklı Ellie," dedim olumlu bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Askerler kuleye saldırıyor. Sizi Malkinler'den kurtarmak üzere yargıç tarafından gönderildiler. Mab'in önerisi işe yarayabilir. Tek yapmamız gereken sabırlı olmak."

Top atışı aralıklı olarak kuleyi dövmeye devam ediyordu. Karanlıkta kimseden çıt çıkmıyordu, ara sıra Jack'ten

belli belirsiz bir inleme yükseliyordu. Bir süre sonra çocuğun ağlaması arada bir mızıldamaya dönuştü.

“Vakit kaybediyoruz,” dedi Alice sabırsızlanarak. “Hadi Malkinler gelmeden hemen aşığı inip tünelden geri gidelim.”

“Bu aptalca!” diye itiraz etti Mab. “Karanlıkta mı? Üstelik de Jack’i taşıırken ve düşünmemiz gereken bir de küçük çocuk varken, öyle mi? Sen elbette ki böyle konuşursun; mahluk senin peşine düşmez ki. Bak, sana bunu önceden gördüğümü söylemiştim. Siz Deaneler hiç dinlemez misiniz? Her şeyi gördüm diyorum. Yukarı çıkınca güvende olacağız ve ben de sandıklarımı alacağım.”

Alice küçümsercesine homurdandıysa da tartışmayı sürdürmedi. Her ikimiz de ne olursa olsun Mab’in sandıkları alamayacağını biliyorduk.

Top atışı kesildiğinde yarım saat geçmiş olmalıydı. Henüz bunu söyleyemeden Mab konuştu:

“Duvardan içeri girmiş olmalılar,” dedi. “Her şey söylediğim gibi oluyor. Çok geçmeden Malkinler koşarak basamaklardan inecek. Eğer buraya gelirlerse canımızı kurtarmak için dövüşmemiz gerekecek...”

Ben olsam Ellie’nin kocası ve çocuğunu düşünerek bunu dile getirmezdin. Ne var ki Mab anlayışsızdı. Malkinler’in bazıları tutsaklarını öldürme emri almış olabilirlerdi. Eğer öyleyse kaç kişi göndereceklerini merak ediyordum. En azından biz onları şaşırtabilecektik. Zindanda beklediklerinden daha kalabalıktık.

“Mab haklı,” dedim. “Zindanı içeriden kilitle Alice. Böylece onları şaşırtabiliriz.”

Mab'i desteklemem üzerine Alice sinirli bir şekilde dışlerinin arasından tısladıysa da çok geçmeden kilidi açtığını duyunca asamı sıkıca kavradım. Hemen ardından zindanın dışından bir kapının açıldığını duydum, sonrasında bir takım mırıltılar duyuldu. Sonra taşa ayak sesleri geldi. Aşağıya inen biri vardı. Üstelik tek başına değildi; birkaç kişiydiler.

Merdiven boşluğunda konuşma sesleri, bot gürültüleri ve sivri burunlu ayakkabı takırtıları yankılanıyordu.

Zindanda kimse konuşmadı. Hepimiz içinde bulunduğumuz tehlikenin farkındaydık. Acaba Jack, Ellie ve Mary için mi geliyorlardı, yoksa sadece kaçmaya mı çalışıyorlardı? Bu kadar kalabalık bir gruba karşı hiçbir şansımız yoktu, ama her ne kadar durumumuz umutsuz görünse de savaşmadan pes etmeye niyetim yoktu.

Ayak sesleri gitgide yakınlaştı ve çok geçmeden cadılar ve klan destekçileri sağdan sola doğru geçerken kapıdaki demir parmaklıklı bölmeden mum ışıkları ve duvarda titreyen gölgelerini gördüm. En alt basamağa ulaşip geçitten inmeye başladıklarını duydum, muhtemelen iki düzine kadarlardı, hatta belki daha da kalabalıklıktılar. Bir anda sessizlik oldu ve gitmiş olmalarını ummaya dahi cesaret edemiyordum. Belki apar topar kaçarken tutukluları tamamen unutmuşlardı?

“Çok geçmeden birkaçı geri gelir,” diye fısıldadı Mab. “Hazır olmalıyız.”

Tam o esnada uzaktan gelen bir kadın sesi duydum. Soylediklerini anlayamıyordum, fakat ses tonundan bunun bir kadın olduğu çok açıktı; donuk, acımasız bir şekilde konuşuyordu. Birilerinin basamaklardan yukarı çıkmaya başladığını duyunca moralim iyice bozuldu.

Onlar kapiya doğru yaklaşırlarken zindanın karanlığında biri gürültülü bir şekilde havayı kokladı. "Sadece iki kişiler," dedi Alice, Mab'in öngörüsünü doğrulayarak.

Yanıt olarak Mab'in sesi karanlığı deldi. "İki kişiler," dedi, "ve sadece biri erkek. Onu birazdan haklarım..."

Ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Sivri burunlu ayak-kabıların tıkırtısıyla botların tok sesi... Kilide bir anahtar sokulunca kadının sesi duyuldu.

"Çocuğu bana bırak," dedi. "O benim..."

Kapı açılırken asamı havaya kaldırıp Ellie ve ailesini savunmaya hazırlandım. Adamın sağ elinde bir fener, sol elindeyse bir hançer vardı. Uzun, sipsivri bir hançer... Hemen arkasında ince dudakları ve alnına gelişigüzel bir şekilde dikilmiş benzeyen siyah düğmeleri andıran gözle-riyle bir cadı duruyordu.

Şaşkınlıklarını belli edecek vakitleri olmadı. Nefes alacak dahi vakitleri olmadı. Onlar ne olduğunu anlamadan, ben öne doğru bir adım dahi atmadan Mab ve Alice saldırıya geçti. Yerde yiyecek kurt arayan her şeyden bihaber kuşların üzerine pençelerini açarak atlayan çevik kediler gibi öne atıldılar. Ama bu kez avları kuş değildi ve uçamıyorlardı. Geri çekilip çılgık atarak basamaklardan aşağı düştüler. Yere vurunca çıkardıkları ses içimi ürpertti.

Fener hemen kapı eşiğine düşmüştü ve içindeki mum hâlâ yanıyordu. Mab onu alıp basamaklara doğru uzatıp merdiven boşluğuna baktı.

“Artık az da olsa önümüzü görebilecek ışığımız var,” dedi. “Bu, işimizi kolaylaştırır.”

Yeniden bize doğru döndüğünde gülümsüyordu ve gözlerinde acımasız bir bakış vardı. “Artık canımızı sıkamazlar. Ölü bir Malkin kadar güzel bir şey yoktur,” diyerek Alice’e baktı. “Basamakları çıkmanın vakti geldi...”

Alice ise Mab’in aksine titriyordu, sanki her an kusabirmiş gibi kollarını karnının çevresinde sıkıca kavuştu-muştu.

Yukarıdan bu kez metalik bir sürtünme sesi duyuldu.

“Askerler içeriye girdi,” dedi Mab. “Bu köprünün indirilme sesi olmalı. Yukarı çıkma vakti geldi Tom.”

“Ben hâlâ aşağıya inip Malkinler’in peşinden gitmemiz gerektiğini söylüyorum,” dedi Alice.

“Hayır Alice. Yukarı çıkacağız. Yapabileceğimiz en doğru şeyin bu olduğunu hissediyorum,” dedim.

“Neden onun tarafını tutuyorsun Tom? Neden seni parmağında oynatmasına izin veriyorsun?” diye itiraz etti Alice.

“Hadi ama Alice! Benim taraf tuttuğum yok. Sadece ustamın hep söylediği gibi içgüdülerime güveniyorum. Bana yardım et lütfen,” diyerek yalvardım. “Jack’i basamaklardan yukarı taşımama yardım et...”

Bir an için tepki vermeyeceğini sandıysam da yardım etmek üzere zindana geri girdi. Jack'i kaldırmak üzere eğilirken ellerinin hâlâ titrediğini gördüm.

"Asamı tut Ellie," dedim asamı ona doğru uzatarak. "Daha sonra ihtiyacım olabilir."

Ellie korkmuş görünüyordu ve şok geçiriyordu, az önce olanlar onu iyice sersemletmiş olmalıydı. Ama yine de kucağında çocuğu olduğu halde sol eliyle asamı sıkıca kavradı. Jack'i omuzlarından kavrayıp kaldırdım, Alice de onu bacaklarından tuttu. Çok ağırdı ve bırakın basamaklardan yukarı çıkarmak, onu kaldırmak bile yeterince güçtü. Zar zor ilerlemeye başladığımızda Ellie hemen arkamızdaydı. Sırtımız kopacak gibi oluyordu ve her beş on adımda bir durup dinlenmemiz gerekiyordu. Mab önden ilerlemeye devam ettikçe fenerin ışığı da iyice uzaklaşıyordu.

"Mab!" diye seslendim arkasından. "Yavaşla. Sana yetişemiyoruz!"

Arkasına bile bakmadan beni duymazdan geldi. Bir üst kata çıkarak bizi burada, bu dar ve tehlikeli basamaklarda karanlıkta bırakmasından korkuyordum. Fakat korkularımın yersiz olduğu anlaşıldı. Cadılar üst kapağı arkalarından kilitlemişlerdi, peşlerinden gelecek olan askerleri yavaşlatmak istedikleri çok açıktı. Mab asık bir suratla kapağın hemen altında oturmuş, Alice'in benim anahtarımın kapağı açmasını bekliyordu. Ne var ki kapaktan ilk geçen yine Mab oldu ve biz de elimizden geldiğince onu takip etmeye çalıştık. Ancak Jack'i yukarı çekip onu yavaşça yere yatırdıktan sonra etrafıma bakabildim.

Alçak çatılı uzun bir odadaydık; bir köşede tavana kadar uzanan bir patates çuvalı yığını, hemen yanıdaysa bir turp tepeciği vardı. Başka bir köşedeki havuç yığınının üzerindeyse iri kancalara asılmış domuz jambonları vardı. Oda aydınlık olduğundan artık fenere ihtiyacımız kalmamıştı. Mab'in bize sırtını dönerek önünde durduğu karşı duvardan gün ışığı sızıyordu. Ona doğru ilerlerken Alice hemen arkamdaydı.

Mab açık bir kapının önünde duruyordu. Hayretler içinde yerde duran bir şeye bakıyordu. Bu deponun zemininde bırakılmış olan bir şeye.

Cadıların benden çaldığı üç sandık da oradaydı. Mab en sonunda onlara ulaşmıştı, ama hâlâ anahtarı yoktu.

BÖLÜM 16

ANNEMİN SANDIKLARI

Sandıkların ilerisine, açık kapıdan gün ışığına ve sessizliğe doğru baktım. Hava toz zerrecileriyle kaplıydı, peki ama askerler neredeydi?

“Dışarısı çok sessiz,” dedim.

Alice başıyla onayladı. “Hadi gidip bakalım,” diye önerdi.

Birlikte Malkinler’in yaşadığı dağınık, geniş odaya girdik. Yerde, üzerinde uyumak için serilmiş kirli çarşaf ve çuvallar vardı, duvar kenarlarındaysa hayvan kemikleriyle yemek artıkları yığılmıştı. Ancak yiyeceklerin bazıları tazeydi; kırık tabaklarla yenmemiş yiyecekler yere saçılmıştı. Görünüşe bakılırsa duvar tam da Malkinler kahvaltı ederken yıkılmış ve onlar da her şeyi olduğu gibi bırakıp kaçmışlardı.

Kulenin iç tarafından yüksek tavana döne döne uzanan merdivenler vardı. Yemek pişirmek üzere yakılmış bir ateşin duman kokusu geliyordu ama bu koku diğer tüm kokuların karışımını bastırıyordu: Yıkanmamış bedenler, çürüyen yiyecekler, çok uzun bir süre çok dar bir alanda

yaşamış insanların kokusu... Duvardan kopan taşlar, yuvarlanıp bir masayı ezmiş, tencerelerle çatal bıçakları dar madağın ederek bir yığın oluşturmuştu. Duvardaki delikten Crow Ormanı'ndaki ağaçları görebiliyordum.

Aralık dardı fakat bir kişinin geçebileceği genişlikteydi. Askerlerin içeri girdikleri çok açıktı çünkü o dev kapı açılmış ve köprü indirilmişti. Ve uzakta, kale hendeğinin de ötesinde onları görebiliyordum. Karıncalar gibi koşuşturup duran kırmızı ceketli askerler... Atları top arabasına koşuyorlar ve gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyorlardı. İyi de neden Malkinler'in peşine düşmemişlerdi? Kapağı kırıp kolaylıkla alt katlara ulaşabilirlerdi. Bunca uğraştan sonra neden başladıkları işi tamamlamamışlardı? Ve Efendi Nowell, yani yargıç neredeydi?

Hemen arkamdan bir ses geldiğini duydum, çıplak ayakların soğuk döşemelerde yürürken çıkarabileceği bir sestti bu. Arkamı dönünce Mab'in odaya girmiş olduğunu gördüm. Yüzünde zafer gülümsemesi vardı.

"Daha iyisi olamazdı! Suyu sadece seni kurtarabilmek için zehirlemedik," diye bağırdı bana bakarak. "Başka bir nedeni daha vardı. Şu topçuların dün gece Pendle fenerini görmelerini istemiyorduk. Sandıkları dışarı çıkarabilelim diye bu sabah da işe koyulup kulede bir delik açmalarını istiyorduk. Colne'deki kışladan geri çağırılmış olmaları. Eh, şimdilik onlarla işimiz bitti, askercikler koşa koşa savaşa gidip bir güzel ölebilirler."

"Savaş mı?" diye sordum. "Ne savaşı? Neden bahsediyorsun?"

“Her şeyi değiştirecek olan bir savaş!” diye böbürlen-
 di Mab. “Bir istilacı, denizi aşip en güneyden karaya çıktı.
 Çok uzakta olmasına rağmen bütün ülkeler bir araya gele-
 rek üstlerine düşeni yapmak zorunda kalacaklar. Ben hep-
 sini gördüm! Fenerlerin mesajlarını eyaletten eyalete ilete-
 rek askerleri kışlalara geri çağırdı. Alevler tepeden tepeye
 atılıyor gibiydi. Savaşın geldiğini gördüm. Hepsini önceden
 gördüm, evet. Ama sonunda her şeyin zamanlamayla ilgili
 olduğu anlaşıldı. Ben Tibb’den daha iyiyim, evet.”

“Of, böbürlenip durma!” dedi Alice onun havalara
 girmesini engellemeye çalışarak. “Her şeyi önceden gö-
 remiyorsun. Düşündüğünün yarısı kadar bile aklın yok.
 Tom’un kutularında ne var göremiyorsun ve kuleye giriş
 yolunu da göremedin. Zavallı Maggie’ye bu yüzden işkence
 ettin. Mahlukun gelişini de göremedin.”

“Ama hiç fena değildim, öyle değil mi? Yine de haklısın,
 daha iyi olabilirdim. Her şey ayine bağlı. Yapıldığı geceye.
 Kimin kanını içtiğime bağlı,” dedi Mab sinsice. “Tom’un
 küçük yeğeni işi görürdü. Hasat Şenliğinde bana onun ka-
 nını verirsiniz her şeyi görebilirim. Görmek istediğim her
 şeyi. Şimdi bana sandıkların anahtarlarını verirsiniz git-
 menize izin veririm.”

Söyledikleri midemi bulandırdığından asamı havaya
 kaldırdım. Onu kafasına indirirdim, fakat cesaretli bir şe-
 kilde öylece bana gülümseyip büyük, ahşap kapıyı işaret
 etti. Bakışlarım parmağını takip edince orada, açılır kapa-
 nır köprünün ötesinde moralimi iyice bozan bir manzaray-
 la karşılaştım.

Kırmızı ceketli askerler gitmişti. Etrafta at falan da yoktu. Top arabası da gitmişti. Tüm bunların yerine ağaçların arasından çıkıp toplanmış çimenlerin üzerinden bize doğru ilerleyen insanlar vardı. Bazılarıysa köprüye çok yaklaşmışlardı; elleri kılıçlı uzun cübbeli kadınlar. Mab her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı.

Malkinler tünellerden aşağıya doğru kaçmışlardı. Askerler başladıkları işi yarım bırakarak savaşa gitmişti. Ve şimdi Mouldheel klanı, sandıklar için geliyordu. Mab en başından beri onları kuleden çıkarmak için bu yolu kullanmak istemişti. Sezgileri, kazanmaya yetecek kadar iyiydi. Alice ve benim yaptığımız plan umutsuzdu. Mab bizi alt etmişti ve artık onun hakkından gelebilme şansımız yoktu. Kendimi berbat hissediyordum. Ellie ve Jack yeniden tutsak olacaktı. Ve çocukları bu kez gerçekten tehlikeydi. Mab'in yüzündeki acımasız ifadeden bunu anlayabiliyordum.

"Düşün Tom," diye konuşmaya devam etti. "Bana borçlusun. Diğerleriyle birlikte ormanda bekleyebilirdim, öyle değil mi? Askerlerin eninde sonunda gideceklerini biliyordum ve gitmelerini bekleyebilirdim. Oysa ben aileni kurtarasan diye sizi kuleye sokarak hayatımı riske attım. Neler olacağını gördüm. Yani Malkinler'in kaçarken boğazlarını keseceğini... Yüzündeki burnunu görebildiğim kadar açık bir şekilde gördüm; ellerinde hançerleriyle zindana girdiklerini gördüm. Ve aileni kurtarmana yardım ettim. Ama tüm bunları boşu boşuna yapmadım. Anlaşmamızı biliyorsun. Yani bana borçlusun. Bir anlaşma yaptık ve ben

üzerime düşeni yaptım! Ben daima sözümü tutarım ve senden de aynısını yapmanı bekliyorum!”

“Sen görüldüğünden zekisin!” dedi Alice aniden Mab’in kolunu yakalayarak. “Ama henüz bitmiş değil. Hem de hiç. Hadi Tom. Fenerimiz var. Tünellerden aşağıya inip kaçabiliriz.”

Ve sonra Mab’i gerisin geri depoya itekledi ve ben de peşlerinden giderken aklımdan binlerce olasılık geçiyordu. Malkinler hâlâ aşağıda bir yerde gömüt girişine doğru gidiyor olmalıydılar ve biz oraya varana dek çoktan gitmiş olabilirlerdi. Çok fazla şansımız yoktu. Yine de Mouldheellar’ın vicdanına kalmış bir vaziyette burada beklemekten daha iyi bir seçenekti.

Ellie, gözleri kapalı bir halde güçlkle soluyan Jack’in yanına diz çökmüştü. Annesinin eteğini tutan Mary ise neredeyse ağlamak üzereydi.

“Çabul ol Ellie, bana yardım etmelisin,” dedim usulca. “İleride bizi bekleyen daha çok tehlike var. Olabildiğince hızlı bir şekilde tünellerden aşağıya inmeliyiz. Jack’i taşımama yardım etmelisin.

Ellie başını kaldırıp bana baktı, yüzünde acı ve şaşkınlık dolu bir ifade vardı. “Onu yeniden hareket ettiremeyiz Tom. Aşağısı olmaz. Şansımızı zorlamış oluruz. O çok hasta, buna dayanamaz.”

“Gitmeliyiz Ellie. Başka çaremiz yok.”

Mab gülmeye başlayınca Alice sertçe saçını çekiverdi.

Jack’i kollarının altından tutup kaldırmak üzere öne çıkarırken Ellie başını iki yana sallayıp ağırlığıyla onu kaldırmamı

engellemek için kocasının göğsüne yattı. Çaresizlik içinde kızının içinde bulunduğu tehlikeyi anlatmayı bile düşündüm. Onu harekete geçirebileceğini düşündüğüm tek şey buydu.

Fakat hiçbir şey söylemedim. Artık çok geçti. Mouldhellar odaya girmeye başlamıştı bile. En az bir düzineydiler, aralarında Mab'in kız kardeşleri Beth ve Jennet de vardı. Grup etrafımızda bir çember oluşturarak bize soğuk, acımasız gözlerle bakarken ellerindeki kılıçları her an kullanabilecekmiş gibi görünüyordu.

Alice çaresizlik içinde bana baktı. Umutsuzca omuz silkince Mab'i serbest bıraktı.

"Seni hemen şimdi öldürmeliyim," dedi Mab, Alice'e öfkeli bir şekilde. "Ama anlaşma anlaşmadır. Sandıklar açıldıktan sonra geri kalanı alıp gidebilirsiniz. Şimdi Tom, karar senin..."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmayacağım Mab," dedim. "Sandıklar benim."

Mab öne doğru eğilip Mary'yi kolundan yakalayarak anesinden uzaklaştırdı. Beth'in attığı bıçağı havada ustaca yakalayıp çocuğun boğazına dayadı. Küçük kız acı içinde ağlamaya başlarken Ellie, Mab'e doğru koşmaya kalktıysa da iki adım atamadan yere yatırılıp sırtına bir diz dayandı.

"Bana anahtarları ver, yoksa çocuğu buracıkta öldürürüm!" diye emretti Mab.

Asamı kaldırırken aramızdaki mesafeyi kestirmeye çalışıyordum. Ama yeterince hızlı davranamayacağımın farkındaydım. Peki ya bunu başarırsam? Diğerleri anında üzerime çullanırdı.

“Onlara anahtarları ver Tom!” diye bağırdı Ellie. “Ne olur kızıma zarar vermelerine engel ol!”

Eyalete karşı yerine getirmem bir görevim vardı ve bu yüzden daha önce Ellie ve ailesinin hayatını riske attığım olmuştu. Ancak bu kadarı çok fazlaydı. Boğazına dayalı bıçaktan çok, annesinin halinden etkilenen Mary deli gibi bağırmaya başlamıştı. Mab onu gözlerimin önünde öldürecekti ve buna dayanamazdım. Asamı bıraktım. Çaresizlik içinde başımı öne eğdim.

“Ona zarar verme Mab...” diye yalvardım. “Lütfen ona zarar verme. Hiçbirine zarar verme. Bırak gitsinler, ben de sana anahtarları veririm...”

Alice, Ellie ve Mary kuleden çıkarılıp uzaktaki ağaçlara doğru götürüldüler; Jack’i bir patates çuvalı gibi sırtlamış olan cadılardan ikisiyse hemen arkalarındaydı. Anahtarları vermeyi kabul etmemden sonra Alice bir daha konuşmamıştı. Ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Ormanda koruma altında kalacaklar,” dedi Mab. “Sandıklar açılınca serbest bırakılırlar, daha önce değil. Ama sen hiçbir yere gitmiyorsun. Sen burada kalıyorsun Tom. Ve Alice –yani şu Malkin Deane kırması– olmadan çok daha rahat ederiz. O halde anahtarları ver de başlayalım...”

İtiraz etmedim. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. İçinde bulunduğum durum çıkış yolu olmayan bir kâbustu. Eyaleti, Hayalet’i ve annemi hayal kırıklığına uğratmıştım. Sıkkin bir şekilde anahtarları boynumdan çıkarıp ona uzattım. Sandıklara doğru yürürken ben de peşinden

giderek yanında durdum. Odada bizimle birlikte yalnız Beth ve Jennet vardı, fakat silahlı Mouldheellar hemen dışarıda kapının önünde nöbet tutmaktaydı.

“Önce hangisini açmalıyım?” diye sordu Mab bana doğru yan yan gülerek.

Omuz silktim.

“Üç sandığa karşılık üç kişiyiz,” diye seslendi Beth arkamızdan. “Yani herkese bir sandık. Hadi hemen seç Mab, sonra biz de kendi sandıklarımızı açalım. Sırada ben varım.”

“Ben neden sonuncu olacaktım?” diye yakındı Jennet.

“Merak etme,” diye yanıtladı Beth. “Eğer yanlış bir seçim yaparsam en iyi sandık sana kalabilir.”

“Hayır!” diye tısladı Mab, kız kardeşlerine doğru dönerek. “Üç sandık da benim. Eğer şansınız varsa size ufak birer hediye verebilirim. Şimdi sessiz olun da keyfim kaçmasın. Bunları ele geçirmek için çok uğraştım.”

Mab’in düşmanca bakışları üzerine ikizler gerileyince o da dikkatini yeniden sandıklara verebildi. Bir anda diz çöküp üç küçük anahtardan birini ortadaki sandığın kilidine soktu. Tüm uğraşlarına rağmen anahtarı hareket ettiremeyince sinirli bir yüz ifadesiyle bir başka sandık denedi. O da olmayınca Jennet kıkırdadı.

“Üçüncü de olur belki kardeşim!” diye alay etti. “Şanslı gününde değilsin, öyle değil mi?”

Üçüncü sandık da açılmayınca Mab ayağa kalkıp öfke den kudurmuş bir şekilde bana baktı. “Bunlar doğru anahtarlar mı?” diye sordu. “Eğer bu bir oyunsa çok pişman olacaksın!”

“Diğer anahtarlardan birini dene,” diye önerdim.

Mab dediğimi yaptı ama sonuç değişmedi. “Aptal olduğumu mu sanıyorsun?” diye bağırdı; ardından yüz ifadesi iyice acımasız bir hal aldı ve Jennet’a döndü. “Gidip şu çocuğu bana getir!”

“Hayır,” dedim. “Lütfen bunu yapma Mab. Diğer anahtarları dene. Belki o işe yarar...”

Artık iyice endişelendiğimden avuç içlerim terlemeye başladı. Anahtarları vermek zaten yeterince kötüydü. Peki ya sandıkları açmazlarsa, o zaman Mab’ın intikamının korkunç olacağını ve işe önce çocuğa zarar vererek başlayacağını biliyordum. Sorun neydi? Acaba sandıkları sadece beni mi açabilirdim? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Mab bir kez daha eğilip üçüncü anahtarı denedi. İlk iki sandık açılmadı ama neyse ki anahtar üçüncü sandığın kilidini döndürebildi. Zaferini kutlarmışçasına gülümseyerek ağır ahşap kapağı yavaşça kaldırdı.

Sandık ağzına kadar doluydu, fakat içinde neler olduğunu henüz tam olarak göremiyordum. En tepeye büyükçe, beyaz bir malzeme serilmişti. Mab onu kaldırırken bir elbise olduğunu anladım. Bu bir gelinlikti. Acaba anneme mi aitti? Bu mümkündü. Yoksa onu sandığında saklamasına ne gerek vardı?

“Benim için çok büyük!” dedi Mab sırtarak, üstüne tuttuğu gelinliğin etekliği yerleri süpürüyordu. “Sen ne düşünüyorsun Tom? Çok alımlı oldum, öyle değil mi?”

Mab gelinliği ters tutuyordu, sırt kısmında boyundan etekliğe kadar uzanan düğmeleri görünce şaşırdım. Kaç

tane olduklarını sayacak kadar vaktim yoktu ama kemikten yapılmış olduklarını düşünecek kadar görmüştüm. Buna benzer düğmeleri en son Anglezarke'da Hayalet'le birlikte yaşayan lamia cadısı Meg Skelton'ın üzerinde görmüştüm. Annemin gelinliği de tıpkı bir lamia cadısının elbisesi gibi kemikten düğmelerle mi tutturulmuştu?

Mab elbiseyi Jennet'e doğru fırlattı. "Sana benden he-diye!" diye bağırdı. "Büyünce sıgarsın! Biraz sabır, hepsi bu."

Jennet tiksinti içinde yüzünü buruşturarak gelinliği ha-vada yakaladı. "Bu eski elbiseyi istemiyorum! Senin olsun Beth," diyerek ikizine uzattı.

Mab sandıktan başka bir şey çıkarmıştı bile. Bu da bir kıyafetti. Bir erkek gömleği olmasına rağmen yine de üze-rine tutup bedenini denedi.

Bunun ne olduğunu hemen anlamıştım: babamın göm-leği. Annemi kayaya gümüş zincirle bağlanmış bir şekil-de bulduğunda onu güneşin yakıcı ışınlarından korumak için kullandığı gömlek. Nowell elimden alana dek zincir de bendeydi. Annem babamın davranışının anısına gömle-ği saklamıştı.

"Bu kokuşmuş gömlek de senin hediyen Beth!" diye seslendi Mab, alaycı bir şekilde gülerek gömleği kız karde-şine doğru fırlatırken.

Tüm bunlar elbette ki Mary'nin acı çekmesinden daha iyiydi, yine de annemin eşyalarının böylesine saygısızca ka-rıştırılmasından hiç hoşlanmamıştım. Annemin tüm hayatı bu sandıktaydı ve onu Mab'in eşeleyip durmasını izlemek

yerine kendi keyfime göre içindekilere tek tek bakmak istiyordum. Ve Tıbb bu eşyaların arasında çok önemli bir şey olduğuna inanıyordu. Mab'in her an bulabileceği bir şey.

Mab dikkatini yeniden sandığa vermiş hırsla içindekileri eşleyip duruyordu. Her biri etiketli, sımsıkı kapalı kavanozlar vardı. Acaba bunlar tıbbi iksir miydi? İçlerinde Jack'i iyileştirebilecek bir şey olabilir miydi? Sonra bir de hepsi deri kaplı boy boy kitap vardı. Bazıları günlüğe benziyordu ve onları annemin yazıp yazmadığını merak ediyordum. İçlerinden epey kalın olan bir tanesi özellikle ilgimi çekti, uzanıp onu almamak için kendimi zor tutuyordum. Acaba annemin babamla birlikte çiftlikte geçirdiği günlerin bir kaydı olabilir miydi? Ya da babamla tanışmadan önceki hayatının?

Ağızları iple bağlı üç tane de bez çuval vardı. Mab içlerinden birini aldı ve onu yere bırakırken madeni para sesi duydum. Mab'in gözleri parladı ve çuvalı apar topar açıp elini içine daldırdı. Elini tekrar dışarı çıkardığında altınlar ışıldadı. Eli altın para doluydu.

"Burada bir servet olmalı!" dedi Mab açgözlü bir şekilde gözlerini belerterek.

Vakit kaybetmeden diğer iki çuvala baktı; her ikisi de altın para doluydu. Jack'in çiftliğini birkaç kez satın almayaya yetecek kadar para vardı. Annemin bu kadar çok parası olduğunu hiç bilmiyordum.

"Herkes bir çuval!" diye bağırdı Beth.

Mab bu kez kız kardeşine karşı çıkmadı. Bakışlarını yeniden sandığa çevirmişti. "Para iyidir," dedi, "ama hayatım

üzerine bahse girerim burada çok daha iyi bir şey var. Aca-ba şu kitaplar mı? Bir sürü bilgi olmalı; büyüler ve ıvır zıvır. Wurmalde bu sandıkları ele geçirmek istiyordu. Annenin gücüne sahip olmak istiyordu. Yani bu sandıkların içinde sahip olmaya değer bir şey olmalı!”

Az önce benim de ilgimi çekmiş olan en kalın kitaplardan birini gözüne kestirip sandıktan çekip çıkardı, ama rastgele bir sayfa açınca suratı asıldı. Sayfaları çevirdikçe suratı iyice asıldı.

“Bunlar hep yabancı bir dille yazılmış!” diye bağırdı. “Ne yazdığını anlayamam. Tom bu dili biliyor musun?” diyerek kitabı bana uzattı.

Daha bakmadan yazıların Latince olmadığını biliyordum, çünkü birçok cadı Latince bilirdi. Bu annemin defteri olduğundan kendi dilinde, yani Yunanca yazılmış olmalıydı. Bu dili bana henüz ben çok küçükken öğretmeye başlamıştı.

“Hayır,” dedim ikna edici olmaya çalışarak. “Hiçbir şey anlayamıyorum...”

Ne var ki tam o esnada sayfaların arasından ufak bir zarf yere düştü. Mab eğilip zarfı alarak bana gösterdikten sonra yırtıp açtı.

En küçük oğlum Thomas J. Ward'a

Zarfı buruşturup attıktan sonra katlanmış kâğıdı açtı. Yine suratını asarak mektubu bana uzattı.

“Doğru yolda değilsin Tom,” dedi alaycı bir tavrıla. “Hem de hiç değilsin. Önce anlaşılmayı bozmaya çalıştın, şimdi de yalan söylüyorsun. Senin hakkında yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Bu mektup da defterde kullanılan dilde yazılmış. Bir anne oğluna neden anlamayacağı bir dilde mektup yazsın ki? Neler yazdığını söyleyen iyi edersin. Yoksa ailen hiçbir yere gidemez; tabii mezarları hariç!”

Mektubu alıp okumaya başladım, kendi dilimde yazılmış kadar rahat okuyabiliyordum.

Sergili Tom,

Bu sandık anahtarların açacağı ilk sandık olacak.

Diğer sandıklar ancak ay ışığında ve yalnızca senin tarafından açılabilir. Öçlerinde kız kardeşlerim uyumakta ve onları sadece ayın öpücüğü uyandırabilir. Onlardan korkma. Benim kanımdan olduğunu bilecek ve seni koruyacaklar, eğer gerekirse senin için canlarını bile verecekler.

Çok geçmeden vücut bulan Karanlık yeniden kol gezmeye başlayacak. Ama sen de benim umutlarımın vücut bulduğu oğlumsun ve bedeli ne olursa olsun sonunda onu yenecek güç ve iradeye sahipsin.

Vicdanın rahat olsun ve içgüdülerine güven. Umarım günün birinde yeniden karşılaşabiliriz, ama her ne olursa olsun seninle daima gurur duyduğumu unutma.

Annen

BÖLÜM 17

AY IŞIĞI

“Eee! Ne yazıyor?” diye üsteledi Mab.

Bir an duraksadım, ama hızlı düşünüyordum. Annemin kız kardeşleri mi? Bu sandıklarda yatanlar nasıl yaratıklar dı? Ve acaba ne kadar zamandır oradaydılar? Annem eyalete gelip babamla evlendiğinden beri mi? Kız kardeşlerini Yunanistan’dan yanında getirmiş olmalıydı!

Ve daha önce Anglezarke’da buna çok benzer bir şey görmüştüm. Lamialar. İki tür lamia cadısı vardı: evciller ve vahşiler. Evciller Meg Skelton, yani Hayalet’in gerçek aşkı gibi olanlardı. Sırtları boyunca uzanan yeşil ve sarı pulları saymazsak sıradan bir kadından, bir insandan farksızlardı. Vahşilerse Meg’in kız kardeşleri gibiydi. Vücutları pullarla kaplıydı ve dört ayak üstünde dolaşp kan içiyorlardı. Bazıları kısa mesafe uçabiliyordu bile. Annem de evcil ve iyi huylu bir lamia cadısı olabilir miydi? Ne de olsa Meg ve Marcia’nın da ana yurdu Yunanistan’dı. Vahşi Marcia gemideki diğer yolcuları korkutmasın diye memleketine bir tabuta konarak gönderilmişti; yolculuk boyunca uyuması için Hayalet özel bir iksir hazırlamıştı. Meg’i de aylar boyunca uyutmak için aynı iksiri kullanmıştı.

Sonra annemin ayda bir özel odasına çıktığını anımsadım. Tek başına giderdi ve ben orada ne yaptığını hiç sormazdım. Acaba kız kardeşleriyle konuşup sonra onları yine bir şekilde uyutuyor muydu? Onların vahşi lamia cadıları olduklarına neredeyse kesin emindim. Belki de ikisi birlikte Mab ve Mouldheel klanının diğer üyelerine karşı koyabilirlerdi.

“Hadi ama, bekliyorum!” diye çıkıştı Mab. “Sabrım taşıyor.”

“Diğer sandıkların ay ışığı altında ve yalnızca benim tarafından açılabilceği yazıyor.”

“İçlerinde ne olduğu yazıyor mu?”

“En ufak bir ipucu bile yok Mab,” diyerek yalan söyledim. “Ama açtığımız sandıkta bulunanlardan çok daha özel ve değerli bir şey olmalı. Yoksa açmak bu kadar zor olmazdı.”

Mab şüpheli bir şekilde bana bakıyordu, dikkatini dağıtmak için konuşmaya devam ettim. “Annemin odasındaki diğer küçük kutulara ne oldu?” diye sordum. Çiftliği basan cadılar bir sürü başka kutu daha almışlardı.

“Ah, şu kutular! İçlerinin işe yaramaz şeylerle dolu olduğunu duydum, ucuz broşlar ve takılar... Hepsi bu. Malikinler kendi klanları arasında paylaştılar.”

Üzgün bir şekilde başımı iki yana salladım. “Bu doğru değil. Onlar bana aitti. Onları görme hakkım vardı.”

“Hâlâ hayatta olduğun için kendini şanslı hissetmelisin,” dedi Mab.

“Alice ve ailemi serbest bırakacak mısın artık?” diyerek onu sıkıştırdım.

“Düşüneceğim...”

“Jack hasta, yardıma ihtiyacı var. Onu hemen doktora götürmek için bir at ve araba gerekiyor. Eğer ölürse senin için sandıkları asla açmam. Hadi Mab, sözünü tut. Sandıklardan birini aldın bile ve bu gece ay çıkar çıkmaz diğer ikisini de açacağım. Lütfen.”

Mab bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra kız kardeşlerine döndü. “Gidip diğerlerini serbest bırakmalarını söyleyin.”

Jennet ve Beth duraksadı.

“At arabasına ihtiyacı var Mab. Yürüyemez,” diye ısrar ettim.

Mab başını salladı. “O halde alacak. Sen sözünü tutmaya bak. Hadi fırlayın!” diye çıkıştı kız kardeşlerine dönerek. “Ve söyleyin şu duvarcılar acele etsin!”

“Duvarcılar mı?” diye sordum Beth ve Jennet kız kardeşlerinin dediklerini yapmak üzere uzaklaşırken.

“Duvarı tamir etmek için. Malkinler’in buradaki işleri bitti. Bu kule artık bizim. Zaman değişti. Pendle’a artık bir hükmediyoruz!”

Bir saat geçmeden dört duvar ustası gelip duvarı tamir etmeye giriştiler. Adamlar endişeli görünüyordu ve tehdit altında çalıştıkları çok açıktı. İş bir an önce bitirmek istiyorlar ve taşları eski konumlarına yerleştirmek için inanılmaz bir güç, enerji ve maharet sergiliyorlardı.

Diğer klan üyeleri kulenin alt katlarını güvence altına almak üzere merdivenlerden aşağıya indiler. Çok geçmeden geri dönüp beklenildiği üzere Malkinler'in aşağıdaki zindanlardan çıkıp tünellerden geçerek kaçtıklarını bildirdiler. Mab orada nöbetçilerin bulundurulması için emir verdi. Malkinler askerlerin bölgeyi terk ettiklerini görürlerse geri dönmeye çalışabilirdi.

Gece çökmeden duvardaki delik kapanmıştı, ama Mab'in duvar ustalarına verecek bir işi daha vardı. Kilitli iki ağır sandığı dar basamaklardan üst kattaki mazgallı siperlere taşımalarını emretti. O da bittikten sonra duvarcılar alelacele gittiler ve köprü kaldırılarak bizi kuleye kapattı.

Mab ve kız kardeşlerinin yanı sıra yine klan üyesi on tane daha cadı vardı. Ve yemek yapmaktan ve getir götür işlerinden sorumlu dört tane de yaşlıca kadın vardı. Sulu bir patates ve havuç çorbası yaptılar ve bu yemeği bir cadı klanının üyeleri hazırlamış olmasına rağmen bir tabak aldım. Tabii ki zehir ya da beni Mab'in kontrolü altına sokacak bir tür iksir içermesinden korktuğumdan, çorbamın diğer herkese servis yapılan kazandan konulduğuna dikkat ettim. Onlarla birlikte ben de çorbaya ekmek banıp yemeye başladım.

Akşam yemeğinin ardından annemin sandıklarına bakmaya başlamak isterdim, fakat Mab buna izin vermedi ve sandıklardan uzak durmamı emretti. "O sandıklarla daha çok uzun süre haşır neşir olacaksın," dedi. "Onca kitabı çevirmen aylarını alacak..."

Güneş battıktan kısa bir süre sonra Mab eline bir fener alıp Beth ve Jennet ile birlikte beni üst kata çıkardı.

Basamakların sonunda, köprüyü indirip kaldırma mekanizmasının bulunduğu ahşap döşemeli bir başka odadan geçtik. Mekanizma bir ırgat tekerleğine bağlı ahşap çarklar ve dişlilerle zincire bağlı bir makaradan ibaretti. Tekerleği çevirince zincir makaraya sarılıyor ve böylelikle köprü havaya kalkıyordu.

Bu odadan sonra dört yanı görebildiğimiz mazgalı siperlere çıktık. Pendle Tepesi, Crow Ormanı'ndaki ağaçların ardında yükseliyordu ve kuleyle, kuleyi çevreleyen ağaçların arasındaki çayırılık nedeniyle kimse görülmeden yaklaşamazdı. Topçular savaşa gitmişti ve teorik olarak saldırılamayacak olan kule artık Mouldheel klanına aitti. Ama sonra dönüp sandıklara baktım. İçlerinde onları neyin beklediğine dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Karanlık çökmeye başladıkça fenerin ışığı daha da parlaklaşıyor gibi görünüyordu. Ayın yükselmeye başladığını biliyordum, fakat batıdan esmekte olan kuvvetli bir rüzgâr gökteki alçak yağmur bulutlarını önüne katmıştı. Ay ışığı sandıklara vurana dek epey bir zaman geçebilirdi.

“Yağmur yağacak gibi görünüyor Mab,” dedim. “Yarın geceyi beklememiz gerekebilir.”

Mab havayı koklayıp başını iki yana salladı. “Ay çok yakında yüzünü gösterir,” dedi. “O zamana dek burada bekleyeceğiz.”

Ağaçların arasında uğuldayan rüzgârı dinleyip karanlığa bakarken Pendle'a vardığımız günden bu yana olan biteni düşünmeye başladım. Acaba Hayalet neredeydi? Ve cadı klanlarının gücü karşısında ne yapabilirdi? Zavallı Peder

Stocks ölmüştü ve ustam bırakın diğerleriyle –özellikle de Malkinler’le– baş etmeyi Mouldheel klanını bile Malkin Kulesi’nden tek başına uzaklaştıramazdı. Ve tam bir muamma olan Wormalde’nin varlığından da henüz bihaberdi. Wormalde Pendle cadılarının karmaşık topluluğunda nasıl bir yer tutuyordu? Annemden intikam almaktan bahsetmişti, iyi de Pendle’da tam olarak ne elde etmeye çalışıyordu?

Gece gökyüzüne bakmakta olan Mab’e doğru döndüm. “İyi iş çıkardın Mab,” diyerek ona iltifat ettim, bizi nelerin bekliyor olduğuna dair bilgi alabilmek için onu konuşturmayı umuyordum. “Malkinler’i yendin. Deaneler’in yardımıyla bile sizi bu kuleden çıkaramazlar. Burası artık sonuza dek sizin.”

“Böyle olacağı uzun zamandır belliydi,” diye onayladı Mab şüphe içinde bana bakarak. “Ben sadece fırsatı kaçırmadım. Senin sayende Tom. Sen ve ben iyi bir takımız, öyle değil mi?”

Nereye varmaya çalıştığını kestiremiyordum. Benden hoşlanıyor olamayacağı açıktı. Benden, yani bir Hayalet çırağından. Hayır, benim üzerimde büyüleme ve cazibe deniyor olmalıydı. Onu duymazdan gelip konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Wormalde hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

“Wormalde mi!” dedi Mab yere tükürerek. “Davetsiz misafirin teki. O herkesin işine burnunu sokar ve başına kötü şeyler gelecek ilk kişidir. Onu yola getireceğim.”

“İyi de klanlardan birine mensup değilken neden buraya geldi? Ne istiyor?”

“O bir münzevi. İyi bir cadı klanına mensup olmadığından başkalarına yamanıyor. Ve her nedense bu eyalette kalıp karanlığın gücünü arttırmak istiyor; sanırım sana ve annene karşı saldırıya geçmek istiyor. Annenden bahsetmişti; nedense ondan sahiden nefret ediyor.”

“Sanırım Yunanistan’da tanışıyorlardı,” dedim.

“Annen cadı mı?” diye sordu Mab lafı dolandırmadan.

“Elbette ki hayır,” dedim fakat buna değil Mab’i kendimi dahi ikna edemiyordum. Güçler, iksirler, kemik düğmeler ve şimdi de iki vahşi lamia ‘kız kardeş’. İçten içe annemin sahiden de bir lamia cadısı olduğuna inanmaya başlıyordum; iyi huylu ve evcildi ama yine de bir cadıydı.

“Buna emin misin?” diye sordu Mab. “Wurmalde annenin sandıklarının gücüyle epey ilgili ve annen sandığı açmak isteyenleri durdurma konusunda epey zeki görünüyor. Bir cadı olmasa tüm bunları nasıl yapabilir?”

Onu duymazdan geldim.

“Endişelenme,” diye alay etti Mab. “Bir cadının akrabası olmak utanılacak bir şey değil.”

“Annem cadı değil,” diye itiraz ettim.

“Öyle diyorsan öyledir, tatlım,” diyerek söylediklerimin tek kelimesine inanmadığını ima etti. “Eh, annen her ne olursa olsun Wurmalde’nin düşmanı ve sanırım Wurmalde, Şeytan’ı uyandırmak için Hasat Şenliği gecesi üç klanı birleştirip seninle annenin umutlarınızı yerle bir etmek istiyor. Ama endişe etme, Mouldheel klanı olarak bunun bir

parçası olmayacağız. Hayır, bizi ikna etmek için harcadığı onca çabaya rağmen bunu kabul etmeyeceğiz. Onları kendi ahmaklıklarıyla baş başa bıraktık. Bu çok ileri gitmek olur!” diyerek başını sertçe iki yana salladı. “Çok büyük bir risk!”

Mab sessizleşti fakat artık iyice meraklanmıştı. ‘İleri gitmek’ derken ne kast ettiğini öğrenmek istiyordum.

“Risk mi? Neyi kast ediyorsun?” diye sordum.

Bu kez yanıt veren kız kardeşi Beth oldu. “Çünkü bunu bir kez yaparsan geri dönüşü yoktur ve Şeytan artık dünyada kalır. Ve onu kontrol edemeyebilirsin. İşte aldığın büyük risk budur. Şeytan bir kez dünyaya geri geldi mi yapabileceği kötülüklerin sınırı yoktur. Kendi aklı vardır. Kontrolünü elinden geçirirsen bize de acı verebilir.”

“İyi de Malkinler ve Deaneler bunu bilmiyorlar mı?” diye sordum.

“Elbette ki biliyorlar!” diye çıkıştı Mab. “İşte bu yüzden onlara katılmamızı istiyorlar. Öncelikle eğer üç klan bir arada çalışırsa Şeytan’ı uyandırma şansı artar. Sonra eğer onu uyandırmayı başarırırsak üç cadı kurulu bir arada onu daha rahat kontrol altında tutabiliriz. Ama bu yine de büyük bir risk ve diğerleri Wurmalde’nin daha fazla güç ve karanlık vaatlerine kanacak kadar aptal. Hem neden onlarla birlikte çalışayım ki? Söylediğim gibi, artık Pendle Mouldheellar’ın kontrolünde, yani diğerlerinin canları cehenneme!”

Bir an için çöken sessizlikte her ikimiz de gecenin karanlığına bakarken ay bulutların arasından beliriverdi. Uçları batıya dönük olan ay iyice küçülerek ince bir hilâl halini

almıştı. Soluk bir ışık yayıyordu, fakat yine de sandıkların üzerine vurarak gölgelerini mazgalı siperlerin üzerine düşürüyordu.

Mab anahtarları uzatıp en yakındaki sandığı işaret etti. “Sözünü tut Tom,” dedi yumuşak bir sesle. “Pişman olmazsın. Burada güzel bir hayatımız olabilir; seninle ben.”

Bana doğru gülümsedi. Gözleri yıldızlar kadar parlaktı, saçlarından gümüşü bir ışık yansıyor. Bunun ay ışığı olduğunu biliyordum fakat bir an için sanki ışık saçan kendisiydi. Ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamama rağmen yine de uyguladığı gücü hissedebiliyordum. Bana karşı cazibe ve büyüleme kullanıyordu. Mab beni kendi iradesine bağlamaya çalışıyordu. Yalnızca sandıkları açmamı değil, aynı zamanda bunu isteyerek ve mutlulukla yapmamı istiyordu.

Gülümseyip anahtarları aldım. Çabaları boşunaydı. Her iki sandığı da açmak için zaten can atıyordum. Ve hayatının en büyük sürpriziyle karşılaşmak üzereydi.

Çiftlikteki odamın kapısını açan büyük anahtar dışında iki anahtar da birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Ama kilidi ikinci denememde açabildim. Derin bir nefes alıp yavaşça kapağı kaldırdım. Sandığın içinde ikiye katlanmış büyükçe bir şey vardı. Bir parça yelken bezine sarılıp iple bağlanmıştı. İçgüdüsel olarak elimi üstüne koyarak bir kıpırtı beklediysem de ay ışığı değene dek canlanmayacağını anımsadım.

“Burada kocaman bir şey var Mab,” dedim. “Dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak. Ama önce diğer sandığı açıp içinde ne var göreceğim...”

Mab'in onayını beklemeden ikinci sandığı açmaya girişmişim bile. Eğer bunlar sahiden vahşi lamia cadılarıysa biri bile Mouldheel klanının üstesinden gelmeye yeterdi. Ancak yine de kesin emin olmak için ikisini de uyandırmak istiyordum...

"Burada da aynısından var. Hadi ikisini de çıkaralım."

Mab tereddüt ediyor gibi görünse de Beth şevkle öne çıktı ve birlikte bu uzun ve ağır kütleyi çıkarıp döşemele-
rin üzerine yerleştirdik. Böyle upuzun serildiğinde benim boyumun yaklaşık bir buçuk katı kadardı. Altta kalmak istemeyen Jennet da ikinci sandıkta bana yardım etti. Onu da halledince Mab'e bakıp gülümsedim.

"İpi kessene Jennet," dedim.

Jennet kemerinden bıçağını çıkarıp dediğimi yapınca ben de yelken bezini çözmeye başladım. Tam bitirmek üzereyken bir felaketle karşılaştım!

Ay bulutlardan birinin arkasına girdi.

Mab feneri getirip omzumun üzerinden tuttu. Moralim bozulmuş, özgüvenim darmadağın olmuştu. Ayın yeniden belireceğini umarak duraksadım. Acaba Mouldheellar, lamianın ne olduğunu biliyorlar mıydı? İsmi duymuş olabilirlerdi ama eyalete özgü olmayan lamia cadılarını vahşi hallerinde daha önce hiç görmediklerini umuyordum. Ancak doğru bir tahmin yürütürlerse uyku halindeki bu iki yaratığın akıbeti kız kardeşlerin insafına kalmış olurdu. Kılıçlarını bir kez kullandılar mı ay ışığı artık işe yaramazdı.

"Acele et Tom!" diye emretti Mab sabırsızca. "Bakalım içlerinde ne var..."

Hareket etmediğimi görünce uzanıp bezi çekti ve irkildi. "Bu da ne böyle? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş-tim!" diye bağırdı.

Meg Skelton'ın vahşi lamia cadısı kardeşi Marcia ile daha önce yüz yüze gelmiştim. O acımasız bakışları, beyaz ve şişkin yüzü, çenesinden akan kıpkırmızı kan hâlâ göz-lerimin önündeydi. Uzun ve yağlı saçlarını, pullu sırtını ve keskin pençelerle sonlanan dört bacağını da hatırlıyordum. Bu yaratık Marcia'dan daha uzundu. Vahşi bir lamia olduğuna emindim, ama dört ayak üstünde yerde ilerleyen türden değildi. Bu, vahşi lamia cadılarının daha önce gör-medığım diğer türüne mensup olmalıydı. Yani kısa mesa-felerde uçabilen türüne. Sirtında katlı duran siyah tüylü kanatları vardı ve üst gövdesi de tüylerle kaplıydı.

Buna ek olarak dört tane de uzvu vardı. Daha ağır olan alt iki uzvunda iki tane keskin, öldürücü pençe vardı; üst iki uzvu ise tam aksine insan kollarına benziyordu, narin elleri ve bir kadınınkinden biraz daha uzun tırnakları vardı. Yaratık yere yüzüstü yatırılmıştı, ancak başı bize doğru dönük olduğundan yüzü görünüyordu. Bize dönük olan gözü kapalıydı, ama göz kapakları Marcia'nınki kadar şiş-kin değildi. Hatta yüzü bana çekici bile gelmişti, her ne kadar ağzı acımasız bir görünüme sahip olsa da genel olarak vahşi bir güzelliğe sahipti; vücudunun alt kısmı, her biri saç teli kadar ince bir uçla sonlanan siyah pullarla kaplıydı, tüm bunlar aklıma böceklerin gelmesine neden oluyordu.

Daha önce de söylediğim gibi sirtında katlı siyah kanatları vardı ve kanatlarının birbirine değdiği yerden alt

lismında daha açık renk bir şey olduğu belli oluyordu. Bu lamiaların da bazı böcekler gibi dört kanadı olduğundan şüpheli ediyordum. Toplamda dört kanat, dışarıda kalan bir çift kanadın kalın zırh tabakasıyla korunan bir çift ince kanat.

Mab gürültülü bir şekilde üç kez havayı kokladı. “Ölü görünüyor. Kuru ve ölü. Ama kokusu öyle değil. Burada tuhaf bir şeyler oluyor. Bir tür gizem. Acaba sadece derin bir uykudalar mı?”

“Bunun bir nedeni olmalı Mab,” dedim çaresizce zaman kazanmaya çalışarak. “Bu bence de tam bir muamma. Bunun yanıtını diğer sandıktaki kitaplarda bulacağımıza eminim. Fakat tahminimce diğeri de aynı. Yani her ikisi de aynı türden. Bunun gibi bir yaratığın her istediğini yapması ne kadar faydalı olur, öyle değil mi! Birazcık kanından içmesi karşılığında hiç de fena bir anlaşma sayılmaz...”

“Bu yaratığın ne kadar kan içeceğini düşünmek istemem doğrusu,” dedi Mab ve şüpheli bir şekilde bana baktıktan sonra feneri çekince yaratığın yüzü yine karanlığa gömüldü. “Onları sandıklara geri koyun,” dedi kız kardeşlerine dönüp. “Acele et Beth. Sen de ona yardım et Jennet. Korkunç görünüyorlar ve doğrusu hiç hoşuma gitmediler. Güvenli bir şekilde kilit altına girerlerse kendimi çok daha iyi hissedeceğim.”

Beth itaatkâr bir şekilde beze uzandı, sandığı geri koymadan önce yeniden beze sarmak istediği çok açıktı. Fakat tam o esnada ay belirince lamianın bize bakan gözü açıldı.

Hafifçe titreyip dört ayağının üzerine kalkmadan önce kısa bir süre gözlerimin içine bakmış gibi hissettim. İkizler korku içinde çığlık atarak kapağa doğru koştu. Mab dikkatli bir şekilde gerilerken belinden kılıcını çıkarıp saldırıya hazırlanıyordu.

Lamianın başı bana dönünce her iki gözünü de görebildim. Sonra çok gürültülü bir şekilde havayı kokladıktan sonra üç kız kardeşe döndü. Beth kapaktan inmeye başlamıştı bile, Jennet da hemen arkasındaydı. Yaratık tıpkı nehirden çıkan bir köpeğin üzerindeki suyu atmak için yaptığı gibi bedenini iyice bir salladıktan sonra Mab'e döndü.

"Bunu önceden göremedin Mab, öyle değil mi?" diye bağırdım.

"Demek bunu biliyordun?" diye suçladı. "Sandıklarda ne olduğunu mektupta okuduğun halde bana söylemedin! Bunu nasıl yaparsın Tom? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? Bana nasıl ihanet edersin?"

"Sandıkları açtım. Sözümü tuttum ve umarım gördüklerin hoşuna gitmiştir," dedim öfkemi kontrol etmeye çalışarak. İstedğini yapmak için zorlanmışken nasıl olur da beni kendisine ihanet etmekle suçlayabilirdi? Mary'nin boğazına dayadığı bıçağı hatırlayınca titremeye başladım ve aniden öfkemi daha fazla içimde tutamadım.

"Üç sandık da bana ait! Gerçek bu ve bunu sen de biliyorsun. Ve şimdi sandıklarla birlikte bu kulenin kontrolünü de kaybettin. Pendle'daki hâkimiyetin fazla uzun sürmedi," dedim alaycı bir ses tonuyla. Yarasına tuz bastığım için kendimi anında kötü hissettim. Bu şekilde konuşmaya gerek yoktu. Babam bundan hoşlanmazdı.

Lamia, Mab'e doğru ilerleyince o da hızla geriye doğru iki adım attı. "Bunun için pişman olacaksın!" dedi tehditkâr bir şekilde, alçak sesle konuşmasına rağmen öfkesini duyabiliyordum. "Seni sahiden önemsiyordum, ama beni hayal kırıklığına uğrattın! Yani artık başka şansım kalmadı! Hem de hiç. Diğer klanlarla birleşecek ve Wurmalde'nin istediğini yapacağız. Senin ölmeni istiyor. Annene acı çektirip planlarını altüst etmek istiyor. Senin hayalet olmanı engellemek istiyor. Ve artık ben de ona yardım edeceğim! Şeytan peşine düşünce hoşuna gidecek mi göreceğiz! Bakalım onu peşine taktığımızda neler hissedeceksin!"

Lamia biraz daha ilerledi, sakın ve yavaş adımlar atıyordu, Mab'in ise paniğe kapıldığı yüzünden anlaşılabilirdi. Dehşet içinde bağırırdıktan sonra elindeki kılıçla feneri yere atıp kız kardeşlerinin peşinden kapaktan aşağıya indi.

Hiç vakit kaybetmeden ilerleyip yerdeki kılıcı aldım, diğer paketin etrafındaki ipleri kestikten sonra yelken bezini apar topar açıp diğer yaratığın üzerine de ay ışığı düşmesini sağladım. Çok geçmeden her iki lamia da tamamen uyanmıştı. Bir şeyler arıyormuş gibi yüzüme bakmalarına rağmen gözlerindeki ifadeyi anlayamıyordum. Aniden içimi büyük bir endişe kapladı, dudaklarım kupkuru oldu. Ya beni tanımazlarsa? Ya annem yanılıyorsa?

Bunlar gerçekten teyzelerim olabilir miydi? Yani annemin kız kardeşleri? Kırmızı yanakları ve güleç yüzüyle baba tarafından teyzem olan Martha teyzeyi hatırladım. Ölmüştü fakat onu hâlâ şefkatle anıyordum. Oysa bu yaratıklar öyle farklıydılar ki! Ve evet, itiraf etmem gerekiyordu:

Bu aynı zamanda annemin de bir lamia olduğu anlamına geliyordu.

Neler olmuştu? Annem yavaş yavaş yumuşak, iyi huylu kişiliğine doğru değişiklik geçirirken kız kardeşleri vahşi kalmış olabilir miydi? Babam onu ilk kez gördüğünde insan biçimindeydi. Babam bir denizciydi ve gemisi Yunanistan'daki bir limana yanaşmıştı. Annemi gümüş bir zincirle bağlanmış halde bulduğunda, elinden de kayaya çivilenmiş olduğunu görmüştü. Bunu kim yapmıştı ve neden? Acaba Wurmalde'yle bir ilgisi var mıydı?

Sonrasında annem onu da yanına alıp duvarla çevrili bir bahçesi olan bir eve götürmüştü. Orada bir süre mutluluk içinde yaşarlarken annemin iki kız kardeşi bazı geceler onların ziyaretine gelmişti. Sonra ilk tahminimin yanlış olduğunu fark ettim. Babam onların uzun boylu, saldırgan görünümlü kadınlar olduklarını söylemişti. Ona karşı öfkeli görünüyorlardı. Hatta babam, annemin Yunanistan'dan ayrılma konusundaki ısrarlarını buna bağlamıştı; yani kız kardeşlerinden uzaklaşmak istemesine.

Gelgelelim babamın hiç haberi yokken o zaman hâlâ evcil durumda olan lamialar bu sandıklara yerleştirilmiş olmalıydı. Sonrasında yıllar boyunca insanlarla iletişim kurmadıklarından yavaş yavaş vahşileşmiş olmalıydılar. Her şey bunu gösteriyordu. Sonra annemin bir zamanlar söylediği başka bir şeyi hatırladım:

Hiçbirimiz tamamen kötü ya da tamamen iyi değildir -hepimiz arada bir yerde dururuz- ama her yaşamda öyle bir an gelir ki, ya ışığa ya karanlığa doğru önemli bir adım

atarız... Bu belki de tanıştığımız özel bir insan sayesinde. Babanın benim için yaptıkları sayesinde ben doğru yöne adım attım ve bugün burada olmamın nedeni bu.

Acaba annem hep iyi değil miydi? Babamla tanışmak onu değiştirmiş miydi? Buna benzer düşünceler aklımda lır dönerken iki lamia arkalarına dönüp açık kapağa doğru ilerleyerek sırayla aşağıya atladılar. Ben onları daha yavaş bir şekilde takip ederek önce Mab'in attığı feneri yerden aldım. Köprüyü indirme mekanizmasının bulunduğu ahşap odaya doğru yavaşça inip daha aşağıdaki devasa alana açılan ikinci kapaktan baktım.

Havada çığlıklar yankılanıyordu fakat bunlar Mouldheellar'ın kaçtığı depodan geliyordu; diğer kapaktan kule-nin yer altındaki ilk bölümüne tırmanarak kaçmaya çalış-tıklarına hiç şüphe yoktu.

Zemin kata vardığımda çığlık ve bağırışlar iyice uzaklaş-mıştı ve her geçen saniye de sesler daha duyulmaz bir hal alıyordu. Ama yerde, duvar kenarındaki masaların birin-den depoya doğru uzanan kan izleri vardı. Kurbanın hangi cadı olduğunu düşünerek yavaşça kapıya doğru ilerlerken neyle karşılaşacağımı düşünmek dahi istemiyordum.

Ancak depo boştu. Biraz ilerleyip kapaktan aşağı bak-tım. Karanlık olmasına rağmen Mouldheellar döne döne alçalan merdivenlerden koşarak indikçe ellerindeki fener-lerin duvara vuran ışıklarını görebiliyor, o koskocaman alanda yankılanan cılız çığlıklarını duyabiliyordum. Ken-di fenerimi kaldırıp aşağı baktım. Kan izi kapaktan aşağı-ya doğru devam ediyordu. Lamialardan birinin gözü ışığı

yansıtarak parladı. Basamaklardan aşağıya doğru bir şey sürüklüyordu. Bu bir cesetti. Yüzünü seçemiyordum; yalnızca bacaklarıyla yavaş yavaş aşağıya doğru çekilen çıplak ayaklarını görebiliyordum.

Mouldheel klanı karanlığa aitti, fakat yine de bu ölen cadı için üzülüyordum. Ve her ne kadar bunu eyaletin iyiliği için yapmış olsam da Mab'e ihanet etmiş olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Peki ya haklıysa? Ya lamialardan kaçıp benden intikam almak için diğer klanlarla birleşirse? Yoksa kendimi, ailemi ve tüm eyaleti çok daha büyük bir tehlikeye mi atmıştım?

Kapağı kapatıp arkamı döndüm, midem bulanmıştı. Elimden gelse kilitlerdim de fakat özel anahtarım hâlâ Alice'deydi. Anneme güveniyordum. Lamialardan korkmamı gerektirecek bir şey olmadığını biliyordum. Onlar akrabamdı ve damarlarımda kanlarını taşıyordum. Yine de yanımda olmalarını istemiyordum. Kim olduğumla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

BÖLÜM 18

DEMİRCİ JAMES

Uzun bir gece oldu. Olan biten her şeyi bir an olsun unutabilmeyi umarak uyumaya çalıştıysam da işe yaramadı ve sonunda mazgallı siperlere çıkıp güneşin doğuşunu bekledim.

Kulede güvende olduğumu düşünüyordum. Köprü inik değildi, duvardaki delik onarılmıştı ve Mouldheellar ya da Malkinler tünellerden yukarı çıkıp kuleye girmeye kalkıştırlarsa iki lamia onlara engel olurdu. Ne var ki Jack'in durumunu öğrenmem gerekiyordu.

Keşke onu ve ailesini kulenin güvenli ortamına getirebilseydim... Hem sandıktaki iksirlerden biri onu iyileştirebilirdi. Hayalet'i de görmek istiyordum: Onu Wurmalde konusunda uyarıp olan biteni anlatmak için; fakat hepsinden daha acil olarak Alice'le konuşmam gerekiyordu. Nerede olduğumu biliyordu ve olanların haberini aldıysa kuleye geri dönebilirdi. İksirlere bakıp içlerinden hangisinin işe yarayabileceğini kestirebilirdi. Dışarısı tehlikeliydi ve cesaretim yoktu, ancak bir sonraki gün Alice hâlâ kuleye gelmezse dışarı çıkıp onu aramam gerektiğini biliyordum.

Güneş bulutsuz, apaçık bir gökyüzünde yükseldi. Sa-
atler ilerlerken kargalar ve uzaktan da olsa ara sıra beliren
geyik ya da tavşanlar dışında ormanla kule arasındaki
açıklık bomboştı. Bir bakıma şu eski deyiş yerini bulmuş,
'kalenin kralı' olmuşum. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu.
Yalnızdım, korkuyordum ve hayatın nasıl eski haline
dönebileceğini kestiremiyordum. Yargıç Nowell eninde
sonunda gelip teslim olmamı mı isteyecekti? Reddedersen
şerifi çağırıp kuleye bir kez daha mı saldırırdı?

Öğleden sonra iştahım yerine gelince alt kata indim.
Ateş hâlâ için için yanıyordu, ben de korları besleyip kah-
valtı için patates közlemeye başladım. Pişen patatesleri di-
rek olarak ateşin üstünden alıp yiyordum, öyle sıcaktılar ki
bir saniyeden daha uzun süre elde tutmanın imkânı yoktu.
Biraz ağzımı yakmama rağmen çok lezzetliydiler ve çektii-
ğim acı buna değerdii. Bu yemek Pendle'a geldiğimden bu
yana ne kadar az yemek yediğimi fark etmemi sağladı.

Asamı bir duvar kenarında bulup dizimin üzerine koyarak
bir süre öylece oturdum. Her nedense bu kendimi daha
iyi hissetmemi sağlıyordu. Nowell'ın el koyduğu gümüş
zinciri düşündüm. Onu geri almak istiyordum; işim gereği
ona ihtiyacım vardı. Ama en azından annemin sandıkları
yine bendeydi. Kendimi hâlâ yorgun ve korkmuş hisset-
meme rağmen gün batımından sonra Alice ya da Hayalet'i
bulmak üzere yola çıkmaya karar verdim. Gecenin karan-
lığında cadılar ya da şerif ve adamları tarafından yakalan-
madan ilerleme şansım çok daha yüksek olurdu. Köprüyü
kullanamazdım: Bir kez köprüyü indirip kuleden çıkarsam

köprüyü geri kaldıracak kimse olmadığından cadılar tekrar içeri girebilirlerdi. Yani mahlukla karşılaşma riskini göze alarak tünelden çıkmam gerekecekti. Buna karar verdikten sonra ateşe bu kez akşam yemeğim için birkaç patates daha atıp araziyi incelemek üzere mazgallı siperlere çıktım.

Güneş ufukta yavaş yavaş alçalırken bekleyip cesareti-mi topladım. Yarım saat kadar sonra ağaçların arasında bir hareketlenme olduğunu gördüm. Ormandan üç kişi çıkıp köprüye doğru ilerlemeye başladılar. Kalbim umutla çarp-maya başladı. İçlerinden biri Hayalet'ti; asası ve cübbesin-den onu kolayca tanıyabilmiştim. Elinde iki çanta vardı ve kararlı adımlarla ilerliyordu; ne kadar uzaktan olursa ol-sun bu yürüyüşü mutlaka tanırdım.

Solundaysa Alice vardı –buna da hiç şüphem yoktu– fa-kat omzunda bir şey taşıyan üçüncü kişiyi önce tanıyama-dım. İri yarı bir adamdı ve yaklaştıkça onun da yürüyüşü-nün, adım atarken omuzlarının hareketlenmesinin tanıdık geldiğini hissettim. Sonra aniden onu tanıyiverdim.

Bu kardeşim James'ti!

James'i neredeyse üç yıldır görmemiştim ve bu süre içinde çok değişmişti. Yaklaşırken demircilik mesleği saye-sinde kaslarının gelişip omuzlarının genişlemiş olduğunu gördüm. Alnındaki saçları biraz açılmış gibiydi ancak yüzü sağlıklı ışıyor ve hayatının baharındaymış gibi görünüyor-du. Elinde de kocaman bir demirci çekici taşıyordu.

Kuleden deli gibi el sallamaya başladım. Beni önce Ali-ce gördü ve el sallayarak karşılık verdi. James'e bir şeyler söylediğini gördüm, o da hemen gülümseyip el sallamaya

başladı. Fakat Hayalet asık suratlı bir şekilde öylece yürümeye devam ediyordu. En sonunda üçü kale hendeğinin önünde durup kalkık durumdaki köprüye baktılar.

“Hadi evlat!” diye bağırdı Hayalet sabırsız bir şekilde, asasıyla köprüyü işaret ederek. “Dalga geçme. Fazla vaktimiz yok! Şu köprüyü indir de içeri girelim!”

Söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı. Neyse ki iki kişi tarafından çalıştırılmak üzere tasarlanmışa benzeyen ağır çıkırığın bir de makara sistemi vardı. Yani çıkırığı döndürüp zincirleri boşalttıkça köprünün ağırlığı tekerleği ancak bir tam dönüşün sekizde biri kadar döndürüyor ve sonra makaranın dişli çarkı durduruyordu. Bu tür bir mekanizma olmasa çıkırık kontrolden çıkarak kollarımı kırabilir yahut daha kötü sonuçlara sebebiyet verebilirdi.

Köprüyü indirmek mücadelenin sadece yarısıydı. Ardından demir dikmeli büyük ve paslı kapıyı açmam gerekiyordu. Ağır cıvataları çeker çekmez menteşeleri üzerinde dönerek açılmaya başladı. Çok geçmeden James kapıyı omuzuyla ittirerek açmıştı bile, ardından elindeki çekici yere atıp kollarını boynuma dolayarak öyle bir sıktı ki kaburga kemiklerim kırılacak sandım.

“Seni görmek çok güzel Tom! Gerçekten çok güzel. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım,” diyerek omuzlarımdan tutup yüzüme bakarak gülümsedi. James’in çiftlikteyken geçirdiği bir kaza sonucu çok kötü bir şekilde kırdığı burnu yüzüne iyice yapışarak ona serseri bir görünüm vermişti. Babamın deyişiyle ‘karakter’ sahibi bir yüzdü ve onu karşımda görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

"Konuşmak için çok vaktimiz olacak," dedi Hayalet kulüpe girerken, Alice de hemen arkasındaydı. "Her şey sırayla James. Şu kapıyı kapatıp sürgüle, sonra da köprüyü kaldır. Ancak o zaman biraz rahatlayabiliriz. Bak bak, bu da ne böyle?.."

Durup deponun içine kadar uzanan kan izlerine bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Bu Mouldheel kanı. İki sandıkta da annemin kız kardeşleri vardı," dedim. "Vahşi lamialar..."

Hayalet başını aşağı yukarı sallarken pek şaşırılmış görünmüyordu. Acaba en başından beri bunu biliyor muydu, diye düşünmeye başladım.

"Eh, Malkinler'in hemen ardından Mouldheellar'ın de tünelleri kullanarak kaçtığı haberini aldık ama nedenini bilmiyorduk," dedi. "Bu her şeyi açıklıyor. Lamialar şimdi nerede?"

"Aşağıdalar," diyerek başparmağımla kapağı gösterdim.

James büyük ahşap kapıyı kapatıp sürgüleri çekmişti. "Köprü mekanizması yukarıda mı?" diyerek yukarıyı işaret etti.

"Tavandaki kapaktan yukarı çıkınca solda," dedim ve James gülümseyip basamakları ikişer üçer tırmanmaya başladı.

"Sen iyi misin Tom?" diye sordu Alice. "Jack için yardım aldıktan sonra buraya mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalıştık."

"Üçünüz de burada olduğunuz için artık çok daha iyi hissediyorum, fakat epey korkunç anlar yaşadığımı söylemeliyim. Jack nasıl?"

“Artık güvende. O, Ellie ve Mary emin ellerdeler. Üzerime düşeni de yaptım, ne olur ne olmaz. Ona bir şeyler kaynattım. Hâlâ kendinde değil, ama soluk alıp veriş i biraz olsun düzene girdi, yüzüne de renk geldi. Fiziksel olarak çok daha güçlü görünüyor.”

“Nerede peki? Downham’da mı?”

“Hayır Tom. Orası çok uzaktı ve bir an önce buraya dönüp sana yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyordum. Jack Roughlee’de teyzelerimden birinin yanında.”

Dehşet ve şaşkınlık içinde Alice’e baktım. Roughlee, Deane klanının köyüydü. “Bir Deane öyle mi! Ailemi bu Deane’e mi bıraktın?”

Dönüp baktığım ustam kaşını kaldırmakla yetindi.

“Agnes teyze diğerlerine benzemez,” dedi Alice. “O kadar kötü değildir. Hep iyi geçinmişsinizdir. İkinci ismi Sowerbutts ve bir zamanlar Whalley’de yaşıyordu, ama kocası ölünce Roughlee’ye geri döndü. Kendi halindedir. Kulübesi köyün dışında ve başka kimse ailenin orada olduğunu dahi bilmeyecektir. Bana güven Tom. Elimden gelenin en iyisi buydu. Her şey yoluna girecek.”

Durumdan hoşnut değildim, fakat Alice sözlerini tamamlarken çıkırığın dönüp köprünün kalkmaya başladığını duydum. James basamaklardan aşağıya inene kadar sessizce bekledik.

“Konuşacak çok şeyimiz var, hadi oturalım,” dedi Hayalet. “Şu şöminenin yanı çok iyi görünüyor...”

Kendine bir sandalye alıp ateşin yanına çekti. James de aynıısını yaptı, bense Alice ile birlikte ateşin diğer yanında yere oturduk.

“Şu közlenmiş patateslerden bir tane alsam hiç de fena olmaz Tom,” dedi Alice. “Günlerdir bu kadar güzel bir koku almamıştım!”

“Birazdan hazır olurlar, ben de bu arada birkaç tane daha atayım...”

Hayalet, alışlageldik esprisini yaparak, “Aşçılığını daha önce gördüğüm için bunun çok da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi kupkuru bir ses tonuyla. Fakat buna rağmen birkaç parmağını yakma pahasına da olsa közlenmiş patatesleri afiyetle yiyeceğini biliyordum. Bunun üzerine depoya gidip bir kucak dolusu patates alıp tek tek bir sopaya takarak korların üzerine yerleştirmeye başladım.

“Sen başını iyiden iyiye belaya sokarken ben de boş durmadım,” dedi Hayalet. “Benim de kendime göre sezgi yöntemlerim var ve etrafta konuşup gerçekleri anlatmaktan korkmayan bir iki kişi muhakkak bulunur.

Görünüşe bakılırsa geçtiğimiz Cadılar Bayramından bu yana Deane klanından bazı casuslar kötülük yapıp oradaki iyi insanları dehşete düşürmek için yavaş yavaş Downham köyüne sızmaya başlamışlar. Köylülerin çoğu Peder Stocks’u uyaramayacak kadar korkmuş, zaten o da mezarlıktaki hırsızlık olaylarını saymazsak işlerin bu kadar kötüye gittiğinin farkında değilmiş. Korku çok kötü bir şeydir. Çocukları tehdit edilen bu insanları kim suçlayabilir ki?

Koyunları gözlerinin önünde eriyip giden ve hayatları tehlikeye giren bu insanları kim suçlayabilir? Yaz sonuna doğru orası tamamen bir cadı klanının kontrolüne geçecekti. Senin de bildiğin gibi evlat, ben yalnız çalışmayı severim –tabii çırağımı saymazsak– fakat o esnada durum buna uygun değildi.

Köydeki erkekleri harekete geçirmeye çalıştıysam da durumu gözlerinde büyütüyorlardı. Senin de bildiğin gibi çoğu insan bizim meslekten çekinir ve köylüler de bana kapılarını dahi açamayacak kadar korkuyorlardı. Ama sonra kardeşin James geldi ve Downham demircisi olan Matt Finley ile erkek erkeğe konuştuktan sonra aileleriyle birlikte kendilerinin de içinde bulundukları durumun ciddiyetini kavramasını sağladı. En sonunda köydeki erkeklerin bir kısmı destek vermek üzere bir araya geldi. Detayları atlayacağım, sonuç olarak Deaneler'i temizledik, köklerini kuruttuk ve daha da uzun süre geri gelmezler, hatta hiç gelemeyebilirler bile!”

Alice'e baktım ancak Deane klanıyla ilgili bu konuşmalar karşısında hiçbir tepki göstermiyordu.

“Bunun sonucu olarak da,” diye devam etti ustam, “notunu çok geç aldım evlat. Yardım edemeyeceğim kadar geç Read'e doğru yola çıkıp bizi orman içindeki açıklıkta bekleyen Alice'le buluştuk. Birlikte buraya, Crow Ormanı'na kadar geldik. Zavallı Peder Stocks,” dedi başını üzgün üzümlerle sallayarak. “İyi bir çırac ve sadık bir dosttu. Bu şekilde ölmeyi hak etmemişti...”

“Çok üzgünüm Bay Gregory,” dedim. “Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tıbb kanını içti

ama sonra Wurmalde onu bıçaklayarak öldürdü...” Peder Stocks’un cansız bedeninin yataktaki görüntüsü öyle çarpıcı bir şekilde gözlerimin önüne geldi ki sözcükler neredeyse boğazıma düğümlendi. “Evin sahibesi gibi davranıyor; Efendi Nowell’ı da kontrol ediyor. Cinayet için beni suçladı; Efendi Nowell onun her söylediğine inanıyor ve kule ile geçirilir geçirilmez asılmam için beni Caster’a gönderecekti. Yeniden peşime düşecektir. Ve bana kim inanacak?” diye sorarken hâlâ Caster Kalesi’ne götürülebileceğimi düşünerek korkmaya başladım.

“Sakin ol evlat. Asılmak şu anda endişe etmen gereken son şey. Söylentilere bakılırsa Efendi Nowell ve Şerif Barnes da kaybolmuş. Bulunduklarında hakkında şikayetçi olabileceklerinden şüpheliyim.”

Aniden Read Köşkü’ndeki zindanda kâhyanın söylediklerini anımsadım: “Wurmalde bana Nowell’ın birkaç gün içinde öleceğini ve bütün bölgenin kendi eline geçeceğini söyledi.”

“İlki doğru olabilir,” dedi Hayalet, “ama ikincisi değil. Üzerinde bulunduğumuz topraklarımız savaş halinde olabilir fakat henüz girişmediğimiz bir iki savaş daha var. Hiçbir şekilde bitmiş değil. Hele hele ben hâlâ soluk alıp veriyorken asla! Muhtemelen yargıcı kurtaramayacak kadar geç kalmışsızdır ama hâlâ Wurmalde’nin –her kimse– tecabına bakabiliriz.

“Size yazdığım mektupta da belirttiğim gibi annemin eski bir düşmanı,” dedim. “Hasat Şenliği gecesi yapmaya çalışacakları şeyin başını çekiyor. Annemin uğrunda savaştığı iyi

olan her şeyi yok etmek istiyor. Beni öldürmek, hayalet olmamı engellemek ve eyaleti karanlığa mahkûm etmek istiyor. İşte annemin sandıklarını bu yüzden istiyordu. Muhtemelen annemin gücünün kaynağını barındırdıklarını düşünüyordur. Ve Şeytan'ı uyandırmak onun fikri. Mab diğer klanlara katılmayı reddetmişti, ancak lamialar onu ve klanını kuleden kovalamadan hemen önce sinirlenip Malkin ve Deaneler'e katılacağını; Wurmalde'ye yardım edeceğini söyledi.”

Hayalet düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. “Görünüşe bakılırsa onları kuleden uzaklaştırmak için yüksek bir bedel ödedik. Asıl amacımız klanları ayrı tutmak olduğundan, bu sandıklar bize pahalıya mal olmuş. Demek tüm bunların anahtarı Wurmalde. Onu halledebilirsek tüm planı bozma şansımız çok yüksek. Cadı klanları hiçbir zaman iyi geçinememişlerdir. Wurmalde de aradan çekilince her şey normale döner. Hasat Şenliğine üç gün kaldı, yani kaybedecek vaktimiz yok. Onunla savaşmamız gerekiyor. Hiç beklemediği bir anda, hiç beklemediği bir yerden saldırıya geçeceğiz.

Sonraysia kazansak da kaybetsek de tüm dikkatimizi cadıların ayinine verip o törene engel olmaya çalışacağız. James Downham'daki köylüleri, ailelerinin geleceğinin bize yardım etmelerine bağlı olduğu konusunda sonunda ikna etti, onlar da bize destek olma sözü verdiler. O dönemde Deane klanını köyden atalı henüz birkaç gün olduğundan kendilerini hâlâ çok cesur hissediyorlardı fakat üzerinden birkaç gün geçtiği için karşı karşıya oldukları tehlikeyi

etraflica düşünerek verdikleri sözden caymaya başlamış olabilirler. Yine de içlerinden bazılarının sözlerini tutacağına eminim. Ee, evlat,” dedi Hayalet, ateşin korlarına bakıp ellerini ovuşturarak, “şu közlenmiş patateslere ne oldu? Kurt kadar aç olduğum için bir tane yeme riskini göze alacağım artık!”

Ateşe en son attığım patatesler henüz hazır değildi, ama elimdeki çubuk yardımıyla daha önce kendim için pişirdiklerimden birini ateşten çıkardım. Patatesi alır almaz ustama doğru attım. Havada yakaladı ve parmakları yanmasın diye patatesi bir elinden diğerine atıp dururken gülmek için kendimi zor tuttum.

Ve olup biten tüm bu kötü olaylara rağmen yine de gülümseyebildim. Şimdiden birden çok iyi haber almıştım. Ellie ve çocuğu güvendeydi ve Jack henüz tam olarak iyileşmemiş olsa bile durumu gitgide iyiye gidiyordu. Ve belki ben de Caster’a götürülmeyecektim.

Ancak Hayalet’e anlatmadığım bir şey vardı. Kehanete inanmadığından, bu onu sinirlendirmekten başka işe yaramazdı. Annem mektubunda karanlığın çok yakında vücut bularak dünya üzerinde yürümeye başlayacağını yazmıştı. Bununla Şeytan’ı kast etmişti. Annem daha önce haklı çıkmıştı. Eğer bu kez de haklıysa Hasat Şenliği ayinini dağıtmayı başaramayacak ve Şeytan’ın dünyada serbest kalmasına neden olacaktık.

Çok geçmeden hava karardı ve şöminedeki ateşin ışıyla sıcaklığı karşısında yemek yerken kendimi günlerdir hiç hissetmediğim kadar iyi hissettim. En azından annem

yazdığı karanlık cümleleri verdiği umutla dengeleyebilmişti. Şeytan'la yüzleşecek gücü nereden bulacağımı anlayamamıştım, fakat onun inandığı şeylere güvenmek zorundaydım.

Bir saat kadar sonra biraz dinlenmemiz gerektiğine karar verildi; tüm bu olanların ve James, Alice ve Hayalet'i görmenin verdiği heyecanla bu gece de uyuyamayacağımı bildiğimden nöbet tutmaya gönüllü oldum. Hem zaten ikilamianın etrafı kolaçan etmek üzere buraya gelme olasılığına karşın tetikte olmam daha iyiydi. James ile benim onların menüsünde olmayacağımıza emindim, fakat diğerleri için o kadar emin olamıyordum. Önce James'e bu lamiaların onun teyzeleri olduğunu söylemek istediysen de düşündükçe bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Bu iki yaratığın aslında annemin kız kardeşleri olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. James içinse bu çok daha zor olurdu. Bunun çok gereksiz olduğuna karar vererek ona açıklama yapmamaya karar verdim.

Hayalet ve Alice anında uykuya daldılar, ne var ki James bir süre sonra ayağa kalkıp parmağını dudaklarına götürdükten sonra annemin sandıklarını durduğu uzak duvarı işaret etti. Onun peşinden gittim.

"Uyuyamıyorum Tom," dedi. "Biraz konuşmak ister misin acaba?"

"Elbette ki isterim James. Seni görmek gerçekten çok güzel. Her şey bu şekilde kötü gittiği için üzgünüm. Sürekli olarak kendimi suçluyorum," dedim. "Görünüşe bakılırsa hayalet çıraklığı insanın başına sürekli bela açıyor. Ellie

ve Jack en başından beri böyle bir şeyin olmasından endişe ediyorlardı.”

James başını iki yana salladı. “Bundan daha fazlası var Tom. Hem de çok daha fazlası. Annem senin bu işe başlamamı istiyordu. Hem de bunu her şeyden çok istiyordu. Babamın cenazesinde bunu bana kendisi söyledi. Ve başka bir şey daha söyledi. Beni bir kenara çekip dünyada kötülüğün gitgide artmakta olduğunu ve ona karşı savaşmak zorunda olduğumuzu söyledi. Benden vakti geldiğinde çiftliğe dönüp Jack ve ailesine destek olmamı istedi. Ve ben de kabul ettim.”

“Yani orada yaşamayı mı kast ediyorsun?” diye sordum.

James başını evet dercesine salladı. “Neden olmasın? Beni Ormskirk’e bağlayan herhangi bir şey yok. Hoşlandığım bir kız vardı ama bir yere varmadı. Geçtiğimiz yıl bir çiftçiyle evlenince bir süre acı çektiysem de hayat devam ediyor. İşler yoğun olduğunda Jack’e çiftlikte yardımcı olabiliyim. Hatta ahırın arkasına bir demirhane bile inşa edebileceğimizi düşündüm.”

“Az da olsa iş bulabilirsin ama bu hayatını devam ettirmene yetmez,” dedim. “Topley’de çalışan iki demirci var. Herkes onlara gidiyor.”

“Ek olarak bira da yapabilirim diye düşündüm. Babamın çiftliğinin asıl ismi buradan geliyordu.”

Bu doğruydü. Eskiden, annem çiftliği babam için satın almadan çok çok önce orası ‘Biracının Çiftliği’ olarak bilinir ve civar çiftliklerle köylere bira sağlardı.

“İyi de bira yapma konusunda hiçbir şey bilmiyorsun!” diyerek karşı çıktım.

“Hayır, ama iyi bir birayı tadınca anlarım!” diye yanıtladı James gülümseyerek. “Öğrenebilirim, öyle değil mi? Bir kez aklına koyunca neler başarılabilceğini kim bilebilir ki! Sorun ne Tom? Eve dönüp yerleşmem fikri seni mutlu etmiş benzemiyor. Sorun bu mu?”

“Hayır, o değil James. Sadece bu durum beni endişelendiriyor, hepsi bu. Pendle cadıları artık çiftliğin yerini biliyorlar. Burada ne yaparsak yapalım sonu gelmeyecek. Asla sonu gelmeyecek. Abilerimden birinin daha acı çektiğini görmek istemiyorum.”

“Eh, bu annemin isteğiydi ve ben de bu isteğini yerine getireceğim. Bahsettiği vaktin çoktan geldiğini düşünüyorum; eğer bir tür tehlike varsa o halde abim ve ailesinin yanında olmalıyım. Hem Jack tam olarak iyileşene dek uzun bir süre geçebilir. Bu benim görevim. En azından ben bunu öyle görüyorum, yani kararımı verdim.”

Başımı sallayıp gülümsedim. Görevin ne anlama geldiğini biliyor ve abimin ne kast ettiğini çok iyi anlıyordum.

James annemin sandıklarını işaret etti. “İçlerinde ne varmış? Çektiğin onca sıkıntıya değdi mi bari?” diye sordu.

“Sanırım evet James. Sandığın içinde bir yerlerde annemin hayat hikâyesi saklı; fakat hepsini ortaya çıkarmak biraz vakit alabilir. Ve çok güçlü bir şey daha olabilir; karanlığa karşı savaşırken kullanabileceğimiz bir şey. Sandıkların içi kitaplarıyla dolu; bazıları günlüğe benziyor,

çocukluğumuzdaki günlere dair anılar. Para da var. Bakmak ister misin?”

James heyecan içinde, “Ah, evet, lütfen, Tom, bunu çok isterim,” deyince ben de kapağı kaldırdım.

Sandığın içindekilere şaşkınlık içinde bakarken içi para dolu keselerden birini alıp ipini çözdükten sonra bir avuç altın para çıkardım.

“Burada bir servet var Tom!” dedi şaşırarak. “Bu kadar para bunca yıldır evde miymiş?”

“Öyle olmalı. Şu diğer iki kese de dolu,” diye yanıtladım. “Yediye bölmeliyiz. Bu para annemin oğullarının hepsine ait, yalnızca bana değil. Senin payın bir demirhane inşa etmene ve kendini toparlayana dek idare etmene yeter.”

“Bu çok bonkörce bir davranış Tom,” dedi James düşünceli bir şekilde başını iki yana sallarken, “ama annemin istediği bu olsaydı parayı aramızda kendisi paylaşırdı. Hayır, mesleğinde işine yarayabilecek olan diğer şeylerle birlikte bu paraların da sandıkta olması ileride başka bir şey için ihtiyaç duyabileceğin anlamına geliyor. Çok daha önemli başka bir şey için...”

Bu benim aklıma gelmemişti. Annem hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı. Bunu biraz daha düşünmeliydim.

James sandığı açar açmaz benim de gözüme çarpan deri kaplı kitapların en büyüğünü aldı. Kapağa yakın sayfalar-dan birini açtı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu, şaşırmış görünüyordu. “Annemin el yazısına benziyor ama hiçbir şey anlayamıyorum. Yabancı bir dilde yazılmış...”

“Bu annemin ana dili, Yunanca,” dedim.

“Elbette Tom. Düşünmeden konuştum. Ama bu dili sana öğretmişti öyle değil mi? Acaba bana neden öğretmedi?” Bir an için üzgün görünse de çok geçmeden yüzü aydınlanıverdi. “Bunun nedeni yapmanı istediği meslek olsa gerek Tom. Yaptığı her şey için iyi bir nedeni vardı ve daima en iyisi için çabalardı. Acaba bu kitaptan bana kısa bir parça okuyabilir misin? Sorun olur mu? Sadece birkaç kelime...”

Bunu diyerek kitabı rastgele çevirdiği sayfa hâlâ açık vaziyette bana uzattı. Sayfaya şöyle bir göz attım. “Bu annemin günlüğü James,” dedim yazılanları çevirerek yüksek sesle okumaya başlamadan önce:

“Dün çok güzel ve sağlıklı bir oğul doğurdum. Ona James adını vereceğiz, güzel bir eyalet ismi ve babasının seçimi. Ama ona gizliden gizliye demirci tanrısının, yani Hephaestus’un adını verdim. Çünkü tıpkı elinde bir çekiç gördüğüm gibi gözlerinde de onun ışığını görüyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sonsuza dek küçük çocuklu bir anne olarak kalmak isterdim. Büyüyüp yapmaları gereken şeyleri yapmak zorunda kalmaları ne kadar üzücü.”

Okumayı bıraktığımda James şaşkınlık içinde yüzüme bakıyordu. “Ve sahiden de bir demirci oldum!” diye bağırdı. “Sanki bu mesleği benim için doğuştan seçmiş gibi...”

“Belki de seçmiştir James. Çıraklığını babam ayarladı, ama mesleği belki de annem seçmiştir. Benim için tam da böyle oldu.”

Bahsetmek istemediğim başka bir şey daha vardı. Fakat belki zamanla bunu James de anlardı. O da kendi adı ve doğduğu günle ilgili olan sayfayı nasıl olup da rastgele seçebildiğiydi. Sanki annem bir şekilde uzaktan ona uzanıp o sayfayı seçtirmişti. Bu kitap benim de ilgimi çekmişti; üstelik diğer iki sandığın içeriğiyle ilgili bilmem gerekenleri öğrendiğim mektup da yine bu kitabın arasından düşmüştü.

Eğer tüm bunlar gerçekse annemin ne kadar güçlü olduğu çok açıktı. Cadıların sandıkları açmasını engellemiştir ve sandıklar artık yanımızda lamia cadıları tarafından korunuyordu. Bunu düşünmek, içinde bulunduğumuz duruma daha olumlu bir gözle bakmamı sağladı. Bizi bekleyen çok büyük tehlikeler vardı, ancak arkamda benimki gibi bir anne yanımdaysa ustam olduğu sürece işler yoluna girebilirdi.

BÖLÜM 19

AGNES SOWERBUTTS

Sabahleyin Alice eldeki en iyi malzemeyi seçerek bize harika bir kahvaltı hazırladı. Ben de tencere ve tavaları yıkayıp patates, havuç ve turp soyup doğrayarak ona yardım ettim. Zehirli olmadığını anlamak için Alice'in uzun uzadıya kokladığı domuz pastırmalarından birini de haşladık.

Dumanı tüten güvece kaşığımı daldırırken Hayalet "Tadını çıkar evlat," dedi. "Uzun bir süre boyunca yediğimiz son iyi yemek, bu olacak. Bundan sonra oruç tutarak Karanlık'la mücadeleye hazırlanacağız!"

Ustam henüz o günkü planlarından bahsetmemişti, ama gece boyunca uykularımı kaçıran bir konu beni daha çok endişelendiriyordu.

"Ailem için endişeleniyorum," dedim. "Roughlee'ye gidip onları buraya geri getiremez miyiz? Annemin sandığında Jack'i iyileştirmeye yarayacak bir şey olabilir..."

Hayalet düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir. Onları Deane bölgesinden çıkarmak en iyisi. Tehlikeli olacaktır, ama kız yanında sana yol gösterdiği sürece üstesinden geleceğine eminim."

“Merak etme Tom,” diye onayladı Alice. “Endişelenme, iyi durumdalar. Birkaç saate kalmaz onları sağ salım buraya getirmiş oluruz. Ve sandıkta abine faydası dokunacak bir şey bulacağımıza eminim.”

“Bu arada,” dedi Hayalet, “James ve ben bir kez daha Downham’a gideceğiz. Zaman daralıyor ve görünüşe bakılırsa köydeki erkeklerin bazılarını bir araya getirip kulenin güvenliğine getirmek mantıklı olur. İhtiyaç olursa karşı saldırı yapmak için çok iyi bir konumda oluruz. Üstelik yol üstünde Wormalde ve genç Mab’i bulmak için tetikte olacağız. İlkini bağlanıp emin bir yere alınması gerekiyor. İkincisiyse şimdiye kadar sakinleşmiş olmalı ve belki mantığın sesini dinleyebilir.”

Kahvaltının ardından çantamdan temiz bir gömlek çıkarıp kan lekeli olanı attım, sonunda ondan ve zavallı Peder Stocks’un ölümüne dair hatırlattığı korkunç anılardan kurtulduğuma seviniyordum. Yarım saat geçmeden yola koyulduk. Bizden sonra köprüyü kaldıracak kimse olmadığından tüneli kullanmak zorundaydık. Hayalet elinde bir fenerle önden gidiyordu; arkadan gelen Alice ise bir diğer fenerle basamakları aydınlatıyordu. Aşağıya indikçe bir sessizlik çöktü, sanki her yer terk edilmiş gibiydi ve cadıyla yanındaki erkeğin cesetlerinin merdiven boşluğundan kaldırılmış olduğunu fark ettim. Ne var ki bir alt kattaki kapaktan geçer geçmez bir şeyin varlığını hissettim. Fener ışığı hiçbir şey göstermiyordu ve ayak seslerimizin

yankısından başka bir ses yoktu. Daire şeklindeki alan epey genişti ve kolonların ardında çok sayıda karanlık gölge vardı; basamaklar sonlanırken tüylerimin diken diken olmaya başladığını hissettim.

Hayalet, “Bu da ne böyle?” diye sorarak en uzaktaki sütunlardan birini işaret etti.

Asasını hazır edip fenerini kaldırarak oraya yöneldi. Ben de hemen yanında sol elimdeki asamı havaya kaldırmıştım. Alice ve James de arkamdaydılar.

Sütunun dibinde ahşap bir kova vardı ve içine düzenli olarak bir şey damlıyordu. Bir adım daha atınca kovanın içinde kan olduğunu ve biz bakarken yavaş yavaş dolmaya devam ettiğini gördük.

Yukarı bakınca yüksekteki tavanın karanlığından sarıkan zincirler gördüm; işkence edilen yahut açlıktan ölmeye terk edilen tutukluların bu zincirlere bağlandıklarına hiç şüphem yoktu. Şimdiyse başka bir amaçla kullanılıyorlardı. Tavana kadar uzanan zincirlere belli aralıklarla bazı hayvanlar takılmıştı: fareler, sansarlar, tavşanlar, kakımlar ve bir iki tane de sincap. Bazıları kuyruklarından, bazılarıysa bacaklarından asılmışlardı fakat tümü baş aşağı duruyordu. Öldürülmüşlerdi ve kanları bu kovaya damlıyordu. Bu bana avlak bekçilerinin¹ darağaçlarını hatırlattı: Hem bir uyarı hem de öldürülen hayvanları sergilemek için bir tele çiviyle çakılmış hayvanlar.

1 Yaban hayatı koruma ve geliştirme sahaları ile av bölgelerinde koruma görevlisi olarak çalışan bekçiler. (Ç.N.)

“Bu çok korkunç bir görüntü,” dedi Hayalet başını iki yana sallayarak. “Ama yine de küçük şeylerle avunmalıyız, orada asılı olanlar insan da olabilirdi...”

“Lamialar neden böyle bir şey yapmış? Bu ne işe yarıyor?” diye sordum.

Hayalet başını salladı. “Evlat, bunu öğrendiğim zaman defterime yazarım. Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum. Daha önce bu türden kanatlı lamialarla karşılaşmamıştım, yani öğrenmem gereken çok şeyimiz var. Çok sayıda ufak hayvandan yeterli miktarda kan toplamanın bir yolu olabilir. Ya da belki yalnızca vahşi bir lamiaya mantıklı gelen bir şeydir. Her geçen yıl bilgi dağarcığımız genişliyor, ama önümüze bakmalıyız evlat ve aradığımız yanıtları hemen bulmayı beklememeliyiz. Belki de günün birinde annenin defterlerinden birini okur ve yanıtı orada bulabilirsin. Neyse, şimdi ilerlemeye devam edelim. Kaybedecek vaktimiz yok.”

Konuşmayı bitirir bitirmez yukarıdan bir yerden bir gıcırta geldi. Endişeli bir şekilde başımı kaldırıncı Hayalet’in asasındaki bıçağı çıkardığını duydum. Gözlerimizin önünde kopkoyu bir silüet fenerlerin yaydığı ışığa doğru inmeye başladı. Bu vahşi lamialardan biriydi.

Yaratık baş aşağı duruyordu. Kanatları sırtında katlı durumdaydı ve gövdesi karanlıkta kalmıştı. Yalnızca baş kısmı aydınlıktaydı. Hayalet bıçağı lamiaya doğru eğdi ve James öne doğru bir adım atıp elindeki dev çekiçe vurmayla hazırlandı. Lamia ise ağzını açıp tıslayarak jilet kadar keskin, bembeyaz dişlerini gösterdi.

Asamı indirip Hayalet ve James'in omuzlarına hafifçe dokundum. "Sorun değil. Bana zarar vermez," diyerek öne çıkıp lamiaya yaklaştım.

Annem bu yaratıkların hayatları pahasına beni koruyacağını söylemişti ve James'in de güvende olduğunu hissediyordum. Beni endişelendiren Hayalet ve Alice'ti. Lamianın onlara saldırmasını istemiyordum. Kendini korumak için herhangi birini öldürmesini de istemiyordum.

"Dikkat et Tom," diye yakardı Alice arkamdan. "Görünüşü hiç hoşuma gitmedi. Tehlikeli ve çok çirkin bir şey bu. Ona sakın güvenme, lütfen..."

"Evet, kız haklı. Dikkatli ol evlat. Fazla yaklaşma," diye uyardı Hayalet.

Tüm bu uyarılarına rağmen öne doğru bir adım daha attım. Taş sütunun üzerinde, yaratığın keskin pençelerinin çizdiği yerlerde izler oluşmuştu. Bakışları üzerimdeydi.

"Her şey yolunda," dedim lamiaya sakın bir şekilde. "Bu insanlar benim dostlarım. Lütfen onlara zarar verme. Sadece onları da beni koruyacağın gibi koru ve diledikleri gibiyelip gitmelerine izin ver." Sonra gülümsedim.

Kısa bir süre için hiçbir tepki gelmedi, fakat sonra acımasız bakışları biraz daha yumuşadı ve dudakları hafifçe aralandı. Bu bir gülümsemeden ziyade yüz buruşturmaya benziyordu. Ardından gövdesinin altından ön uzuvlarından birini bana doğru kaldırdı, tırnakları yüzümden yalnızca bir el kadar uzaktaydı. Bana dokunacağını sandıysam da lamia söylediklerimi onaylarmışçasına başını eğip

gözlerini gözlerimden kaçırmadan geri geri sütuna tırmanıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

Hemen arkamda James'in rahatlayarak derin bir iç çektiğini duydum. "Seninle meslektaş olmak istemezdim!" diye bağırdı.

"Bunun için seni suçlayamam James," dedi Hayalet, "ama bu işi birileri yapmalı. Her neyse, hadi ilerleyelim..."

Alice öne geçip fenerini iyice havaya kaldırarak zindanların arasındaki koridora girdi. Her iki yanımızda da huzursuz ölümler vardı. Acılarını hissedebiliyor, yakarışlarını duyabiliyordum. James yedinci oğlun yedinci oğlu olmadığından bu sesleri duymazdı, fakat ben bir an önce tünelden çıkıp tüm bu acıları arkamızda bırakmak için sabırsızlanıyordum. Gelgelelim dış tünele açılan ahşap kapıya gelmeden Hayalet elini omzuma koyunca durduk.

"Bu korkunç evlat," dedi usulca. "Burada işkence çeken ruhlar var. Daha önce aynı yere kapatılmış bu kadar çok sayıda ruhu bir arada görmemiştim. Onları bu şekilde bırakamam."

"Ruh mu? Ne ruhu?" diye sordu James endişeli bir şekilde etrafına bakarak.

"Yalnızca burada ölenlerin ruhları," diye yanıtladım. "Endişelenecek bir şey değil, ama acı çekiyorlar ve serbest bırakılmaları gerek."

"Evet," dedi Hayalet, "ve hemen şimdi onlarla ilgilenmek de benim görevim. Korkarım bu biraz uzun sürecek. Bak James, sen Downham'a doğru devam et. Bana ihtiyacın

yok. Hatta eğer ben orada olmazsam köylüleri bir araya getirmen daha kolay olabilir. Bir gece kalıp ertesi gün ola bildiğince fazla kişiyi buraya getir. Tüneli kullanmaya çalışmayın; bu zindanlardan geçmek köylülerin cesaretini olumsuz yönde etkileyecektir. Direkt olarak kuleye gelin, biz köprüyü indiririz. Bir şey daha, ben olsam zavallı Peder Stocks'un öldüğünden henüz bahsetmezdim. Bu köy halkı için ağır bir darbe olur, moralleri bozulur. Ve siz ikinize gelince," -önce Alice'e sonra da bana baktı- "Roughlee'ye gidip Jack, Ellie ve çocuğu buraya getirin. Sizi en fazla birkaç saat içinde yine burada görmeyi umuyorum."

Böylesi daha iyi olacak gibiydi ve biz de fenerlerden birini Malkin Kulesi'nin işkence gören ölülerini ışığa ulaştırmaya hazırlanan Hayalet'e bırakıp oradan ayrıldık. Tünel boyunca ilerlerken Alice önden, James ise hemen arkamdan ilerliyordu.

Çok geçmeden göle geldik ve Alice fenerini kaldırıp dikkatli bir şekilde adım atmaya başladı. Aniden yükselen kötü bir koku genzimi yaktı. Buradan bir önceki geçişimde su oldukça kabarıktı, oysa bu kez son derece sakindi, fenerin ışığıyla Alice'in başı ve omuzlarını tıpkı bir ayna gibi yansıtıyordu. Sonra bunun nedenini gördüm.

Mahluk artık tüneli korumuyordu. Paramparça olmuştu ve parçaları suyun üzerinde yüzyordu. Başı en uzak duvara yakındı. Bize yakın olan kıyıda kocaman bir kol duruyordu, kalın ve donuk parmaklar çamuru kazıya kazıya gölden çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Alice patikayı işaret etti. Üzerinde ayak izleri vardı; fakat bunlar bir insana ait değildi. Ayak izleri vahşi lamialardan birine aitti.

“Senin için yolu açmış Tom,” dedi Alice. “Ve yanılmıyorsam endişe etmemiz gereken başka bir cadı da yoktur.”

Alice muhtemelen haklıydı, ama gölün kıyısından ilerlerken yine o tedirginlik hissine kapıldım. Mahlukun yok edildiği aşikâr olmasına rağmen izlenildiğimi hissediyordum.

Şişmiş parmakların üzerinden atlayarak apar topar gölü geçtikten sonra toprak odaya varana dek ilerledik. Orada bir süre durup tehlike olup olmadığını dinledikten sonra dizlerimizle ellerimiz üzerine çökmemizi gerektiren tünelin en son ve en alt bölümüne ulaştık. Sürünerek ilerlemekte güçlük çekiyorduk, yine de sonunda kemiklerin durduğu rafların üstüne ve oradan da gömüte çıkmayı başardık. Ben güç bela tırmanırken Alice üstündeki tozları silkeliyordu. Feneri yukarı kaldırıp köşede duran boş prangalara baktı. Ölü Maggie orada değildi, muhtemelen kaçmakta olan ailesi tarafından serbest bırakılmıştı.

Feneri söndürdük ve Alice daha sonra ihtiyacımız olacağını düşünerek onu gömütün kapısının iç kısmına bıraktı. Dışarıya çıkınca Downham’a doğru kuzeye gidecek olan James’le alelacele vedalaştık. Çok geçmeden Alice ile birlikte ağaçların arasından Roughlee’ye doğru yola koyulmuştuk bile, sert bir rüzgâr körpe ağaçları eğerken havada yoğun bir yaz yağmuru kokusu vardı.

Bir süre sessizce yürüdük. Gökyüzü yeniden karardı, yağmur başladı ve ben gitgide daha rahatsız hissetmeye başladım. Alice'in verdiği kararlara genellikle güvenmeme rağmen düşündükçe ailemi Deaneler'den birinin yanına bırakmak daha da büyük bir delilik gibi gelmeye başladı.

"Şu senin teyzen, ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordum. "Onu son görüşünden bu yana birkaç yıl geçmiş olmalı. Bu süre zarfında epey değişmiş olabilir. Belki de diğer aile fertlerinin etkisi altına girmiştir?"

"Endişe edecek bir şey yok Tom, sana söz veriyorum. Agnes Sowbutts kocası ölene dek asla cadılık yapmadı. Şimdi de buralıların 'bilge' dediği insanlardan biri. İnsanlara yardım edip Deane klanının geri kalanından uzak duruyor."

Bunu duymak beni rahatlatmıştı. Görünüşe bakılırsa Agnes, Hayalet'in deyişiyle 'iyi huylu' idi ve gücünü başkalarına yardım etmekte kullanıyordu. Agnes'in evini uzaktan görünce her şey çok daha umut verici bir hal aldı. Köyün dışındaki bir tepenin eteklerinde, dar bir patikanın kenarına inşa edilmiş tek katlı bir evdi; güneybatı istikametinde en az iki kilometre ötede köy evlerinin bacalarından tüten dumanlar görünüyordu.

"Sen burada bekle Tom," diye önerdi Alice. "Ben gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bir bakayım."

Alice'in tepeden aşağıya doğru inmesini izledim. Artık kara bulutlar iyice alçalmış, yağmur şiddetini arttırmaya başlamıştı. Cübbemin kukuletasını kaldırdım. Alice henüz

İlahi oraya varmadan kulübenin kapısı açıldı, veranda-
da duran ve henüz göremediğim birisiyle konuştu. Sonra
bana doğru dönüp tepeden aşağı inmemi işaret etti. Kapıya
vardığımda içeri girmişti bile, ancak içeriden bana seslenil-
diğini duydum.

“Yağmurdan kaçıp içeri gir ve kapıyı kapa!”

Denileni yaptım. Bu bir kadın sesiydi, hırçın fakat aynı
zamanda şefkat ve otorite sahibi bir sestti. İçeriye doğru bir-
kaç adım atınca kendimi şöminede küçük bir ateşin yandı-
ğı sıkışık bir oturma odasında buldum, ocak rafında kay-
namak üzere olan bir çaydanlık duruyordu. Bir sallanan
sandalye, bir de üzerinde sönük bir mum bulunan masa
vardı. Mumun kötücül cadıların tercih ettiği siyah vaks-
tan değil de balmumundan yapılma bir mum olması ilgimi
çekmiş ve içimi rahatlatmıştı.

Oda oldukça ferah görünüyordu. Ön taraftaki pencere
çok ufak olmasına rağmen her nasılsa oda epey aydınlıktı.
Çok sayıda dolap ve her biri kavanozlar ve tuhaf şekilli
kaplarla dolu raf üstüne raf vardı. Tüm bu kavanoz ve kap-
ların üzerine Latince bir takım şeyler yazan etiketler yapış-
tırılmıştı. Bir şifacıyla karşı karşıya olduğuma hiç şüphe
yoktu.

Alice bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Onun hemen
yanında duran Agnes Sowerbutts yeğeninin ancak omzuna
geliyordu, fakat Alice'in boyu genişliğindeydi, yüzündeyse
beni evine hoş bir şekilde buyur eden sıcak bir gülümseme
vardı.

“Seninle tanışmak güzel Tommy,” diyerek bana da bir havlu uzattı. “Üşütmeden önce bir güzel kurulan. Alice senden çok bahsetti.”

Başımı sallayıp havlu için teşekkür ettikten sonra kıbarlık olsun diye gülümsedim. Bana ‘Tommy’ diye hitap edilmesinden pek hoşlanmamama rağmen şikâyet etmeye degecek bir durum olduğunu düşünmüyordum. Yüzümü kurularken Ellie, Jack ve Mary’yi göremediğim için endişelenmişim.

“Ailem nerede?” diye sordum. “İyiler mi?”

Agnes yaklaşıp içimi rahatlatmak için omzuma vurdu. “Ailen yan odada güvende Tommy. Huzur içinde uyuyorlar. Onları görmek ister misin?”

Başımı aşağı yukarı sallayınca bir kapı açıp beni içinde büyükçe bir ikiz yatak olan bir odaya soktu. Yatak örtüsünün üzerinde sırtüstü üç kişi yatıyordu: Jack ve Ellie, çocuklarıysa aralarındaaydı. Gözleri kapalıydı ve bir an için başımdan aşağı kaynar sular döküldü ve en kötüsünden korktum. Soluk alıp verişlerini bile duyamıyordum.

“Endişe edecek bir şey yok Tom,” dedi Alice arkamdan yatak odasına girerek. Agnes onlara etkili bir iksir vermiş. Yeniden güçlerine kavuşabilmeleri için onları derin bir uykuya daldırmış.”

“Maalesef abini iyileştiremedim,” dedi Agnes başını iki yana sallayarak. “Ama şu anda çok daha güçlü ve uyandığında yürüyebilmeli. Fakat beyniyle ilgili elimden bir şey gelmiyor. Karman çorman olmuş durumda. Neler olup bittiğinin farkında değil, zavallı Jack.”

“İyileşecek Tom,” dedi Alice yanıma gelip beni rahatlatmak için elimi sıkarak. “Geri döner dönmez annenin sandığına bir göz atacağım. Orada abine iyi gelecek bir şeyler olacağına eminim.”

Alice iyi niyetliydi fakat yine de kendimi iyi hissetmemi sağlayamamıştı. Abimin tamamen iyileşip iyileşmeyeceğini düşünmeye başladım. Oturma odasına geri döndük ve Agnes bize bitkisel bir kuvvet şurubu kaydattı. Acı bir tadı vardı ama bize iyi geleceğini ve bizi bekleyen zor anlar için gücümüzü toplamamıza yardımcı olacağını söyledi. Ailemin bir saat içinde kendi kendilerine uyanacaklarını ve Malkin Kulesi’ne kadar yürüyecek güçte olacaklarını söyledi.

“Bize anlatabileceğin yeni bir şeyler var mı?” diye sordu Alice şurubundan bir yudum alarak.

“Ailem bana pek bir şey anlatmaz,” dedi Agnes. “Beni rahatsız etmezler ve ben de onları rahatsız etmem, ama olup bitenleri ben de görebiliyorum. Şu son birkaç gün epey hareketli geçti. Hasat Şenliği hazırlığındalar. Bir ay boyunca pazar günleri gelenden çok Malkin geldi. Mo-uldheellar dan de gelenler oldu. Hayatım boyunca ilk defa böyle bir şey gördüm.”

Alice aniden güldü, sesinde ince bir alay vardı. “Herhalde hepsi pencerenin önünden geçmemiştir, bunları nereden biliyorsun?”

Agnes’in yüzü hafifçe kızardı. Önce gücendiğini düşündüysem de sonra aslında utanmış olduğunu anladım.

“Benim gibi yaşlı bir kadının da heyecan duymaya ihtiyacı vardır öyle değil mi? Penceremden dışarı, meleyip duran koyunlarla rüzgârın salladığı ağaçlara bakıp durmak hiç eğlenceli değil. Benim yaptığumsa dedikodudan sonra en eğlenceli şey. Yalnızlıktan kurtulmamı sağlıyor.”

Alice gülümseyip sevgi dolu bir şekilde kolumu sıkı. “Agnes teyze ayna kullanmayı çok sever, yani dünyada neler olup bittiğini görebilir. Bize şimdi gösterebilir misin teyze?” Gülümsemeye devam ederek yaşlı kadına doğru döndü. “Bu sahiden çok önemli. Mouldheellar’ın neyin peşinde olduklarını öğrenmemiz gerek. Her şeyden önemlisi de Mab Mouldheel’ı görmek istiyoruz. Bizim için onu bulabilir misin?”

Agnes bir an için yanıt vermedi, ama sonra başını hafifçe sallayıp odanın uzak köşesine gitti. Oradaki dolapların birini karıştırdıktan sonra bir ayna çekip çıkardı. Pek büyük değildi, olsa olsa otuz santim uzunluğunda ve on beş santim genişliğindeydi, ne var ki çerçevesi pirinçtendi ve ağır bir kaidenin üzerine yerleştirilmişti. Agnes aynayı masaya yerleştirdikten sonra mumu hemen kendi soluna koydu. Ardından bir sandalye çekip aynanın tam karşısına oturdu.

“Perdeleri çek Alice!” diye emretti muma uzanarak.

Alice söyleneni yapıp kalın perdeleri çekince oda loş bir hal aldı. Agnes elini mumun üzerine tutar tutmaz mum yanıverdi. Alice’in düşüncelerine güveniyordum, ama Agnes’in bir şifacıdan daha fazlası olabileceğinden şüphe

etmeye aşıladım. Bilge bir kadın aynalar ve mumlar kullanmazdı. Hayalet bu durumdan hiç hoşlanmazdı, fakat Alice ara sıra onun onaylamadığı şeyler yapıyordu. Agnes'in da ıpki Alice gibi güçlerini Karanlık yerine iyiliğe hizmet etmek için kullanıyor olmasını umuyordum.

Bir an için çöken sessizlikte pencereye vuran yağmur damlalarının sesini duyabiliyordum. Sonra Agnes mırıldanmaya başlarken Alice ve ben omzunun üzerinden puslanmaya başlayan aynayı görebilmek için arkasına geçtik.

Alice'in sağ eli benim sol elimi tutuyordu. "Agnes aynalar konusunda çok hünerlidir," diye fısıldadı. "Mouldheel klanına bile kök söktürür!"

Aynanın üzerinde birtakım görüntüler belirdi: kalabalık bir kulübenin içi; dizlerinin üzerinde yatmakta olan kara bir kediyi okşayan iki büklüm yaşlı bir kadın; yıkık bir şapelin sunağına benzeyen bir görüntü. Sonra ayna kararırken Agnes bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı, bir yandan da gitgide daha hızlı mırıldanıyordu ve alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı.

Ayna bir miktar aydınlandıysa da tek görebildiğimiz hızla kayıp giden bulutlar ve rüzgârda sallanıp duran dallardı. Bu çok tuhaf bir şeydi. Acaba bunu nasıl yapıyordu? Diğer ayna neredeydi? Görünüşe bakılırsa yerden yukarı doğru bakıyorduk. Sonra iki kişi belirdi. Şekilsiz ve son derece büyüklerdi. Bu sanki devlere bakan bir karıncanın gördüğü görüntüye benziyordu. İçlerinden birinin ayakları çıplaktı; diğerinin üzerindeyse uzun bir cübbe vardı.

Görüntü netleşip de yüzlerini görmeden bile kim olduklarını anlamıştım.

Mab heyecanlı bir şekilde Wurmalde'yle konuşuyordu. Wurmalde ise elini onun omzuna koymuştu. Mab konuşmayı kesti ve her ikisi de gülümseyip başlarını salladılar. Aniden görüntü kaymaya başladı. Sanki kara bir bulut görüntünün solundan kaymaya başlamıştı ve tam o esnada Wurmalde'nin eteğinin görüntüye engel olduğunu fark ettim. Ardından cadının sivri burunlu ayakkabılarından birini ve hemen onun yanındaysa keskin tırnaklı, üç parmaklı çıplak ayağı gördüm.

Görüntü silikleşti ve ayna karardı, ancak biz yeterince görmüştük. Görünüşe bakılırsa Mouldheellar diğer iki klanla katılıyor olmalıydı. Agnes mumu söndürüp güçlüğü ayağa kalktı. Perdeleri açtıktan sonra başını iki yana salladı. “Şu pis yaratık tüylerimi diken diken ediyor,” dedi. “Onsuz, dünya çok daha iyi bir yer olurdu.”

“Wurmalde olmasa da öyle,” dedi Alice.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum Agnes'e. “İki ayna olması gerektiğini sanıyordum...”

Alice, teyzesi yerine yanıtlayarak, “Cadının ne kadar güçlü olduğuna bağlı,” dedi. “Su da aynı işi görür. Bir kabin içinde olabilir ya da çok durgunsa bir göl bile iş görür. Agnes teyze gerçekten çok zeki ve becerikli davrandı: Wurmalde ve Mab büyük bir gölün kenarındaydı, teyzem de onu kullandı.”

Bunun üzerine dehşete kapıldım ve paramparça olmuş mahlûğun parçalarının hareketsiz bir şekilde yüzdüğü cam

gibi durgun o yer altı gölü aklıma geldi. Ve orada kendimi nasıl tedirgin hissettiğimi hatırladım.

“Yer altı gölünden geçerken içim titremiştii,” dedim. “Sanki birileri bana bakıyor gibiydi. Oradan geçtiğimizi görmek için gölü kullanmış olabilirler mi?”

Agnes başını aşağı yukarı sallayıp düşüncelere daldı. “Bu mümkün Tommy. Ve eğer öyleyse kuleden güvenli bir şekilde çıkmayı başardığınızı biliyor olacaklar ve geri dönmenizi bekleyeceklerdir.”

“Biz de diğer taraftan gideriz,” diye önerdim. “Hayalet hâlâ Malkin Kulesi’nde, yani bizim için köprüyü indirebilir. Direkt olarak ormandan geçip oraya gidebiliriz. Bunu beklemiyorlardır.”

“Deneyebiliriz,” dedi Alice düşünceli bir şekilde. “Ama Crow Ormanı’nda da bekliyor olabilirler, üstelik bizi içeri alması için Hayalet’e seslenmemiz gerekir. Yine de oradan gidersek şansımız daha fazla olur. Özellikle de uzun yollar gidip kuzeyden yaklaşırsak.”

“Bir başka sorun daha var,” dedim. “Hayalet saatler boyunca zindandaki ölümlerle uğraşıyor olacak. Yani bizi duyamayabilir. Geri gitmeden önce beklemeliyiz. Hava karanı dek beklemeliyiz...”

“Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz,” dedi Agnes. “İçinizi ısıtmak için biraz çorba içmeye ne dersiniz? Ailen uyanınca acıkmış olacaktır. Hepimize yetecek kadar çorba yapayım.”

Agnes yemeği hazırlarken yan odadan belli belirsiz bir ses duyuldu. Küçük Mary uyanmıştı. Neredeyse anında

Ellie'nin onu sakinleştirmeye çalıştığını duyunca kapıya hafifçe vurup içeri girdim. Ellie çocuğunu rahatlatmaya çalışıyor, Jack ise başını ellerinin arasına almış, yatağın kapıya bakan kenarında oturuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı bile.

“Daha iyi misin Ellie?” diye sordum. “Peki ya Jack nasıl?”

Ellie bana doğru gülümsedi. “Çok daha iyiyim, teşekkürler ve Jack de toparlanmış görünüyor. Henüz konuşmadı ama baksana oturabilecek kadar iyileşmiş. Bu çok büyük bir gelişme.”

Jack hâlâ aynı konumda duruyordu ve odaya girdiğimi görmüş olduğuna dair bir tepki vermemiştii, yine de Ellie paniğe kapılmasın diye neşeli görünmeye çalıştım. “Bu harika bir haber,” dedim. “Neyse, sizi güvende olmanız için Malkin Kulesi'ne geri götüreceğiz.”

Bunu duyar duymaz paniğe kapıldı.

“O kadar kötü değil,” dedim ona güvence vermeye çalışarak. “Orayı artık biz ele geçirdik ve tamamen güvenli.”

“O kasvetli yeri bir daha görmek zorunda kalmamayı umuyordum,” dedi.

“Bu en iyisi Ellie. Sizi çiftliğe geri götürene kadar orada güvende olursunuz. Göz açıp kapayınca kadar her şey yoluna girmiş olacak.”

“Ben de böyle düşünmek istiyorum Tom, ama gerçek şu ki pek fazla umudum yok. Tek istediğim Jack'e iyi bir eş olmak ve tüm sevgimi verebileceğim bir aileye sahip

olmaktı. Fakat bu olanlar her şeyi berbat etti. Küçük Mary için cesur görünmem gerekecek.”

Tam o esnada Jack ayağa kalkıp yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğru ilerledi.

“Ayağa kalktığını görmek çok güzel Jack!” dedim onu karşılamak üzere kollarımı uzatarak. Eski Jack, kaburga kemiklerimi kırarcasına neşe içinde sarılırdı, ama abimin tam olarak iyileşmek için epey zamana ihtiyacı vardı. Üç adım önümde durup birkaç kez üst üste ağzını açıp kapattı; ardından şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Ayaklarının üzerinde dengesini sağlayabiliyor gibi görünüyordu, ancak konuşamıyordu. Alice’in annemin sandığında işe yarar bir şeyler bulmasını umuyordum.

Güneş battıktan kısa bir süre sonra Agnes Sowerbutts ile birlikte yola çıktığımızda yağmur artık iyice azalmış, hafif bir çiselemeye dönüşmüştü.

Ben ve Alice önden gidiyorduk, ama fazla hızlı yürümüyorduk. En sonunda yağmur tamamen durdu, ne var ki kalın bir bulut tabakası vardı ve hava çok karanlıktı, bu da eğer bize puslu kuran birileri varsa işlerini güçleştiriyordu. Küçük Mary endişeliydi ve annesinin eteğini çekiştirip duruyordu, onu yatıştırmak için Ellie’nin ara sıra durması gerekiyordu. Jack bol bol vaktimiz varmış gibi ağır ağır ilerlerken ara sıra bir şeylere takılıyordu ve bir ara bir ağaç kütüğüne takılınca neredeyse Pendle’daki tüm cadıların duyabileceği kadar büyük bir gürültü çıkardı.

Planımız doğruya doğru devam edip sağımızda kalan Crow Ormanı'nı aşmaktı. Planın ilk kısmı iyi gitti, ancak kuleye kuzeyden yaklaşmak üzere dönmeye başladığımızda son derece yoğun bir huzursuzluk hissetmeye başladım. Karanlığın içinde bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Başlangıçta bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu umduysam da sert esen rüzgâr bulutları aralıyor, gökyüzü her geçen dakika ağarıyordu. Çok geçmeden ay bulutların arasında bir delik bulunca her yer, soluk gümüşü bir ışıkla aydınlandı. Omzumun üzerinden arkaya bakınca uzakta birkaç siluetin yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ayın önünden geçen iri bir bulut bizi yeniden karanlığa gömdü.

“Arkamızdalar Alice ve giderek yaklaşıyorlar,” dedim, diğerleri paniğe kapılmasın diye alçak sesle konuşuyordum.

“Cadılar. Hem de sürüyle!” diye onayladı Alice. “Aralarında bazı erkekler de var.”

Crow Ormanı'nın ağaçlarının arasına girmiştik ve gürül gürül akan bir nehre doğru ilerliyorduk. Kayaların üzerinden çağlayarak akan suyun sesini duyabiliyordum.

“Nehri aşabilirsek güvende oluruz!” diye bağırdım.

Neyse ki nehir kıyısı alçaktı ve ben dengesini sağlasın diye Ellie'yi tutarken o da kucagında Mary ile birlikte alelacele karşıya geçti. Su dizlerimize bile gelmiyordu, fakat kayalar çok kaygandı. Jack epey zorlanıp iki kez düştü, ikinci düşüşünde karşı kıyıya iyice yaklaşmıştı, hiç şikâyet etmeden kendini çamurlu kıyıya kadar çekti. Hepimiz karşı kıyıya ulaşmayı başarmıştık ve en azından yakın tehlikeyi

atlatmış olduğumuz için rahatlamıştım. Cadılar sudan asla geçemezlerdi. Ne var ki tam o esnada ay kısa bir süreliğine yeniden belirince dehşete düşmeme neden olan bir şey gördüm. Yirmi metre kadar sağımızda bir cadı bendi vardı, suyun üzerinde asılı duran ağır, ahşap bir bloktu bu. Makaralardan geçirilmiş iplerle nehrin her iki kıyısındaki tutamaçlara kadar uzanan bu blok alçaltılırken doğru yere oturmasını sağlayacak iki yivli kazığın arasına yerleştirilmişti.

Çok az bir vakit kazanmıştık, fakat bu yeterli olmazdı. Düşmanlarımızın bendi indirip suyun akışını kesmeleri yalnızca birkaç dakikalarını alırdı. Bir kez karşı kıyıya geçtikten sonra da kuleye varmadan çok önce bizi yakalarlardı.

“Onları durdurmanın bir yolu var Tom!” diye bağırdı Alice. “O kadar umutsuz bir durum değil. Beni izle!”

Cadı bendine doğru koşmaya başladı. Titrek mum ışığı etrafı bir an için aydınlatınca Alice’in tahta bloğun altındaki suyu işaret ettiğini gördüm. Kıyıdan kıyıya uzanan kalın, koyu bir hat görebiliyordum.

“Bu bir yiv Tom,” diye bağırdı Alice. “Klan erkekleri taşları çekip nehrin yatağına bir çukur açar. Sonra onu ahşapla çevreler. Böylece suyun geçemeyeceği sımsıkı bir tıkaç elde etmiş olurlar. Eğer taşlardan birkaçını geri koyaabilirsek tam olarak indiremezler.”

Denemeye değerdi ve Alice’in peşinden nehrin kıyısına inip suya girdim. Teorik olarak oldukça kolaydı. Tek yapmamız gereken birkaç taş bulup çukura yerleştirmekti.

Fakat pratikte çok zordu. Karanlıktı ve kolumu dirseğıme kadar soğuk suya ilk soktuğumda parmaklarım hiçbir şey bulamadı. Elime gelen ilk taş iyice dibe batmış olduğundan yerinden oynamıyordu. İkinci taşsa daha ufak olmasına rağmen çok ağırdı ve parmaklarım sürekli kayıp duruyordu.

Üçüncü denememde yumruğumdan biraz daha büyük bir taş buldum. Alice önümdeydi ve nehrin bizim bulunduğumuz kıyısına iki taş yerleştirmişti bile.

“Tamam Tom! Onu benimkilerin yanına bırak. Çok fazla taş gerek yok...”

Artık boğuk soluk alıp verme sesleriyle nemli toprağa vuran ayak seslerini duyabiliyordum. Biraz daha uğraştıktan sonra bir başka taş daha çıkardım –bu kez yumruğumun iki katı büyüklüğündeydi– ve karanlıkta nişan almamı kolaylaştırmak için omzumu havada duran ahşap bloğa göre konumlandırarak taşı çukura doğru fırlattım. Ancak peşimizdekiler artık iyice yaklaşmışlardı. Ay bir kez daha belirdiğinde tutamaca uzanan iri yarı bir adam gördüm.

Bir başka taş daha bulup tam da çark hareket etmeye başladığında çukura atmayı başardım. Ahşap blok gürültülü bir şekilde alçalmaya başlamıştı. Bir taş daha aramak üzereyken Alice kolumdan yakaladı.

“Hadi Tom. Bu kadar yeter! Tam olarak kapatamayacaklar ve su akmaya devam edecek...”

Böylelikle Alice’in peşinden nehir kıyısına çıktım; birlikte Jack, Ellie ve Mary’nin bizi beklediği yere koşup

onları ağaçların arasından çıkardık. Acaba yeterince taş bulabilmiş miydik? Alice haklı mıydı?

Ellie artık iyice bitkin düşmüştü ve kızına sımsıkı sarılırken neredeyse bir salyangoz hızında ilerliyordu. Daha hızlı ilerlememiz gerekiyordu. Hem de çok daha hızlı.

“Mary’yi bana ver,” diye ısrar etti Alice çocuğu almak için kollarını uzatarak.

Bir an için Ellie’nin buna itiraz edeceğini düşündüysem de başını sallayarak teşekkür ettikten sonra çocuğu ona uzattı. Ahşap bloğun gürültüsü gitgide uzaklaşırken açıklığa varana dek yürümeye devam ettik. Kule önümüzdeydi. Çok yakında güvende olacaktık.

Kuleye bağıracağımız kadar yaklaştığımızda iyice umutlandım: İçeriden gıcırtilar geliyordu ve ben bakmaya devam ederken ay bir kez daha bulutların arasından çıkarak zincirlerin gürültüsü arasında alçalmaya başlayan köprüyü aydınlattı. Geç kaldığımız için endişelenen Hayalet mazgalı siperlerden açıklığa bakarken geldiğimizi görmüş olmalıydı.

Tam kale hendeğinin kenarına gelmişken arkamızdan hırıltılı bir çığlık duydum. Dönüp ağaçlara bakınca umutlarım çukura attığım son taştan bile daha hızlı bir şekilde dibe vurdu. Çimenlik alanda bize doğru koşan karanlık siluetler vardı. Cadılar nehri aşmış olmalıydılar.

“Daha çok taş kullanmalıydık,” dedim hoşnutsuz bir şekilde.

“Hayır Tom, yeterince taş kullandık,” dedi Alice Mary’yi annesine geri verirken. “Bunlar cadı değil, ama en az onlar kadar kötüler. Bunlar klan erkekleri.”

En az yarım düzine vahşi bakışlı ve öfkeli adam ay ışığında parlayan uzun bıçaklarını sallaya sallaya üzerimize doğru koşuyorlardı. Ama artık inmiş olan köprüye geri geri çıkarken Alice ile ben en ucunda savunma konumuna geçerek diğerlerini bizle demir dikmeli kapının arasına aldık. Hayalet merdivenlerden olabildiğince hızlı bir şekilde inmeye başlamış olmalıydı. Fakat düşmanlarımız üzerimize çullanmak üzereydiler.

Ustamın ağır sürgüleri açtığını duyabiliyordum, fakat acaba zamanında yetişebilecek miydi? Ellie hemen arkamda bir çığlık attı ve sonra devasa kapının menteşeleri üzerinde dönmeye başladığını duydum. Başıma doğru savurulan bıçağın yönünü değiştirmeyi umarak kendimi korumak için asamı kaldırdım. Ama artık yanımda başka biri vardı. Bu Hayalet’ti ve göz ucuyla esasını saldırgana doğru savurduğunu gördüm. Adam bağırıp yana doğru düşerek gürültülü bir şekilde hendeğin içindeki suya yuvarlandı.

“İçeri girin!” diye bağırdı Hayalet. “İçeri girin hepiniz!”

Omuz omuza vermiş iki kişi daha üzerimize doğru koşarken Hayalet hiç kımıldamıyordu. Hayalet’i onlarla tek başına bırakmak istemiyordum ama beni kapıya doğru öyle sert bir şekilde ittirdi ki sendeledim ve neredeyse düşecektim. Tam o sırada ay bir bulutun ardında gözden kayboldu ve yeniden karanlığa gömüldük. Hiç düşünmeden emirlere itaat ederek kapıya, Alice’in yanına koştum. Acı dolu bir

çığlık daha duyunca dönüp baktım. Birisi aşağı düşmüştü ve çok geçmeden yine suya çarpma sesi duyuldu. Acaba Hayalet mi düşmüştü? Onu suya mı fırlatmışlardı? Sonra gölgelerin arasında kapıya doğru koşan birini gördüm, ancak kendimi savunmak üzere asamı kaldıramadan bunun ustam olduğunu anladım.

Sendeleyerek içeri girdi, küfredip asasını yere attıktan sonra kapıyı omuzladı. Alice ve ben de yardım ettik ve ağır bir şey çarpmadan hemen önce kapıyı kapatmayı başardık. Hayalet sürgüleri kapattı. Düşmanlarımız çok geç kalmıştı.

“Merdivenlerden çıkıp şu köprüyü kaldırın!” diye emretti Hayalet. “İkiniz de! Acele edin!”

Alice ile birlikte merdivenlerden çıkıp makarayı çevirmeye başladık. Aşağıda düşmanlarımız boş yere kapıya vurup dururken öfkeli bağırışlar ve metalik sesler duyduk. Zorlu bir işti fakat omuzlarımız çarkın direncine karşı koydukça köprüyü kaldırana dek ırgatı azar azar çevirmeyi başardık. Köprü tam olarak kalkmak üzereyken kapıdaki gürültüler kesildi ve düşmanlarımızın hendeğe atladıklarını duyduk. Ya hendeğe atlayacaklar ya da ağır, ahşap köprüyle devasa kapı arasında sıkışacaklardı.

Artık güvendeydik. En azından bir süre. Hayalet, Alice ve ben neler olduğunu tartışırken Ellie ise Mary ve Jack'i rahat ettirmeye çabalıyordu. Hepimiz çok yorgunduk ve henüz bir saat geçmeden yeniden yere yatıp kirli battaniyelere sarınarak geceyi tamamladık. Bitkin düşmüştüm ve çok geçmeden rüyasız bir uykuya daldım. Geceleyin uyanınca

yanımda birinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum. Bu Ellie'nin sesine benziyordu.

“İyi misin Ellie?” diye seslendim karanlığa.

Ağlama neredeyse anında kesildi, fakat Ellie yanıt vermedi. Bunun üzerine yeniden uykuya dalmam epey uzun sürdü. Ertesi günün neler göstereceğini düşünmeye başladım. Hasat Şenliğine iki gün vardı. Jack'i kuleye getirerek bir gün kaybettiğimiz için yarın Hayalet'in önceliğinin Wurmalde ile uzlaşmak olacağına emindim. Eğer onu bulup cadıları durdurmazsak Karanlık vücut bularak aramızda dolaşmaya başlayacaktı ve işte o zaman geceleri ağlayan tek kişi Ellie olmazdı.

BÖLÜM 20

BİR DÜŞMANIN SONU

Hayalet uyandığında yalnızca su içip bir parça eyalet peyniri kemirmeme izin verecekti. Doğru tahmin etmiş-tim. Wormalde'yle ilk ve son olarak anlaşmak üzere yola çıkacaktık. Bizi sezemezdi ama Tibb bunu yapabilirdi. O zaman kendimizi bir tuzağın içinde bulabilirdik, ancak bu riski almak zorundaydık.

Read Köşkü'ne varmadan tehlikeye girerdik. Cadıların açıklığın bittiği yerden kuleyi gözlüyor olacaklarına emin-dim ve köprü alçalmaya başlar başlamaz saldırıya geçecek-lerdi: Yani bir kez daha tüneli kullanmak zorundaydık. Fakat yer altı gölünü de izlemek için ayna kullanacaklarından kuleden çıktığımızı anlarlardı. Hatta eski mezarlıktaki sık çalılıkların arasında bize pusu kurabilirlerdi. Yine de tüm bu risklere rağmen Hayalet eyalete yönelen tehdidin ka-ranlık merkezinde yer aldığını düşündüğü Wormalde'yle yüzleşmeye kararlıydı.

Çantasından bir bileği taşı alıp asasının ucundaki bıçağı çıkartarak bilemeye başladı.

“Eh evlat,” dedi sertçe. “Yapacak bir işimiz var. Wurmalkle yi bağlayıp onu bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yere götürmeliyiz. Ve eğer yolumuza çıkan olursa...”

Duraksayıp bıçağın keskinliğini parmağıyla yokladıktan sonra bana baktığında gözlerinde sert ve hiddetli bir bakış vardı; sonra Alice’e döndü.

“Sen burada kalıp Jack’e göz kulak ol. James köylülerle birlikte geri döndüğünde köprüyü indirecek kadar kuvvetlisindir herhalde?”

“Eğer Tom yaptıysa ben de yapabilirim,” dedi gülümseyerek “ve bu arada şu sandıklarda Jack’e yardımı dokunabilecek bir şey olup olmadığına bakacağım.”

Kulenin altındaki zindanlarda hava değişerek iyiye gitmiş gibiydi. Hayalet işini yapmıştı: Ölüler kemiklerini geride bırakıp huzura kavuşmuşlardı.

İki lamiadansa eser yoktu. Elimdeki mumu kaldırınca ölü hayvanların hâlâ zincirlere bağlı olduklarını gördüm, fakat kurumuş bedenlerinden artık kan damlamıyordu. Yorgun argın tünelde ilerlemeye devam edip mahlukun parçalarının hâlâ yüzmekte olduğu ufak göle ulaştık. Suyun yüzeyi cam gibiydi ve ben yine izlendiğimizi hissediyordum. Değişen tek şey eskisinden de keskin bir hal almış olan kokuydu. Hayalet de, ben de ellerimizle burun ve ağızlarımızı kapayıp iğrenç kokan nehri geçene kadar nefes almamaya çalıştık.

En sonunda diz çöküp sürünmemiz gerekti, Hayalet hâlâ önden ilerliyor ve bir yandan da mırıldanıp duruyordu. İlerlemek epey güçtü ancak sonunda gömüte çıkabildik. Ben dışarı çıkarken Hayalet cübbesindeki toz ve küfü silkeliyordu.

“Bu yaşlı kemiklerime hiç iyi gelmedi,” diye yakındı. “Temiz havaya çıkmak iyi gelecek.”

“Buraya ölü bir cadı bağlamışlar,” diyerek Hayalet’e köşedeki prangaları işaret ettim. “Adı Maggie’ydi ve bir zamanlar Malkin cadı kurulunun lideriydi. Mouldheller tünelin girişini bulmak için ona işkence ettiler. Artık yeniden özgür...”

“Ne kadar güçlü?” diye sordu Hayalet.

“Yaşlı Malkin Ana gibi değil, ama yine de güçlü sayılır. Avlanmak için Witch Dell’den kilometrelerce yol kat ederek buraya geldi.”

“Önümüzdeki birkaç gün içinde her ne olursa olsun Pendle’in tamamen temizlenmesi bizi yıllarca uğraştıracak,” dedi Hayalet yorgun bir şekilde başını iki yana sallayarak.

Mumu söndürüp Alice’in buraya son gelişimizde bıraktığı fenerin yanına koydum.

“Ne olur ne olmaz sen şu feneri de al evlat,” dedi Hayalet. “Read Köşkü’nün kilerlerini aramamız gerekebilir.”

Terk edilmiş mezarlığın sık çalılıklarının arasında dikkatlice ilerlerken gökyüzünde yağmur bulutları toplanıyor ve batıdan sert bir rüzgâr esiyordu. Henüz on beş yirmi

adım atmamıştık ki cadıların sahiden de pusuya yatmış olduklarını gördük. Üç kişiydiler ve hepsi ölüydü. Çevrelerindeki çimenlik alan kanla kaplıydı, cesetlerin üzerindeyse sinekler uçuşuyordu. Hayalet'in aksine ben fazla yaklaşmadım, ama uzaktan bile bunun lamiaların işi olduğu anlaşıyordu. Görünüşe bakılırsa bir kez daha yolu açmışlardı.

Bir saati biraz aşkın bir zaman sonra Read Köşkü'ne yaklaşıyorduk. Tibb'in beni dehşete düşürdüğü ve Wurmalde'nin beni cinayetle suçladığı –ve hiç şüphesiz zavallı Peder Stocks'un cesedinin göğsündeki bıçakla hâlâ aynı yatakta yatıyor olduğu– bu eve yeniden girme konusunda hiç istekli değildim, ama yine de bunun yapılması gerekiyordu.

Tehlikenin tam ortasına yürüdüğümüze hiç şüphe yoktu. Hem Tibb hem de yenilmesi güç Wurmalde bizi bekliyor olabilirdi; tabii hizmetliler ve klanlardan gelmiş olması muhtemel diğer cadıları saymazsak. Ne var ki yaklaştıkça bir şeylerin son derece ters gittiğini fark ettik. Ön kapı rüzgârla birlikte kapanıp kapanıp açılıyordu.

"Baksana evlat," dedi Hayalet, "kapıyı bizim için açık bırakmışlar, girelim bari!"

Ön kapıya doğru ilerleyip içeri girdik. Tam kapıyı arkamızdan kapatacaktım ki ustam beni omzumdan tutup başını iki yana salladı. Hiç hareket etmeden dikkatlice etrafı dinledik. Çarpan kapıyla uğuldayan rüzgârın sesinden başka evden çıt çıkmıyordu. Hayalet merdivenlere doğru baktı.

“Bırakalım da kapı çarpmaya devam etsin,” diye fısıldadı kulağıma. “En ufak bir şeyi dahi değiştirmek içeridekilerin dikkatini çekebilir. Ev çok sessiz, hizmetkârlar kaçmış olsa gerek. Aramaya alt kattaki odalardan başlayacağız.”

Yemek odası bomboştu; mutfak sanki günlerdir kimse girmemiş gibi görünüyordu; lavaboda kirli bulaşıklar vardı ve burnuma bozulmuş yemek kokuları geliyordu. Read Köşkü sabah güneşine rağmen loştu ve her an her şeyin önümüze çıkabileceği karanlık köşeler vardı. Durmadan Tibb’i düşünüyordum. Acaba bu yaratık hâlâ etrafta mıydı?

Girdiğimiz son oda çalışma odasıydı. İçeri girer girmez ölüm kokusu aldım. Kitap raflarının arasında yüzükoyun yatan bir ceset vardı.

“Feneri yak,” diye emretti Hayalet. “Daha yakından bakalım...”

Cesedin Nowell’a ait olduğu çok açıktı. Sırtından neredeyse koparılıp alınmışa benzeyen gömleği paramparça olmuş, üzeri kurumuş kanla kaplanmıştı, kan lekeleri cesedin bulunduğu yerden açık olan kapıya doğru uzanıyordu. Etrafına kitaplar saçılmıştı. Hayalet kitapların düşmüş olması gereken yere, yani en üst rafa baktıktan sonra diz çöküp ölü yargıcı ters çevirdi. Yüzü dehşet içinde kasılmış, gözleriye hâlâ açıktı.

“Görünüşe bakılırsa onu Tibb öldürmüştü,” dedi Hayalet yeniden en üst rafa bakarak. “Yargıç buradan geçerken en üst raftan sırtına atlamış olmalı. Yaratık hâlâ evin içinde olabilir,” diyerek kan izlerini işaret etti.

Kapıyı açtı. Dışarıda kan lekeleri dar basamaklardan karanlığa doğru uzanıyordu. Ustam esasını hazırlayarak aşağıya inmeye başlarken ben de elimdeki feneri havaya kaldırmış, hemen arkasından onu takip ediyordum. Kendimizi küçük bir kilerin giriş kapısında bulduk. Sağımızda kalan duvardaki raflar şarap şişeleriyle doluydu. Temiz ve bakımlı taş zeminin üzerindeki kan izleri Tibb'in yüzüstü yatmakta olduğu uzak köşeye kadar devam ediyordu.

Daha önce tavandan bana bakmış olan Tibb anımsadığımdan çok daha ufaktı; neredeyse orta büyüklükte bir köpek kadardı. Bacakları bedenini kaplayan kalın siyah postunun altına çekilmişti, postun üzeri de kurumuş kanla kaplıydı. Fakat Tibb'in küçük olduğu kadar da kuvvetli olduğunu biliyordum. Peder Stocks onunla başa çıkamamıştı ve Nowell'ı öldüren de oydu. Her iki kurban da hayatlarının hâlâ dinç ve olgun dönemlerini yaşıyorlardı.

Hayalet dikkatlice Tibb'e yaklaşırken esasının ucundaki bıçağı açınca 'klik' diye bir ses çıktı. Bu sesi duyan Tibb kollarını uzattı, pençelerini çıkararak başını çevirip bize baktı. İşte dehşetten tüylerimi diken diken eden o baş, tam karşımdaydı. Tamamen saçsız ve pürüzsüzdü, gözleri ölü bir balığinki kadar donuktu, aralık ağzındansa iğne kadar keskin dişleri görünüyordu. Bir an için Tibb'in Hayalet'in üzerine atlamasını bekledim, ne var ki yaratık bunun yerine acı içinde inledi.

"Çok geç geldin," dedi Tibb. "*Sahibem beni ölüme terk etti. Çok şey gördüm. Hem de çok. Ama kendi ölümümü görmedim. Bu hepimizin görmesi gereken son şey olmalı!*"

“Evet,” dedi Hayalet bıçağını hazırlarken. “Hayatın benim ellerimde...”

Fakat Tibb yalnızca acı acı güldü. “Hayır,” diye tısladı. “Sen konuşmaya devam ederken ben ölüyor falan değilim. Sahibem bana asla hayatımın bu kadar kısa olacağını söylemedi. Toplamda dokuz kısa hafta. İşte bu kadar yaşadım. Bu nasıl adil olabilir? Doğumdan yaşlılığa ve sonra ölüme kadar yalnızca dokuz hafta. Şimdiyse bedenimi bu soğuk taş zemin-den kaldırmaya yetecek gücüm dahi yok. Bu yüzden kendini boş yere yorma yaşlı adam. Gücüne ihtiyacın olacak. İkincinin de çok az vakti var. Ama yanındaki çocuk senin o lanetli mesleğini devam ettirebilir. Tabii yeni ayı görebilecek kadar hayatta kalırsa...”

“Wurmalde nerede?” diye üsteledi Hayalet.

“Gitti! Gitti! Onu asla bulamayacağınız bir yere gitti. Onu bulduğunuzda her şey çok geç olur. Sahibem yakında Şeytan’ı karanlık geçidinden bu dünyaya çağırarak. İki gün boyunca sahibem ne isterse onu yapacak. Sonra kendi yoluna gidecek. Sahibemin ondan ne istediğini biliyor musunuz? Sahibemin Şeytan’a verdiği şey için onun ödemesi gereken bedeli?”

Hayalet yorgun argın göğüs geçirip yanıt vermeye te-nezzül etmedi. Ellerinin asayı sıkıca kavradığını gördüm. Yaratığı öldürmeye hazırlanıyordu.

“Onun görevi, oğlanın ölümü. O ölmeli, çünkü annesinin oğlu. Yani düşmanımızın. Bir zamanlar uzak bir ülkede o da sahibem gibi ölümsüzdü ve karanlık güçlere sahipti. Fakat hata yaptı. Onca uyarıya rağmen aydınlığa yöneldi. Bu yüzden bir

kayaya bağlanıp ölüme terk edildi; hizmet etmek istediği aydınlığın simgesi tarafından öldürülecekti. Kötü talih sonucu bir insan onu kurtardı. Aptalın teki onu zincirlerinden kurtardı.”

“Babam aptal değildi!” diye araya girdim. “O iyi ve şel katli biriydi ve annemin acı çektiğini görmeye dayanamazdı. Kimsenin o şekilde acı çekmesine izin vermezdi.”

“Oradan geçip gitmiş olsa senin için çok daha iyi olurdu evlat. Çünkü o zaman doğmazdın. Şu kısacık beyhude hayatını yaşamamış olurdun! Sadece kurtarıldı diye sonsuza dek değiştiğini mi sanıyorsun? Katiyen! Bir süre acı çekti, ne yöne gitmesi gerektiğini bilemiyor, karanlıkla aydınlık arasında gidip geldi. Eski alışkanlıklardan kurtulmak güçtür ve yavaş yavaş Karanlık onu geri çağırırdı. Böylelikle ona ikinci bir şans verilerek kendisini kurtaran kişiyi öldürmesi emredildi, ama o dua edip itaatsizlik etti ve bir kez daha aydınlığa yöneldi. Aydınlığa hizmet edenler kendilerine karşı çok acımasızdırlar. Yaptıklarının bedelini ödemek için kendine zalimce bir ceza verdi: Ölümsüzlüğünden vazgeçti. Ama bu cezanın yalnızca yarısıydı. Gençliğini, acınacak kadar kısa süren hayatının en güzel kısmını onu kurtaran kişiye vermeyi seçti. Kendisini ölümlü bir adama, sıradan bir denizciye vererek ona yedi tane oğul doğurmayı seçti.”

“Onu çok seven yedi tane oğul!” diye bağırdım. “O mutluydu. Hayatından memnundu!”

“Mutlu mu! Mutlu mu? Mutluluğun bu kadar kolay elde edildiğini mi sanıyorsun? Bir zamanlar çok yüce bir konumda

olan birinin, ölümlü bir adama ve onun çocuklarına hizmet ettiğini, burun deliklerini yakan çiftlik kokusunu düşün. Yaşlandııkça buruşup duran biriyle aynı yatağı paylaşmak. Gündelik sıradan ve bıktırıcı işlerle uğraşıp durmak. Yaptığına pişman oldu fakat en sonunda adamın ölümü onu serbest kılarak kendi kendine verdiği cezadan kurtulmasını sağladı ve şimdi kendi anayurduna geri döndü.”

“Hayır,” dedim. “Böyle olmadı! Babama aşıkı.”

“Aşk,” diye alay etti Tibb. “Aşk ölümlüleri kaderlerine bağlayan bir yanılsama. Ve şimdi annen sahibemin önem verdiklerini yok etmek için her şeyi riske etti. Karanlığı yok etmek istiyor ve seni de kullanabileceği bir silah olarak yetiştirdi. Bu yüzden büyüüp erkek olmana asla izin verilmemeli. Senin sonun gelmeli.”

“Evet,” dedi Hayalet esasını kaldırarak, “ama şimdi senin sonun gelmeli...”

“Acıyın bana,” diye yalvardı Tibb. “Biraz daha zamana ihtiyacım var. İzin verin de huzur içinde öleyim.”

“Efendi Nowell’a acıdın mı?” diye sordu Hayalet. “Ona nasıl davrandıysan şimdi ben de sana öyle davranacağım...”

Hayalet bıçağı indirirken arkamı döndüm. Tibb’in attığı çığlık bir domuz ciyaklamasına dönüştü. Kısa süren bir homurtunun ardından sessizlik çöktü. Yaratığa bakmadan ustamın ardından merdivenleri çıkıp çalışma odasına geri girdim.

“Nowell’ın cesedi bir süre daha gömülmeden kalmalı,” dedi Hayalet üzgün bir şekilde başını iki yana sallayarak. “Zavallı Peder Stocks’un da hâlâ üst katta olduğuna eminim, belki de Şerif Barnes’a neler olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. Wormalde’ye gelince, yaratığın az önce söylediklerine bakılırsa her yerde olabilir ve körü körüne arama yapacak kadar vaktimiz yok. Hâlâ uğraşmamız gereken cadı kurulları var, o yüzden işe kuleye geri dönerek başlasak iyi olur. James yakında Downham’dan topladığı adamlarla geri döner. Cadılarla tek başımıza mücadele edemeyiz. Ufak çapta bir ordu kurup organize olmalıyız. Vaktimiz azalıyor.”

Hayalet, Nowell’in masasının yanında durdu. Kilitli olmayan çekmeceleri açıp içlerini aramaya başladı. Çok geçmeden gümüş zincirimi havaya kaldırmıştı bile.

“Al bakalım evlat,” diyerek zinciri bana doğru attı. “Çok yakında buna ihtiyacın olacağına hiç şüphe yok.”

Read Köşkü’nden çıkıp şiddetli bir yağmurun altında Malkin Kulesi’ne giderken Tibb’in söylediklerini düşünüp duruyordum.

Islak ve perişan bir halde tünelleri sağ salim aştıktan sonra döne döne kuleye çıkan merdivenleri çıkmaya hazırlanırken içimde birikenleri dökmek üzere Hayalet’e döndüm.

“Sizce Tibb’in söyledikleri doğru muydu?” diye sordum.

Hayalet sertçe, “Hangisinden bahsediyorsun evlat?” diye sordu. “O yaratık karanlığa aitti ve bu da tüm söylediklerini

şüpheli kılıyor. Senin de bildiğin gibi Karanlık işine geldiğinde herkesi kandırmaya çalışır. Ölmekte olduğunu söylüyordu ama bunun doğru olduğuna nasıl emin olabilirdim? O yüzden onu hemen oracıkta öldürmem gerekiyordu. Bu zalimce görünebilir fakat bunu yapmalıydım. Başka seçeneğim yoktu.”

“Annemin de bir zamanlar Wurmalde gibi olduğuna dair söylediklerini kast ediyorum; yani ölümsüz olmasını?” Annemin de kız kardeşleri gibi lamia olduğunu düşünüyordum.”

“Öyle olduğuna hiç şüphe yok evlat. İyi de ölümsüz olmak ne anlama geliyor? Bu dünya günün birinde son bulacak. Hatta belki yıldızlar bile sönüp gidecek. Hayır, bu dünyada sonsuza dek yaşayan bir şey olabileceğine inanmıyorum, üstelik biraz kafası çalışan hiç kimse bunu istemez. Ama lamiaların ömürleri çok uzundur. İnsan biçimindeyken yaşlanıyor gibi görünebilirler ama vahşi olduklarında yeniden gençleşirler. İnsan biçiminde çok sayıda hayat sürebilirler ve her seferinde genç bir kadın gibi görünürler. Belki günün birinde yarattığın ne demek istediğini anlarız. Belki yalan söylemiştir. Belki de söylememiştir. Annenin dediği gibi, yanıtlar o sandıkların içinde ve eğer her şey yolunda giderse bir gün onları iyice inceleyecek vaktin olabilir.”

“Peki ama Şeytan’ın Geçit’ten geçmesi ne demek oluyor? Hem Geçit de neyin nesi?”

“Bir tür görünmez kapı. Bu dünyayla Şeytan gibi yaratıkların kol gezdiği yerler arasında kalan zayıf noktalar.

Cadılar kara büyü kullanarak o kapıyı açıp Şeytan'ın geçmesini sağlamak istiyorlar. Biz de buna engel olmak için elimizden geleni yapmak zorundayız,” dedi Hayalet, sesi basamaklarda yankılanıyordu. “Hasat Şenliği ayinini dağıtıp töreni bozmalıyız. Tabii bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolay. Annen başaramama ihtimalimize karşı da hazırlık yapmış. İşte sana o odayı bırakmasının nedeni bu.”

“Peki ama Şeytan beni bulup öldürmekle görevlendirilmişken oraya gitmeye yetecek kadar vaktim olacak mı? Ev çok uzakta...”

“Dünyaya salıverilen yaratıkların güç toplayıp kendilerine gelmeleri genellikle biraz zaman alır. Prieststown'daki Zehir'in bir süre nasıl şaşkın gibi olduğunu hatırlıyor musun? Aniden çok geniş bir dünyaya salınan yaratıklar başlangıçta kendilerini güçsüz hissedip güçlerini yavaş yavaş toplar. Şu sözde 'Şeytan'ın da aynı şeyden muzdarip olacağını düşünüyorum. Yani biraz vaktin olacaktır, ama ne kadar olacağını kestirmek imkânsız. Fakat bana soracak olursan bir an önce eve gidip hemen odaya saklanmaya bak.”

“Tibb'in söylediği ve beni rahatsız eden başka bir şey daha var,” dedim. “Onu ilk kez gördüğümde söylediği bir şey. Annemin bir keçi şarkısı söylediğinden ve bunun benimle ilgili olduğundan bahsetmişti. Bu ne anlama geliyor olabilir?”

“Bunu kendin çözebilmeliydin evlat. Annenin dilinde ‘tragos’ keçi anlamına gelir. ‘Oide’ ise ağıt ya da hikâye demektir. Yani keçi şarkısı tragedya anlamına gelir. Ve eğer

konu seninle ilgiliyse o halde Tıbb trajik bir hayatın olacağını söylemeye çalışmıştır; boşa geçmiş ve başarısızlığa mahkûm olan bir hayat. Ama olaylara olumlu açıdan bakıp duyduklarına şüphe ile yaklaşmak en iyisidir. Her gün hayatlarımızı şekillendiren kararlar veririz. Ben hâlâ her şeyin önceden belirlenmiş olabileceği fikrini kabullenemiyorum. Karanlık ne kadar güçlenirse güçlensin onu bir şekilde yeneceğimize inanmalıyız. Şuraya bak evlat! Ne görüyorsun?”

“Kulenin üst kısmına uzanan basamaklar...”

“Evet evlat, basamaklar... Hem de bir sürü! Şimdi bu basamaklardan yukarı çıkacağız, öyle değil mi? Yaşlı kemiklerimin sızlamasına rağmen en üst kata ve bizi bekleyen ışığa ulaşana dek bu basamaklardan tek tek çıkacağız. İşte hayat bundan ibarettir. Hadi gel! İşe koyulalım!”

Bunun üzerine döne döne yukarı çıkan merdivenleri çıkmaya başlayan Hayalet'in arkasına takıldım. Yukarıya, ışığa doğru...

BÖLÜM 21

DOWNHAM'A DÖNÜŞ

Kulede bizi iyi haberler bekliyordu. Alice en sonunda Jack'i gerçekten iyileştirebileceğini düşündüğü bir şey bulmuştu.

"Onu yeniden derin bir uykuya soktu," diye açıkladı. "Ama bu iksir bedenden çok zihni iyileştiriyor. Hepsi annenin defterlerinden birinde yazıyordu; nasıl karıştırılacağı, hangi bitkiden ne kadar kullanılacağı. Her şey... Gerekli olan malzemelerin hepsi sandıktaydı ve her biri etiketlenmişti."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Ellie sınımsıcak bir şekilde Alice'e gülümserken.

"Teşekkür etmen gereken kişi ben değilim, Tom'un annesi. O sandıktakileri öğrenmek yıllar alır," diye devam etti Alice.

"Bununla kıyaslandığında Kemikli Lizzie hiçbir şey bilmiyordu."

Jack akşamüzeri geç vakte kadar uyumaya devam etti ve öyle iyimser hissediyorduk ki çok geçmeden Jack'in eski

haline dönerek uyanacağını düşünüyorduk. Ama sonra kötü haberi duyduk.

James döndü. Fakat yalnız döndü. Downham köylüleri yardım etmeye korkuyorlardı.

“Elimden geleni yaptım,” dedi James yorgun bir şekilde, “fakat daha fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Cesaretleri kalmamış. Demirci Matt Finley bile Downham'dan çıkmayı kabul etmedi.”

Hayalet üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Eh, eğer onlar bize gelmiyorlarsa o halde bizim onlara gitmemiz gerekecek. Ama fazla iyimser değilim James. Geçen sefer onlara derdini anlatabilmiştin ve bunu yeniden yapabileceğini düşünmüştüm. Yine de denemeliyiz. Hasat Şenliği ayını yarın gece ve her ne pahasına olursa olsun buna engel olmalıyız. Wormalde'nin diğer cadılarla birlikte olacağına şüphem yok ve sanırım onu bulup bağlamak için elime daha iyi bir fırsat geçemez.”

Böylece hava karardıktan kısa bir süre sonra Downham'a dönmek üzere hazırlanmaya başladık. Ellie, Jack ve Mary'yi güvende olacakları kulede bırakacaktır.

“Evet,” dedi Hayalet James'e sırasıyla James, Alice ve bana bakarak, “keşke daha kolay bir yolu olsaydı. Umarım bizi bekleyen her neyse sağ salim atlatırız. Her ne olursa olsun lehimizde olan bir şey var. Bu kule artık bizim kontrolümüzde ve sandıklarla içindekiler güvende. Yani en azından bunu başardık.”

Ustam haklıydı. Malkin Kulesi artık lamiaların kontrolündeydi. Şansımız yaver giderse çok geçmeden geri dönüp annemin sandıklarını etraflıca gözden geçirebilecektim. Ama önce –umarım Downham köylülerinin de yardımıyla– cadı klanlarıyla mücadele edip ayini tamamlamalarına fırsat vermeden dağıtmamız gerekiyordu.

Böylece bir kez daha tünelleri kullanarak kuleden çıktık. Kuzeye doğru ilerlerken batıdan sert bir rüzgâr esiyordu ve hava oldukça serindi. Gecenin geri kalanını Downham’da, Peder Stocks’un kulübesinde birkaç saat uyumaya çalışarak geçirdik. Köyün erkeklerini işlerine başlamadan yakalamak için şafak sökmeden kalkıp bir ordu oluşturmak için çaresizlik içinde köydeki her kapıyı çaldık. Ben köyün dışındaki kulübelerle çiftliklere giden Alice’e eşlik ederken Hayalet ve James köyün merkezindeydiler.

İlk kulübeye ulaştığımızda kapıdan güneşin ilk ışıklarıyla çıkan bir adam gördük. Kendisini uzun ve yorucu bir günün beklediğini düşünerek uykulu gözlerini ovuşturan bu huysuz ve aksi görünen adam bir çiftlik işçisiydi. Henüz konuşmaya başlamadan bile bizi başından savmaya çalışacağına emindim.

“Hava kararırken kilisede bir toplantı olacak,” dedim. “Köydeki tüm erkekler davetli. Cadı tehlikesiyle nasıl başa çıkabileceğimizi planlamak için toplanıyoruz. Onları bu gece halletmeliyiz...”

Alice’in sivri burunlu ayakkabıları hiç de yardımcı olmuyordu. Adamın şüphe dolu bakışları cübbemle asam

arasında gidip geliyordu. İkimizin de görünüşünden hiç hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

“Bu toplantıyı kim düzenliyor?” diye sordu.

Hızlı düşündüm. James’in adını verebilirdim. Köylülerin çoğu artık onu tanıyor olmalıydı, ama daha önceki ricasını geri çevirmişlerdi. Adam zaten yeterince gergin görüldüğünden Hayalet’ten bahsetsem muhtemelen onu iyice korkuturdum. Düşünmeye bile fırsat bulamadan yalan söyleyiverdim:

“Peder Stocks...”

Adam bu ismi duyunca onaylarcasına başını salladı. “Gelmeye çalışacağım. Ama söz veremem; bugün çok işim olacak.” Kapıyı çarpıp arkasını dönerek tepeye doğru yürümeye başladı.

Alice’e dönüp başımı iki yana salladım. “Yalan söyledim için kendimi kötü hissediyorum,” dedim.

“Böyle düşünmenin bir faydası yok,” dedi. “Kesinlikle doğru olanı yaptın. Eğer rahip hayatta olsaydı gerçekten toplantı yapardı. Ne fark eder ki? Onun yerine biz yapıyoruz, hepsi bu.”

Tereddüt ederek başımı salladıysam da o andan itibaren gittiğimiz her evde Peder Stocks’un adını vermeye başladım. Aşağı yukarı kaç kişinin katılacağını kestirmek güçtü, fakat iyimser degildim. Gerçek şu ki bazıları kapılarını açmaya dahi tenezzül etmiyor, bazılarıysa mırıldanarak mazaretlerini bildiriyorlardı. Yaşlı bir adamsa aniden öfkeye kapılıverdi:

“Sizin gibiler bu köyde ne arıyor? Ben bunu bilmek istiyorum!” diye bağırdı Alice’in ayakkabılarına bakarak. “Geçmişte cadılardan yeterince çıktık ama bu bir daha olmayacak! Çek git, gözüm görmesin seni küçük cadı!”

Alice bu tepkiyi sakince karşıladı ve hiçbir şey söylemeden arkamızı dönüp yola koyulduk. Hayalet ve James’in işleri bizden biraz daha iyi gitmişti. Abimin söylediklerine bakılırsa her şey demirciye bağlıydı. O ise kararsızdı, fakat eğer harekete geçmeye karar verirse birçok kişi onu takip ederdi. Hayalet’e söylediğim yalandan bahsedince hiçbir yorum yapmadan başını sallamakla yetindi.

Günün geri kalanı endişeli bir bekleyiş içinde geçti. Vaktimiz azalıyordu. Acaba cadılara karşı mücadelemizde yetecek sayıda köylü gelecek miydi? Eğer yeterli sayıda köylü toplanabilirse acaba onları harekete geçmeye ikna edebilecek miydik? Peki ya Pendle Tepesi’ne zamanında ulaşıp Hasat Şenliği ayinlerini bozacak kadar vaktimiz olacak mıydı? Bu düşünceler aklımı meşgul ederken aniden başka bir şey daha anımsadım: 3 Ağustos, yani Hasat Şenliğinden iki gün sonra benim doğum günümdü.

Çiftlikteyken doğum günlerinde yaptığımız kutlamaları hatırladım. Aile fertlerinden birinin doğum günü olduğunda annem mutlaka özel bir pasta yapardı. O mutlu günlerden bu yana çok yol kat etmiştim. Karanlık çöktüğünde yüzleşeceğimiz tehlikenin ötesini nasıl düşünebilirdim? Bu hayattan çok şey umut etmenin anlamı yoktu. Buna benzer mutlu anlar kısa süren çocukluğuma aitti ve o dönem artık sona ermişti.

Güneş batarken tek koridorlu dar kilisede sabırlı bir şekilde bekledik. Kutsal malzemelerin saklandığı odadan birkaç mum alıp bunları mihraba ve kapının her iki yanındaki metal şamdanlara yerleştirdik.

İlk köylü endişeli bir şekilde kiliseye girip arkaya yakın bir sıraya oturmadan çok önce hava kararıp Horshaw kömürü rengine bürünmüştü bile. Bu ilk gelen, aksayarak yürüyen yaşlı bir adamdı. Tehlikelerle dolu bir savaşa katılmak üzere Pendle Tepesi'ne gelmek yerine yaşlı kemiklerini şömine başında dinlendirse çok daha iyi olacak gibi görünüyordu. Tek başlarına yahut grup halinde gelen başkaları da oldu, fakat yarım saat geçmesine rağmen sayıca hâlâ bir düzineyi aşamamıştık. İçeri giren adamlar şapkalarını çıkarıyordu. İçlerinden en cesur olan ikisi James'e başlarıyla selam verdi, fakat hiçbirisi gözlerini Hayalet'ten kaçıramıyordu. Son derece gergin olduklarını hissedebiliyordum. Yüzlerinde korku ifadesi vardı, bazıları ılık havaya rağmen titriyor ve savaşmaktan çok kaçmaya hazır görünüyordular. Bir cadı görür görmez kaçacak gibiydiler.

Ama sonra, tam her şey bitti diye düşünürken dışarıdaki karanlığın içinden birtakım mırıltılar duyuldu ve deri yelekli iri yarı bir adam en az iki düzine köylünün önünden kiliseye girdi. Bunun demirci Matt Finley olduğunu tahmin ediyordum. Kilisenin kutsallığına olan saygısından ötürü şapkasını çıkarıp ön sırada yerini aldıktan sonra sırasıyla James'i ve Hayalet'i başıyla selamladı. Ufak mihrabın hemen solunda, duvara yakın bir yerde duruyorduk. Yeni

gelenlerin tümü oturduktan sonra Hayalet, abime işaret edince o da öne çıkıp yüzünü koridora doğru döndü.

“Bu gece bizi dinlemek için vaktinizi ayırıp buraya gelme zahmetine katlandığınız için minnettarız,” diye konuşmaya başladı James. “Sizden istediğimiz en son şey kendinizi tehlikeye atmanız, ne var ki yardımınıza ihtiyacımız var ve gerekeni kendi başımıza yapabilecek olsak böyle bir şey istemezdik. Korkunç bir kötülüğün tehdidi altındayız. Gece yarısından önce cadılar Pendle Tepesi’nde toplanacak. Dünyaya korkunç bir kötülük salmak isteyen cadılar. Onları durdurmalıyız.”

“Eğer yanılmıyorsam o tepede zaten cadılar var,” dedi demirci. “Az önce kilometrelerce öteden görülebilen bir ateş yaktilar!”

Bunun üzerine Hayalet’in yüzünü derin bir endişe kapladı; başını iki yana sallayıp öne çıkarak James’in yanında yerini aldı. “Bu gece yapılması gereken çok önemli işler var çocuklar,” dedi. “Vaktimiz çok sınırlı. O görmüş olduğunuz ateş kötücül planlarını yürütmeye başladıkları anlamına geliyor. Sizi, ailenizi ve değer verdiğiniz her şeyi tehdit eden bir plan. Cadılar artık tüm bu toprakların sahibi olduklarını düşünüyorlar. Ücra vadilerde yaşamak onları tatmin etmeyince kötülüklerini Pendle Tepesi’nin zirvesinden gözler önüne seriyorlar! Eğer onları durdurmazsak bu topraklara karanlık çökecek. Hiçbirimiz güvende olmayacağız. Ne güçlüler ne de zayıflar, ne yetişkinler ne de çocuklar... Yataklarımızda rahat bir uyku çekemeyeceğiz. Tüm dünya tehlike, salgın hastalık ve kıtlığın pençesine

düşecek ve Şeytan'ın ta kendisi eyaletin sokak ve patikalarında kol gezmeye başlarken cadılar dünyaya hükmedip çocuklarınıza saldıracaklar. Bu toprakları güvence altına almalıyız”

“Bizim köyümüz güvenli!” diye çıkıştı demirci. “Ve bunu sağlamak için tüm gücümüzle savaştık. Eğer gerekirse bunu korumak için tekrar savaşıyoruz. Ama neden başkalarının yapması gereken bir iş uğruna kendi hayatlarımızı tehlikeye atalım? Roughlee, Bareleigh ve Goldshaw Booth’lu erkekler nerede? Onlar neden aralarındaki pisliği uzaklaştırmıyorlar? Bunu neden bizim yapmamız gerekiyor?”

“Çünkü o köylerde çok az sağlıklı erkek var,” diye yanıtladı Hayalet. “Karanlık oraları kötü etkilemiş ve açtığı yaralar çok derin. Karanlık’tan nefret edenler bir zamanlar savaşıp kazanmış olabilirler. Şimdiyse oraları cadı klanları yönetiyor ve iyi insanların pek çoğu başka yerlere gitti ya da Malkin Kulesi’nin zindanlarında öldüler. Yani bu Karanlık’la savaşmak için bir şans hatta belki de son şansınız.”

Hayalet duraksayınca bir sessizlik çöktü. Orada toplanmış olan çoğu kimsenin Hayalet’in az önce söylediklerini ciddi anlamda düşünmeye başladığına emindim. İşte tam o esnada arka sıralardan öfkeli bir ses duyuldu. “Peder Stocks nerede? Bu toplantıyı onun istediğini sanıyordum. Ben sadece bu yüzden geldim!”

Konuşan kişi Alice’le birlikte gittiğimiz ilk kulübedeki tarım işçisiydi. Yalan söylediğim ilk adam. Kilisenin arka sıralarından homurtular yükseldi. Görünüşe bakılırsa aynı şeyi düşünen başkaları da vardı.

“Cesaretiniz kırılmasın diye bunu size söylemeyecektik,” dedi Hayalet. “Fakat artık söylemeliyiz. Bu köyün sadık dostlarından biri tüm bu olayları tahrik eden cadı tarafından öldürüldü. Sizi ve ailelerinizi güvence altına almak için elinden geleni yapmış olan bir dost. Kilise rahibiniz Peder Stocks’u kastediyorum. Ve şimdi sizden onun adına yardım istiyorum.”

Peder Stocks’un adı geçer geçmez kilisedeki tüm mumlar aynı anda titredi ve neredeyse sönecekti. Rüzgâr yoktu fakat yine de ortada hiçbir neden yokken kapı kapanıverdi. Kalabalıktan endişe dolu sesler yükseldi ve demirci Finley dua ediyormuş gibi başını ellerinin arasına aldı. Bense titredim, ama bu kısacık anın ardından mum alevlerinin titremesi durdu. Hayalet konuşmaya devam etmeden önce kalabalığın bu şok edici haberi sindirebilmesi için birkaç saniye bekledi.

“Bu yüzden şimdi size yalvarıyorum. Bunu kendiniz için değilse bile zavallı Peder Stocks için yapın. Hayatını karanlığa karşı verdiği mücadeleye adanmış olan adama olan borcunuzu ödeyin. Peder Stocks savunmasız bir şekilde yatarken onu serinkanlı bir şekilde katleden cadının adı Wurmalle ve çok sevgili ölülerinizin kemiklerine bile göz koyan bir cadı. En ufak bir fırsatını bulsa çocuklarınızın kanını bile içer. O halde çocuklarınız için ve çocuklarınızın çocukları için savaşın. Hemen şimdi! Hâlâ şansınız varken savaşın. Çok geç olmadan! Yoksa sonunuz güney köylerindeki zavallılardan farksız olur...”

Demirci Matt Finley başını kaldırıp sertçe Hayalet'e baktı. "Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Cadılar yaklaşan tehlikeyi önceden sezebilir ve bu sa-
yede geldiğimizi anlarlar," diye yanıtladı Hayalet, demir-
cinin gözlerinin içine bakarak. "Bu yüzden gizli hareket
etmeye gerek yok. Bir kez harekete geçtikten sonra olabil-
diğince çok ses yapın. Hatta ne kadar çok gürültü olursa o
kadar iyi olur! Sayıları her zaman kesin olarak kestireme-
yebilirler. Ciddi bir tehdit oluşturacak sayıdayız ama çok
daha fazlaymışız gibi göstermeliyiz. Kaç kişi olduğumuzu
bilemezler ve bunu bir avantaja dönüştürebiliriz. Silahların
yanı sıra meşalelere de ihtiyacımız olacak."

"Orada neyle karşılaşacağız? Kaç kişiler?" diye sordu
Finley. "Buradaki erkeklerin çoğunun geçindirmesi gere-
ken aileleri var. Tek parça olarak geri dönme şansımız ne,
bilmemiz gerek."

"Sayıları konusunda emin değilim," diye itiraf etti Haya-
let. "Her birimize en az iki ya da üç tane düşecektir, fakat bu
konuda endişe etmenize gerek yok, çünkü büyük ihtimalle
tek bir vuruş yapmanız dahi gerekmeyecek. Benim amacım
yapmayı planladıkları şeyi yarıda keserek batıdaki tepelere
kaçmalarını sağlamak. Çıkan karmaşada Wurmalde'yi hal-
ledeceğim ve kötücül planları boşa gidecek.

Benim önerim altı kişilik beş gruba ayrılmak; her grup
doğu yamacında farklı bir konum alsın. James biraz daha
yükseğe tırmanıp meşalesini yakacak. Bu, kendi meşalele-
rinizi yakmanız için bir işaret olacak. Ardından tepeyi tır-
manmaya başlayıp ateşe yönelin. Bir şey daha: Aynı yerde

toplanmayın, grupların arasında mesafe olmalı. Böylece onlar aranızda meşalesiz başkaları olduğunu da düşünecektir. Dediğim gibi tehlikeyi yalnızca hissederler, neyle karşılaşacaklarını ayrıntılı kestiremezler.

İşte plan bu. Eğer söylemek istediğiniz bir şey varsa şimdi söyleyin. Soru sormaktan korkmayın.”

Grubun arkalarından biri hemen konuştu. Bu, kiliseye ilk giren yaşlı adamdı: “Bay Gregory, acaba şey tehlikesi var mı?..” diye sordu endişeli bir şekilde. Cümlesini tamamlamadı ve Hayalet ona doğru bakınca adam eliyle yukarıyı işaret edip tek bir kelime mırıldandı: “Süpürge saldırısı?”

Hayalet gülümsemedi, oysa içinde bulunduğumuz durum farklı olsa katıla katıla gülmeye başlayabilirdi. “Hayır,” dedi. “Bu işi yıllardır yapıyorum, bunca zamandır tek bir cadının bile süpürgeye binip uçtuğunu görmedim. Bu çok sık rastlanan bir batıl inanç, ancak doğru değil.

Şimdi görevim gereği işler ters giderse karşılaşabileceğiniz tehlikeler konusunda sizi bilgilendirmeliyim. Bıçaklarına dikkat edin. Göz göze gelir gelmez kalbinizi kesip alabilirler ve çoğu çok güçlüdür. Ortalama bir erkekten çok daha güçlüdürler. Yaklaşmalarına izin vermeyin. Gerekirse kendinizi sopa ve bıçaklarınızla savunun.

Ah, bir şey daha var. Gözlerinin içine bakmayın. Cadılar tek bir bakışla bile sizi kontrolleri altına alabilir; söyledikleri hiçbir şeye kulak asmayın. Ve unutmayın, bazı erkek klan üyeleriyle de karşılaşabilirsiniz. Bu durumda da aynı şekilde savunmaya geçin. Birlikte yaşadıkları kadınlardan

çok şey öğrenirler. Adil dövüşmezler ve türlü hileye başvuracaklardır. Ama dediğim gibi büyük olasılıkla meydan savaşına gerek olmayacaktır. Başka soru var mı?”

Kimse konuşmadı, sadece Matt Finley hepsi adına başını iki yana salladı. Suratı asıktı, ama o da diğerleri gibi durumu kabullendi. Cadılarla çarpışmak istemiyorlardı, ancak ailelerinin iyiliği için başka seçenekleri yoktu.

“Eh,” dedi Hayalet, “kaybedecek vaktimiz yok. Tepeye tahminimden daha önce gelmişler. Olan oldu, artık daha kötü şeyler yapmalarına engel olmalıyız. Tanrı sizinle olsun.”

Yanıt olarak köylülerden bazıları istavroz çıkardı; bazılarıysa başlarını öne eğdi. Hayalet asla Tanrıya inanıp inanmadığı konusuna bir açıklık getirmemişti. Eğer inanıyorsa bile onun inandığı Tanrı, kilise öğretisindeki Tanrı değildi. Yine de söylenebilecek en doğru şey buydu ve gruplar çok geçmeden derme çatma silahlarıyla meşalelerini almak üzere kiliseden ayrılmaya başlamışlardı bile.

BÖLÜM 22

PENDLE TEPEİ SAVAŞI

Kilisenin dışında yine yağmur kokusu vardı ve uzaktan belli belirsiz bir gök gürültüsü duyuluyordu. Fırtına yaklaşıyordu.

Güneye, tepenin rüzgâr almayan bölümüne doğru hızla ilerledik. Vaktimiz çok azdı ve gece yarısı yaklaşıyordu. Sürekli olarak endişeli bir şekilde tepenin zirvesine bakıyordum, ateş gece gökyüzünü aydınlatıyor, ısıltısı alçak bulutlardan yansıyor.

Kilisede toplanmış olan herkes bizimleydi, ama herkesin fiziksel durumu aynı değildi. Nehri aşır Fell Hollow'a, yani Hayalet'in tepeye yapılacak olan saldırı öncesinde son kez toplanılması için belirlediği yere ulaşana kadar grubumuz neredeyse bir kilometrelik bir mesafeye yayılmıştı ve bir kez daha çok değerli olan zaman kaybedildi. Yine de daha az zinde olanlar da çok önemliydi. Meşale taşıyabiliyor ve cadıların gördüğü ordunun sayısını arttırıyorlardı.

Her ne kadar yaşanan gecikme beni hayal kırıklığına uğratmış olsa da, grubumuz vadide toplandıkça daha iyimser hissetmeye başladım. Tepedeki cadılarla savaşmaya hazır

otuz hatta belki daha fazla sayıda adam vardı. Abim James ve Matt Finley'nin ellerinde dev çekiçler varken diğerlerinde sopalar ve birkaçında asalar vardı, hepsinin ellerinde de henüz yakılmamış birer meşale vardı. Bu, Hayalet'in beklediğinden çok daha iyi bir tepkiydi.

En sonunda saldırıya geçme vakti geldi ve köylüler önceden anlaşıldığı gibi Pendle'ın doğu yamacında gruplar halinde ayrılarak tırmanışa hazır hale geldiler. Bu da tamamlandıktan sonra Hayalet abime döndü:

“Evet James, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tırmanırken üçümüzle arandaki mesafeyi koru: Bizi önceden sezemezler; çünkü senin de bildiğin gibi Tom da ben de yedinci oğulların yedinci oğullarıyız ve uzak-sezgi bizim üzerimizde işe yaramaz, Alice ise hem anne hem de baba tarafından cadı kanı taşıyor yani bu da onu korumaya yeter. İyice yaklaşmadan anlayamazlar. Anladıklarında ise artık çok geç olacak. Tepenin güney doğusuna yönelip oradan direk olarak ateşe doğru tırmanacağız. Şansımız yaver giderse ve kargaşayı iyi değerlendirebilirsek ben Wurmalde'yi bağlayıp aşağıya indirirken diğerleri kaçacak.”

James başını salladı. “Ne diyorsanız o, Bay Gregory. Neyse artık gideyim. Üçünüze de bol şans. Ve kendine dikkat et Tom. Seni düşünüyor olacağım...”

Bize el salladıktan sonra hızlı adımlarla tepeyi tırmanmaya başladı, çaprazımıza doğru ilerlerken kocaman çekici sırtına atmıştı. Endişeliydim, üstelik yalnız kendim için değil. Oldukça tehlikeli bir konumdaydık. Hayalet, köylülere saldırıya geçer geçmez cadıların tepeden kaçacaklarını

söylemişti. Bunu yapması gerekiyordu. Eğer tüm olasılıkları tek tek sıralarsa muhtemelen yardım etmeye korkarlardı. Karanlığa ait bir şey eyalete salıverilmeden önce Hasat Şenliği ayinini durdurmak için her tür yöntemle başvurmak onun göreviydi.

Ancak işler sahiden çok kötü gidebilirdi. Cadılar karışıklık verebilirdi. Karşımızda yalnızca on üç kişilik cadı kurulları yoktu; olacakları görmek için tüm klanlar toplanmıştı. Tepede yüz kişiden fazlası olabilirdi; eğer olay meydan savaşına dönerse sayıca ezilirdik. Hayalet ve Alice için de endişeleniyordum. Ve de James için. Abilerimden biri zaten ağır yaralıydı. James'in başına da kötü bir şey gelmesini istemiyordum.

"Tamam o halde," dedi Hayalet, "hadi ateşe olabildiğince yaklaşalım. Saldırı başladığında hazır olmalıyız. Diğerlerinin dikkatleri üzerlerine çekmesini istiyorum, ama biz kilisedeki fareler kadar sessiz olmalıyız. Onları şaşırtmaya ihtiyacımız var."

Bunun üzerine önden güneye ilerledikten sonra yavaş yavaş ateşe doğru tırmanmaya başladı. Ben hemen arkasından asam elimde ilerliyordum, Alice de benim arkamdaydı. Tepe oldukça dikti, yer yer öbekleşmiş olan otlarla kaplı zeminse son derece engebeli ve tehlikeliydi. Hava kararmıştı, yani artık çok kolay bilek burkulabilirdi. Hayalet bana tepenin zirvesindeki düzlüğün de en az bu kadar kötü olduğunu söylemişti. Pendle'a çok yağmur yağardı ve çok sayıda bataklık vardı. Ama işimize yarayacak bir şey vardı: fundalık.

Zirveye yaklaştıkça iyice sıklaşıp gizlenmemize yardımcı oluyordu. Hayalet elini omzuma koyup bastırarak diz çökmemi işaret etti. Zaman zaman fundalıkların arasında sürünerek onu yukarı doğru takip ederken pantolonumun dizleri ıslak topraktan dolayı sıırıslıklam oldu, ilerideyse gökyüzü kırmızıya kesmişti, devasa ateşten yükselen kıvılcımlar batıdan esmeye devam eden rüzgâra kapılıp üzerimizden geçiyordu.

En sonunda Hayalet durup elini sallayarak ilerlememi işaret etti. Yanına varıp dizlerimin üzerine çöktüm, Alice de hemen sağımdaydı. Ateşin tam karşısındaydık ve gördüklerimiz tüm umutlarımızı darmadağın etti: Artık Pendle cadı kurullarının gücünü yok edebileceğimize dair hiçbir hayalim kalmamıştı. Hayalet buraya gelme nedenini açık açık ifade etmişti, ancak bunun mümkün olmadığını biliyordum. Sayıca çok fazlaydılar ve büyük bir tehlike oluşturuyorlardı. Sağımızda, her biri ya cadı ya da klan üyesi olan iki yüz kadar kişi yarım daire yapmış ateşe bakıyordu. Üstelik silahlıydılar. Kadınların bellerinde bıçaklar vardı, bazıları bu bıçakları öylesine vahşice savurup duruyordu ki bıçaklar alevleri yansıtıyordu; erkeklerin elindeki sopalarınınsa uçlarında ya uzun bıçaklar ya da keskin kancalar vardı.

Ateşin de ötesinde yanında dört cadıyla –içlerinden biri Mab Mouldheel idi– kalabalığa bakan uzun boylu, tehditkâr görünüşlü Wormalde duruyordu. Klanlara konuşuyor, söylediklerinin önemini belirtmek için kollarını iyice savurup duruyordu. Rüzgârın taşıdığı sesini hayal

meyal duyabiliyordum, ancak ne dediğini çıkaramayacak kadar uzaktım.

Ayinlere dair olan biten pek bir şey yok gibi görünüyordu. Ana kalabalığın bir yanında şişlere geçirilmiş koyunlarla bira fiçıları vardı. Görünüşe bakılırsa bir tür kutlama yapmayı planlıyorlardı.

“Mab’i görebiliyorum ama Wurmalde’nin yanındaki diğer üç kişi kim?” diye sordum alçak sesle. Oysa beni duymaları çok zordu: Rüzgâr bize doğru esiyordu ve cadılar Wurmalde’ye karşılık vererek bağırıyorlardı, hatta içlerinden bazıları ölüleri dahi uyandırabilecek kadar yüksek sesle çığlıklar atıyordu.

Yanıt Alice’den geldi. “Sağdaki Anne Malkin, kurul lideri. Hemen yanında Deaneler’in başı olan Yaşlı Florence var. Artık epey yaşlandı ve bu gece bizim için pek bir tehdit oluşturmayacaktır. Onu tepeye taşıyarak çıkarmış olmalılar. Üçüncüsüyse katil Grimalkin...”

Grimalkin adını duyar duymaz tüylerim diken diken oldu. Kendisi Wurmalde’nin Jack ve ailesine karşı kullanmakla tehdit ettiği acımasız katildi; Pendle civarını uyarı işaretleriyle çevreleyen katil cadı.

Wurmalde aniden konuşmayı kesti ve kısa süren bir sessizliğin ardından cadılar bira fiçılarıyla şişe geçirilmiş koyunlara doğru koşmaya başladılar. Kutlamaların başlaması ayinin sona ermiş olduğu anlamına mı geliyordu?

Hayalet sanki beynimi okumuştı. “Bu durum hiç hoşuma gitmiyor,” dedi. “Korkarım geç kaldık...”

Çok geçmeden klanlar kaygısızca eğlenmeye, biralarından iri iri yudumlar alıp kızarmış koyun etlerini aç kurtlar gibi yemeye başladılar, bense dehşet içinde onlara bakıyor ve moralimin gitgide dibe vurduğunu hissediyordum. Aca-ha Şeytan Geçit'ten geçmiş miydi? Eğer öyleyse gücünü toplamaya başlamış olmalıydı. Yakında peşime düşerdi.

Onları izlerken kutlamaların durmasına neden olan bir şey oldu: Kuzeydoğu istikametinden tek başına gelen bir cadı ateşe doğru koştu. Nöbet tutması için zirveye gönderilmiş olmalıydı. Kalabalığa ne dedi bilmiyorum, cadıların gürültüsü anında azaldı; içlerinden kimisi ateşe sırtını dönerek kuzeye ya da doğuya baktı. Hatta bazıları bizim bulunduğumuz yere doğru bakıyordu ve şimdiye dek öğrendiğim her şey bu mesafeden bizi sezemeyecekleri yönünde olmasına rağmen endişelendim.

Başımı çevirip sağıma doğru aşağıya bakınca tepeyi tırmanmakta olan meşaleler gördüm. Hayalet her şeyi çok iyi planlamıştı. Gruplar halinde ilerleyen köylülerin oluşturdukları gruplar da birbirlerine yakın değillerdi, bu da Pendle tepesine bir ordunun tırmanmaya başladığı izlenimi veriyordu. Peki ama cadılar buna kanacaklar mıydı? Artık klanlar tam bir alarm durumundaydı. Zirvenin farklı noktalarındaki gözcüler teker teker gelerek yaklaşmakta olan kalabalığı haber veriyordu.

Bir süre sonra klanlar ateşin etrafına toplanmaya başladı, hatta bazıları ateşin ötesindeki karanlıkta ortadan kaybolmak istemişçesine batıya doğru ilerlemeye başladı. Ama sonra her şey ters gitti...

Köylüler zirveye varıp düzlükten cadılara doğru yaklaşmaya başlayınca sayılarının acınacak kadar az olduğu iyice bariz bir hal aldı. Karşılarındaki silahlı kalabalığı gören köylülerin gitgide daha yavaş ilerlemeye başladığını görebiliyorduk. Alay ederek çığlıklar atma sırası cadılarındı ve tehditkâr bir şekilde silahlarını savururken bir yandan da ilerlemeye başladılar. Her şey bitmiş gibi görünüyordu. Hayalet'in şimdi ne yapacağını merak ediyordum. Durum umutsuzdu ama köylüler gözümüzün önünde katledilirken Hayalet'in gölgelerin arasında gizleneceğine inanmıyordum. Çok geçmeden beni ve Alice'i de alarak bu mücadeleye katılırdı.

Köylüler zayıf, belli belirsiz bir sıra halinde durmuşlardı. Her an dönüp kaçacakmış gibi görünüyorlardı. Fakat tam o esnada bir adamın emir yağdırdığını duydum ve sıradaki birinin onları bekleyen cadılara doğru koşmaya başladığını görerek şaşırdım. Elinde kocaman bir çekiç sallayan iri yarı bir adamdı. Önce bunun Downhamlı demirci Matt Finley olduğunu düşündüysem de çok geçmeden kim olduğunu gördüm. Bu James'di! Var gücüyle koşuyordu, botları çamurlu toprağa her basışında sular sıçırıyordu; etrafa saçılan bu su damlaları alevlerin ışığında turuncu ve kırmızı bir renk alarak sanki ateşin içinden koşuyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Ya da botları sahiden karanlığa alevler saçıyordu.

Köylüler ince bir çizgi halinde kalmak yerine onun arkasına toplanıp peşinden koşmaya başladılar. Tesadüfen ya da içlerinde açığa çıkmayı bekleyen bir savaş içgüdüsüyle

düşmanlarına ulaşmadan hemen önce kama düzeni alarak cadıların arasına dalıp kalabalığı neredeyse iki eşit parçaya böldükten sonra cadıların sayıca çok olması nedeniyle bir süre sonra hızları kesildi. James bu kamanın en uç noktasındaydı ve çekici havaya kalkıp kalkıp inerken cadıların çılgınlık atarak karşılık verdiğini görebiliyordum.

James için korkuyordum. Bunca düşmanla çevriliyken daha ne kadar dayanabilirdi? Ancak bu korkumu fazla düşünmeden Hayalet omzuma dokundu.

“Pekâlâ evlat, beni takip et. İşte fırsat. Ama sen burada kal kızım,” diye emretti Alice’e. “Eğer işler yolunda gitmezse özellikle sen onların eline düşmesen iyi olur!”

Bunun üzerine Hayalet ayağa kalkıp ateşin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Ben de hemen arkasından koşarken Alice uyarıyı duymazdan gelerek peşime takıldı. Ve tam o esnada şansımız yaver gitti. Katil cadı Grimalkin de karmaşaya yönelince ateşin arka tarafında yalnızca dört cadı kaldı: Wurmalde, Mab, Yaşlı Florence ve Anne Malkin.

Biz onlara hızla yaklaşıırken sonunda tehlikenin farkına vardılar. Oysa çok ama çok az kalmıştı. Birkaç saniye daha geçse Hayalet zincirini Wurmalde’ye fırlatıp onu tepeden aşağı indirmeye başlarken ben de peşimize düşebilecek olanları oyalamaya çalışacaktım. Ne var ki olaylar böyle gelişmedi. Wurmalde avazı çıktığı kadar bağırarak emirler yağdırınca ateşe en yakın olan cadılardan bazıları savaşa sırtlarını dönerek bizimle avımızın arasına girdi.

Hayalet hiç duraksamadı. Hâlâ var gücüyle koşarken esasını yana doğru savurarak ilk cadıyı devirdi. İkinci rakibi elinde kocaman bir sopa olan ayı gibi bir adamdı, fakat Hayalet bu kez esasının ucunu kullandı. Bıçağın parlamasıyla adamın yere yığılması bir oldu. Gelgelelim cadılar ve onların destekçileri dört bir yandan üzerimize çullandıkça Hayalet giderek yavaşlamaya başladı. Ben de çaresizce kendi asamı savurmaya başladım ama neredeyse hiç umudum kalmamıştı. Sayıca çok fazlaydılar.

Önümde iki cadı vardı: İçlerinden biri asamın ucunu tutup sınıksız kavradı, üvez ahşabını tuttuğu için yüzü acı içinde buruştu; ikincisiyse zalim bir ifadeyle bıçağını kaldırdı ve uzun, tırtıklı bıçağın havada bir yay çizerek göğsüme doğru indiğini gördüm. Bu darbeyi savuşturmak için sağ kolumu kaldırırken çok geç kaldığımı farkındaydım.

Ne var ki isabet ettiremedi. Göz ucuyla üzerimde kopkoyu bir şekil görüp ani bir esinti hissettim, bu her neyse öyle alçaktan geçmişti ki neredeyse başıma değmişti ve eli bıçaklı cadı ayakları yerden kesilip benden uzaklaştırılırken çığlık çığlığaydı. Ateşin kenarına düşünce havaya kıvılcımlar saçıldı.

Başımı kaldırdığımda açık kanatlar gördüm, bir başka lamia ölüm dolu bakışlarla bana doğru süzülürken tam üstünde şimşek çakınca kanatlarının üzerindeki damarları dahi görebildim. Keskin pençeler açıldı ve ayakları ikinci cadıyı kavradığı gibi onu asayı tutan elimden uzağa doğru sürükledi. Pençeler onu kaldırıp üstünü başını

parçaladıktan sonra uzağa fırlatırken gitgide daha hızlı çırp-
tığı kanatları neredeyse bulanık bir çizgi halini almıştı.

İşte o zaman insanlar koşmaya başladı. Bize doğru değil; kaçıyorlardı, gökyüzünden üzerlerine çullanan karanlığın dehşetinden korunabilmek için kollarını kaldırmış koşuyorlardı. Biraz ileride Hayalet'i gördüm. Düzlüğün güney-batı ucuna doğru var gücüyle koşuyordu. Wurmalde'nin peşindeydi. Alice'i görebilmek için etrafa baktıysam da ondan hiç iz yoktu. Cadılar dört bir yana kaçışırken acı ve dehşet dolu çığlıkları gökyüzünde çınliyordu.

Ben de Hayalet'in peşinden gittim. Ne de olsa tüm bunların anahtarı cadı kurullarını bir araya getiren Wurmalde'ydi. Ustamın, yardımına ihtiyacı olabilirdi. Asamla zincirim hâlâ elimdeydi. Bir şeyler ters gitse bile cadıyı bağlayabilirdim.

Koşarken sanki gökyüzü yanıldı ve bir sağanak başladı, yağmur şiddetli bir şekilde batıdan bu yana geliyordu. Çok geçmeden yavaşladık: Tepe yağmur nedeniyle oldukça dik ve kaygan bir hal almıştı. Sürekli olarak dengemi kaybedip düşüyordum. Çoğu zaman karanlıkta aşağı doğru güç belâ ilerlediysem de çok geçmeden uzakta iki küçük ışık gördüm. Şimşek çaktığında bile etrafta Wurmalde'den eser yoktu; ona yetişmek için çabalıyordum ancak Hayalet giderek arayı açıyordu. En sonunda, çaresiz ve zorlu bir inişin ardından eğim biraz daha azaldı ve art arda şimşekler çakarken cadıyı Hayalet'in biraz ilerisinde gördüm.

Daha da ileride, dar bir patikanın üzerinde siyah at arabası onu bekliyordu. Gördüğüm ışıklar, oturduğu yerde

dönüp dururken tepeye, yani bize doğru bakan arabacının iki yanındaki fener ışıklarıydı.

Zemin biraz olsun düzleştikten sonra kovalamacanın hızı iyice arttı. Hayalet hâlâ önümdeydi, koşarken cübbesi hemen arkasında dalgalanıyordu. Sanki bacakları otların üzerinden uçarak geçiyor gibiydi, bense ona yetişmeye çabalıyordum. Attığı her adımla, çaresiz bir şekilde at arabasına doğru koşan cadiya biraz daha yaklaşıyordu. Cobden hızla dönüp arkasına baktıysa da inip ona yardım etme girişiminde bulunmadı. Artık gökyüzünde kaynayan alçak bulutlara bakıyordu, kırbacı havadaydı ve atları harekete geçirmeye hazır bekliyordu.

Wurmalde kapı kolunu tutup çekerken neredeyse düşüyordu, ancak çok geçmeden içeri girdi. Hayalet de at arabasına yetişmişti ve kapı koluna uzanırken bir yandan da asasını kaldırıyordu ki Cobden kırbacını şaklatıp atları harekete geçirdi. Kırbacı yeniden şaklayarak hayvanların sırtında patladı; korku ve acıyla kişneyen atlar hızlanırken Hayalet şaşkınlık içinde durdu.

Yanına varınca hayal kırıklığı içinde başını iki yana sallayarak, "Kaçtı!" dedi. "Çok yaklaşıştık. Onu neredeyse yakalıyorduk! Şimdi yine kötülüklerine devam etmek üzere serbest!"

Ancak Hayalet yanılıyordu. Tam üzerimizde şimşek bir kez daha çakınca oluşan bembeyaz ışığın içerisinde karanlık bir silüet belirdi. At arabasına doğru alçalıp Cobden'a sırtından vurdu. Arabacı kendini savunmak için kolunu kaldırırsa da dengesini kaybetti. Öne, atların

üzerine düştükten sonra kayıp aralarına yuvarlandı. Bir an için toynakların altında kalan adamın üzerinden at arabasının tekerlekleri geçti. Bir çığlık duyar gibi olduysam da gök gürültüsü bu sesi bastırdı.

Atlar artık kontrolden çıkmış bir vaziyette gitgide hızlanarak Wurmalde'nin arabasını dik yoldan aşağıya doğru götürmeye devam ettiler. Yeni bir gök gürültüsüyle daha aydınlanan kapkara siluet bir kez daha alçalıp at arabasının çatısına sertçe kondu ve çöken karanlıkta pençelerinin çatıyı parçalamaya başladığını duydum. Pençe sesleri gök gürültülerinin arasında boğuldu. Bu at arabasını daha önce ay ışığında görmüştüm ve kalın, dayanıklı keresteden yapıldığını biliyordum. Fakat şimdi şimşek yeniden çakınca tıpkı bir yumurta kabuğu gibi parçalanıp darmadağın olduğunu gördüm. Birkaç saniye sonra lamia yeniden havalandı, ancak bu kez daha yavaş yükseliyordu. Lamia döne döne yükselirken dehşete kapılmış olan atların çektiği arabaya enkazı her an devrilecekmiş gibi sallanarak tepeden aşağı hızla inmeye devam etti.

Sekiz kiloluk güller atan topu –Malkin Kulesi'ne korkunç bir gürültüyle gülle atan eyalet topu– yakından görmüştüm, ama doğanın bu hiddeti karşısında o bile bir hiçti. Üst üste çakan çatallı şimşekler tepenin üzerindeki gökyüzünü paramparça ediyor gibi görünüyordu. Sanki bu Tanrının topuydu da art arda gelen patlamalarla öfkesini Pendle cadılarının üzerine kusuyordu.

Yukarı bakınca lamianın Wurmalde'yi taşıdığını gördüm, sert rüzgâra karşı yükselmeye çabalarken bir böceğinkini

andıran kanatlarını deliler gibi çırpıyordu. Hemen sonra dönüp tekrar tepeye yöneldi.

“Gore Kayası!”¹ diye bağırdı Hayalet, doğanın hiddeti karşısında sesi güçlkle duyuluyordu.

Bir an için ne demek istediğini anlamadım, fakat sonra lamianın bıraktığı Wormalde’nin fırtınalı gökyüzünde çığlıklar atarak düştüğünü gördüm. Kayalığa çarptığını duymadım, çünkü gök gürültüsü her şeyi bastırıyordu, ancak neler olduğunu biliyordum. Oraya vardığında bulacaklarını düşünüp dehşete kapıldıysam da Hayalet’in peşinden adak kayasına doğru ilerledim.

“Burada kal evlat,” diye emretti incelemek üzere ilerlemeye devam ederken.

İki kez söylemesine gerek yoktu ve geri dönene kadar orada titreyerek bekledim.

“Ölümsüzlük de buraya kadarmış!” dedi asık bir suratla. “Bizi bir daha rahatsız edemez. En sonunda bitti.”

Ancak henüz bitmemişti ve en kötüsünden korkuyordum. Gerçek, ancak tepeden aşağı inenlerle karşılaşınca ortaya çıktı. Alice de onların arasındaydı ve çok kötü aksıyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Endişe edecek bir şey yok Tom. Sadece tepeden aşağı koşarken ayağımı burktum, hepsi bu...”

O anda James’den hiçbir iz olmadığını fark ettim ve Alice yeniden konuşmaya başlamadan önce yüz ifadesinden korkunç bir şey olduğunu anlamıştım.

“James mi?” diye sordum abimin başına bir şey gelmiş olma düşüncesi beni dehşete düşürmüştü.

Alice başını iki yana salladı. “Hayır Tom. James iyi. Birkaç kesik ve morluk dışında bir şeyi yok. Yaralılarından bazılarının tepeden aşağıya taşınmasına yardım ediyor. Sorun sensin Tom. Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyasın. Mab’i yakalamaya çalıştım ama kaçtı. Fakat kaçarken kazandıklarına dair bir şeyler söyleyerek böbürlendi; Gore Kayası’ndaki ayini güneş batmadan tamamlamışlar. Ona inanıyorum Tom. Yani tepeye tırmanmakta çok geç kalmışız.” Alice’in yüzü acı içinde buruştu. “Şeytan Geçit’ten geçmiş. Şu anda burada ve senin peşine düşecek. Kaç Tom! Kaç lütfen! Çiftliğe dön! Annenin odasına dön çok geç olmadan!”

Hayalet başını sallayarak onayladı. “Kız haklı. Şu anda yapabileceğin tek şey bu. Burada yeterince güvende olabileceğin hiçbir yer yok. Ve yaklaşan tehlike karşısında şu iki lamianın da hiçbir şansı olamaz. Ne kadar vaktin var bilmiyorum, Şeytan’ın bu dünyaya alışıp güç toplaması biraz zaman alır. Senin peşine ne zaman düşeceğine dair tahminde bulunmak istemem. Asamı al. Gerekirse bıçağını kullan! Önüne her kim ya da ne çıkarsa ona karşı kullan! Biz de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde seni takip edeceğiz. Buradaki işleri biraz yoluna koyar koymaz... Ve annenin odasına ulaşınca dışarısı güvenli olana dek bekle.”

“Ne zaman güvenli olduğunu nasıl anlayacağım?” diye sordum.

“İçgüdülerine güven evlat, o zaman anlarsın. Hem şu kötücül yaratığın ne söylediğini unuttun mu? Karanlığa ait

yaratıklar çoğu zaman yalan söyler, fakat cadıların Şeytan'ın üzerindeki güçlerinin sınırına dair söyledikleri konusunda Tıbb'in gerçeği söylediğini düşünüyorum. Yalnızca iki gün boyunca cadı kurullarının emrinde, onların iradesine bağlı olacak. Bu süreyi atlatabilirsen üçüncü gün aklında başka kötülükler olacağından seni rahat bırakacaktır. Hadi şimdi çok geç olmadan git artık!”

Böylelikle asalarımızı değiştik ve arkama bile bakmadan koşmaya başladım. Annem haklı çıkmıştı. Karanlığın vücut bulmuş hali artık dünya üzerindeydi. Korkuyordum ve çaresizdim, fakat koşmaya devam ettim; çünkü Jack'in çiftliği çok uzaktaydı.

BÖLÜM 23

KANLI AY

Tepeden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak batıya yöneldim. Cadılar tepenin zirvesinden kaçmışlardı ve her an birkaçıyla karşılaşabilirdim.

Pendle bölgesinden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum. Fırtına diniyor ve doğuya gidiyordu; artık şimşekler epey uzaklaşmış, şimşeklerle onları takip eden gök gürültüleri iyice seyrekleşmişti. Karanlık hem dost hem de düşmandı: Dosttu çünkü cadıların bölgesinden olabildiğince hızlı ve gizlice kaçmama yardımcı oluyordu; düşmandı çünkü içinden her an Şeytan'ın kendisi çıkabilirdi.

Önümde karanlık bir orman vardı ve ağaçların arasına dalmadan önce durup dikkatlice dinledim. Rüzgâr tamamen dinmiş, her şey oldukça sakin bir hal almıştı. Yaprak dahi kımıldamıyordu. Her yer sessizdi. Ama bir terslik olduğunu hissediyordum. İçgüdülerim beni ormanın içinde bir tehlikenin beklediği yönünde uyarıyordu. Arkamı dönüp ormanın çevresinden dolaşarak beni bekleyen tehlike her ne ise, ondan uzaklaşmaya karar verdim. Fakat bu da işe yaramadı. O her ne idiyse, peşime düştü.

Karanlık bir siluet, yaşlı bir meşe ağacının arkasından çıkıp önüme geçti. Titreyerek Hayalet'in asasını kaldırıp gizli kolu bastırarak ucundaki bıçağı çıkarttım.

Ağacın altı çok karanlık olmasına rağmen önümdeki siluet ve yüzünün solgun ışıltısı –özellikle de çıplak ayakları– tanıdıktı. Konuşmaya bile başlamadan bunun Mab Mouldheel olduğunu anlamıştım.

“Veda etmeye geldim,” dedi usulca. “Benim olabiliyorsun Tom, o zaman tüm bunlar olmazdı. Yanımda güven de olurdun ve canını kurtarmak için bu şekilde kaçman gerekmezdi. Birlikte Malkinler’i toptan alt edebilirdik. Artık çok geç. Yakında öleceksin. En fazla birkaç saatin var. Hepsi o kadar.”

“Her şeyi bilmiyorsun!” dedim öfkelenerek. “Şimdi yolumdan çekil yoksa...”

Asamı ona doğru kaldırdım ama Mab yalnızca gülmekle yetindi. “Nereye gittiğini gördüm. Bunu görmek o kadar da güç değildi. Annenin odasının seni kurtaracağını sanıyorsun, öyle değil mi? Eh, buna o kadar emin olma! Şeytan’ı hiçbir şey durduramaz. Dünyada da tıpkı Cehennem’de olduğu gibi onun dediği olur. Bir zamanlar dünya ona aitti ve şimdi yine onun ve o da artık her ne isterse yapacak. Dünyanın kralı o ve onun önünde hiçbir şey duramaz.”

“Bunu nasıl yapabildin?” diye sordum sinirli bir şekilde. “Nasıl olur da bu çılgınlığın bir parçası olursun? Şeytan’ın kontrol edilemediğini bana sen söylemiştin. Seni kontrol ederek tüm dünyayı tehdit edecek. Yaptığın şey delilik. Bunu neden yaptığını anlayamıyorum!”

“Neden mi? Neden mi?” diye bağırdı Mab. “Neden yaptığımı bilmiyor musun? Senden hoşlanıyordum Tom. Gerçekten hoşlanıyordum. Sana aşkıttım!”

‘Aşk’ kelimesini duymak beni şaşkına çevirmişti. Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. Ama sonra Mab nefes dahi almadan konuşmaya devam etti:

“Sana güvenmiştim. Ama sen bana ihanet ettin. Şimdiyse aramızda hiçbir şey kalmadı ve sana olacaklar umurumda bile değil! Şeytan’dan kaçmayı başarsan bile asla evine dönemeyebilirsin. O zamana dek çoktan ölürsün. Malkinler işlerini şansa bırakmıyorlar. Senin ölmeni sahiden çok istiyorlar: İyice emin olmak için peşine Grimalkin’i de takılar. O da senin peşinde ve fazla uzakta değil. Şansın varsa seni hızlı ve acısız bir şekilde öldürür. En iyisi dönüp ona doğru giderek bu işi bir an önce bitir, çünkü eğer onun için işleri zorlaştırırsan o da aynısını yapar. Seni yavaşça ve acı vererek öldürür!”

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. “Haklı çıkmak için dua etsen iyi edersin Mab,” dedim. “Eğer hayatta kalmayı başarırsam çok pişman olacaksın. Günün birinde senin için Pendle’a döneceğim. Özellikle de senin için. Ve hayatının geri kalanını bir çukurda kurtları kemirerek geçireceksin!”

Üzerine doğru koşmaya başlayınca Mab yana çekildi ve ben onu geçip koşmaya devam ettim. Artık gücümü idareli kullanmıyordum. Karanlığın içinde olabildiğince hızlı koşuyordum. Attığım her adımda Grimalkin’in yaklaşmakta olduğunu düşünerek canımı kurtarmak için koşuyordum.

Zaman zaman durup dinlenmem gerekiyordu. Koşmak boğazımı kurutmuştu ve ara sıra durup nehirlerden su içerek susuzluğumu bastırmalıydım. Uzun süreler boyunca duramazdım, çünkü Grimalkin de koşuyor olmalıydı. Onun güçlü ve yorulmak bilmez biri olduğunu söylerlerdi. Eyalete dair bildiklerimin de pek bir faydası yoktu. Kısa yollar işe yaramazdı. Grimalkin de eyaletlendi. Üstelik becerikli bir katildi ve hangi ara yola saparsam sapayım beni mutlaka bulurdu.

Çok geçmeden yeni bir sorunla karşılaştım. Her şeyin hatalı olduğunu hissetmeye başlamıştım. Hayalet'in çırağı olduğumdan bu yana sık sık korktuğum anlar olmuştu, üstelik bunların hepsi için haklı nedenlerim vardı. Şimdi de iki sağlam nedenim vardı: Grimalkin tarafından kovalanmak ve Wurmalde ile üç cadı kurulunun başımıza açtığı bela. Ancak daha fazlası da vardı. Bunu ancak kötü bir şey olacağına dair bir sezgi yahut bir endişe hissi olarak açıklayabilirim. Genellikle kâbusların ardından hissedilen bir duygu: şiddetli bir korku, ölümcül bir dehşet. Bir an dünya hep bildiğiniz o aynı dünyayken bir an sonra sonsuza dek değişmişti.

Sanki Jack'in çiftliğine doğru koşarken dünyama –halen görünmez olan– bir şey girmişti ve bir daha hiçbir şeyin aynı olamayacağını biliyordum.

İşlerin son derece kötü gittiğine dair aldığım ilk uyarı buydu. İkincisi zamanla ilgiliydi. İster gece ister gündüz olsun saatin kaç olduğunu hep kestirebilmişimdir. Güneşin ya da yıldızların konumuna bakarak birkaç dakikalık

bir yanılma payıyla saati kolaylıkla söyleyebilirim. Onlar olmasa bile bunu bir şekilde hep bilirim. Ne var ki koşarken düşündüklerim, gördüklerimle uyuşmuyordu. Şafağın söküyor olması gerekirdi ama güneş henüz doğmamıştı.

Doğudaki ufka bakınca en ufak bir aydınlanma dahi olmadığını gördüm. Havada artık bulut yoktu, rüzgâr onları darmadağın edip doğuya sürüklemişti. Ancak başımı kaldırıncaya gökte hiç yıldız da olmadığını gördüm. Tek bir yıldız bile yoktu. Bu mümkün değildi. En azından dünyanın eski halinde bu mümkün değildi.

Ancak gökte çok alçakta asılı duran tek bir nesne vardı: ay. Bu saatte görülmesi mümkün olmamalıydı. Uçları soldan sağa doğru uzanan gitgide küçülmekte olan ay, ince bir hilâl halini almıştı. Aynı manzarayı daha dün fırtına Pendle'ı vurmadan önce görmüştüm. Oysa ayın tamamen karanlık olması gerekiyordu. Görünmemeliydi. Fakat doğu ufkunun hemen üzerinde dolunay vardı. Her zamanki gibi gümüşü bir ışık yaymayan bir ay. Bu ay kan kırmızıydı.

Rüzgâr da yoktu. Yaprak kımıldamıyordu. Her şey son derece sakin ve sessizdi. Sanki bütün dünya nefesini tutmuştu da nefes alan, yaşayan ve hareket eden bir tek ben vardım. Mevsimlerden yaz olmasına rağmen hava aniden soğudu. Soluk alıp verdikçe buz gibi havaya dumanlar çıkırıyordum ve ayaklarımın altındaki otlar don nedeniyle beyazlaşmıştı. Ağustosta don!

Jack'in çiftliğine doğru koşmaya devam ettim, duyduğum tek ses ayaklarım gitgide sertleşen toprağa vurdukça çıkan o tekdüze ayak sesiydi.

Bana sonsuz gibi gelen uzun bir süre koştuktan sonra en sonunda ileride Cellât Tepesi'ni gördüm. Çiftlik onun da ötesindeydi. Çok geçmeden tepenin üst kısımlarını çevreleyen ağaçların arasında koşuyordum. Artık çok yaklaşmıştım; annemin hazırladığı sığınağa çok az kalmıştı. Ama ay kıpkırmızıydı; öyle ki o parlak, uğursuz ışıqla her şeyi aydınlatıyordu. Ve ağaç dallarından sarkan asılmış adamlar oldukları yerde duruyorlardı. Cinler. Uzun yıllar önce bütün ülkeyi ve eyaleti parçalayan, aileleri darmadağın ederek kardeşi kardeşe düşüren iç savaş yıllarında asılmış olan insanların kalıntıları...

Cinleri daha önce de görmüştüm. Cıraklığım başlayalı henüz birkaç dakika olmuşken çiftlikten ayrıldığımızda Hayalet benim onlarla karşılaşmamı sağlamıştı. Gençken yatak odamdan seslerini duyardım. Orada olduklarını herkes bilirdi; çiftlik köpeklerini kaçırıyor, hemen aşağıdaki otlaklara girmelerine engel oluyorlardı. Ama onlarla yanımda Hayalet varken yüzleştüğimde dahi hiç bu kadar canlı, bu kadar gerçek görünmemişlerdi. Şimdiyse asılı durdukları dalları gıcırdatarak yavaşça dönüp dururken boğuk boğuk inliyorlardı. Ve bana dönük gözlerinde sanki suçlayan bakışlar vardı: Bunun bir şekilde benim hatam olduğunu; onların öylece asılı kalmalarının benim suçum olduğunu söyleyen bakışlar...

Ancak Hayalet'in bana öğrettiği ilk şeylerden birini hatırlayarak kendi kendime bunların yalnızca birer cin olduğunu tekrarladım. Öldükleri yerde kalmaya mahkûm hortlaklar değillerdi. Ruhları giderken –umarım daha iyi bir

yere- geride kalan parçalar, belli belirsiz anılardan ibaretti. Yine de bana yönelttikleri sert bakışları kanımı donduruyordu. Ve sonra aniden endişe verici bir ses duydum: Sert, donmuş toprağın üzerinde tepeyi koşarak tırmanan birisi bana doğru geliyordu.

Cadı katil Grimalkin hemen arkamdaydı ve son darbeyi indirmek için yaklaşıyordu.

BÖLÜM 24

ÜMİTSİZLİK

Cadı karanlık ormanın içinde peşime düşmüştü ve her geçen saniye yaklaşıyordu.

Ben var gücümle koşup çaresizlik içinde bir sağa bir sola dönerken ağaç dalları birer kırbaç gibi yüzüme çarpıyordu. Buz gibi ölü parmaklar, alnıma doğru uzanırken iki kez yana eğilerek kaçtım. Cin parmakları! Asılmış olan adamların parmakları!

Cinler çoğunlukla hayali birer görüntüden ibaretti; cisimsiz görüntüler. Ne var ki korku onlara güç ve gerçeklik sağlıyordu ve ben dehşet içindeydim. Katil cadı ve ormanda beni kovalayan ölüm yüzünden dehşete kapılmışım. Ve bu dehşet karanlığı besliyordu.

Yorgundum ve gücüm iyice azalmıştı, ama yine de Cellât Tepesi'nin zirvesine doğru tırmanmaya devam ediyordum. Oraya varınca az da olsa umutlandım. Yokuş aşağı inmek daha kolaydı. Ağaçların ötesinde çiftliğin kuzey otağını çevreleyen çitler vardı. Çitleri de aşınca çiftlik ve evin arka kapısı sadece yarım kilometre kadar ötedeydi. Sonra merdivenleri çık. Annemin odasının kapısını aç. İçeri gir.

Arkadan kilitle. Tüm bunları yapınca güvende olacaktım! Ama bunların birini dahi yapmak için yeterince vaktim olacak mıydı?

Çitleri aşmaya çalışırken Grimalkin yetişip beni aşağı çekebilirdi. Ya da koşarak otlığı geçmeye çalışırken beni yakalayabilirdi. Ya da bahçede... Sonra bir de kapının kilidini açarken beklemem gerekecekti. Grimalkin hemen arkamdan merdivenleri çıkarken titreyen parmaklarımla anahtarı kilide sokmaya çalıştığımı düşündüm.

İyi de acaba çitlere varabilecek miydim? Grimalkin iyice yaklaşmıştı. Hem de çok. Tepeden aşağı doğru koşmaya başlayan ayak seslerini duyabiliyordum. İçimden bir ses, Dönüp dövmüşmek en iyisi, dedi. Peki ama eğitilmiş ve deneyimli bir katil karşısında şansım olabilir miydi? Becerisi cinayet işlemek olan bir cadının gücüyle hızı karşısında hayatta kalma umudum var mıydı?

Sağ elimde Hayalet'in asası vardı; sol elimdeyse yumruğuma sararak fırlatmaya hazır hale getirdiğim gümüş zincirim duruyordu. Koşmaya devam ettim, kanlı ayın uğursuz ışığı hemen solumdaki yaprakların arasından sızıyordu. Neredeyse Cellât Tepesi'ndeki ormanın sınırına varmak üzereydim, ama katil cadı da iyice yaklaşmıştı. Ayak seslerini ve soluk alıp verişini duyabiliyordum.

Son ağacı da geçip çiftliğin çitini görünce her iki elinde de ayın kırmızı ışığını yansıtan uzun kılıçlar olan cadı, sağ tarafımdan üzerime doğru koşmaya başladı. Sola kaçıp zinciri ona doğru fırlattım. Ama aldığım onca eğitim boşa çıkmıştı. Yorgundum, dehşet içindeydim ve ümitsizliğe

kapılmak üzereydim. Zincir otların üzerine düştü. En sonunda bitkin bir halde dönüp cadıyla çarpışmaya karar verdim.

Her şey bitmişti ve bunun farkındaydım. Artık elimde yalnızca Hayalet'in asası vardı, onu da kaldıracak gücüm dahi kalmamıştı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, nefes nefese kalmıştım ve dünya sanki fır dönüyordu.

Artık Grimalkin'i görebilecektim. Üzerinde belinden bağlı kısa, siyah bir gömlek vardı, daha rahat koşabilmesini sağlamak için eteği parçalara ayrılıp kalçalarına sımsıkı bağlanmıştı. Üzerindeki dar deri askılara çaprazlama olarak her biri dolu çok sayıda bıçak kını asılmıştı: İçlerinde farklı uzunluklardaki bıçaklar, keskin kancalarla keskiye benzer ufak alet edevatlar vardı.

Tam o esnada Pendle'a girdikten kısa bir süre sonra Hayalet'in gösterdiği meşe ağacının üzerine kazınmış işareti anımsadım. Bunlar keski değildi. Et ve kemik kesmeye yarayan keskin makaslardı! Ve cadının boynunda kemiklerle yapılmış bir kolye asılıydı. Bunlardan bazıları insan kemiğiymiş –el ve ayak parmakları– ve kulak deliklerinden başparmak kemikleri sarkıyordu: Kurbanlarından kendisine ayırdığı ödülleri.

Güçlüydü ve tuhaf bir güzelliği vardı, ona bakmak dişlerimi kamaştırıyordu. Dudakları siyaha boyalıydı ve ağzını gülünç bir şekilde açınca dişlerinin törpülenerek sivriltilmiş olduklarını gördüm. Ve tam o esnada Tibb'in söylediklerini anımsadım...

Ölümün ağzına bakıyordum.

“Sen tam bir hayal kırıklığısın,” dedi Grimalkin son ağacın gövdesine yaslanıp elindeki kılıçları aşağıya çevirdi, öyle ki keskin uçları dizini geçiyordu. “Senin hakkında çok şey duydum ve genç yaşına rağmen daha fazlasını ummuştum. Oysa şimdi yalnızca bir çocuk olduğunu ve becerilerime layık olmadığını görüyorum. Ne yazık ki gerçek bir erkek olana kadar bekleyemeyeceğim.”

Söylediklerinde belli belirsiz de olsa bir umut sezinleyerek, “O halde lütfen bırak gideyim,” diye yalvardım. “Bana zorlu işlerden hoşlandığını söylemişlerdi. O halde neden beklemiyorsun? Ben biraz daha büyüyünce yeniden karşılaşırız. O zaman seninle mücadele edebilirim. Hayatta kalmama izin ver!”

“Yapılması gerekeni yapmalıyım,” dedi, başını iki yana sallarken bakışlarından sahiden üzgün olduğu anlaşılabilirdi. “Keşke başka türlü olabilse ama..”

Omuz silkerek sağ elindeki bıçağı bıraktı, bıçak ayaklarının dibinde yere saplandı. Sonra sarılmak istermiş gibi sağ kolunu iyice açtı. “Buraya gel evlat. Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapa. Hızlı olacak. Çok kısa bir süre acı çekeceksin –annenin boğazına kondurduğu öpücük kadar– ve sonra bu hayata karşı verdiğin mücadele sona erecek. Bana güven. Sana en sonunda huzur vereceğim...”

Başımı salladıktan sonra öne eğerek ona yaklaşırken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Açık kollarına doğru ikinci adımı atarken yanaklarımdan yaşlar süzülmeğe başladı ve Grimalkin’in derin bir iç çektiğini duydum.

Attığım adımı tamamlamaya kalmadan Hayalet'in asasını sağ elimden sol elime aldım. Ve var gücümle olabildiğince hızlı bir şekilde asayı ona sapladım, öyle ki asanın ucundaki bıçak sol omzundan girip ağacın gövdesine saplandı.

En ufak bir ses dahi çıkarmadı. Korkunç bir acı çekiyor olmalıydı, ama verdiği tepki yalnızca dudaklarını büzmek oldu. Asayı öylece bırakıp kaçmak üzere arkamı döndüm. Bıçak, ağacın gövdesinde derine saplanmıştı ve asa üvez ahşabından yapılmıştı. Yani Grimalkin için oradan kurtulmak acı verici ve zorlu olacaktı. Artık annemin odasının güvenliğine ulaşmak için bir şansım vardı.

Henüz daha iki adım atmışken bir şey dönüp cadiya bakmama neden oldu. Sağ eliyle uzanıp sol elindeki bıçağı alarak inanılmaz bir hız ve güçle bana doğru fırlattı.

Döne döne bana doğru yaklaşmakta olan bıçak kırmızı ay ışığını yansıtıyordu. Dönerek yaklaşıyordu. Eğilmeye ya da kenara çekilmeye çalışabilirdim, fakat bunların hiçbirisi o bıçağın hızından kaçmamı sağlayamazdı.

Yaptığım şey bilinçli değildi. Düşünecek vaktim yoktu. Herhangi bir karar vermedim. Bir başka parçam harekete geçti. Yalnızca odaklanıp tüm benliğimi döne döne yaklaşan bıçağa yönelttim, zamanın akışı yavaşlamış gibiydi.

Uzanıp bıçağın ahşap sapını kavrayarak havada yakaladım. Sonra onu otların üzerine fırlattım. Çok geçmeden çiti aşmış ve eve doğru koşmaya başlamıştım bile.

Çiftliğin bahçesi sessiz ve sakindi. Hayvanlara komşumuz Bay Wilkinson baktığından, bu durum o kadar da

endişe verici değildi. Yalnızca kendimi son derece rahatsız hissediyordum. Aniden aklımda dehşet dolu bir düşünce belirdi.

Ya Şeytan buraya geldiyse? Ya çiftlik evinin karanlığında beni bekliyorsa? Ben üst kata çıkıp annemin odasının kapısını açmaya çabalarken gizlendiği alt kat odalarından çıkıp peşime düşerse?

Bu düşünceyi uzaklaştırıp yanmış ahır ve bahçeyi geçerek eve doğru koştum. Kırmızı güllerle kaplı olması gereken duvara baktım. Annemin gülleri... Fakat güller ölmüştü, dallarının üzerinde öylece kararıp solmuşlardı. Ve içerde beni bekleyen bir annem yoktu. Babam da yoktu. Burası bir zamanlar benim evimdi, ama artık kâbuslarımdan fırlamış gibi görünüyordu.

Arka kapıda bir an için durup dinledim. Sessizlik... İçeri girip annemin odasının kapısına ulaşana dek basamakları ikişer ikişer çıktım. Sonra anahtarları boynumdan çıkarıp titreyen parmaklarımla en büyük anahtarı kilide soktum. İçeri girince kapıyı arkamdan çarpıp sırtımı yaslayarak derin derin soluk alıp verdim. Boş odaya ve çıplak döşemelelere göz gezdirdim. Burası dışarıdan çok daha sıcaktı. Bir yaz gecesinin ılıkliğini hissediyordum. Güvendeydim. Gerçekten güvende miydim?

Annemin odası beni Şeytan'ın kendisinden bile koruyabilir miydi? Tam bunları düşünmeye başlamışken annemin söylediği bir şeyi anımsadım:

Eğer cesursan ve ruhun saf ve iyiye bu oda karanlığa karşı bir sığınak ya da bir kaleden farksızdır...

İçinde bulunduğum koşullar altında olabileceğim kadar cesurdum. Korktuğum doğrudu, ama kim korkmazdı ki? Hayır, beni asıl endişelendiren ruhun saflığıyla ilgili söyledikleriydi. Gitgide kötüye doğru kaymakta olduğumu hissediyordum. Hayatta kalma içgüdüm, yetiştirilirken öğrendiklerime ihanet etmeme neden olmuştu. Babam verdiğim sözlerle sadık kalmamı öğretmişti, ama Mab'le yaptığım anlaşmayı yerine getirmeyi bir an için bile düşünmemiştim. Elbette ki bunu yüce bir amaç uğruna yapmıştım, gelgelelim onu kandırmıştım. Ve tuhaf olan şey de karanlığa ait olan bir cadının, yani Mab'in sözlerine daima sadık kalmış olmasıydı.

Sonra bir de Grimalkin vardı. Kendine göre ahlak kuralları vardı; ama ben onu hilekârlık yaparak, sinsice kandırarak alt etmiştim. Acaba ölümcül kucağına doğru ilerliyormuş gibi yaparken o yüzden mi ağlamaya başlamıştım? O gözyaşları beni tamamen şaşırtmıştı. İçimde kesinlikle kontrol edemediğim bir duygu seli birikmişti. Muhtemelen bu gözyaşları Grimalkin'in hazırlıksız yakalanmasına neden olmuştu: Korkudan ağladığımı düşünmüş olmalıydı.

Acaba bunlar utanç gözyaşları mıydı? Babamın benden beklediği şekilde davranmadığım için mi ağlamaya başlamıştım? Eğer ruhum eskisi gibi saf ve iyi değilse bu oda beni koruyamayabilir ve söylediğim yalanlar sonumu ertelemekten başka işe yaramayabilirdi.

Pencereye yürüyüp dışarı baktım. Bulunduğum oda çiftlik bahçesine bakıyordu ve kanlı ayın ışığında ahırın yanıp kararmış temellerini, boş domuz ve sığır ağıllarını ve

Cellât Tepesi'ne kadar uzanan kuzey otağını görebiliyordum. Hiçbir hareket yoktu.

Odanın ortasına gerilerken endişem artıyordu. Şeytan'ın yaklaşmakta olduğunu görecektiydim? Eğer öyleyse acaba neye benzeyecekti? Yoksa öylece boşlukta beliriverecektiydi? Bu korkutucu düşünce aklımdan geçer geçmez dışarıdan dehşet verici sesler geldiğini duydum; gümbürtü ve çarpma seslerinin yanı sıra ancak duvara vurunca çıkabilecek türden sesler. Acaba bu Şeytan mıydı? Yoksa eve girmeye mi çalışıyordu? Duvarları mı delecekti?

Gerçekten de bir şey duvarlara güm güm vuruyor gibiydi. Hemen sonra üst kattan ritmik, güçlü gümler duyuldu. Ağır bir şey çatıyı dövüyordu ve arduvazların bahçeye düştüğünü duyabiliyordum. Öfkeli bir boğanınkini andıran dehşet verici böğürtü ve homurtular da vardı. Ama yeniden pencereye koşunca dışarıda hiçbir şey olmadığını gördüm. Hem de hiç.

Sesler başladıkları gibi aniden kesilince derin bir sessizlik çöktü, ev bile nefesini tutuyor gibiydi. Ardından gü-rültüler yine başladı, sesler bu kez evin içinden; alt kattaki mutfaktan geliyordu. Kırılıp un ufak olan kâse ve tabak sesleri. Taş zemine düşen çatal bıçak sesleri. Birileri mutfakta ne kadar çanak çömlek varsa yere atıyor, çekmece-lerdeki mutfak aletlerini boşaltıyordu. Çok geçmeden bu sesler de kesildi, fakat kısa süren sessizlik yeni bir sesle delindi: Bu bir sallanan sandalye sesiydi. Ahşap ayakları döşemeye çarptıkça çıkan ritmik gıcırtyı çok net duyabiliyordum.

Bir an için kalbim duracak gibi oldu. Çocukken bu sesi kim bilir kaç kez duymuştum: Annem sandalyesinde sallanırken çıkan ses! Geri dönmüştü! Annem beni kurtarmak için geri dönmüştü ve her şey tekrar yoluna girecekti!

Ona daha çok güvenmeliydim; beni bu dehşet verici durumda tek başıma bırakmayacağını düşünmeliydim. Kapıyı açıp aşağı inmek üzere tokmağa uzanırken, tam da o anda annemin sandalyesinin evi basan cadılar tarafından paramparça edildiğini hatırladım. Mutfaktaki çanak çömlekler de kırılmış, bıçaklarla çatallar yere atılmıştı. Bunlar yalnızca beni odanın güvenliğinden uzaklaştırmak için çıkarılan seslerdi.

O tekinsiz gıcırta azalıp yok oldu. Bir sonraki ses çok daha yakından geliyordu. Bir şey merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Bu ağır postalların çıkarabileceği bir sese benzemiyordu. Daha ziyade iri bir hayvan sesini andırıyordu. Kesik kesik soluk alıp verişini, ağır pençeleri ahşap basamaklara bastıkça çıkan sesi, öfkeli hırıltılarını duyabiliyordum.

Çok geçmeden pençeler kapının alt kısmını tırmalamaya başladı. Başlangıçta, iştah açıcı bir yemek kokusu alıp genel anlamdaki konumunu anımsayarak etrafa çok fazla zarar vermeden mutfığa girmeye çalışan bir köpeğin keşif yaparmış gibi isteksizce savurduğu patilerinin çıkaracağı sestten farksızdı. Ancak çok geçmeden pençeler daha hızlı ve heyecanlı bir şekilde savrulmaya başlandı, ahşap kapı paramparça ediliyor gibiydi.

Hemen ardından çok büyük bir şeyle karşı karşıya olduğum hissine kapıldım; bu her neyse bir köpekten çok daha büyük olmalıydı. Aniden yoğun bir ölüm ve çürük kokusu bastırınca paniğe kapılarak sallanmakta olan kapıdan uzaklaştım. Kapı üzerine oldukça büyük bir ağırlık çullanıyormuşçasına eğilip bükülmeye başladı. Bir an için kırılacağını yahut açılacağını düşündüysem de baskı azaldı ve geriye yalnızca hızlı soluk alıp vermeler kaldı.

Bir süre sonra o da kesilince odaya ve annemin beni korumak için yaptıklarına olan güvenim iyice arttı. Yavaş yavaş güvende olduğuma ve Şeytan'ın bile buraya giremeyeceğine inanmaya başladım. En sonunda korkularım azalarak yerini yorgunluğa bıraktı.

Artık iyice bitkin düşmüştüm, gözlerimi güçlkle açık tutabildiğimden sert, ahşap zemine uzandım. Yattığım yerin rahatsızlığına rağmen neredeyse anında derin bir uykuya daldım. Ne kadar uyuduğumu kestirmem imkânsız, ama uyandığımda her şey aynıydı. Pencereye yürüyüp aynı iç karartıcı manzaraya baktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Zamanın olmadığı bir kâbusta gibiydim. Ne var ki sonra yanıldığımı anladım. Değişen bir şey vardı. Yer çok daha beyazdı, don tabakası kalınlaşıp iyice yayılmıştı. Acaba kanlı ay hiç batmayacak mıydı? Gün ışığını yeniden görebilecek miydim?

Odanın içinde hâlâ eyaletin yaz gecelerine özgü ılık bir hava vardı, fakat ben dışarıya bakarken pencerenin dışındada da yavaş yavaş beyaz ve mat bir don tabakası oluşmaya başladı.

Yürüyüp elimi üzerine koydum. Hava oldukça yumuşaktı, ama pencerenin soğuşu anında içime işledi. Derin bir soluk alıp cama doğru verince buğu silinerek dışarıdaki kasvetli manzarayı görebilmeme yetecek büyüklükte bir çember oluştu.

Acaba dünya üzerindeki bir tür cehenneme mi kapatılmıştım? Şeytan'ın gelişi, Hayalet'in beklediğinden daha ciddi bir zarar vererek, sonsuza dek hüküm sürecek zamansız, donuk bir dünya oluşturmaya mı neden olmuştu? Annemin odasından güvenli bir şekilde çıkmam mümkün olacak mıydı?

Kendimi yenilmiş ve yorgun hissediyordum, yanıma hiç su almadığım için dilim damağım kurumuştı! Ne büyük aptallık etmiştim! Bunu düşünerek daha iyi hazırlanmış olmalıydım. Annemin sığınağında belli bir süre geçirmek için su ve yiyeceğe ihtiyacım vardı. Ama olaylar çok hızlı gelişmişti. Hayalet'le birlikte Pendle'a girdiğimden bu yana tehdit üstüne tehdit, tehlike üstüne tehlike yaşamıştım. Hazırlanacak fırsatım olmamıştı.

Bir süre odada öylece volta attım. Duvardan duvara bir ileri bir geri yürüyüp durdum. Yapılacak başka bir şey yoktu. Bir ileri bir geri giderken botlarım ahşap zemine vuruyordu. Volta atarken şiddetli bir baş ağrısı saplandı. Genelde başım ağrımazdı, fakat bu gerçekten çok kötüydü. Başım, sanki büyük bir ağırlığın baskısı altında gibiydi ve kalbimin her atışıyla bir zonkluyordu.

Buna daha ne kadar dayanabilirdim? Zaman geçiyorduy-
sa bile bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.
Bunun üzerine aklıma aniden kötü bir düşünce geldi...

Annem odayı korumuştı ve Şeytan içeri giremiyordu.
Fakat bu durum onun dışarıda istediğini yapmasına engel
değildi. Dünyayı –ya da en azından penceremden gördü-
ğüm kadarını– değiştirmişti. Bu odanın dışındaki her şey
–çiftlik, ev, insan ve hayvanlar– onun elindeydi. Acaba bu
odadan bir daha çıkabilecek miydim? Belki de dünya an-
cak ben dışarı çıktığımda eski haline dönerdi?

Aklıma getirmemeye çabalasam da bunlara benzer kötü
düşüncelerle boğuşmaya başlamıştım. Her şey anlamsız de-
ğil miydi? Doğuyor, birkaç yıl yaşıyor, yaşlanıyor ve sonra
ölüyorduk. Tüm bunların anlamı neydi? Eyalet ve onun
da ötesindeki dünyada yaşayan tüm insanlar mezara gir-
meden önce kısacık bir hayat sürüyordu. Tüm bunlar ne
içindi? Babam ölmüştü. Hayatı boyunca çalışmıştı, sonra
yaşamının tek bir durağı vardı: mezar. Hepimiz ona doğ-
ru gidiyorduk: mezara. Kurtlar tarafından kemirileceğimiz
yerin altına. Zavallı Billy Bradley, Hayalet'in benden önce-
ki çırağıydı. Parmakları bir öcü tarafından ısırılınca şoka
girerek kan kaybından ölmüştü. Peki ya şimdi neredeydi?
Mezarda. Üstelik kilise bahçesinde bile değil. Kilise onu
kötücül bir cadıyla eş tuttuğundan kilise bahçesinin dışına
gömülmüştü. Benim kaderim de aynısı olacaktı. Kutsal ol-
mayan topraklarda kazılmış bir mezarın içi.

Zavallı Peder Stocks daha gömülememişti bile. Hâlâ
Read Köşkü'ndeki yatağında yatıyor, çarşafın üzerinde

çürüyüp gidiyordu. O da tıpkı babam gibi hayatı boyunca doğru davranmak için çabalamıştı. Tüm bunlara bir an önce son vermek en iyisi, diye düşündüm. Annemin odasından çıkmak en iyisi. Öldüğümde her şey sona erecekti. Endişe edecek hiçbir şey kalmayacaktı. Ne acı ne üzüntü...

Her şey bu odada açlık ve susuzluktan ölmeyi beklemekten daha iyiydi. En iyisi dışarı çıkıp bir an önce kurtulmaktı.

Tam kapıya doğru ilerleyip tokmağa uzanırken aniden bastıran bir soğukluk hissettim; bir uyarı: Bu dünyaya ait olmayan bir varlık çok yakınımıdaydı. Odanın kapı ve pencereye en uzak köşesinde parlak bir ışık hüzmeleri belirdi.

Geriledim. Yoksa bu bir hortlak ya da karanlığa ait bir yaratık mıydı? Önce botlar, hemen ardından bir cübbe belirdiğini gördüm. Bu Peder Stocks'un hortlağıydı!

Acaba sahiden öyle miydi? Daha önce şekil değiştiren varlıklara rastlamıştım. Yoksa Şeytan beni kandırmak için Peder Stocks'un şekline mi bürünüyordu? Soluk alıp verişimi düzene sokmaya çabaladım. Annem kötü olan hiçbir varlığın buraya giremeyeceğini söylemişti. Buna inanmam gerekiyordu. Dayanabileceğim tek şey buydu. Yani bu görüntü her ne olursa olsun kötü değil, iyi olmalıydı.

"Üzgünüm Peder!" diye bağırdım. "Sizi kurtarmak için zamanında geri dönemediğim için üzgünüm. Karanlık çokmeden dönebilmek için elimden geleni yaptım ama çok geçti..."

Peder Stocks üzgün bir şekilde başını salladı. "*Sen elinden geleni yaptın Tom. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Ama*

ben artık kaybolmuş durumdayım ve korkuyorum. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca gri bir sisin içinde dolaşıp duruyorum. Bir keresinde uzakta bir ışık görür gibi oldum ama çok geçmeden silikleşip söndü. Ve hiç durmadan sesler duyuyorum Tom. Adımı haykıran çocuk sesleri. Of, Tom! Sanırım bunlar hiç sahip olmadığım çocukların sesleri, doğmamış olan çocuklarım beni çağırıyor. Gerçek bir baba olmalıydım Tom. Rahip değil. Ama artık çok geç.”

“Peki ama neden buradasınız Peder? Neden ziyaretime geldiniz? Yardım mı edeceksiniz?”

Hortlak şaşkın bir şekilde başını salladı. “Kendimi burada buldum Tom, hepsi bu. Burada olmayı ben seçmedim. Belki de beni birileri göndermiştir. Ama neden bilemiyorum.”

“İyi bir hayat sürdürünüz Peder,” dedim ona doğru birkaç adım atarken. Ona acımaya başlamıştım. “Birçok insanın hayatını değiştirip Karanlık’la mücadele ettiniz. Daha fazla ne yapabilirdiniz ki? O yüzden şimdi geri dönün. Gidip kendinizi kurtarın ve beni unutun! Beni bırakın. Geri dönüp ışığı arayın.”

“Yapamam Tom. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dua etmeye çalıştım ama zihnim karanlık ve çaresizlikle kaplı. Karanlık’la savaşmaya çabaladıysam da pek başarılı olamadım. Wormalde’nin ne mal olduğunu yıllar önce anlamalıydim. Beni cazibe ve büyülemeyle kör etmesine izin verdim. Nowell da aynı şeyi yaşadı. Ama ben durumu kavramalıydim. Bir papaz olarak başarısız oldum ve aldığım hayaletlik eğitimi de hiçbir işe yaramadı. Hayatım boşa harcandı. Yaptığım her şey boşunaydı!”

Zavallı Peder Stocks'un sözleri en sonunda bana kendi korkularımı unutturdu. Acı çekiyordu ve ona yardım etmeliydim. Çektikleri acılardan bir türlü kurtulamayan hortlakların sorununu Hayalet'in nasıl çözdüğünü düşündüm. Onlarla konuşmak işe yaramadığında kendi hayatlarını düşünmelerini isterdi. Mutlu bir anıyı hatırlamalarını. Onları bu dünyaya bağlayan zincirlerden kurtulmalarını sağlayan bir anıyı...

"Beni dinleyin Peder. Siz iyi bir hayalet ve iyi bir papazdınız. O yüzden şimdi John Gregory'nin size öğrettiklerini anımsayın. Tek yapmanız gereken mutlu bir anı düşünüp ona yoğunlaşmak. Hadi şimdi bunu yapın! İyice düşünün. Odaklanın! Bu dünyada yaşadığınız en mutlu an neydi?"

Ölü papazın acı içindeki yüzü parıldadı ve neredeyse silinip gidecekti, ama sonra yeniden belirdiğinde oldukça düşünceli görünüyordu.

"Bir sabah uyanıp etrafıma baktım. Yatakta yatıyordum ve pencereden sızan güneş ışığında binlerce meleği andıran toz parçacıkları uçuşuyordu. Ama bir an için hiçbir şey anımsayamadım. Kim olduğumu bilmiyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Adımı dahi hatırlamıyordum. Aklımda ne bir endişe ne de tasa vardı. Yalnızca bir bilinç noktasından ibarettim. Sanki hayatın tüm zorluklarından arınmış gibiydim. O ana dek sürdürdüğüm hayatımdaki kişiliğim ve yaptığım her şeyden arınmıştım. Aynı anda hem hiç kimse hem de herkestim. Aynı zamanda mutlu ve hoşnuttum."

“İşte şimdi de tam böylesiniz,” dedim düşüncelerini kavrayarak. “Aynı zamanda hem hiç kimse hem de herkes-siniz. Ve ışığı buldunuz bile...”

Peder Stocks’un ağzı şaşkınlık içinde açıldı; ardından yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme yayıldı, anlayış ve neşe dolu bir gülümseme. Hortlak usulca silinirken ben de gülümsedim; uzun zaman sonra ilk kez gülümsüyordum. Az önce ilk hortlağımı ışığa göndermiştim.

Ve ışıktan bahsederken annemin odası bir anda apaydınlık bir hal almıştı! Peder Stocks gözden kaybolurken pencereden parlak bir gün ışığı girdi, tam da ölü papazın tanımladığı gibi ışıldayan toz zerrecikleriyle doluydu.

Derin bir nefes aldım. Görünüşe bakılırsa çok yorulmuştum. Şeytan odama girememişti, ama umutsuzluğa düşüp kapıyı açmamı ve ona gitmemi sağlamak için bir şekilde zihnime ulaşmıştı. Peder Stocks’un hortlağı tam zamanında belirmiş ve çektiğim acıları unutmamı sağlamıştı. Bu zorlu sınav sona ermişti. En sonunda odadan çıkmanın artık güvenli olduğunu içgüdüsel olarak hissediyordum.

Pencereye yürüdüm. Kanlı ay yok olmuştu. Kâbus sona ermişti. Aniden zamanın geçişini yeniden hissetmeye başladım. Şeytan Geçit’ten çıktığından beri iki gün geçmiş olmalıydı, yani bugün ağustosun üçüydü. Bugün doğum günümdü. On dördüme giriyordum.

Gökyüzü masmaviydi, otlar yemyeşildi ve etrafta don tabakasından eser yoktu. Tüm bunlar beni odamdan çıkarıp

sonuma yaklaştırmak için yapılan oyunlar ve aldatmacalardan ibaretti.

Sonra Cellât Tepesinden çiftliğe doğru yürüyen iki kişi gördüm. İçlerinden biri topallıyordu ve uzakta olmalarına rağmen onları tanıdım: Hayalet ve Alice. Ustamın elinde iki çuval ve iki de asa vardı. Ancak tepede, tam onların üzerinde bir şeyin değişmiş olduğunu gördüm.

Yara izini andıran kopkoyu, dikey bir gölge ormanı ikiye ayırıyordu.

BÖLÜM 25

YENİ BİR DÜZEN

Kapıyı açıp evden çıkınca etraftaki yıkıma göz attım. Baca çatıya devrilmiş, pencerelerin çoğu paramparça olmuştu. Çatıdaki kiremitler bahçeye saçılmış, çit direkleri topraktan sökülmiş ve annemin gülleri duvardan koparılmıştı. Şeytan muhtemelen annemin odasına giremediği için sinirlenerek yapmıştı bunları.

Ama yıkım bununla bitmiyordu. Cellât Tepesi'ne bakınca o koyu renk çizginin ne olduğunu anladım. Ormanın ortasındaki ağaçlar dümdüz edilerek geniş bir patika açılmıştı. Görünüşe bakılırsa Şeytan eve saldırmak üzere yaklaşırken ağaçları yerle bir etmişti. Ağaçları tıpkı otları biçen bir tırpan gibi rahatça devirivermişti. Bu da sahip olduğu güç ve kudretin işaretiydi! Buna rağmen annemin odası saldırısına karşı koyabilmişti.

Ama artık her şey bitmişti. Hava durgundu ve kuşlar cıvıldıyordu. Bahçede ilerleyip Cellât Tepesi'ne yönelerek kuzey otlığa açılan kapının önünde Hayalet ve Alice'i karşıladım. Alice aksayarak yanıma geldi, kollarını boynuma dolayıp sımsıkı sarıldı.

“Ah Tom! Seni gördüğüme çok sevindim. Hayatta kalabileceğini sanmıyordum...”

“Elimizden daha fazlası gelmediği için üzgünüm evlat,” dedi Hayalet. “Çiftlikten kaçtığın andan itibaren tek başıyındın ve sana yardım etmek için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Buraya gelince olan bitenleri tepeden izledik, ama daha fazla yaklaşmak çok tehlikeli olurdu. Geldiğimizde Şeytan tam da evle bahçenin üstüne çöküp görünmez kılan karanlık bir bulut oluşturmıştu ve o bulutun içerisinde böğürerek sağa sola saldırdığını, etrafı darmadağın ettiğini, elinden gelenin en kötüsünü yapmaya çalıştığını duyabiliyorduk. Uzakta durmak zorunda kalıp hiçbir şey yapamamak yeterince kötüydü, ama annene güvenip odaya her ne yaptıysa seni korumaya yetmesini umdum. Ve görünüşe bakılırsa haksız çıkmadım.”

“Ama o yaratık hâlâ dünyada, öyle değil mi?” diye sordum Hayalet’in aksini söyleyeceğini umarak.

Oysa sessizce başını sallayıp son umutlarımı da yerle bir etti: “Evet, burada. Onu hissedebilirsin. Bir şeyler değişti. Sonbahar yaklaşınca havada hissedilen ilk serinlik gibi. Kış uyarısı. Artık yeni bir düzen başladı. Bir zamanlar Peder Stocks’un söylediği gibi, Şeytan karanlığın vücut bulmuş halidir, ama Wormalde ve cadılar onu yalnızca iki gün kontrol edebildiler. Onu senin peşine saldılar, ne var ki bu süre geçtiğine göre artık kendi planlarını yapacaktır. Bundan böyle cadıların iradesine bağlı değil ve seni bir süre boyunca unutmasını ümit ediyorum. Fakat artık eyaletteki kimse güvende değil. Karanlığın gücü hızlanarak artacak

ve onu kontrol altında tutabilmek için bizi zorlu görevler bekliyor. Mesleğimiz önceden de tehlikeliydi, ama şu anda yüz yüze geldiğimiz tehlike hiçbir şeye benzemiyor evlat!”

Cellât Tepesi’ndeki ormanı ikiye bölen çizgiyi işaret ettim. “Başka yerlerde de buna benzer hasarlar var mı?” diye sordum.

“Evet evlat, var ama sadece Pendle Tepesinden buraya uzanan yol üzerinde. Çok sayıda ağacın yanı sıra ekinler de dümdüz edilmiş, arada da birkaç ev var. Ölenler olduğuna eminim, fakat Şeytan’ın seni yakalamaya odaklanması eyaletin çok daha kötü sonuçlarla karşı karşıya kalmasını engelledi.”

“Yani başarısız olduk,” dedim üzgün bir şekilde. “Bunları yapabilecek kadar güçlü bir yaratıkla kimse başa çıkamaz. Ne kadar büyük? Dev gibi falan mı?”

“Eski kitaplara göre istediği şekle girebilir, kendini büyütüp küçültebilir,” diye yanıtladı Hayalet. “Ama çoğu zaman sıradan bir insan gibi görünür. Dönüp bakmayacağın sıradan biri. Ve her zaman kaba kuvvet kullanmaz; sık sık kurnazlıklara da başvurur. Tüm bunların ne kadarının doğru olduğunu zaman gösterecek. Ama neşelen evlat. İnsan iradesinin bulunduğu yerde çözüm de vardır. Günün birinde onu nasıl alt edebileceğimizi bulacağız. Wormalde öldü; o olmayınca klanlar yeniden gırtlak gırtlığa gelecektir. Ve Malkinler’e ağır bir darbe vurduk. Artık o kule onların kontrolünde değil. Görünüşe bakılırsa o iki lamia kuleyi

evleri haline getirmiş durumdalar. Yani sandıkların güvende ve Pendle'a gittiğimizde çalışabileceğimiz çok daha iyi bir yerimiz var.”

“Ne? Hemen geri mi dönüyoruz?” diye sordum yorgun argın. Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı.

“Hayır, şimdi hak ettiğimiz gibi dinlenebilmek üzere Chipenden'a gitme vakti. Ama hemen gitmeyeceğiz. Ya önümüzdeki yıl ya da bir sonraki yıl gideceğiz. İş henüz tamamlamadık. Üstelik seni zorlu bir eğitim bekliyor. Grimalkin'i zincirle yakalayabilmiş olsaydın, asamı kullanmana gerek olmazdı, öyle değil mi?”

Tartışamayacak kadar yorgun olduğumdan başımı sallamakla yetindim.

“Yine de canını kurtarmayı başardın evlat, bu şartlar altında hiç de fena sayılmaz. Şeytan'ın açtığı patikanın kenarındaki son ağaca vardığımızda Grimalkin çoktan kendini kurtarıp gitmişti bile, ama ağacın üstü hâlâ kanını taşıyordu. Asamı yere atmıştı ve istese de zincire dokunamazdı. Şimdi yeniden çantanda, yani güvende. Ama bu kendine yeni bir düşman daha edindin demek oluyor. Tetikte olman için bir neden daha!”

Grimalkin beni fazla endişelendirmiyordu. Günün birinde onunla yeniden yüzleşecektim fakat bu büyüdüğümde, yani beni öldürmekten çok daha fazla keyif alacağına olacaktı. Şu anda Şeytan gibi güçlü bir yaratığın etrafta kol geziyor olması, beni dehşete düşürüyordu. Gerçekten de gelecek için endişeleniyordum: Hem kendi geleceğim hem de eyaletin geleceği için.

“Annemin odasındaiken Peder Stocks’un hortlağı ziyaretime geldi,” dedim Hayalet’e. “Konuştuk ve onu ışığa göndermeyi başardım.”

“Aferin evlat. Peder Stocks’u tüm eyalet özleyecek, iyi bir dostu yitirdik. Onu ışığa göndermiş olmakla gurur duyabilirsin. Bizim işimizde tatmin olmanı sağlayacak bazı şeyler vardır ve bir türlü huzur bulamayan ölümlere huzur vermek de bunlardan biridir.”

“James ve Jack iyiler mi?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla öyle,” diye yanıtladı Hayalet. “Önce köylülerle birlikte Downham’a geri döndük, yaralıları sırtımızda taşıdık. Sonra biz çantalarımızı alıp buraya gelmek üzere yola çıkarken James de Malkin Kulesi’ne gidiyordu. Jack ve ailesini buraya getirecekti, tabii eğer abin yolculuk yapabilecek durumdaysa.”

“O halde onlar gelene kadar üçümüz birkaç gün burada kalamaz mıyız?” diye sordum. “Hem etrafı toparlayabiliriz. Onlar için işleri biraz daha kolaylaştırmış oluruz.”

“Sanırım haklısın evlat. Öyle olsun. Burada kalıp etrafı toparlayalım.”

Tam da bunu yaptık. Üçümüz işe girişip odaları topladık ve pencereleri tamir ettirmek üzere köyden bir camcı getirdik. Ben çatıya çıkıp bacayı elimden geldiğince tamir ederek en azından duman çıkarabilecek bir hale getirdim. Düzgün bir şekilde tamir etmesi için bir duvar ustası çağırana dek idare ederdi. Birkaç saatlik sıkı çalışmanın

sonrasında etrafı temizleyip toparlamıştık ve gece çöktüğünde güzel bir akşam yemeği yiyip mutfakta ateş yaktık.

Elbette ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, ama içinde bulunduğumuz durumu en iyi şekilde yaşamak zorundaydık. Bir yandan da Ellie'nin yeniden çiftlikte yaşayacak cesareti gösterip gösteremeyeceğini düşünüyordum. Çocuğunu daha güvenli başka bir yere götürmeye karar verebilirdi. Ne de olsa cadılar burayı biliyordu ve günün birinde intikam almak üzere geri gelebilirlerdi. Birçok şeyin Jack'in ne kadar iyileştiğine bağlı olduğunun farkındaydım. Eğer James burada kalıp çalışmaya başlarsa Ellie cesaretini toplayabilirdi.

Hayalet ateşin önünde uyuklamaya başlayınca Alice ile birlikte dışarı çıkıp basamağa oturarak yıldızlara baktık. Bir süre hiç konuşmadık. Sessizliği bozan ben oldum.

"Bugün benim doğum günüm, on dördüme girdim..."

"O halde çok yakında erkek olacaksın," diyerek alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama iyice zayıflamışsın, öyle değil mi? O zamana kadar iyi beslenmelisin. Ufalanıp duran küllü peynirden daha fazlasını yemen gerekir."

Ona gülümsedim ve sonra Peder Stocks'un kanı, dudaklarından gömleğime damladığından Tibb'in söylediklerini anımsadım:

Bir kız görüyorum, yakında kadın olacak. Hayatını paylaşacağı bir kız. Seni sevecek, sana ihanet edecek ve en sonunda senin için ölecek.

Acaba Mab'i mi kast ediyordu? Bana âşık olduğunu söyleyerek beni şaşkına çevirmişti. Ona ihanet etmiştim ama

Şeytan'ı çağırıp peşime düşmesine neden olarak o da bana ihanet etmişti. Yoksa Alice'den mi bahsediyordu? Eğer öyleyse bu kehanet korkunçtu. Gerçek olabilir miydi? Bunu düşünmek istemiyordum ve geleceğin gerçekten önceden bilinebileceğine inanan Alice'e söylenecek bir şey değildi. En iyisi hiçbir şey söylememektir. Bu onu yalnızca mutsuz ederdi.

Fakat beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Başlangıçta kafaya takmayacaktım, ama beynimin içinde bir soru dönüp durmaya başlamıştı, öyle ki en sonunda sormam şart oldu.

“Mab ve kız kardeşlerinin yanındayken bana bir zamanlar senin yaptığın bir şeyi hatırlatan bir olay oldu. Mab bir şekilde bana sahip olabileceğine inanıyordu; yani benim ona ait olmamı sağlayabileceğine. Ama bunu deneyince sol ön kolumda, yani bir zamanlar tırnaklarını geçirdiğin yerde bir acı hissettim. Bana kendi damganı vurduğunu söylemiştin. Bu beni endişelendiriyor Alice. Biz ineklerle koyunları damgalarız. Bana yaptığın bu mu? Beni kontrol etmek için kara büyü mü kullandın?”

Alice uzunca bir süre yanıt vermedi. Neden sonra bu kez bana soru sormak için konuştu. “Sen acı hissetmeden önce Mab ne yapıyordu?”

“Beni öpüyordu...”

“Bunu yapmasına neden izin verdin?” diye sordu Alice sinirlenerek.

“Başka seçeneğim yoktu,” diye yanıtladım. “Asam elimden düşmüştü ve hareket edemiyordum.”

“O halde seni damgalayarak iyi yapmışım. Yoksa tamamen ona ait olurdun. Gözünü bile kırpmadan anahtarları ona verirdin.”

“Yani bana sahip olamamasının sebebi senin bunu daha önceden yapmış olman mı?”

Alice başını evet dercesine salladı. “Düşündüğün kadar kötü değil. Minnettar olmalısın. Bu yaptığım şey sayesinde hiçbir cadı seni o şekilde kontrol edemez. Bu benim işaretim, anlıyorsun ya. Benim damgam. Onları uzaklaştırıyor. Bunun dışındaysa pek bir anlamı yok. Tabii eğer istemezsen. Yanımda oturmak zorunda değilsin. İstersen uzaklaş. Uzaklaşmak istiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Yanımda oturmaktan memnunum.”

“Ve ben de senin yanımda oturmaktan memnunum. Yani ikimiz de mutluyuz. Bunda ne gibi bir sorun var?”

“Hiç. Ama bunu sakın Hayalet’e söyleme, yoksa seni yine uzaklaştırır.”

Bir süre konuşmadık ama sonra Alice uzanıp elimi tuttu. Sol eliyle elimi kavramıştı. Orada öylece el ele oturmağın ne kadar güzel bir şey olduğuna inanamıyordum. Staumin’de teyzesine giderkenkinden bile daha güzeldi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Büyüleme mi yoksa cazibe mi?”

“Her ikisi de...” diyerek muzipçe gülümsedi.

Bir kez daha tüm bunları hatırladığım gibi yazarak ara sıra defterime başvurdum.

Şimdi Alice ve Hayalet'le birlikte Chipenden'dayım. Sonbahar geldi; yapraklar dökülmeye başladı ve geceler uzuyor.

Çiftlikte işler yolunda. Jack yeniden konuşmaya başladı ve her ne kadar eski haline tam olarak dönmüş olmasa da hızla iyileşiyor ve çok yakında eski haline dönecek. James sözünü tuttu ve o da artık çiftlikte yaşıyor. Yeni ahırın yanına bir demirhane inşa etti ve işleri gitgide artıyor. Yalnızca bu kadar da değil; sahiden de bira yapıp satmayı düşünüyor, yani çiftlik orijinal adını bir kez daha yaşatacak.

Ama Ellie'nin tam olarak mutlu olmadığını biliyorum. Cadıların yeniden geri gelmelerinden korkuyor, fakat artık Jack ve James çiftlikte diye kendini çok daha iyi hissediyor.

Şeytan'ın gelişiyile birlikte her şey değişerek çok daha tehlikeli bir hal aldı. Bunun hakkında bir iki kez konuştuk, hatta sanırım Hayalet'in yüzünde dahi korku ifadesi gördüm. Durumun kötüye gittiği kesin.

Güneyden gelen haberler pek iç açıcı değil. Görünüşe bakılırsa savaş kötü gidiyor ve ölen askerlerin yerini alacak yeni askerlere ihtiyaç var. Bir grup asker eyaleti dolaşarak gençleri orduya katılmaları için zorluyor. Hayalet bunun benim de başıma gelmesinden endişe ediyor. Çıraklarını genellikle altı aylık bir süre için başka bir hayaletin yanına gönderdiğini söylüyor; bu sayede bir başka ustayı işbaşında

görerek deneyim kazanıyorlarmış. Yani sorun çıkacağına dair ilk işaretleri görür görmez beni Caster bölgesinin ilerisinde çalışan Arkwright'ın yanına göndermeyi düşünüyor. Askerlerin o kadar kuzeye gideceklerini sanmıyor.

Sorun şu ki Alice benimle birlikte gelemaz. Fakat yine de ne söyleniyorsa onu yapmam gerek. Hayalet olan o ve ben yalnızca bir çırağım. Ve yaptığı her şey bizim iyiliğimiz için.

Mouldheel ve Maggot Klanları

Pendle'daki cadı klanlarının içinde doğdum. Annem bir Malkin, babamsa bir Deane idi. Fakat orada büyümüş olmama rağmen Pendle dünyada gitmek istediğim en son yer. Klanlar sürekli birbirleriyle savaş halinde ve orada çok sayıda düşman edindim. Çoğu da Mouldheel klanından. Orada çok fazla kin besleniyor. Çok fazla nefret var. Yüzyıllardır süren kan davaları var. Orada düşmanın eline geçersen kemiklerini alıp kanını içerler. Yine de geri döndüm. Hem de tek başıma. Bunu Tom Ward için yaptım. Her şeyi onun için yaptım.

Çünkü Tom, bu dünyada gerçekten değer verdiğim tek insan. O benim en iyi dostum. Tom bana benzemiyor. O ışığa ait ve John Gregory adında bir hayaletin çırağı.

Tom'un doğup büyüdüğü çiftliği ziyaret etmek üzere Chipenden'dan yola çıkmıştık. Annesinin ona bıraktığı sandıkların içinde neler olduğunu görmek istiyordu. Sandıkların içinde ne olduğunu benim de merak ettiğimi eklemeliyim. Gerçekten çok merak ediyordum. İçlerinde ne gibi sırlar barındırdıklarını öğrenmek için can atıyordum. Ama oraya vardığımızda sandıklar yoktu. Çalınmışlardı.

Ahır yakılmış, çiftlik evi darmadağın edilmiş ve Tom'un ailesi kaçırılmıştı. Bunun, cadıların işi olduğunu sezmem fazla vaktimi almadı. Tom'un abisi Jack'i, onun karısı Ellie'yi ve küçük çocukları Mary'yi kaçırmışlardı. İzledikleri yol Pendle'a doğru uzanıyordu ve Tom hiç vakit kaybetmeden peşlerine düşmek istiyordu. Fakat ben konuşarak onu vazgeçirdim.

Yani bir hayalet çırağı o uğursuz tepenin gölgesinde ne kadar süreyle hayatta kalabilirdi ki? Tom yedinci oğlun yedinci oğlu. Onun kemiklerine bayılırlardı. Daha şafak sökmeden onu kesip kemiklerini çıkarırlardı. Tom'unkinden daha iyi kemikler bulamazlar. Bu kesin!

İşte bu yüzden Tom olanları Hayalet'e anlatmak üzere Chipenden'a giderken ben de oraya tek başıma gittim. Doğuya yönelip Pendle'a gittim. Size orada düşmanlarım olduğunu söylemiştim, ancak her ne kadar çok az sayıda olsalar da dostlarım da var. Ve o cadı kazanından farksız yerdeki en iyi dostum aynı zamanda teyzem olan Agnes Sowerbutts. Agnes benim zayıf noktam. Kemikli Lizzie olmasa beni o büyütürdü.

Lizzie'nin beni almak üzere geldiği geceyi anımsıyorum. Buna üzülmüş olduğumu düşünmek istesem de ağladığımı anımsamıyorum. Annemle babam öleli üç gün olmuştu ve ben hâlâ tek damla gözyaşı dökememişim. Güzel günleri hatırlamaya çalışıyordum. Sahiden de öyle. Ve her ne kadar kedi köpek gibi dalaşıp bana birbirlerine vurduklarından çok daha sert vursalar da birkaç güzel anımız da yok

değildi. Yani böyle bir durumda üzülmemiz gerekir, öyle değil mi? Söz konusu olan annenizle babanız ve eğer daha yeni öldülerse en azından bir damla göz yaşı dökebilmeniz gerekir.

O gece çok şiddetli bir fırtına çıktı, gökyüzü çatallanan şimşeklerle doluydu ve gök gürültüleri kulübenin duvarlarını sallayarak çanak çömleği tangırdatıyordu. Fakat bu Lizzie'nin yaptığıнын yanında hiç kalır. Kapı çürümekte olan ölüleri bile uyandırabilecek kadar sertçe yumruklandı ve Agnes kilidi açınca Kemikli Lizzie içeri daldı, siyah saçları yağmurdan sıırıslıklam olmuştu, kukuletasından taş döşemeye sular damlıyordu. Agnes korkmasına rağmen hiç gerilemeden onunla benim aramıza girdi.

"Kızı rahat bırak!" dedi Agnes sakın bir şekilde, cesur görünmeye çalışıyordu. "Onun evi artık benim yanımda. Çok iyi bakılacak, endişen olmasın."

Lizzie'nin ilk tepkisi alaycı bir gülümseme oldu. Kan bağıının sonucu olarak birbirimize benzediğimizi söylerler. Benim hık demiş Lizzie'nin burnundan düşmüş olduğumu iddia ederler. Ama ben asla Lizzie'nin o gece yaptığı gibi yüzümü buruşturamam. Bakışları sütü kesmeye ya da kedileri, kuyruklarını Şeytan kapmaya çalışıyormuşçasına kaçtırmaya yeterdi.

"Kız bana ait, Sowerbutts," dedi Lizzie usulca, sesi buz gibi ve kin doluydu. "Aynı kara kanı taşıyoruz. Ona bilmesi gerekenleri öğretebilirim. İhtiyacı olan kişi benim."

"Alice senin gibi bir cadı olmak zorunda değil!" diye karşı çıktı Agnes. "Annesi ve babası cadı değildi, neden senin

pis yoluna sapsın ki? Onu rahat bırak. Kızı benimle bırakıp kendi işine bak.”

“İçinde cadı kanı taşıyor ve bu yeterli!” diye tısladı Lizzie öfkeli bir şekilde. “Sen dışlanmış durumdasın ve bir kız çocuğu yetiştirebilecek durumda değilsin.”

Bu doğru değildi. Agnes’in Deane klanına mensup olduğu doğrudu, fakat Whalley adında iyi bir adamla evliydi. Bir nalbur. O öldükten sonra Agnes, Deane cadı klanının anayurdu olan Roughlee’ye dönmüştü.

“Ben onun teyzesiyim ve bundan böyle de annesi olacağım,” diye çıkıştı Agnes. Hâlâ cesurca konuşuyordu, gelgelelim tombul çenesinin titrediğini, ellerinin korku içinde titrediğini görebiliyordum.

Hemen ardından Lizzie sol ayağını yere sertçe vurdu. Bu kadar kolaydı. Göz açıp kapayınca kadar şöminedeki ateş söndü, mumlar titreyip söndü ve oda anında karanlık, soğuk ve dehşet verici bir hal aldı. Agnes’in korku içinde bağırdığını duydum ve sonra çaresizce dışarı çıkmaya çabalarken ben de bağırmaya başladım. Kapının içinden geçmeye, pencereden atlamaya ve hatta bacayı tırmanmaya bile hazırdım. Kaçabilmek için her şeyi yaptım.

Sonunda dışarı çıktım ama yanımda Lizzie vardı. Beni bileğimden yakaladığı gibi gecenin karanlığına çıkardı. Çok güçlüydü ve beni sımsıkı tutuyordu, tırnakları tenime batıyordu. Artık ona aittim ve bir daha beni asla bırakmazdı. Ve o gece beni bir cadı olarak eğitmeye başladı. İşte tüm dertlerim o zaman başladı.

O korkunç geceden beri Agnes'i yalnızca bir kez görmüştüm, ama Pendle'a dönerken beni hoş karşılayacağı-
nı biliyordum. Gerçekten de ormanın karanlığından çıkar
çıkamaz kapısı açıldı ve odalarını aydınlatan mumların ışı-
ğından bile daha aydınlık bir gülümsemeyle beni karşıladı.
Agnes sezgilerini harekete geçirmek için bir ayna kullanır
ve geldiğimi görmüştü.

"Alice, kızım, içeri gir de kemiklerin ısınsın!" diye ses-
lendi boğuk ama şefkatli bir ses tonuyla. "Seni yeniden
görmek güzel. Ateşin yanına otur, ben de sana lezzetli bir
çorba kaynatayım."

Agnes bir yandan iş yaparken ben şöminenin yanındaki
sallanan sandalyeye oturdum, gözlerim çok iyi anımsadı-
ğım sıra sıra raflara takıldı. Agnes bir şifacıydı, raflar kap
ve kavanozlarla doluydu. Bunların yanı sıra içlerinde hü-
nerlerini sergilerken kullandığı bitki ve iksir karışımları-
nın bulunduğu, her birinin ağzı iple bağlanmış deri keseler
vardı.

Çok geçmeden lezzetli sıcak çorbayı kaşıklarken teyzem
de ateşin yanına bir tabure çekti. Uzun bir süre sonra ses-
sizliği bozdu. "Seni yeniden Pendle'a getiren nedir kızım?"
diye sordu dikkatli bir şekilde. "Lizzie yakınlarda mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Agnes. Duymadın mı?
Lizzie hakkında endişelenmene gerek yok. Yaşlı Gregory'nin
Chipenden'daki bahçesindeki bir çukura bağlandı. Çürüye-
ne kadar orada kalacak! Onun için en uygun yer..."

Tom Ward'la nasıl arkadaş olduğumu ve artık Hayalet'in
Chipenden'daki evinde kalarak kütüphanesindeki değerli

kitapların kopyalarını çıkardığımı anlattım. Ona Tom'un sandıklarının çalınmasından ve ailesinin kaçırılmalarından bahsettim.

"Bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüm Teyze. Nereye götürüldüklerine dair en ufak bir fikrim yok ve başka kimden yardım isteyebileceğimi bilmiyorum. Şu özel aynanı kullanarak benim için sezersin diye düşünmüştüm..."

Agnes tek kelime etmeden kalkıp dolaptan tılsımlı aynasını aldı. Ufak bir aynaydı ama çerçevesi pirinçti ve ağır bir kaidenin üzerine oturtulmuştu. Ardından biri hariç tüm mumları söndürüp hâlâ yanmakta olan mumu aynanın soluna yerleştirdi. Çok geçmeden birtakım büyü sözler mırıldanmaya başladı ve ayna titreyerek aydınlandı. Tom'un ailesini arıyordu. Aynada bazı görüntüler belirmeye başladı...

Kopkoyu bir taş duvar gördüm. Eğriydi. Başımızı kaldırmış ona bakıyorduk. Çok fazla düşünmeye gerek yok, öyle değil mi? Malkin Kulesi'ne bakıyorduk. Agnes orayı görmek için hendeğin durgun yüzeyini kullanıyordu. Agnes kadar becerikliyseniz su da ayna kadar işe yarar. Çok geçmeden aynada yeni bir görüntü belirdi: karanlık, nemli bir zindanın su damlatan kubbeli tavanı. Ardından aynayı gözleri kapalı, yorgun ve acı içinde bir yüz kapladı. Bu Ellie'ydi!

Elleri bize doğru uzanınca ona bir tas suyun içinden baktığımızı anladım. Görüntü bulanıp parçalandı. Yüzüne su çarpıyordu. Daha sonra ayna karardı ve Agnes göğüs geçirip bana döndü.

“Kızım, bu Ellie miydi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Aynayı sadece emin olmak için kullandım,” dedi Agnes. “Fakat en başından beri Malkinler’den şüpheleniyordum. Onları o kuleden sağ salım çıkarma şansın yok. En iyisi Pendle’dan kaçman olur kızım. Burası eskisinden de tehlikeli bir yer haline aldı. Hâlâ soluk alıp verebiliyorken kaç!”

Gecenin geri kalanını Agnes’in yanında geçirdim. Eski günlerden söz ettik ve bana yakın zamanda olup bitenleri anlattı. Mouldheel klanının gittikçe güçlendiğini ve yeni bir kurul liderleri olduğunu söyledi; Mab adlı genç bir cadı. Görünüşe bakılırsa bu Mab denen kız geleceği öyle iyi görüyormuş ki Malkin ve Deane klanları onun bu gücünü etkisiz hale getirmek için bir anlaşma yapıp kara büyü kullanarak Tıbb adında kötücül bir yaratık meydana getirmişler. Tıbb bir kâhinmiş ve aynı zamanda uzaktaki şeyleri de görebiliyormuş. Agnes, Tom’un kutularını bu şekilde bulmuş olmaları gerektiğini düşünüyordu.

Geceyi Agnes’in evinde geçirdim ve şafak söker sökmez Malkin Kulesi’ne doğru yola koyuldum. Kendi başıma pek fazla bir şey yapamayacağımı biliyordum ama yine de Tom ve Yaşlı Gregory ile buluşacağım Downham’daki kiliseye geçmeden önce etrafı kolaçan edebilirim diye düşündüm. İşe yarar bir şeyler bulabilirdim. Denemeye değerdi. Fakat sonra, güneş ağaçların arkasında kaybolmaya başladığında ve ben Crow Ormanı’nın etrafını dolaşıp kuzeydeki

Bareleigh'in yakınlarından geçerken az ötemde ağaç köküne oturmakta olan bir kız gördüm. Kokusundan onun cadı olduğunu hemen sezdim.

Yaklaştıkça ayaklarından daha fazlasını da anlayabildim. Çıplak ayaklıydı, yani Mouldheel klanına mensup olmalıydı. Mouldheel klanı Pendle'a yerleşen son üç büyük klandan biriydi. Daha öncesinde göçebeydiler. Onlara kimileri 'kokuşmuş-ayak' kimileriye 'küflü¹ topuk' derdi.

Benden çok da büyük değildi ve daha iri olmadığı da çok açıktı. O halde kaçmama ne gerek vardı? Gerekirse dövüşmeye hazır bir şekilde ona doğru yürümeye devam ettim. Omuzlarına kadar inen açık renk saçları ve yeşil gözleri vardı. Kıyafetleri yırtık pırtıktı. Mouldheel klanı üyeleri dış görünüşlerine hiç önem vermezdi. Yani onlardan biri olduğu barizdi.

Beş adım kadar uzağında durup göz göze gelerek bakışını kaçırmamasını sağlamaya çalıştıysam da başını çevirmedi. "Buraya gelmemeliydin Alice Deane," dedi belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek. "Pendle'dan asla sağ çıkamazsın..."

Kim olduğumu nereden biliyordu? Ona kötü bir bakış atıp ayaklarına doğru tükürdüm. "Daha önce tanışmadık, öyle değil mi? Çünkü bu çirkin suratını mutlaka hatırlardım!"

"Sana tılsımlı aynadan baktım. Pendle'a girdiğin andan itibaren kim olduğunu biliyordum. Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

1 Mould kelimesi İngilizcede 'küf' anlamına gelir. (Ç.N.)

“Kim olduğun umrumda değil kızım,” dedim. “Berbat görünüyorsun ve berbatsın!”

“Eh, kim olduğum umurunda olmalı çünkü beni unutmamak için epey fazla sebebin olacak. Adım Mab. Mab Mouldheel...”

Bu Agnes’in bana bahsettiği kızdı, yani Mouldheel klanının yeni lideri. Hiç etkilenmediğimi söylemeliyim, yani boşa laf harcamanın bir anlamı yoktu. Mab güya bir kâhindi. Geleceği görme konusunda çok yetenekliydi. Ama başına neler geleceğini göremedi.

Üstüne yürüyüp suratının ortasına okkalı bir tokat indirdikten sonra saçını yakaladım. Oturduğu kütüğün üzerinden yana düştü ve birlikte yuvarlanmaya başladık. Birkaç saniye içinde ondan daha kuvvetli olduğumu anlamıştım. Tam onu alt etmek üzereyken uzaktan sesler geldiğini duydum. Gelenler Mouldheel klanındandı! Hem de çok kalabalıktılar!

İşte o zaman kaçmaya çabaladım, fakat Mab elbisemden ve saçımdan yakalamıştı. Neredeyse kurtulacaktım ama o sımsıkı sarılmıştı. Ardından hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Birisi bulunduğumuz yöne doğru hızla koşuyordu. Hemen ardından başımın yanına sert bir darbe aldım ve her yer karardı.

Başım zonklayarak uyanınca kendimi çayırılık bir alanda sırtımı bir taş duvara dayamış vaziyette buldum. Ellerim serbestti, fakat bacaklarım birbirine zincirlenmişti. Artık

Crow Ormanı'nda değildim. Yakındaki kulübeler Mouldheel köyü olan Bareleigh'dakileri andırıyordu. Güneş iyice yükselmişti. Öğle vakti olmalıydı.

"Uyanmış!" diye bağırdığını duyup başımı çevirince uzun otların arasından bana doğru yürüyen üç çıplak ayaklı kız gördüm. İçlerinden biri Mab'di; diğerleriyse ikiz olmalıydılar. İnce yüzleri, kanca burunları ve dar, sert ağızları vardı.

Üç kız otların üzerine, tam karşıma oturdular, Mab ortalarındaydı. "İkiz kardeşlerimle tanış Alice Deane," diye bağırdı Mab. "Bu Jennet ve bu da Beth. Her ikisi de benden genç ama senden büyükler."

Jennet'a baktım. Sol avucunda tuttuğu şeyleri yiyordu. Bunlar güneş ışığından hoşlanmayan beyaz, yumuşak ve durmadan kıpırdanıp duran şeylerdi. Kurtçuğu!

"Bir tane ister misiniz?" diye sordu Jennet sol elini diğer iki kıza uzatarak.

Mab sertçe başını iki yana sallayarak geri çevirdiyse de Beth ağzına birkaç tane atıp çiğnemeye başladı. "Çok güzel," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Öyledir!" diye mırıldandı Jennet bir avuç dolusu kıpırdanıp duran kurtçuğu ağzına tıkıştırırken. "Bunları ölü bir kediden aldım. Üstelik de kara bir kedi idi. Kara kedi kurtçukları her zaman en lezzetlisidir."

"Evet kardeşlerim," dedi Mab gözlerini kısıp yüzüme bakarak. "Şu çirkin Deane kızıyla ne yapalım sizce? Kızgın kömürlerin üzerinde pişirelim mi yoksa ağaca bağlayalım da kargalar gözlerini mi oysun?"

“En iyisi vücudunu sülüklerle kaplayalım,” dedi Beth. “Böylece kanını emip şişen sülükleri afiyetle yiyebiliriz. Şişkin sülük kadar lezzetli bir şey yoktur.”

“Koyun kenelerini tercih ederim,” dedi Jennet. “Ama onları toplamak zor olur.”

“Artık Deane klanından değilim,” diyerek araya girdim, Mab’e bakarak konuşuyordum. “Ailemle bütün ilişkimi kestim. Eğer kabul ederseniz sizin tarafınıza geçebilirim. Deaneler’den bıktım. Malkinler’den de.”

“Kimi kandırmaya çalışıyorsun aptal?” diye çıktı Mab. “Dünkü çocukla konuştuğunu mu sandın? Bir an önce ötüp bize neden buraya geldiğini söyleyen iyi edersin. Pendle’a neden döndün?”

“Bir de güya kâhin olacaksın, öyle değil mi?” diyerek güldüm. “Kâhinliği sahiden becerebilseydin soru sorman gerekmezdi!”

O şekilde gülmemem gerekirdi. Mab çok öfkelenmişti. Onlarla mücadele etmeye çalıştım, fakat bacaklarım zincirliydi ve üçe karşı bir kişiydim. İkizler beni omuzlarımdan tutarken Mab bıçağını çekip saçımdan bir tutam aldı. İşte o an titremeye başladım. Artık onun kontrolü altında olduğumu biliyordum. Kara büyü kullanarak bana gerçekten acı verebilirlerdi. Beni Mab ve kardeşlerinin yaşadığı kulübelerin bulunduğu yere götürdüler. Bir kilere kapatıp üzerimde çalışmaya başladılar.

İlk sorgulama o kadar kötü değildi. Mab birkaç kez tokat attı. Ona ormanda vurduğum için kendince intikam

alıyordu. Yine de hiçbir şey söylemedim. Ve bağırmadım. Onlara o zevki tattırmaya niyetim yoktu.

Sonrasında beni karanlıkta bir saat kadar tek başıma bıraktılar. Her duvarda bir tane olmak üzere kilerde toplam dört tane ayna vardı. Karanlığa rağmen göz ucuyla sürekli olarak bir şeyler görüyordum. Cadılar beni gözetliyordu. Kaçmaya kalkışmadığımdan emin olmak istiyorlardı.

Mab ve kız kardeşleri merdivenlerden aşağı ikinci kez indiklerinde bu kez ciddiye diler. Mab'in elinde saç tutamım vardı. Sürekli olarak onu okşayıp kara büyüler mırıldanıyordu. Çok geçmeden acı çekmeye başladım. Öncelikle ayaklarıma iğne ve çiviler batırılıyormuş gibi hissettim. Sonra şiddetli mide krampları geldi. Fakat en kötüsü nefessiz kalmamdı. Sanki soğuk, görünmez eller boğazımı sıkıyordu. Nefes alamıyordum. Bu şekilde bir saat geçirince onlara bilmek istedikleri her şeyi anlattım. Üstelik kaçma umudum da yoktu. Kilit ve zincirlerden kurtulabilsem bile bana bağlama büyüsü yapmışlardı; yani kilerden elli adımdan daha fazla uzaklaşamazdım. Durum gerçekten umutsuzdu.

Onlara Tom ve Hayalet'in Downham'daki papaz evinde kaldıklarını söyledim. Pendle'a gelme nedenimin Tom'un ailesini kurtarıp sandıklarını geri almak olduğunu söyledim.

"Bu kadarı yeter, Alice Deane!" dedi Mab şeytanca bakışlar atarak. "Tom'u buraya çekmek üzere Downham'a gidiyorum. Ona senin buraya gelmesini istediğini söyleyeceğim. O zaman beni takip edeceğine eminim. Gece bitmeden kemiklerini çıkarmış oluruz!"

Bunu yapmayı gerçekten istememiştim. Dünyada zarar vermek isteyeceğim en son kişi Tom'du; nerede olduğunu söylediğim için kendimi gerçekten çok kötü hissediyordum. Hayatını tehlikeye atmıştım. Ve Mab'in Tom'u buraya çekme planının işe yarayabileceğinden korkuyordum. Mab hiç vakit kaybetmeden kız kardeşleriyle birlikte Downham'a doğru yola çıktı.

Sonrasında tüm umudumu yitirdim. Şafak sökmeden hem kemiklerimi hem de kanımı alacaklarını söylediler. Beni birkaç saatliğine kilere kapattıktan sonra başka klan üyeleri gelip beni kocaman bir kazanın kaynamakta olduğu bir bahçeye çıkarıp yere oturttular. Etrafta çok sayıda başka Mouldheel vardı. Hepsi de gelip etrafımda toplandı. Bana vuracaklarını sandıysam da yalnızca bakmakla yetindiler, dudakları incecik birer çizgi halini almıştı. Kadınlar ve erkekler vardı. Hepsi cadı değildi, ancak her biri klan üyesiydi ve aynı zamanda Malkin ya da Deane klanına karşı and içmiş birer düşmandı.

Birileri bağırarak yemeğin hazır olduğunu bildirince beni rahat bıraktılar. Ama kazandan yemediler. İçi kızarmış tavuk dolu iki büyük leğen getirildi ve tabaklarını doldurup gruplar halinde oturarak beni rahat bıraktılar. Ardından kahkahalar atıp konuşarak yemeye başladılar. Kimse bana tavuk vermedi ama zaten hiçbir şey yiyemeyecek kadar heyecanlıydım ve korkuyordum.

Kazanı yaşlı bir kadın karıştırıyordu. Yanıma gelip küçümsermişçesine baktı. "Acı çekeceksin kızım!" dedi keyif

alırcasına. “Hem de çok acı çekeceksin. Kemiklerin çıkarılması insana çok acı verir. Bıçak ne kadar keskin olursa olsun yine de çok acı vericidir. Ama sana güzel bir çorba hazırladım. Şimdi biraz getireyim...”

Bunun üzerine kaynamakta olan kazana gidip bir kâseye biraz çorba doldurdu. Geri gelip kâseyi bana uzattı. “İç şunu kızım. İçinde özel baharatlar var. Acının birazını alır; ama hepsini değil, yine de belki katlanılır hale getirebilir.”

Başımı iki yana salladım. Belki de iyi niyetli davranıyordu fakat büyük olasılıkla öyle değildi. Burnumun dibine kadar uzattığı kâsedan yükselen kokular hiç hoşuma gitmemişti. Kimileri kemikler çıkarılırken ne kadar çok acı çekilirse kara büyü de o denli güçlü olur der, yani bu çorba daha çok acı çekmeme neden olabilirdi. Bu riski göze alamazdım. Başımı bir kez daha sallayınca homurdana homurdana uzaklaştı.

Çok geçmeden Mab ve kız kardeşleri tepeden aşağıya indiler. Tom’un yanlarında olmaması beni rahatlatmıştı. Mab öfkeli görünüyordu, yani bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Dosdoğru ateşe gidip içine tükürdü. Alevler anında söndü. Sonra Mab’in emriyle Mouldheel erkekleri beni alıp kilere indirerek tek başıma bıraktılar.

Ölmeyi bekliyordum. Her şeyi yitirdiğimi düşünüyordum. Tom Ward’u bir daha asla göremeyecektim. Bana en çok da bu acı veriyordu. Hiç adil değildi. Gözlerim doldu ve boğazıma bir şeyler düğümlendi. Birlikte daha uzun yıllar geçireceğimizi düşünmüştüm; Yaşlı Gregory’nin yanındaki çıraklığı bitene kadar birlikte olacağımızı ve hatta

sonrasında da birlikte olmaya devam edeceğimizi hayal etmiştim. Tüm bunların sona erdiğine inanamıyordum.

Korkuyordum da. Gerçekten çok korkuyordum. Bıçağı, acıyı ve acılar içinde kıvranarak ölmeyi düşündüm. Kiler gitgide soğumaya başladı. Cadılar duvarlardaki aynalardan bana bakıp duruyorlardı. Ve sonra aynada iyice korkunç bir şey belirdi. Bu hayatımda gördüğüm en çirkin yüzdü. Bir çocuğa benziyordu ama hiç saçı yoktu, yüz ifadesi yetişkin bir erkeğinkinden farksızdı ve keskin, iğne gibi dişleri vardı. Bu da neydi böyle? Ve sonra anlayıverdim. Bu Malkin ve Deaneler'in birlikte yarattığı Tıbb adlı yaratık olmalıydı. Bana bakıyor gibiydi, korku içinde başımı çevirip birkaç damla gözyaşı dökene dek gülüp alay etti.

Basamaklarda ayak sesleri duyunca kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya, bedenimse korku içinde titremeye başladı. Sonra kapı açıldı ve kapıda, elinde mum olan biri belirdi. Ancak bu, keskin bıçaklı bir Mouldheel değildi.

Bu Tom Ward'dı. Beni kurtarmaya gelmişti. Ben bir cadı klanından geliyorum ve Tom'un dostu olmayı hak etmiyorum. Ama onun için her şeyi yaparım. Her şeyi... Gerekirse ölürüm bile.

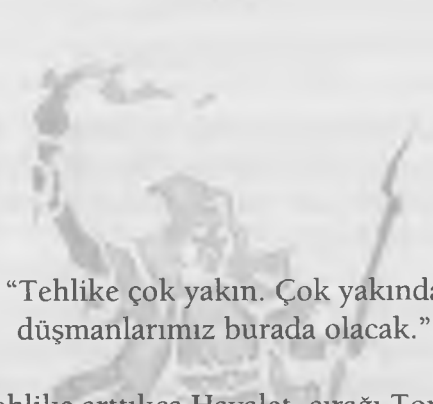
Alice Deane

WARDSTONE 5
GÜNLÜKLERİ

HAYALETİN HATASI

JOSEPH
DELANEY

“Tehlike çok yakın. Çok yakında
düşmanlarımız burada olacak.”

Tehlike arttıkça Hayalet, çırağı Tom’u yöntemleri daha zorlu ve ağır olan başka bir hayaletin yanına eğitime gönderir. Ama yeni ustası, güçlü bir su cadısıyla karşılaşınca, Tom’u düşmanlarla yalnız başına bırakmak gibi ölümcül bir hata yapar. Hayalet’imiz,

Tom’u kurtarmak için zamanında orada olabilecek mi? Birlikte, böyle korkunç bir karanlık gücü yenebilecekler mi? Ve Hayalet’in hataları, Karanlık’a son zaferi armağan mı edecek?

Wardstone Günlükleri: 5
Tüylér ürpertici bir hikâye daha...

BÖLÜM 1

KRAL'IN ŞİLİNİ¹

Asam elimde mutfağa gidip boş çuvalı aldım. Hava bir saate kalmadan kararacağından köye inip haftalık erzakı almaya yetecek vaktim ancak vardı. Yalnızca birkaç yumurta ve ufak bir kalıp peynirimiz kalmıştı.

Hayalet bir öcüyü etkisiz hale getirmek üzere iki gün önce güneye gitmişti. Bir ay içinde bensiz gittiği ikinci işti ve bu durum oldukça sinir bozucuydu. Her seferinde bunun sıradan bir iş olduğunu söylemişti; evde kalıp Latince alıştırma yapıp eksikliklerimi kapatmam daha iyi olurmuş. İtiraz etmedim, ancak hoşuma gitmemişti. Anlarsınız ya, beni yanına almamak için başka bir nedeni olduğunu düşünüyordum: Beni korumaya çalıştığını.

Yaz biterken Pendle cadıları Şeytan'ı dünyamıza çağırmışlardı. O, Karanlık'ın vücut bulmuş haliydi. İki gün boyunca onların emrinde kalmış ve beni yok etme emri almıştı. Annemin benim için hazırladığı özel bir odaya saklanarak kurtulmayı başarmıştım. Şeytan artık kendi karanlık iradesi ne isterse onu yapıyordu fakat yeniden peşime düşmeyeceği kesin değildi. Bu, düşünmemeye çalıştığım bir şeydi. Kesin olan tek şey vardı: Şeytan dünyada olduğu sürece eyalet çok daha tehlikeli bir yer haline geliyordu, özellikle de Karanlık'la mücadele edenler için. Şimdilik yalnızca bir çıraaktım, fakat günün birinde bir hayalet olacak ve ustam John Gregory'nin atıldığı tehlikelerin aynısına atılmam gerekecekti.

¹ Ondalık sisteme geçişten önce kullanılan eski bir İngiliz para birimi. Şilin bir pound'un 1/20'sidir. (Ç.N.)

Alice'in hararetli bir şekilde Hayalet'in kütüphanesindeki kitaplardan birinin kopyasını çıkarmakta olduğu yan odaya girdim. Ailesi Pendle'lydı ve şu anda Hayalet'in bahçesindeki bir çukurda bağlı olan teyzesi kötücül cadı Kemikli Lizzie'den iki yıl boyunca kara büyü eğitimi almıştı. Alice pek çok kez başımı belaya sokmuş olsa da sonunda dostum oldu ve artık ustam ve benimle birlikte yaşayıp geçimini sağlamak için onun kitaplarının kopyalarını çıkarıyordu.

Alice'in okumaması gereken bir şeyler okuyabileceğini düşünen Hayalet onun kütüphanesine girmesine asla izin vermez ve her seferinde yalnızca bir tek kitap teslim ederdi. Ama yanlış anlamayın, bir kâtip olarak çalışmasından çok memnundu. Nesiller boyunca farklı hayaletlerin edinmiş olduğu bilgileri içeren kitapları onun için değerliydi; bu yüzden her birinin dikkatlice çoğaltılması, bu bilginin gelecek nesillere aktarılması konusunda kendisini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Alice kalemi elinde, önünde iki tane açık kitap olduğu halde masanın başındaydı. Okuduklarını dikkatli bir şekilde aktarıyordu. Başımı kaldırıp bana gülümsedi: Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim; mum ışığı gür, siyah saçlarıyla çıkık elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Ancak cübbemi giymiş olduğumu görünce gülümsemesi anında silindi ve kalemini masaya bıraktı.

"Erzak almak üzere köye gidiyorum," dedim.

"Bunu yapmana gerek yok Tom," diye itiraz etti, yüz ifadesi ve sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Sen burada kalıp çalışmaya devam ederken ben giderim."

Niyeti iyiydi ama bu sözleri beni sinirlendirdi ve kırıcı söylememek için dudaklarımı ısırمام gerekti. Alice de tıpkı Hayalet gibiydi: aşırı korumacı.

“Hayır, Alice!” dedim sertçe. “Haftalardır bu eve tıklıp kaldım ve biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Akşam olmadan dönerim.”

“O zaman en azından seninle gelmeme izin ver, Tom. Ara vermek bana da iyi gelir hem, öyle değil mi? Şu tozlu kitapları görmekten midem bulandı. Bu günlerde yazı yazmaktan başka bir şey yaptığım yok!”

Suratımı astım. Alice dürüst davranmıyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. “Sahiden köye inmek istemiyorsun değil mi? Dışarıda soğuk, nemli ve kötü bir hava var. Sen de tıpkı Hayalet gibisin. Dışarıda tek başıma güvende olmadığımı düşünüyorsun. İdare edemeyeceğimi...”

“Bunun idare edemeyecek oluşunla ilgisi yok, Tom. Sadece artık Şeytan serbest, öyle değil mi?”

“Eğer Şeytan benim peşime düşerse bu konuda elimden çok bir şey gelmez. Hem senin yanımda olup olmaman da hiçbir şeyi değiştirmez. Hayalet’in bile yardımı olmaz.”

“Ama sorun sadece Şeytan değil, öyle değil mi Tom? Eyalet artık çok daha tehlikeli bir yer. Karanlık’ın daha da güçlenmesini bırak; artık dışarıda hırsızlarla kaçaklar kol geziyor. Bunlardan bazıları şu çuvalda taşıdığının yarısı için bile boğazını kesmeye hazırdır!”

Bütün eyalet savaş halindeydi ama güneyde işler bizim için iyi gitmiyor, korkunç çatışmalara dair duyumlar geliyordu. Yani çiftçiler artık kiliseye ödemeleri gereken vergilerin yanı sıra geri kalan hasatlarının yarısını da orduya vermek zorundaydı. Bu da kıtlığa ve yiyecek fiyatlarının yükselmesine neden olmuştu; en fakirler açlıktan ölmenin eşiğindeydiler. Ancak Alice’in söylediklerinde bir hayli doğruluk payı olmasına rağmen fikrimi değiştirmesine izin vermeyecektim.

“Hayır, Alice, tek başıma gidebilirim. Endişelenme, hemen dönerim!”

Daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp hızla odadan çıktım. Çok geçmeden bahçeyi arkamda bırakmış ve köye uzanan dar yolda yürümeye başlamıştım bile. Gündüzler kısılıyordu ve sonbahar havası iyiden iyiye soğuk ve nemli bir hal almıştı, ama yine de ev ve bahçenin sınırlarından dışarı çıkmış olmak iyiydi. Çok geçmeden Chipenden’in o bildik gri, arduvaz kaplı çatıları göründü ve taş döşeli ana yolun dik eğimi boyunca ilerlemeye başladım.

Köy yazın, yani işler kötüye gitmeden önce, olduğundan çok daha sessizdi. O dönemde yüklü alışveriş sepetlerinin ağırlığı altında ezilen kadınlarla doluydu; şimdiyse etrafta tek tük insan vardı ve kasabın dükkânına girince tek müşterinin ben olduğumu fark ettim.

“Bay Gregory’nin her zamanki siparişinden,” dedim kasaba. Kızıl sakallı, kırmızı yüzlü, iri yarı bir adamdı. Bir zamanlar müşterilerine fıkralar anlatarak dükkânına neşe saçan bu adamın yüzünde şimdi hüznü bir ifade vardı ve tüm yaşama sevincini yitirmişe benziyordu.

“Üzgünüm evlat ama bugün sana pek fazla bir şey veremem. Elimden gelenin en iyisi iki tavuk ve birkaç domuz pastırmasından ibaret. Ve bunları da senin için tezgâh altında tutmakta epey zorlandım. Yarın öğleden önce gelsen daha iyi edersin.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp uzattığı erzakı çuvalıma aktardıktan sonra borcumuzu hesaba yazmasını söyleyip teşekkür ederek manava doğru yola koyuldum. Orada şansım biraz daha yaver gitti. Bir hafta yetecek kadar olmasa da bir miktar patates ve havuç vardı. Meyveye gelince; manav bize sadece üç elma

ayırabilmişti. Onun da tavsiyesi aynı oldu: Yarın yine gelmek, belki o zaman elinde daha çok şey olabilirmiş.

Fırıncıdan birkaç somun ekmek almayı başardıktan sonra çuvalı omzuma atıp dükkândan çıktım. İşte yolun karşısından bana bakıldığını da tam o sırada fark ettim. Bu cılız mı cılız bir çocuktu, dört yaşında bile yoktu, üflesen uçacak kadar zayıf bir bedeni ve iri, aç aç bakan gözleri vardı. Haline acıyıp yanına giderek elimi çuvala sokup elmalardan birini uzattım. Elmayı neredeyse elimden kaptığı gibi teşekkür etmek için tek kelime dahi etmeden arkasını dönüp koşarak eve girdi.

Omuz silkip kendi kendime gülümsedim. Onun buna ben- den daha çok ihtiyacı vardı. Tepeye doğru yola koyulduğumda Hayalet'in evinin sıcaklığını ve rahatlığını özlemiştim bile. Ama köyün sınırına vardığımda, taş döşeli yolun yerini çamurlu bir patıkaya bıraktığını gördüğümde moralim bozulmaya başladı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordum. Bunun Karanlık'a ait bir şey yaklaşırken hissettiğime benzer şiddetli soğukla ilgisi yoktu, ama kesinlikle rahatsız edici bir durum olduğu açıktı. İç- güdülerim beni bir tehlikenin yaklaştığına dair uyarıyordu.

Sürekli olarak arkama bakıyor, birileri tarafından izlenildi- gimi hissediyordum. Bu Şeytan olabilir miydi? Acaba Alice ve Hayalet en başından beri haklılar mıydı? Adımlarımı hızlandırıp neredeyse koşmaya başladım. Tepemde kara bulutlar toplanma- ya başlamıştı ve yarım saat geçmeden hava kararacaktı.

"Kendine gel!" diye mırıldandım. "Sadece en kötüsünü dü- şünüyorsun."

Bayır yukarı kısa bir yürüyüşten sonra batı bahçesinin sınırı- na varacak ve sonrasında beş dakika geçmeden ustamın güvenli

evine ulaşmış olacaktım. Fakat aniden durdum. Yolun sonunda, ağaçların gölgelerinin arasında bekleyen biri vardı.

Tereddüt içinde birkaç adım attuktan sonra yalnızca bir kişi olmadığını gördüm: Dört iri yarı adamla bir çocuk bana doğru bakıyordu. Ne istiyorlardı? Aniden tehlikeli bir durum olduğunu hissettim. Hayalet'in evinin bu kadar yakınında yabancıların işi neydi? Yoksa bunlar hırsız mıydı?

Onlara yaklaşıncı rahatladım: Patıkaya çıkıp yolumu kesmek yerine çıplak ağaçların arasında kaldılar. Dönüp onları başımla selamlasam mı diye düşündüm, ancak sonra bunu yapmayarak yürümeye devam ettim ve onları görmezden geldim. Yanlarından geçip ilerlemeye devam edince rahat bir nefes aldım. Çok geçmeden arkamdaki patikadan gelen bir ses duydum. Bu taşta düşen bir bozuk para sesine benziyordu.

Ceketimde bir delik olduğunu ve parayı benim düşürdüğümü sandım. Ancak arkamı dönüp bakar bakmaz ağaçların arasından bir adam çıkıp patikanın ortasında eğilerek yerden bir şey aldı. Yüzünde dostane bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bu senin mi evlat?” diye sordu bozuk parayı bana uzatarak.

Doğrusunu söylemek gerekirse emin değildim, ama bir şey düşürmüşüm gibi bir ses çıktığı kesindi. Bu yüzden çuvalımla asamı yere bırakıp bozuk paralarımı çıkarıp sayma niyetiyle sol elimi arka cebime uzattım. Ama aniden sağ elime bastırılan bir demir para hissedip şaşkınlık içinde başımı öne eğince avucumda gümüş bir şilin olduğunu gördüm. Bozuk paralarım arasında böyle bir şilin olmadığını bildiğim için başımı iki yana salladım.

“Bu benim değil,” dedim gülümseyerek.

“Eh, artık senin, öyle değil mi evlat? Az önce benden o parayı almayı kabul ettin. Doğru değil mi çocuklar?”

Arkadaşları da ağaçların arasından çıkınca ne yapacağımı şaşırdım. Hepsinin üzerinde üniformalar, sırtlarındaysa birer çanta vardı. Aynı zamanda silahlıydılar da; çocuk bile. İçlerinden üçünün elinde kalın sopalar vardı ve üniformasında onbaşı rütbesi olan bir diğeriye elindeki bıçağı tehditkâr bir şekilde sallıyordu.

Korkuya kapılarak bana parayı veren adama baktım. Artık iyice doğrulmuş olduğundan onu tam olarak görebiliyordum. Sert bir yüzü, çekik ve gaddar bakan gözleri, alnıyla sağ yanığında yara izleri vardı: Epey belaya bulaşmış olduğu açıktı. Aynı zamanda sol kolunun üst kısmında çavuş rütbesi, belindeyse bir pala vardı. Savaş kötü gidiyordu ve bu adamlar erkeklerle oğlanları savaşta ölenlerin yerine zorla askere almak üzere eyalet boyunca dolaşıyorlardı.

“Az önce kabul ettiğin şey Kral’ın şilini!” dedi adam hiç hoş olmayan, alaycı bir tavırla gülerek.

“Ama ben bunu kabul etmedim ki,” diye itiraz ettim. “Siz benim olduğunu söylediniz ve ben sadece bozuk paralarımı kontrol ediyordum.”

“Mazeret bulmanın faydası yok evlat. Olan biteni hepimiz gördük, öyle değil mi çocuklar?”

“Hiç şüphesiz,” diye onayladı onbaşı beni çevreleyerek kaçma girişiminde bulunmama engel olurken.

“Neden bir papaz gibi giyinmiş?” diye sordu benden olsa olsa bir yaş büyük olan çocuk.

Çavuş kahkahalarla gülerek asamı aldı. “Papaz falan değil, genç Toddy! Hayalet çırağı görünce tanımaz mısın sen? Şu sözde cadıları uzak tutmak için alın terinle kazandığın paralarını alırlar. İşte bu işe yararlar. Ve onlara para verecek sürüyle aptal var!”

Asamı Toddy’ye attı. “Tut şunu!” diye emretti. “Artık buna ihtiyacı olmayacak, hiç olmazsa yakmaya yarar!” Sonra çuvalımı alıp içine baktı. “Burada bizi bu akşam tika basa doyurmaya yetecek kadar yiyecek var çocuklar!” diye bağırırken yüzü aydınlandı. “Zeki çavuşunuza güvenin. Haklı çıktım, öyle değil mi çocuklar? Onu aşağı inerken değil *yukarı* çıkarken yakalamak! Beklediğimize değdi doğrusu!”

Etrafım tamamen sarılmış olduğundan hiçbir kaçma şansım yoktu. Çok daha *kötü* durumlardan kurtulmayı başardığımı biliyordum; hatta kimi zaman kara büyüyle uğraşanların elinden bile kurtulmuştum. Fırsat kollayıp kaçabileceğim bir anı beklemeye karar verdim. Onbaşı çantasından kısa bir ip çıkarıp ellerimi arkamda bağlarken sabırlı bir şekilde bekledim. Sonra yüzümü batıya çevirip sırtımdan sertçe itti. Hızlı bir şekilde ilerlemeye başladık, erzak dolu çuvalımı Toddy taşıyordu.

Neredeyse bir saat kadar yürüdük, önce batıya ve sonra kuzeye. Tahminimce vadiyi aşan kestirme yolu bilmiyorlardı ve onlara bunu söylemek için acelem yoktu. Sunderland Burnu’na doğru gittiğimize hiç şüphem yoktu: Oradan da beni güneye, orduların savaşmakta olduğu yere götürecek olan bir gemiye bindirilecektim. Bu yolculuk ne kadar uzarsa kaçma şansım da o kadar artıyordu.

Ve kaçmam gerekliydi, yoksa Hayalet’in çırağı olduğum günler tamamen sona ererdi.

**WARDSTONE
GÜNLÜKLERİ**

**DİKKAT:
KARANLIK BASTIKTAN SONRA OKUNMAMALI!**

Joseph Delaney eşiyle
birlikte Lancashire'da yaşamaktadır.
Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri'nin bu
dördüncü kitabında cadılar güçleniyor
ve en güçlü üç cadı klanının, tahmin
bile edilemeyecek derecede kötü
bir yaratığı çağırmak üzere bir araya
geldiği söylentileri dolaşıyor. Klanlar
birleşince, Karanlık'ın vücut bulmuş
halini -Şeytan'ın ta kendisini-
çağırabilecek güce erişecekler.